

DRUHÝ ROMÁN ZE SÉRIE AKTA OREGON

**CLIVE
CUSSLER**

A CRAIG DIRGO

**POSVÁTNÝ
KAMEN**

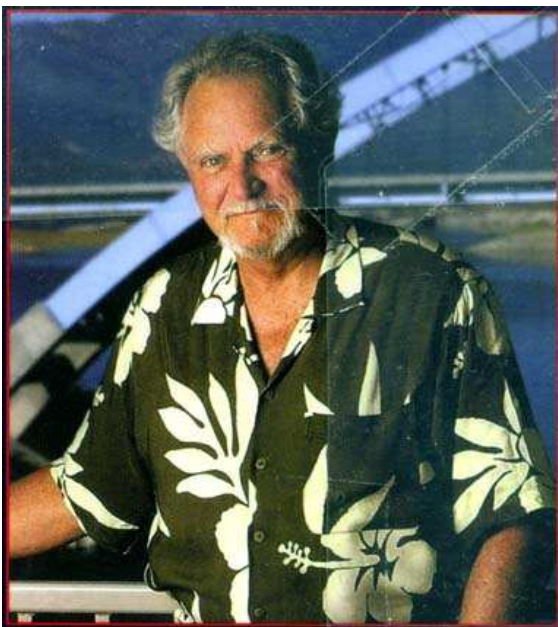
V NEDOSTUPNÝCH GRÓNSKÝCH KONČINÁCH...

Záhadná loď Oregon s ještě záhadnější posádkou se vydá opět z přístavu, aby na rozbouřených mořích od pólu k pólu využili své zkušenosti, nejmodernější techniku i netradiční přístupy a předešli vzniku III. světové války. Dirk Pitt už není na všechno sám a Juan Cabrillo se svou Společností je jeho důstojným vrstevníkem.

V nedostupných grónských končinách byl nalezen náboženský artefakt – meteorit v legendách označovaný jako Posvátný kámen. Jako radioaktivní zářič může velmi snadno způsobit katastrofu světových rozměrů.

A právě o takovém předmětu sní extremisté všech směrů a vyznání, muslimové i militantní vyznavači západního stylu života.

Příběh, který začal dávno před 50 000 let rozpadem mateřské planety, se prolíná severskou mytologií, aby vyvrcholil ve věku počítačů, satelitů a zbraní hromadného ničení..

Život **CLIVA CUSSLERA** je jakousi paralelou života jeho hrdiny Dirka Pitta. Pátral po ztracených letounech či vedl expedice ke slavným vrakům se stejným úspěchem. Se svými dobrovolníky v NUMA našel Cussler více než sedmdesát ztracených lodí historického významu včetně známé ponorky z války Severu proti Jihu Hunley. Stejně jako Pitt sbírá Cussler automobily veterány. V jeho sbírce najdete devadesát modelů a patří k nejdokonalejším na světě. Cussler žije v arizonské poušti nebo v horách Colorada

Navštivte stránky NUMA na www.numa.net.

**CLIVE
CUSSLER**

A CRAIG DIRGO

POSVÁTNÝ KÁMEN

Druhý román ze série Akta Dregdn

Přeložil Milan Hausner

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2005
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2004 by Sandecker, RLLLP
All rights reserved.

Z anglického originálu Sacred Stone
(Fint published by The Berkley Publishing Group, Penguin Group, USA, 2004)
přeložil © 2005 Milan Hausner
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Danuše Lišková
Grafická úprava obálky © 2005 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-640-9

OSOBY A OBSAZENÍ

CABRILLO JUAN: Předseda Společnosti HANLEYMAX:
Prezident Společnosti TRUITT RICHARD: Viceprezident pro
operace

TÝM SPOLEČNOSTI (AGENTI)

(v abecedním pořádku)

ADAMS GEORGE: Pilot vrtulníku

BARRETT RICK: Kuchtík

CRABTREEOVÁ MONICA: Koordinátor pro zásobování a
logistiku

GANNON CARL: Operační důstojník

GUNDERSON „HUBEŇOUR“ CHUCK: Hlavní pilot

HALPERT MICHAEL: Účetní a ekonom

HORNSBY CLIFF: Operační důstojník

HUXLEYOVA JULIA: Lékařka

JONES PETE: Operační důstojník

KASIM HALL Komunikační důstojník

KING LARRY: Sniper

LINCOLN FRANKLIN: Operační důstojník

MEADOWS BOB: Operační důstojník

MICHAELSOVÁ JUDY: Pilotka

MURPHY MARK: Zbrojář

NIXON KEVIN: Speciální efekty

PILSTONOVÁ TRACY: Pilotka

PRYOR SAM: Strojní inženýr

REINHOLT GUNTHER: Strojní inženýr

REYES TOM: Operační důstojník

ROSSOVÁ LINDA: Bezpečnostní důstojník a průzkum

SENG EDDIE: Velitel operací na pobřeží

STONE ERIC: Velitel řídicí místnosti

OSTATNÍ

ACKERMAN JOHN: Archeolog, nálezce meteoritu v Grónsku

AL-CHÁLIFA ALAMEIN: Terorista připravující bombový útok
na

Londýn

AMAD: Mladý Jemenec, který má doručit bombu

BENNETT JAMES: Pilot, který odveze meteorit z Faerských ostrovů

do Anglie

BERG JACK DR.: Lékař CIA, který donutí Thompsona promluvit

CAMPBELL WOODY: Grónský opilec, který pronajme Cabrillovi

snowcat

COLGAN PATRICK: rotmistr, vedoucí týmu jdoucího vyzvednout

modlitební koberečky do Rijádu

COUSTAS MILOŠ: Kapitán lodi *Larissa*, která doveze bombu do Anglie

DWYER „TD“ THOMAS: Vědec CIA, který odhalí nebezpečí meteoritu

EIRIC ZRZAVÝ: Slavný dobyvatel

6

EMÍR KATARU: Vládce Kataru

FLEMING JOHN: Šéf MI5

GOODLIN DEREK: Majitel bordelu v Londýně

HICKMAN HALIFAX: Průmyslník, miliardář

HUGHES CLAY: Vrah, který má vyzvednout grónský meteorit

HUNT CHRIS: Důstojník zabitý v Afghánistánu

HUNTOVÁ MICHELLE: Huntova matka

JOHN ELTON: Legendární muzikant

LABABITI NEBÍLE: Terorista pro londýnskou operaci

LASSITER ROGER: Nečestný agent CIA, který doručil meteorit do

Maidenhead

NASUKI JVIKE“ MIKO: Astronom spolupracující s Dwyerem

NEILSEN MIKE: Pilot najatý k přeletu na horu Forel s Hughesem

OVERHOLT IV. LANGSTON: úředník CLA, který najme Společnost

SAUD AŠ-ŠAJCH: Saudský pověřenec pro svatou cestu *hátdt.%*

SHEA BILLY JOE: Majitel MG TC z roku 1947, který si Cabrillo vypůjčí k pronásledování bomby

SKUTTER WILLIAM: Kapitán letectva vedoucí tým do Mediny

THOMPSON SCOTT: Velitel týmu na *Free Enterprise*

VANDERWALD PIETER: Jihoafrický obchodník se smrtí

PROLOG

PŘED PADESÁTI TISÍCI LETY a miliony kilometrů od planety Země se planetka začala chvět, aby zvěstovala vesmíru svůj rozpad. Už při svém vzniku v dávném věku byla předem odsouzena k záhubě. Představovala nestabilní nebeské těleso, jehož póly neustále měnily polaritu.

Planeta sestávala z hornin a žhavého magmatu kolem kovového jádra. Po nespočitatelném množství geologických období od jejího vzniku a zchlazení se utvořila její atmosféra. V plynných vrstvách se nacházely argon, helium a také vodík. Na povrchu planety povstal i život – ve své základní mikrobiální podobě.

Planeta neměla to štěstí, aby jí někdy byla dopřána možnost vzniku komplikovaných životních forem na povrchu. Mikroby se živily molekulami kyslíku, aby se množily, měnily a udržovaly atmosféru prostou buněk, které by se mohly dále vyvíjet. Jak se při jednotlivých obrazech planeta blížila ke sluneční ohnivě peci, její horninami tvořený povrch se měnil na přehřátou kapalnou kaši. Planeta se nezačala otáčet kolem své osy jako Země, ale točila se jako sud sem a tam, podle toho, jak póly měnily polaritu, a roztavený povrch se vyléval ven jako láva z vulkánu.

Každou hodinou, minutou i vteřinou se planeta blížila ke svému Slunci a postupně se na jejím povrchu stále více zjevovaly brázdy, jako by ji hladily boží ruce drátěným kartáčem.

Kusy hmoty byly vyvrhovány do atmosféry, a když se dostaly na samý okraj plynného obalu planety, sluneční žár je rozžhavlil doběla a ony vybuchovaly silou tisíců atomových bomb. Planetární přitažlivost je znovu vtahovala zpět jako projektily, které dál drásaly křehkou povrchovou krustu. Stále se rozpadávala víc a víc.

Odsouzená planeta měla před sebou již jen krátký čas života.

Když se rozpadla ochranná atmosféra, vnitřní kovové jádro se přehřálo a nebeské těleso uvnitř začalo rotovat. Velké praskliny v povrchu se rozšiřovaly a docházelo k rozsáhlým puklinám a právě jimi se ven do vesmíru dostávaly další a další kusy roztavené hmoty. Celou tu dobu jádro neustále zvyšovalo svou hustotu. Nakonec to muselo přijít. Obrovský kus masy se na sluneční straně odtrhl. Póly naposledy změnily polaritu a planeta se začala divoce zmítat.

Pak explodovala.

Do vesmíru odletěly miliony kovových nebeských těles, v nichž se molekuly začaly žářem měnit jako v olovu při pájení. Nemnohým z nich se povedlo se štěstím překonat gravitační pole Slunce. Vydaly se na dlouhou cestu do vzdálených končin vesmíru.

OD ROZPADU NEZNÁMÉ planety a rozprášení jejích zbytků do vesmíru uběhly tisíce let. Z velké vzdálenosti se úlomky jevíly jako modrá tělesa. Z jednoho z nich se stal nový vesmírný objekt. Mnoho fragmentů vsála gravitace dalších vesmírných těles, ale tento jediný cestoval velmi dlouho, až nakonec spadl dolů na planetu Zemi.

Osamocené kovové nebeské těleso vstoupilo do zemské atmosféry po nízké trajektorii od západu k východu. V ionosféře se rozpadlo a vytvořilo menší sférické těleso složené z čistého kovu. Mateřský meteor se pohyboval po dráze podél zeměpisné šířky pětatřiceti stupňů. V této oblasti vládne sucho a půda je zde neúrodná. Meteor novorozenec, mnohem menší a lehčí, byl odmrštěn dál na severozápad a mířil k šedesátému druhému stupni, kde povrch země pokrýval led a sníh.

Stejná planeta poskytla dvě rozdílná prostředí pro dopad meteorů a v obou případech došlo k odlišným důsledkům.

Mateřský meteor a jeho rozžhavený kov se změnil v zářící těleso, ještě než vystřelil své mladé. Přeletěly pobřežní linii a mířily přes opuštěnou poušť v klesající trajektorii. Vybuchly vysoko nad skálami, pískem a kaktusy a na zem dopadl projektil o průměru sto metrů a hmotnosti 63 000 tun složený z niklu a železa. V suché půdě vyhloubil kráter široký přes půldruhého kilometru. K nebi se zvedla oblaka prachu, která poté začala obíhat Zemi. Měsíce bude trvat, než

spad fdtrovaný atmosférou znovu dopadne na Zem.

Dítko mělo stříbřitě šedou barvu a bylo složeno z čistého kovu. Reakce následující po původním výbuchu přestavěly molekuly v průběhu cesty vesmírem v dokonalou kouli, která připomínala dvě poloviny geodetického domu spojené dohromady. Posun i vstup do atmosféry Země proběhl velmi hladce, protože hladký povrch tělesa nekladl žádný odpor, a tedy nevyvolal takový hněv a zuřivost jako vyvolala matka. Meteorit klesal níž a níž jako golfový míček při topspinu.

Plachtil přes pobřeží směrem k ostrovu pokrytému ledem, jako by byl přitahován k zemi magnetem. Koule v průměru necelých padesát centimetrů vážila pětáctýřicet kilogramů. Pomalu se snášela dolů, až ve výšce kolem tří metrů ztratila svou rychlost a dopadla s pomocí gravitace. Rozžhavený povrch vyžehl ve sněhu dráhu podobnou té, kterou po sobě zanechává lidské dítko stavějící sněhuláka.

Energie vyprchala, žár polevil a dítko se uložilo k odpočinku pod horou pokrytou ledem.

„K ČERTU, KDO TOHLE VYTAVIL?“ zeptal se muž v islandštině, když překvapeně hleděl na nalezený objekt společně se svou družinou.

Muž nebyl příliš vysoký, samý sval, což dokazovalo léta tvrdé dřiny. Vlasy na hlavě a husté vousy na tvářích zářily jasnou rusou barvou jako plameny hadu. Trup měl zabalený v bílé kožešině, zatímco jeho kalhoty tvořila tulení kůže sešitá vlákny vlny. Ten chlap byl ztělesněním hněvu a popravdě řečeno neměl daleko k barbarům severu. V roce 982 byl vypovězen z Islandu pro vraždu. Postavil se do čela družiny jemu podobných, kteří překročili mrazivé moře na ostrov svíraný ledem, kde se usídlili. Během posledních osmnácti let vybudovali osadu na skalnatém pobřeží a jako kolonisté přežívali lovem a rybařením. Leč on už jako dospělý muž pociťoval nudu. Tento muž, Eiric Zrzavý, začal hledat, objevovat a dobývat nová teritoria.

V roce 1000 se vydal na výpravu do neznáma ležícího na západ.

ii

Na počátku ho doprovázelo jedenáct mužů, ale za necelých pět měsíců s nadcházejícím jarem jich už zůstalo jen pět. Dva zmizeli v

ledových puklinách. Jejich výkřiky strašily Eirica dlouho ve snách. Jeden upadl na ledu a praštil se do hlavy o skalnatý výběžek. Po následující dny neskutečně trpěl bolestmi, neschopen vidět či mluvit, až jednoho dne přišla požehnaná smrt. Dalšího muže roztrhal velký bílý medvěd, když se odvážil od táborového ohně po setmění ve snaze najít alespoň nepatrný pramen pitné vody.

Další dva muže skolila nemoc; trpěli záchvaty kašle a horečkami. Ti, kteří přežili, byli přesvědčeni, že všude kolem číhají samé zlovolné síly. S klesajícím počtem členů expedice nálada klesala. Nadšení a víra v zázrak, se kterou se muži vydávali na výpravu, znatelně poklesly a nahradil je fatalismus a vědomí si svého konce.

Jako by expedice byla prokleta a muži za to platili.

„Vytáhni tu kouli,“ přikázal Eiric benjamínkovi expedice – jedinému muži, který se narodil na ostrově.

Výrostek Olaf Fin, syn Olafa Rybáře, pocítil velké obavy. Podivné šedé těleso leželo na skalním výběžku, jako by jej tam položila ruka boží. Neměl ani ponětí, že předmět spadl z nebes před nějakými osmačtyřiceti tisíci lety. Olaf se blížil k tělesu velmi opatrně. Všichni ve výpravě dobře věděli, jak se Eiric vyžívá v násilnostech; vlastně všichni obyvatelé ostrova znali tuto legendu. Eiric nežádal – vždy jen přikazoval –, Olaf si tedy nedovolil nesouhlasit, natož se přít. Zhluboka polkl a sklonil se k předmětu.

Dlaněmi se dotkl tělesa. Cítil chladný a jemný povrch. Na okamžik měl dojem, že se mu srdce zastavilo – ale dál pokračoval v plnění úkolu. Pokusil se objekt zvednout, ale byl pro jeho zmučené ruce příliš těžký.

„Potřebuji pomoc,“ řekl Olaf.

„Ty!“ Eiric ukázal na dalšího muže ze své družiny.

Gro Zabiják, vyšší chlap se světle žlutými vlasy a bleděmodrýma očima, udělal tři kroky a popadl jednu stranu koule. Oba muži napjali zádomé svaly, zvedli předmět do výše kyčlí a pak se tázavě podívali směrem k Eiricovi.

„Vyrobtě tažné saně z kůže a klů mrože,“ pronesl Eiric. „Odtáhneme to zpět do jeskyně, kde postavíme svatyni.“

Bez dalších slov vykročil Eiric do sněhu a ponechal ostatní, aby se postarali o objev. Po dvou hodinách ležel předmět bezpečně uvnitř

jeskyně. Eiric začal okamžitě plánovat obrovskou schránku pro těleso, které mu sem podle jeho nejvnitřnějšího přesvědčení poslali bohové z nebes.

ELRIC OPUSTIL OLAF A Groem, aby strážili nebeské těleso, zatímco on se vracel do vesnice na pobřeží pro další muže a materiál. Když se tam konečně dostal, dozvěděl se, že se jeho ženě narodil syn. Dal mu jméno Leif na počest jara a pak ho ponechal matce na výchovu. S osmdesáti muži a nástroji k vyhloubení jeskyně, kde bude nebeské těleso uloženo, se vydal k vzdálené hoře. Blížilo se léto a slunce svítilo po celý den.

GRO ZABIJÁK SE OTOČIL na svém kožešinovém lůžku a pak vyplivl pár chlupů.

Když rukou přejížděl po medvědí kožešině, s velkým překvapením pozoroval, jak kůže pod dlaní ztrácí srst. Pak se zahleděl na těleso v mihotajícím se světle pochodně umístěné u stěny jeskyně.

„Olafé,“ křikl na výrostka spícího jen kousek opodál, „je čas vstát a dát se do práce.“

Olaf se převálil a zíral na Groa. Měl zarudlé oči a krvavé skvrny na kůži, která se navíc odlupovala. Zlehka kašlal. Posadil se a znovu se v mdlém světle zahleděl na Zabijáka. Jeho vlasy najednou zešedly a začaly mu vypadávat. Něco se dělo.

„Gro,“ sykl Olaf, „tvůj nos.“

Gro si přejel hřbetem dlaně pod nosem a spatřil rudou krev. Stále častěji a častěji krvácel z nosu. Sáhl dolů a dotkl se bolavého zubu. Vytáhl ho ven jen prsty, odhodil stranou a vstal.

„Uvařím bobule,“ řekl.

Rozdělal oheň a přidal pár haluzí ze ztenčujících se hromady, pak vysypal z vaku z tulení kůže rudé bobule a hodlal uvařit hořký ranní nápoj. Vyšel ven z jeskyně, naplnil pomačkanou kovovou nádobu vodou z pramene od blízkého tajícího ledovce a pak se zahleděl na stopy vyryté do kamene v ústí jeskyně.

Ještě dvě nebo tři značky a přijde den, kdy se Eiric objeví.

Než se Gro vrátil do jeskyně, Olaf tam chvilku postával v lehkých kožených kalhotách a hleděl na košili ležící na nedalekém kameni. Podr-

vložky přicházející zimy. Jakmile svědění trochu pominulo, přetáhl si košili přes hlavu.

„Něco je špatně,“ sykl Olaf, „jak dny jdou, je nám oběma čím dál hůř.“

„Nejspíš to bude zkaženým vzduchem v jeskyni,“ řekl Gro tiše a postavil nádobu na oheň.

„Je to tímhle,“ pronesl s přesvědčením Olaf a ukázal na těleso. „Myslím, že ta koule je uhranutá.“

„Měli bychom se odstěhovat ven z jeskyně,“ navrhl Gro, „a postavit si tam stan.“

„Eiric nám ale přikázal zůstat v jeskyni. Mám strach, že až se vrátí a najde nás venku, pocítíme jeho hněv.“

„Díval jsem se na značky,“ zavrtěl hlavou Gro. „Dřív než po třech nocích tu nebude.“

„Mohli bychom se střídat a hlídat, kdy se vrátí,“ navrhl Olaf tiše, „a pak rychle zapadnout do jeskyně, dřív než nás chytí.“

Gro zamíchal bobule ve vroucí vodě. „Náhlá smrt nebo pomalá nemoc – myslím, že je lepší se vyhnout jistému zlu než jen čekat, co se může a nemusí stát.“

Ještě pár dní,“ řekl Olaf.

Jo, ještě pár dní,“ přidal se Gro, když vnořil do nádoby železnou nabě-račku. Naplnil dvě kovové misky vývarem z bobulí a jednu z nich podal Olafovi.

ELRIC ZRZAVÝ SE VRÁTIL poté, co u vchodu jeskyně přibýly čtyři čárky.

„Máte kašel,“ řekl, jakmile spatřil své muže ve zbědovaném stavu. „Nechci, abyste nakazili ostatní. Vraťte se do osady, ale usad'te se ve srubu na severu.“

Olaf s Groem se vydali na jih hned následující ráno – domů ale nikdy nedošli.

Olaf odešel první, jeho oslabené srdce vypovědělo službu třetí den cesty. Groovi se nevedlo o mnoho lépe. Když již nedokázal jít, postavil si tábořiště. Brzo se objevily hladové šelmy. Co nesežraly rovnou, masožravá roznesli po okolí, jako by Gro nikdy vůbec neexistoval.

H

EIRIC SLEDOVAL ODCHOD svých mužů zpovzdáli. Pak ihned vydal rozkaz svým kopáčům, stavitelům i pomocným dělníkům, které si přivedl s sebou z osady. Uhladil povrch dna jeskyně, smetl prach a jal se větví kreslit plán svatyně.

Byl to opravdu ambiciózní plán, vždyť s darem z nebes je nutno náležitě zacházet.

V prvních dnech družina mapovala prostor jeskyně. Brzo zjistili, že se táhne přes půl druhého kilometru k hoře a teplota uvnitř stoupá, čím se dostávali hlouběji. Dole pak našli jezírko s pitnou vodou, se stalaktity visícími ze stropu a stalagmity zvedajícími se z podloží.

Skupiny se vracely zpět na pobřeží pro dlouhé kmeny naplaveného dříví, z kterých bylo možno postavit žebříky k přechodu oběma směry, zatímco další dělníci vytesávali do skály schody. Průlezy byly zakryty umně postavenými kameny, které se posunovaly na vyvážených plochách. Skrývaly tak nebeské těleso před těmi, kteří by snad jednou chtěli poznat jeho sílu. Do skály byly vytesány runové rytiny a sochy, čerstvý vzduch proudil do jeskyně několika otvory. Eiric sám dohlížel na práce z osady na pobřeží. Chodil do svatyně zřídka a nechával se vést jen svými představami.

Muži přicházeli, pracovali, onemocněli a umírali, aby je nahradili další a další.

V době, kdy Eiric Zrzavý dokončil jeskyni, bylo obyvatelstvo jeho osady tak zdecimováno, že už se nikdy nevzpamatovalo. Jeho syn Leif spatřil úchvatný monument jen jednou.

Eiric nařídil, aby byl vchod zavalen. Nebeské těleso tak zůstalo skryto pro ty, kteří přijdou.

ČÁST PRVNÍ

1

PORUČÍK CHRIS HUNT jen zřídka kdy mluvil o své minulosti, ale muži, se kterými sloužil, stejně z jeho chování mnohé pochopili. Především, že Hunt rozhodně nevyrostl v nějakém balíkově a do armády se nepřihlásil jen proto, aby poznal svět. Pocházel z Jižní Kalifornie. Kdyby na něj přitlačili, Hunt by dobrovolně přiznal, že vyrostl v oblasti kolem Los Angeles jen proto, aby nevyšlo najevo, že to bylo na Beverly Hills. Muži také odhalili, že má schopnost být přirozeným vůdcem – nepokoušel se hrát siná vlastence a ani se nechoval povýšeně, přestože nikdy neopomněl dát najevo svou kompetentnost a intelekt.

Třetí věc odkryli jeho muži dnes.

Četa, které velel Hunt, tábořila v afghánském údolí, kde právě fičel horský vichr. Hunt s třemi vojáky zápasil se skládáním stanu určeným pro zásoby. Zatímco muži se snažili složit celtu na protáhlé straně, seržant Tom Agnes se rozhodl si ověřit nějaké drby, které se mu donesly. Hunt mu podal celtu stanu, tak aby ji Agnes mohl složit na polovinu.

„Pane,“ oslovil ho Agnes, „říká se, že jste promoval na Yale. Je to pravda?“

Všichni muži nosili tmavé sluneční brýle, ale Agnes byl dost blízko, aby viděl Huntovi do očí. Na krátký okamžik zahlédl překvapení a rezignaci. Nakonec se Hunt rozesmál.

„Ach jo,“ řekl tiše. „Odhalil jste mé strašné tajemství.“

19

Agnes přikývl a složil celtu na polovinu. „To fakt není zrovna ideální místo pro verbování vojáků.“

„Přijel tam George Bush,“ odvětil Hunt. „Byl pilotem v

námořnictvu.“

Já ale myslel, že sloužil v Národní gardě,“ vložil se do hovoru specialista Jesus Herara, který přebíral stan od Agnese.

„George Bush starší,“ odvětil Hunt. „Náš prezident také promoval na Yale a sloužil v Národní gardě jako pilot stíhačky.“

„Yale?“ pozeptal se Agnes. „Jestli vám to nevádí, povězte mi, jak jste se vůbec dostal do armády?“

Hunt smetl z rukavic trochu sněhu. „Přihlásil jsem se dobrovolně,“ řekl, „jako vy.“

Agnes jen přikývl.

„Ted’ ale dokončíme likvidaci tábora,“ rozhodl Hunt a ukázal na nedaleké hory. „Vydáme se tam a najdeme toho křiváka, co zaútočil na Spojené státy.“

„Ano, pane.“

Za deset minut s pětadvaceti kilogramy v každém batohu začali stoupat nahoru do hor.

PŘESTOŽE MICHELLE HUNTOVÉ bylo devětačtyřicet a žila ve městě s krásnými ženami na každém kroku, chlapi se za ní stejně otáčeli. Měla nádhernou vysokou postavu od pánaboha, která nemusí držet neustálou dietu či podstupovat nekonečná cvičení, aby vypadala štíhle. Měla plné rty, rovné zuby, oříškově hnědé vlasy a modrozelené oči, a byl to právě pohled plaché laně a čistá pleť, jimiž na lidi působila nejvíc. V jižní Kalifornii jsou krásné ženy stejně tak obvyklé jako sluneční svit a zemětřesení.

Michelle ale přitahovala lidi něčím, co nelze vytvořit skalpelem plastického chirurga, vylepšit manikúrou či oblečením nebo zvýraznit ambicemi či výstředností. Michelle však měla v sobě onu vlastnost, pro kterou ji měli rádi muži i ženy a proč ji chtěli mít ve své společnosti –byla šťastná, spokojená a vždy pozitivně naladěná. Michelle Huntová byla sama sebou. Lidé oblétávali Michelle jako hejno včel květinu v rozkvětu.

„Same,“ oslovila malíře, který právě domaloval zdi ve výtvarné galerii. „Odvedl jste skvělou práci.“

Samovi táhlo na osmatřicet, začervenal se.

„Paní Huntová, pro vás vždy to nejlepší,“ řekl.

Sam vymaloval galerii už při jejím otevření před pěti lety, stejně

tak jako její dům na Beverly Hills, její kondominium u jezera Tahoe a teď vše znovu změnil. Pokaždé vyjádřila své uznání a ocenila jeho talent.

„Dáte si láhev coly nebo minerálku?“ zeptala se.

„Díky, teď ne.“

V ten okamžik na ni volala sekretářka z přední části galerie, že má telefon. Michelle se usmála, zamávala a odběhla.

„To je panečku dáma,“ řekl si Sam pro sebe. „Opravdová dáma.“

Když došla do přední části galerie, odkud měla od stolu výhled na Rodeo Drive, všimla si, že jeden z vystavujících právě vchází hlavním vchodem. I zde se plně projevila její laskavost navzdory temperamentu a vrtochům umělců. Ti, kteří vystavovali u Michelle, ji obdivovali a jen málokdy přecházeli do jiné galerie. Na této skutečnosti i dostatečném finančním zázemí v začátcích byla založena léta jejího úspěšného podnikání.

„Věděla jsem, že dnešní den bude zase skvělý,“ řekla muži s bradkou. „Jen jsem nevěděla, že díky návštěvě mého oblíbeného malíře.“

Muž se usmál.

„Jen si zavolám,“ řekla, „a pak si promluvíme.“

Její asistentka odvedla umělce do prostoru s pohovkami a barem při stěně. Když Michelle usedala do křesla za svým pracovním stolem, asistentka mu zrovna nalévala drink a vzápětí pro něj na kávovaru připravovala capuccino.

„Michelle Huntová.“

„To jsem já,“ ozval se chraplavý hlas.

Ten hlas nepotřeboval žádné představování. Sbalil ji v jednadvaceti, když v osmdesátých letech právě přijela z Minnesoty ve snaze začít nový život plný radovánek pod sluncem jižní Kalifornie. Po jejich rozchodech a smířeních nezbytných díky mužově neschopnosti žít v uzavřeném vztahu, vyplývající i z jeho častých služebních cest, mu nakonec ve čtyřadvaceti porodila syna. I když se otcovo jméno nikdy neobjevilo na rodném listu – a i když předtím a ani potom spolu nikdy nežili – zůstali si velmi blízcí. Tedy tak blízcí, jak ji blízko k sobě připustil.

„Jak se máš?“ zeptala se.

„Prima.“

21

CLIVE CUSSLER

„Kde jsi?“

Touto standardní otázkou vždy lámala ledu mezi nimi. V průběhu let se odpovědi lišily od Osaky k Peru, od Paříže k Tahiti.

„Hned ti to povím přesně,“ řekl muž klidně. Zahleděl se na pohybující se mapu na protilehlé stěně kabiny svého tryskáče. Jedenáct kilometrů od Honolulu na cestě do Vancouveru v Britské Kolumbii.“

„Jedeš lyžovat?“ zeptala se. Sportu si užívali většinou společně.

„Ne, jedu tam postavit mrakodrap,“ odpověděl.

„Pořád něco děláš.“

„To je fakt,“ přitakal. „Michelle, volám, protože jsem se dozvěděl, že našeho kluka poslali do Afghánistánu,“ řekl tiše.

Michelle o této misi nevěděla – přidělení bylo tajné a Chris nesměl sdělit místo svého nasazení.

„Bože,“ vyhrkla. „To není dobře.“

„Myslel jsem, že mi to řekneš.“

Jak jsi to zjistil?“ podivila se Michelle. „Vždycky jsem obdivovala tvou schopnost vyčmukat informace.“

„Žádný zázrak,“ namítl muž. „Mám pod palcem dost senátorů a politiků, abych mohl chytat velké ryby.“

„Víš něco o tom, jak se mu tam daří?“

„Řekl bych, že mise je mnohem složitější, než si prezident představoval,“ řekl. „Chris nepochybně velí smečce lovců na stopě padouchů. Zatím nemám spojení, ale podle mých zdrojů je to šílená a zničující lopota. Nejspíš se dlouho neozve, takže se nediv.“

„Bojím se o něj,“ řekla Michelle pomalu.

„Chceš, abych to zařídil?“ zeptal se muž. „Vytáhnout ho ven a pověřit státnickými úkoly?“

„Myslela jsem, že jste se domluvili na tom, že nikdy nic takového neuděláš.“

„To je pravda,“ připustil muž.

„Pak to nedělej.“

„Zavolám.“

„Bude to brzo?“ zeptala se Michelle.

„Zavolám hned, jak budu moci,“ odpověděl muž. „Teď už musím – začínám mít na satelitní lince ruchy od statické elektřiny. Nejspíš sluneční skvrny.“

„Modli se za našeho kluka, aby byl v pořádku,“ vyzvala ho.

22

„Udělám víc než jen tohle,“ řekl muž těsně předtím, než ukončil hovor.

Michelle odložila sluchátko do vidlice a opřela se v křesle. Její bývalý milenec nebyl z těch, kteří dávají najevo strach či obavy. Přesto bylo zřejmé, že má o svého syna opravdový a skutečný zájem. Michelle mohla jen doufat, že její obavy jsou plané a Chris se brzo vrátí.

Vstala zpoza stolu a mířila k malíři. „Ukážete mi něco hezkého!“

„Venku v dodávce,“ řekl umělec. „Určitě se vám to bude líbit.“

ČTYŘI HODINY po východu slunce o tři sta metrů výš na hřebenu nad táborem, ve kterém strávili noc, narazila Huntova četa na odhodlaného nepřítele. Palba přicházela z celé řady jeskyní ležících východně nad nimi. Začala znenadání. Skrápěla je střelba z automatických zbraní, granáto-metu, minometu i z ručních palných zbraní. Nepřítel odpálil horu tak, aby vytvořil sesuvy kamenů a zcela zneprístupnil prostor, který navíc za-minoval. V takovém terénu Huntova jednotka pátrala po uprchlících.

Nepřítel hodlal udělat jediné – zlikvidovat Huntovu četou jednou provždy – a moc k tomu nechybělo.

Hunt se skryl za řadou velkých balvanů. Kulky se odrážely od skal na všechny strany, vzduchem létaly odštěpky kamenů a zraňovaly jeho muže. Nebylo se kde schovat, nešlo jít vpřed a jejich ústupu bránil skalní sesuv.

„Vysílačka,“ křikl Hunt.

Polovina jeho čtyry se nacházela dvacet metrů vpředu, další čtvrtka před ním a kousek vlevo. Naštěstí radista zůstal v blízkosti svého velitele. Muž se blížil k Huntovi po zádech a chránil vysílačku. Když se plazil vpřed, kulka pronikla do jeho zvednutého kolene a zasáhla česku. Hunt ho odtáhl do bezpečí.

„Antencio,“ křikl Hunt na muže ležícího jen pár metrů od něj. „Postarej se o Lassitera.“

Antencio přiběhl a začal trhat zraněnému kalhoty. Zjistil, že rána

není hluboká, a začal koleno obvazovat, zatímco Hunt zapnul vysílačku a nastavil frekvenci.

„Lassitere, budeš v pořádku,“ řekl radistovi. „Požádám, aby nám sem okamžitě poslali pomoc. Pak tě necháme záchránáři evakuovat.“

23

Na tvářích vojáků se zračil očividný strach. Pro většinu z nich, stejně jako pro Huntu, to byl první křest ohněm. Jako velitel musel mít plán a operaci řídit.

„Pro Kontrolní, tady Průzkum tři,“ křikl Hunt do mikrofону, „potřebujeme rozsáhlou pomoc. Souřadnice tři nula jedna osm. Jsme pod silnou palbou.“

„Průzkum tři,“ ozval se okamžitě hlas, „popište situaci.“

„Nemůžeme dál,“ vysvětloval Hunt, „drží si pozice nad námi. Situace je kritická.“

Když Hunt popisoval situaci, rozhlížel se kolem sebe. Tucet mužů s bradkou ve splývajících hábitech se hnál dolů z kopce. „Chlapi, pokropte je!“ křikl na první polovinu svého předsunutého průzkumu. Vzápětí se rozlehla první sprška střel.

„Průzkum tři, máme ve vzduchu asi tak dvě minuty od vás spectre. Čtyři další stroje – dva transportní a dva bitevníky – startují během tří. Budou u vás do deseti minut.“

Hunt už slyšel hučení silných rotorů bitevníku řídícího se k nim sou-těskou pár kilometrů dole pod nimi. Vykoukl zpoza balvanu a zahlédl osm nepřátel stále sestupujících po svahu. Vztyčil se a odpálil granát z granátometu. Syčení a zpětný ráz doprovázely náboj opouštějící hlaveň a jeho zážeh. Doprovodil jej další dávkou ze samopalu.

„Průzkum tři, hlaste se.“

„Tady Průzkum tři, potvrzují,“ křikl Hunt opět do mikrofónu.

Tam, kde jich bylo před chvílí osm, sestupovali jen čtyři. Už byli pouhých dvacet metrů od Huntových předsunutých mužů. Zdálo se, že jsou doslova paralyzováni. Jeho nezkušené mladíčky stáli proti přesile. Vedle balvanu dopadl granát a explodoval. Prostor se zaplnil kameny a prachem. Ze stanoviště vysoko v horách se odloupla další skupina nepřátel a hnala se dolů. Hunt vstal a zahájil palbu. Přeběhl dvacet metrů k první skupině a postavil se do první linie proti nepříteli.

Do třetice všeho dobrého. Přesně tolik padouchů dokázal Hunt dostat. Posledního zlikvidoval bodákem poté, co vyprázdnil zásobník. Vytrhl pistoli z pouzdra a muže zastřelil. Pak se vrhl k zemi a vyměnil zásobník. Začal znovu palbu.

„Chlapi, ustupujeme!“ křikl, „za balvany.“

Muži se po dvojicích stahovali do relativního bezpečí za skalisky, zatímco ostatní kryli ústup palbou po blížícím se nepříteli. Nepřítele

24

nehvalo vpřed jen prapodivné náboženské předurčení, ale především požití silné extrakty z opia a narkotické účinky listů khatu, které žvýkali. Svah pokryla krev padlých kamarádů, ale oni navzdory tomu dál pokračovali v útoku.

„Průzkume tři,“ zaskřípalo v rádiu.

Antencio se natáhl pro mikrofon. „Tady Průzkum tři,“ řekl. „Velitel není v dosahu vysílačky. Zde Specialista 367.“

„Posíláme vám tam B-52,“ říkal hlas. „Odklonili jsme ho od jiného cíle.“

„Potvrzuji – předám zprávu veliteli.“

Antencio však již nikdy neměl příležitost tuto zprávu předat.

V okamžiku, kdy se nad oblastí objevil AC-130, zbyl z předsunutého průzkumu naživu už jen Hunt a jeden seržant, starý veterán s postavou medvěda. O pár vteřin později začala zemi skrápět silná sprška olova z pětadvaceti, čtyřiceti a stopětimilimetrových děl, která vykukovala z boků bitevníku.

Seržant už palbu spectre zažil, a tak neváhal ani vteřinu. „Pane, musíme se stáhnout,“ křikl na Hunta. „Máme pár vteřin, kdy nás budou krýt.“

„Běž, utíkej!“ řekl Hunt a trhnutím seržanta postavil a odstrčil do bezpečí. „Hned jdu za tebou.“

Spectre sebou házel ze strany na stranu v reakci na zákluz pálících děl. Po pár sekundách pilot zvedl před' stroje, dokončil obrat a znovu proletěl úzkou soutěskou. Když bitevník dokončil první průlet a připravoval se k druhému, pokračovalo v útoku sedm nepřátel. Hunt kryl seržantův ústup.

Cílenou palbou ze všech hlavní včetně raketometu zlikvidoval pět mužů. Dva se ale dostali až k jeho postavení. Jeden ho střelil do ramene a dal se na ústup.

Druhý mu prosekl hrdlo zkroucenou šavlí.

Pilot AC-130 při střemhlavém útoku spatřil, jak Hunta zabili. Okamžitě informoval posádku dalšího letounu. Huntovi muži také viděli konec svého velitele a strach nahradil hněv. Když se AC-130 znovu srovnal k útoku, muži se zvedli a skrápěli palbou další vlnu nepřátel sestupujících z jeskyně dolů po svahu. Jako jeden muž obstoupili velitelovo mrtvé tělo a chránili ho. Čekali na útočníky, ale nepřítel se jakoby zázrakem vyvolaným hněvem amerických jednotek obrátil a dal na ústup.

25

SKORO SEDM KILOMETRŮ nad nimi a necelých deset minut od cíle pilot B-52 vypnul mikrofon a pověsil ho do vidlice.

„Slyšeli jste to?“ řekl tiše do interkomu pro posádku.

Vyjma hučení osmi motorů zavládlo v letounu hrobové ticho. Pilot nepotřeboval žádnou odpověď – věděl, že slyšeli totéž co on.

„Přeměníme tu horu v oblak prachu,“ řekl. „Až si nepřítel přijde pro mrtvé, budou je muset seškrabovat lžičkou.“

VRTULNÍKY SI PŘILETĚLY pro Průzkum tři za čtyři minuty. Huntovo tělo a zranění byli naloženi do prvního blackhawku. Zbytek vojáků se skloněnou hlavou nastoupil do druhého. Následující palba z děl vrtulníků a AC-130 začala zasypávat svah olovem a výbušninami. Vzápětí se ozvalo volání B-52. Dolů po hoře stékaly potoky krve, nepřítel byl rozprášen. Leč tato ukázka síly už pro poručíka Hunta přišla pozdě.

Jeho skon teď doprovázel jen pocit nenaplněné odplaty.

Bude to trvat celá léta, než k něčemu takovému dojde.

2

OREGON SPOČÍVAL pevně ukotvený u úvazných kůlů mola v islandském Reykjavíku. Kotvila tu všehochuť různých lodí a výletních plavidel, rybářských bárek a zpracovatelských traulerů, malých jachet a také — a to pro Island zcela netypických – několik velkých jachet. Rybářská plavidla se podílela na největším průmyslovém odvětví Islandu; na rybolovu, zatímco velké jachty patřily Arabům účastnícím se právě probíhajícího mírového summitu.

Oregon by nikdy v žádné soutěži krásy nezvítězil. Skoro sto sedmdesát metrů dlouhý nákladní parník držela pohromadě snad jen rez. Horní paluby nesly jen harampádí, trup nad i pod čarou ponoru natírali různorodou směsicí navzájem neladících barev a jeřáby na palubě se měly každou chvilku zřítit do vody.

Leč slupka *Oregonu* jen vytvářela iluzi.

Rez velmi pečlivě nanесли na nátěr absorbující rádiové vlny, takže loď dokázala zmizet z obrazovek radarů jako zjevení; smetí na palubě tvořilo jen rekvizity. Jeřáby pracovaly, jak měly, pár skutečně, jak bylo původně určeno, další sloužily jako komunikační antény a zbývající se odsunovaly stranou a odkrývaly palebná raketometná stanoviště. Podpalubí směle konkurovalo nejluxusnější jachtě. Přepychově zařízené kajuty, nejmodernější komunikační a řídicí centrum lodi, vrtulník, vyloďovací

27

čluny a celá výrobní linka se skrývaly v útrobách plavidla. Jídelna se dala srovnat s nejvytříbenější restaurací. Její ošetřovna se směle mohla měřit s luxusní nemocniční jednotkou. Díky hydrodynamickým pohonným jednotkám *Oregon* vyvinul rychlost

geparda a otáčel se jako závod'ák. Lod' v žádném případě nebyla tím, co stavěla na odiv.

Oregon byl špionážní základnou plnou nejmodernějších zbraní, zpravodajských prostředků a skvěle vycvičené posádky.

Lod' patřila Společnosti, kterou založili bývalí vojáci a agenti. Teď se Společnost nechala najímat státy či jednotlivci, kteří požadovali specializované služby. Stali se tak vlastně armádou soukromých žoldáků s čistým svědomím. Často šije najímala americká vláda. Prováděli pro ni operace, které musely zůstat skryty před dohledem Kongresu; existovali ve světě stínů, bez diplomatického krytí a bez oficiálního vládního pověření.

Společnost se živila pronájmem svých schopností – i když si vždy klienty pečlivě vybírala.

V minulém týdnu zajišťovali bezpečnost emíra z Kataru, který se účastnil summitu. Island byl vybrán z mnoha důvodů. V malé zemi, kde i hlavní město Reykjavík má jen 100 000 obyvatel, byla bezpečnostní opatření hračkou. Obyvatelstvo si je zde velmi podobné, a tak tu každý cizinec ční jako solný sloup v poušti. Odhalení teroristy hodlajícího narušit mírový proces bylo jen otázkou času. Navíc Island má nejstarší volený parlament na světě. Země je postavena na demokratických základech už celá staletí.

Na pořadu jednání summitu se octly otázky jako okupace Iráku, situace v Izraeli a Palestině, či šíření fundamentalismu. I když summit nebyl schválen Spojenými národy či jakoukoli další světovou organizací, představitelé, kteří se jednání účastnili, pochopili, že zde budou ustanoveny základy další politiky a přijaty praktické kroky pro budoucnost.

Jednání se zúčastnily Rusko, Francie, Německo, Egypt, Jordánsko a hosté z dalších zemí Středního východu. Izrael, Sýrie a Írán účast odmítly. Spojené státy, Velká Británie a Polsko jako spojenci z války v Iráku se účastnily jako hosté menších zemí. Vyslanci skoro dvou tuctů národů, bezpečnostní služby, tajní agenti a obchodníci se vrhli na hlavní město Islandu jako roj komárů v noci. Vzhledem k nízkému počtu obyvatel místní v Reykjavíku dokázali snadno odlišit bezpočet lidí z ochrany; vždyť zde vypadali, jako kdyby chodili jen v bikinkách v mrazivém vzduchu. Všichni Island'ané mají světlou

plet', blond vlasy a modré oči –

28

pokud se chceš mezi ně vmísit, nemáš díky této kombinaci příliš velkou šanci.

Reykjavík je postaven z nízkých budov s barevnými fasádami, které se vyjímají v zasněžené krajině jako ozdoby na vánočním stromku. Nejvyšší budovou je kostel Hallgrimskirkja, byť vysoký jen pár pater. Oblaka páry zvedající se nad geotermálními prameny v oblasti, kde vytápěly celé domy a budovy, dávala krajině surrealistický nádech. Sirovodík unikající z pramenů sytil vzduch pachem lehce zkažených vajíček.

Reykjavík se rozkládá kolem nezamrzajícího přístavu, kde kotví rybářská flotila – hlavní zdroj islandské ekonomiky. Navzdory jménu tohoto státu teplota ve městě byla přijatelnější než v New York City. Obyvatelstvo Islandu má velmi silný kořinek a působí velmi spokojeně. Nejspíše za své zdraví vděčí své dobré náladě a bezpočtu místních horkých lázní.

Jednání summitu probíhala v Hofoi, rozlehlé městské budově, kde se v roce 1986 konalo setkání mezi Michaiilem Gorbačovem a Ronaldem Reaganem. Hofoi se nacházelo necelého půldruhého kilometru od kotviště *Oregonu*, zajištění bezpečnosti bylo o to snazší.

Katar si najal Společnost už v minulosti – obě strany si vzájemnou spolupráci víc než pochvalovaly.

SE ZŘETEM ke křesťanským účastníkům summitu program nepředpokládal jednání na Štědrý den, takže v podpalubí v lodní kuchyni *Oregonu* tři kuchaři doladovali poslední chutě slavnostní večeře. Hlavní chod se už vařil na kamnech — dvanáct velkých „turducků“. Podobnou pochoutku si nemohla posádka odepřít – malé vykostěné kuřátko plněné kukuřicí a šalvějí a vložené do vykostěné kachny s propečenou kořeněnou kůrčičkou, tvořící náplň velkého krocana s nádivkou z ústřic a jedlých kaštanů. Po naporcování se na talíři octly tři druhy masa.

Tácy na stolech byly plné předkrmů: chlazená karotka, celer, cibule šalotka, ředkev i mladá cuketa. Stály tu misky s oříšky, ovocem, sušenkami i sýry. Na podnosech zase čekala krabí klepeta, ústřice a kousky krabího masa. Tři druhy polévek; waldorfský zelený

salát a huspenina; rybí chody; záviny plněné sekaným masem, tykví i jablky; vína, portské, likéry a káva Jamaica Blue Mountain.

Nikdo z posádky nezůstane hladový.

29

Juan Cabrillo si právě utíral mokrou hlavu do ručníku ve své přepychové kajutě. Pak se oholil a ošetřil tváře drahou vodou po holení ze západoindické myrty. Blondatý sestřih na ježka potřeboval mírně upravit, ale v posledních týdnech si nechal narůst bradku, kterou nyní pečlivě sestřihával nerezovými nůžtičkami. Podíval se do zrcadla a spokojeně se usmál. Vypadal skvěle – odpočinutý, zdravý a připravený.

Vešel do hlavní kajuty, vybral si naškrobenou bílou košili, lehký šedý vlněný oblek ušitý v Londýně, hedvábnou kravatu, slabé šedé vlněné ponožky a černé lakované mokasíny od Colea Haana. Vyndal je ven a začal se oblékat.

Když dovázel uzel na kravatě s červenými a modrými proužky, naposledy se podíval do zrcadla, pak otevřel dveře a vyšel ven na chodbu vedoucí k výtahu. Před pár hodinami se jeho tým dozvěděl o hrozbě emírovi. Pokud plán vyjde, povede se zabít dvě mouchy jednou ranou.

Když dokážou nalézt toulající se nukleární bombu, která zmizela na druhé polovině zeměkoule, skončí tento rok docela pozitivně. Cabrillo nemohl vědět, že během čtyřiaadvaceti hodin bude putovat nehostinnou ledovou pustinou na východ – protože osud jednoho města na řece bude viset na vlásku.

3

NA ROZDÍL od příjemného tepla a veselí na palubě *Oregonu* atmosféra v odlehlém táboře nedaleko hory Forel severně od polárního kruhu v Grónsku působila mnohem pochmurněji. Před jeskyní burácel víchř a teplota klesla na třiadvacet stupňů pod nulou, pokud pomineme víchř pronikající až na kůži. Právě probíhal jednadevadesátý den od počátku expedice a nadšení a vzrušení dávno pominuly. John Ackerman byl unavený a zcela pohroužený do hořkých poráženeckých pocitů.

Ackerman právě dokončoval doktorát z antropologie na Nevadské univerzitě v Las Vegas. Teď se nacházel v terénu, který byl tak vzdálený od jemu známého prostředí pouště jako podmořský pahorek papouškovi. Tři asistenti z univerzity odjeli domů, hned jak skončil semestr, a noví přijedou nejdříve za dva týdny. Pravdou bylo, že Ackerman si měl také jet odpočinout, ale John byl posedlý svým snem.

Už od prvního okamžiku, kdy našel při studiu materiálů pro doktorskou práci o Eiricovi Zrzavém podivnou zmínku o jakési boží jeskyni, ho posedla představa, že tuto jeskyni musí najít jako první. Domníval se sice, že celá ta legenda může být opravdu jen mýtem, ale pokud jeskyně existovala, pak chtěl, aby s ní bylo spojeno jeho jméno a ne jméno nějakého samozvance.

31

Míchal fazolemi v plechovce na kovových kamnech pod stanem, který vztyčil před ústím jeskyně. Byl si celkem jist, že se nachází před vchodem do jeskyně, o které se zmínil Eiric Zrzavý na smrtelném loži. Sám jeho slova přeložil. Po měsících úsilí se ale nedostal dál než jen k na první pohled pevné kamenné stěně široké

sedm metrů. Společně s ostatními prozkoumali každíčkou píd' a dno jeskyně, ale nenašli vůbec nic. Přestože jeskyně vypadala na umělý výtvar člověka, Ackerman si najednou nebyl jist.

Když viděl, že jsou fazole uvařené, vyhlédl ven ze stanu, aby si ověřil, zda vítr nestrhnul anténu satelitního telefonu. Ověřil si, že je zajištěná dobře, vrátil se do stanu a zkontroloval e-mail. Ackerman úplně zapomněl, že jsou Vánoce, ale vánoční pozdravy a pohlednice mu sváteční den připomněly. Když na ně odpovídal, pociťoval, jak v něm roste smutek a osamění. Nadešel sváteční den, který tráví většina Američanů se svou rodinou a přáteli, a on sám se nacházel uprostřed nicoty ve snaze naplnit svůj sen, kterému už sám přestával věřit.

Smutek začal pomalu přerůstat v hněv. Zapomněl na fazole, popadl ze stolu Colemanovu lampu a kráčet do zadního traktu jeskyně. Stál tam, soptil a nadával na osud, který ho dovedl do odlehle mrazivé pustiny v nejsvatější noc. Všechny mikroskopické analýzy i oprašování vzorků nevedly k ničemu.

Nic tu nebylo – jen představy a iluze. Zítra začne tábor balit, stan a zásoby složí na saně připojené ke sněžnému skútru, a jakmile se vyčásí, vydá se na dlouhou jízdu k nejbližšímu městu Angmagssalik, ležícímu sto šedesát kilometrů daleko.

Jeskyně Bohů navždy zůstane jen mýtem.

Posedlý narůstající zlostí hlasitě nadával a pak se prudce rozmáchl a obloukem mrštil lucernou plnou hořlavé kapaliny. Lucerna letěla vzduchem a roztříštila se o strop jeskyně. Sklo se vysypalo a hořící kapalina se začala rozlévat po stropě a stékat dolů. Pak ale přišel zázrak. Plameny se obrátily, jako by je něco vsálo do praskliny ve skále. Zbývající palivo bylo vsáknuto do čtyř škvír tvořících čtverec.

Strop jeskyně, pomyslel si Ackerman. Nikdy jsme neprohlédli strop jeskyně.

Rychle se rozběhl k ústí jeskyně. Otevřel dřevěnou bednu a vytáhl tenké aluminiové tyče, které používali pro přesně značkování terénu při archeologickém průzkumu. Po demontáži každá z nich měřila asi metr

dvacet. Ackerman vytáhl z batohu nylonovou šňůru, našel i lepicí pásku a omotal je kolem tyčí tak, až dostal asi čtyřmetrovanásadu.

Popadl ji jako oštěp a rychle se vracel zpět do jeskyně.

Na dně dohořívala rozbitá lampa, kovové části se roztavily, ale lampa pořád vrhala dostatek světla navzdory chybějícímu sklu. Hleděl na strop, kde kouř z vyhořelého paliva zanechal po sobě stále dobře viditelný obrys čtverce.

Ackerman se opřel na jedné straně do násady a přitlačil na ni.

Slabý kámen tvořící poklop byl uložen na zkosených hranách. Jakmile Ackerman zatlačil, kámen sklouzl po starověkých klínech a jako dobře promazaná závěrka odkryl precizně opracované okno.

Jakmile se otvor otevřel, ven vyklouzl žebřík utkaný z mrožích kůží.

Ackerman tam jen ohromeně stál. Pak uhasil ještě hořící lucernu, vrátil se ke stanu a zaznamenal, že se fazole převařily. Odstavil je z kamen, našel baterku, lano a digitální fotoaparát v zásobách, které zabalil pro případ nouze. Došel zpět k žebříku a začal po něm stoupat vstříc svému osudu.

Když prolezl otvorem, Ackerman se vlastně octl na půdě. Tohle byla ta pravá jeskyně. Ta, kterou prozkoumal se svými studenty, byla jen nastražená past. Podle záblesků světla Ackerman teď kráčel ve směru ústí jeskyně dole pod ním. Ústí leželo ve stejné vzdálenosti jako u té dole. Ackerman zde našel hromadu balvanů, které na první pohled vypadaly jako sesuv kamene. Později by mohl tyto balvany odklidit a vykounout ven do mrazivé pustiny, ale nyní, stejně tak jako po celá staletí, sesuv skrýval dál své tajemství.

Ta lest Ackermana oklamala, přesně jak měla.

Otočil se od navalených kamenů a opatrně obešel otvor v podlaze, pak se zastavil a upevnil v něm vodící lano. Se zajištěným lanem a s baterkou nad hlavou se pustil dál chodbou.

Stěny zdobily piktogramy lovcích mužů, zabíjení šelem a kresby lodí vydávajících se do vzdálených zemí. Ackerman pochopil, že do jeskyně v průběhu mnoha let muselo vstoupit nespočet lovců. Jeskyně se rozšiřovala a světlo odkrylo prostor, kde zůstala díky chladu, kožešinám i skrýši velmi dobře zachovaná lůžka nad sebou tyčící se až ke stropu. Byla vytesána do skály podobně jako lůžka pravěkých horníků. Ackerman kráčel chodbou prostorem, ve kterém spali, do oblasti s černými stěnami, kde nejspíše vařili. Dlouhé, hrubě

sroubené stoly byly přineseny do jes-

33

kyne po kusech a sestaveny na místě. Vyplňovaly jídelní prostor s vysokým stropem. Ackerman přejel prostor baterkou a našel nádrže na velrybí tuk pro pochodně.

Mohla tu pracovat nejméně stovka mužů.

Ackerman se nadechl a ucítil čerstvý vzduch. Vlastně tu vál mírný vánek. Uvědomil si, že muži Eirica Zrzavého museli najít způsob jak vybudovat otvory pro odvětrávání zkaženého vzduchu a pachu. Za jídelním prostorem se nacházela malá síň se sklopenými žlaby podél zdí, nad nimiž stoupala pára. John věděl, že jde o první záchodky, ale vzhledem k tomu, že uběhlo tisíce let od jejich používání, ponořil do vody prst. Voda byla stále vroucí. Museli tedy najít geotermální pramen a změnit jeho tok. Jen po pár metrech za záchodky zahlédl vyvýšenou velkou nádrž, která plnila žlaby. Lázeň.

Ackerman ji obešel a zamířil dál do úzké chodby, jejíž stěny byly vyhlazeny a zdobený geometrickými vzory vytesanými do kamene a vybarvenými sytou červenou, žlutou a zelenou barvou. Přímou před ním se nacházel otvor zdobený pečlivě vyvedenými dekorativními kameny.

Ackerman jím prošel do velké síně.

Okamžitě si všiml, že stěny zde jsou uhlazené a zaoblené. Téměř dokonalé rovné dno tvořily do sebe zapadající ploché kameny. Ze stropu visely geody a krystaly připomínající lustry. Ackerman se přikrčil a nastavil baterku. Pak se narovnal a posvítil nad sebe. Zůstal ohromeně zírat.

Přímou uprostřed síně se nacházela plošina, na které leželo šedé těleso.

Geody a krystaly visící od stropu odrážely světlo baterky v tisících záblesků duhy a osvětlovaly jeskynní prostor podobně jako otáčející se koule na diskotéce. Ackerman zhluboka vydechl s mnohonásobnou ozvěnou.

Udělal krok a hleděl na kouli ležící ve výši jeho hrudníku.

„Meteorit,“ řekl nahlas.

Když opět slezl po žebříku, vytáhl Geigerův počítač a knihu o analýze kovů. Pokoušel se zjistit, jaké složení meteorit má. Zjistil to zanedlouho.

ZA NECELOU HODINU po návratu z horní jeskyně Ackerman sestavil e-mailovou zprávu z fotografií a záznamů z Geigerova počítače. Další

34

hodinu pak skládal oslavnou tiskovou zprávu o sobě. Vše vložil do jedné zprávy a odeslal svému dobrodinci ke schválení. Pak se zvolna usadil opojen vlastní slávou a čekal na odpověď.

VE VOJENSKÉM MONITOROVACÍM středisku v Chathamu nedaleko Londýna se sleduje většina komunikačních kanálů. Středisko, jako společný projekt USA a Anglie, dostávalo svodky z obou stran oceánu. Ve své podstatě nešlo o nic jiného než výkonné odposlechové zařízení, které se vtíralo do světových telekomunikačních kanálů a záznamy pak nechávalo projít počítačovou analýzou. Pokud se někde v hovoru objevila klíčová slova, počítač předal zprávu, aby konečné rozhodnutí o jejím osudu přijal člověk. Taková zpráva pak procházela určenými kontrolními body, buď ji vyloučili jako nedůležitou nebo se dostala na stůl skutečným zpravodajským důstojníkům.

Ackermanův e-mail z Grónska byl odeslán nejdříve přes satelit, než byl předán do Spojených států. Na její cestě k adresátovi středisko zprávu zachytilo a nechalo ji analyzovat počítačem. Na základě výskytu klíčového slova si zpráva vyžádala podrobnou analýzu.

Zpráva poté opustila Anglii přes oceán po zajištěné lince rovnou do Národní bezpečnostní agentury NSA v Marylandu a poté do CIA v Langley, Virginie.

Uvnitř monitorovacího střediska však také pracoval zrádce. Zpráva tedy putovala i na jiné místo, než kam měla.

John Ackerman žil stále v jeskyni pod horou Forel a snil své sny. Už se viděl na obálkách většiny archeologických magazínů; už nyní si psal svůj projev, hodný, alespoň jak si namlouval, Oskara, pokud by se archeologům uděloval.

Šlo skutečně o významný nález srovnatelný s objevem nové pyramidy či nálezem nedotčeného a skvěle uchovaného lodního vraku. Články v časopisech, knihy, televizní reportáže už na něj čekaly. Pokud to Ackerman vezme za správný konec, může na tom vybudovat celoživotní kariéru. Stane se všude uznávaným Panem

archeologem, ke kterému se média vždy obracejí pro komentář. Stane se celebritou, což samo o sobě znamená kariéru. Bude stačit jen málo a jméno John Ackerman se navždy spojí s velkým objevem.

V ten okamžik se rozpípal jeho počítač a vyplívl zprávu.

35

Jenže ta zpráva byla zoufale prostá.

Nikomu nic neříkejte. Potřebujeme mnohem víc důkazů před prohlášením. Posílám tam svého člověka, aby vše prověřil. Bude tam do dvou dní. Pokračujte v dokumentování nálezu. John, skvělá práce. Zatím ani muk!

První čtení Ackermana doslova zvedlo ze židle. Pak se zamyslel a připustil si možnost, že dobrodinec potřebuje čas, aby v médiích vypukla opravdová bouře. Třeba se rozhodl prodat exkluzivní práva na reportáž jen jedné zpravodajské síti. Třeba plánuje simultánní publikaci v časopisech, novinách i televizi.

Ackermana velmi záhy zaplavily podobné představy a jeho velké ego se v nich začalo topit.

Čím bude rozsah publicity větší, tím lepší bude jeho budoucí kariéra.

Leč Ackermanovo vlastní já spojené s přeceňováním vlastního významu se brzo ukáže jako smrtící kombinace.

OBČAS JE POTŘEBA mít štěstí, nestačí, když vám to jen pálí. V hotelu vysoko nad městem, které si oblíbili ti, co riskují, muž ve středním věku jménem Halifax Hickman hleděl na digitální snímky na počítači a usmál se. Přečetl si svodku, kterou si vytiskl před pár hodinami, udělal pár kalkulací do notesu a znovu jen hleděl na snímky. Neuvěřitelné. Řešení jeho problémů přišlo samo od sebe jako důsledek daru, který si navíc odepsal z daní.

Najednou měl dojem, že do hracího automatu hodil čtvrták a vypadl mu milionový jackpot.

Hickman se rozesmál, nebyl to ale šťastný smích. Skrýval v sobě zlo a postrádal radost, byl zrozený hluboko v duši člověka toužícího po pomstě a vyvěrající z jeho hluboké nenávisti.

Když smích odezněl, Halifax se natáhl po telefonu a vytočil číslo.

CLAY HUGHES žil v horách severně od Missouly v Montaně ve srubu, který si postavil na pozemku o rozměru 650 metrů čtverečních. Samotu si tam pečlivě hlídal. Teplý pramen vytápěl jeho dům i skleníky, odkud pocházela většina potravin, které konzumoval. Vítr a slunce vyráběly elektřinu. Pomocí mobilu a satelitního telefonu udržoval spojení se zby-

37

kem světa. Měl účet v missoulské bance a na něm sumu s šesti nulami; poštovní schránku, odkud vyřizoval svou poštu; tři pasy, čtyři různá sociální pojištění a řidičské průkazy s rozdílnými jmény a značkami.

Hughes si potrpěl na soukromí, což je pro nájemné vrahy docela normální.

„Mám pro vás práci,“ řekl Hickman.

„Kolik?“ zeptal se Hughes v předtuše kšeftu.

„Tak pět dní za padesát tisíc dolarů. Dopravu zařídím.“

„Předpokládám, že se někomu udělá špatně,“ poznamenal Hughes.

„Co ještě?“

„Až práci dokončíte, potřebuji doručit na určené místo jeden předmět,“ vysvětloval Hickman.

„Pomůže to vaší věci?“ zeptal se Hughes.

„Ano.“

„Pak tedy doručení provedu zadarmo,“ navrhl Hughes velkoryse.

„Můj letoun je na místě za hodinu,“ řekl Hickman. „Chce to teplé prádlo.“

„Chci spíš zlato,“ odvětil Hughes.

„Zlato to vlastně je,“ prohodil Hickman, když zavěsil.

ZA HODINU UŽ na missoulském letišti přistával Raytheon Hawker 800XP. Hughes vypnul motor svého přestavěného vozu 1972 International Scout. Natáhl se dozadu, otevřel zip brašny a ještě jednou zkontroloval své palné zbraně. Spokojen, že nic nezapomněl, zavazadlo zase zavřel a položil ho na zem. Pak přibouchl zadní dveře, sklonil se a odjistil výbušný systém, který používal místo poplašného zařízení.

Pokud se někdo pokusí do scouta proniknout v době jeho nepřítomnosti, vůz vybuchne a zničí jakékoli důkazy o svém majiteli včetně dokladů. Hughes rozhodně nebyl paranoik. Hodil si brašnu přes rameno a vydal se k čekajícímu letounu.

Po sedmačtyřiceti minutách letoun přelétával Kanadu v sever-severo-východním kurzu.

5

DEN POTÉ, CO byl zadržen e-mail z Grónska, Langston Overholt IV. seděl ve své kanceláři v ústředí CIA v Langley a hleděl na snímky meteoritu. Očima přeletěl zprávu o iridiu, pak se podíval na seznam dostupných agentů. Jako obvykle se mu jich nedostávalo. Sáhł do misky na stole, vytáhl tenisák a metodicky jej začal vrhat proti zdi a chytal jej, když se odrážel. Tenhle stereotyp ho uklidňoval.

Má cenu odvolat agenty z jejich současných operací? Podobný krok vždycky znamenal riziko a nejistý výsledek. Overholt čekal na zprávu vědeckých týmů CIA, která mohla osvětlit možnou hrozbu, ale už na první pohled bylo vše až příliš jasné. Potřeboval někoho poslat do Grónska a zajistit meteorit. Jakmile se to povede, bude ohrožení minimální. Protože jeho vlastní agenti měli práci jinde, rozhodl se zavolat starého přítele.

„Dva pět dva čtyři.“

„Tady je Overholt. Jak se ti líbí na Islandu?“

„Dal bych si ještě jednoho sledě,“ odvětil Cabrillo, „a šup do Irska.“

„Zaslechl jsem, že děláš pro komouše,“ poznamenal Overholt.

„Nepochybuji, že o tom víš,“ odvětil Cabrillo. „Možná hrozba na Ukrajině.“

Jo,“ přikývl Overholt. „Na tom taky děláme.“

39

Cabrillo už s Overholtem spolupracovali celá léta. Nepovedená operace v Nikaragui stála Cabrilla místo v CIA, ale díky němu zůstal Overholt stranou. Overholt mu nikdy nezapomněl tuto laskavost, a tak po celé ty roky přihrával Společnosti práci, kdykoliv to jen přes

dohled Kongresu bylo možné.

„Terorismus je ve své podstatě pro náš kšeft doslova požehnáním,“ podotkl Cabrillo.

„Budeš mít čas na jednu malou bokovku?“

„Kolik lidí bude operace vyžadovat?“ zeptal se Cabrillo a myslel na operace, na které již uzavřel smlouvy.

„Jen jednoho,“ odvětil Overholt.

„Honorář v plné výši?“

„Jako vždycky,“ přitakal Overholt. „Můj zaměstnavatel platí dobře.“

„To je fakt, ale taky rychle vyhazuje.“

Cabrillo se pořád vracel ke své minulosti a měl k tomu dobré důvody. Kongres mu tehdy dal co proto, a jeho tehdejší šéf neudělal zholu nic, aby vášně trochu zklidnil. Juan tedy miloval politiky a úředníky asi stejně tak jako zubařskou vrtačku.

„Potřebuji někoho, kdo zaskočí do Grónska a něco tam vyzvedne,“ vysvětloval Overholt. „Bude to trvat nejvíc dva dny.“

„Vybral sis opravdu nevhodný čas,“ namítl Cabrillo. „Touhle dobou je tam šílená zima a tma celých čtyřiaadvacet hodin.“

„Prý je ale krásná polární záře,“ nabídl Overholt.

„Copak to nezmohou vaše váčky ze CIA?“

„Jako obvykle, žádná není dostupná. Raději zaplatím tvé posádce a vyřídím to bez zbytečného rozruchu.“

„Pár dní máme práci ještě tady,“ namítl Cabrillo. „Pak budeme volní.“

Juane,“ řekl Overholt zlehka, „jsem si jist, že tentokrát jde o práci pro jednoho agenta. Pošli tam někoho ze svých, ať vyzvedne to, co potřebuji. Vráti se dřív, než summit skončí.“

Cabrillo se na okamžik zamyslel. Zbytek jeho posádky zajišťoval emíro-vu bezpečnost. On sám zůstával na palubě *Oregony* a věnoval se papírům. Nudil se a připadal si jako závodní kůň uvázaný ve stáji.

„Vezmu tu práci sám,“ řekl Cabrillo. „Mí lidé to tady zvládnou beze mne.“

„Ať je u kormidla kdokoli,“ přitakal Overholt.

„Mám tam jen doletět a něco sebrat? Je to tak?“

„Jen taková rozcvička.“

„Co to je?“

„Meteorit,“ řekl Overholt pomalu.

„Kčertu, proč CIA potřebuje meteorit?“ zeptal se Cabrillo.

„Protože meteorit může obsahovat iridium a z něj lze sestrojít špinavou bombu.“

„Co dál?“ zeptal se Cabrillo tentokrát už s obavami.

„Budeš ho muset ukrást archeologovi, který meteorit našel,“ řekl Overholt, „pokud možno, aby o tom nevěděl.“

Cabrillo se na okamžik odmlčel. „Jak dlouho už žiješ v tom hnízdě?“

„V jakém hnízdě?“ nechal se nachytat Overholt.

„V hnízdě plném slizkých hadů,“ vysvětlil Cabrillo.

„Bereš tu práci?“

„Pošli mi detaily,“ řekl Juan. „Odlétám za pár hodin.“

„Neboj, budou to nejsnadněji vydělané peníze, které Společnost získala. Je to jen vánoční dárek od starého kámoše.“

„Dávej si na obdarované kámoše pozor,“ dodal Cabrillo, než se odpojil.

ZA HODINU UŽ JUAN Cabrillo dokončoval poslední přípravy.

Kevin NLxon si otřel ruce do hadru, který pak odhodil na ponk v Kouzlíme. Kouzlírna se nacházela v podpalubí *Oregonu*; právě tam skladovali své důmyslné konstrukce, vybavení, speciální elektroniku, převleky i kostýmy. Nixon na všechno dohlížel, stejně tak jako se na vymýšlení nových předmětů kreativně podílel.

„Bez přesného popisu,“ poznamenal Nixon, „nic lepšího nevymyslím.“

„Vypadá to dobře, Kevine,“ řekl Cabrillo. Převzal předmět a strčil ho do krabičky, kterou přelepil páskou.

„Vezmi si tohle a tohle,“ řekl Nixon a podával balíčky Cabrillovi.

Cabrillo je strkal do tašky.

„Dobrá,“ přikývl Nixon, „máš teplé oblečení, komunikační vybavení, železnou dávku potravin a všechno možné, co bys mohl potřebovat. Hodně štěstí.“

„Díky,“ odvětil Cabrillo. „Musím teď nahoru promluvit si s Hanleym.“

Ani ne hodinu poté, co se přesvědčil, že Max Hanley, jeho

zástupce, má probíhající operaci v Reykjavíku plně pod kontrolou, už Cabrillo jel

⁴¹

na místní letiště, odkud zamíří do Grónska. Byť celá operace vypadala tak jednoduše, brzo se vyvine v opravdovou hrozbu.

Než vše skončí, bude ohrožen život na celé planetě a zemře nemálo lidských bytostí.

6

PIETER VANDERWALD obchodoval se smrtí. Jako bývalý šéf jihoafrického programu EZP, Experimentálního zbrojního programu, v době apartheidu dohlížel na hrůzostrašné experimenty, jako byla sterilizace obyvatelstva prostřednictvím potravinových doplňků, šíření nemocí přenosných vzduchem a biologických zbraní v osídlených oblastech včetně nasazení chemických zbraní v kapalné formě proti člověku.

Vanderwald se svým týmem prostě využíval všech možností nukleárních, chemických, biologických, zvukových i elektrických zbraní, které konstruovali, kupovali nebo navrhovali k zabíjení druhých. V utajených soudních spisech bylo prokázáno, že vzájemnou kombinací jednotlivých agens rozptýlených podle přesného plánu v rozpětí pouhých šestatřiceti hodin by dokázali zabít tisíce černých občanů Jižní Afriky či způsobit jejich onemocnění. Podrobnější studie dokonce tvrdily, že během týdne 99 procent nechráněného obyvatelstva od obratníku Kozoroha na jih či obyvatelstvo celého jižního cípu Afriky by útoku podlehl.

Za takové pracovní výsledky Vanderwald dosáhl uznání a obdržel odměnu v hotovosti ve výši dvou měsíčních platů.

Vanderwald a jeho tým však neměli k dispozici žádné systémy pro rozptýl infekčních agens na velké vzdálenosti, jako jsou balistické rakety či střely SCUD. Proto vyvinuli metody rozptýlu v populaci prostřednic-

43

tvím lidského hostitele. Znamenalo to kontaminovat vodní zdroje, nechat vítr roznášet zárodky a využít dělostřelecké nebo tankové granáty pro rozptýl agens.

EZP dosáhl mistrovství v této hře, ale záhy poté, co apartheid padl, byl velmi rychle a v utajení ukončen. Vanderwald a lidé z jeho týmu se museli o sebe postarat sami.

Mnoho z nich si vzalo odstupné a odešlo na penzi, ale pár, stejně tak jako Vanderwald, nabídlo své specializované vědomosti a dovednosti na otevřeném trhu, který v současném světě plném násilí projevil o takové odborníky opravdový zájem. Země na Středním východě, v Asii i v Jižní Americe si žádaly jejich expertizy a rady. Vanderwald si určil jediné pravidlo, nikdy neradil zadarmo.

„A JE TAM,“ podotkl Vanderwald zlehka.

Od odpaliště vanul slabý vánek směrem k jamce. Teplota už skoro vyšplhala ke třicítce. Suchý vzduch štípal jako pytel mouky a obloha připomínala tabulku skla.

„Vánek pomohl,“ řekl Halifax Hickman, když kráčet zpět k vozíku a zastrčil hůl do vaku. Pak popošel dopředu a vklouzl za volant.

Na hřišti nebyli žádní nosiči a ani žádní další hráči. Všude hlídali muži z ochranky, na stromech i za nimi. Pak tu byly samé keře, pár kachen na jezeře a vyhublá rezavá liška, která se sem zatoulala už dávno. Vládlo tu podivné ticho se vzpomínkami na právě končící rok.

„Tedy,“ řekl Vanderwald, „vy musíte ty lidičky opravdu nenávidět.“ Hickman šlápl na plyn a vozík poskočil na cestě k vzdálenějším jamkám. „Platím vás za znalost, ne za psychoanalýzu.“

Vanderwald přikývl a znovu se podíval na fotografii. „Pokud je to opravdu to, co myslíte, pak máte v rukou opravdový poklad. Radioaktivita je velmi vysoká a nebezpečná v pevném nebo práškovém skupenství. Máte celou řadu možností.“

Hickman šlápl na brzdu, když se vozík přiblížil k Vanderwaldově míčku. Jakmile vozík zastavil, Jihoaafričan vylezl ven, vrátil se dozadu a vybral si hůl ze svého vaku. Poté došel k míčku, zaujal pozici a hodlal míček odpálit. Po pár cvičných odpalech se zastavil, plně se soustředil a dokončil jemný oblouk, než míček odpálil. Míček odletěl od hlavice

44

hole a nabral v letu výšku. O sto metrů dál dopadl na trávu necelých deset metrů od greenu hned vedle písečné překážky.

„Takže rozptyl v práškové podobě by nás mohl dovést k cíli?“

zeptal se Hickman, když Vanderwald znovu vklouzl na sedadlo spolujezdce.

„Pokud se dostanete letadlem co nejbližší k určenému místu rozptylu.“

„Máte snad lepší nápad?“ zeptal se Hickman, když přidal plyn cestou ke svému míčku.

„Ano,“ odpověděl Vanderwald, „udeříme rovnou v srdci vašich nepřátel. Bude vás to ale stát spoustu peněz.“

„Vy si vážně myslíte,“ zavrtěl hlavou Hickman, „že prachy jsou nějaký problém?“

TEPLOTU VNÍMÁME často víc jako stav mysli než jako skutečné stupně. Když vidíme vlny horka zvedající se z rozpáleného asfaltu, nepochybně si budeme myslet, že je venku mnohem tepleji, než když vidíme stejnou cestu lemovanou sněhem. Juan Cabrillo si z toho, co viděl, nemohl dělat žádné iluze. Pohled z okna turbovrtulového letounu, když přelétal Dánskou úžinu mezi Islandem a Grónskem, vyvolával jen mrazení v zádech a nutil ho mnout si zoufale ruce. Východní pobřeží Grónska lemují hory a celkový pohled jen posiluje dojem odlehle pustiny. Na tisících čtverečních kilometrech, které zaujímá východní Grónsko, žije necelých pět tisíc obyvatel.

Obloha se zbarvila do černé modři a pokryla plovoucími mraky plnými sněhu. Našinec se ani nemusel dotknout vln s bílou pěnou na povrchu, aby nevěděl, že teplota vody klesla pod bod mrazu a zmítající se živel zůstával v kapalném skupenství jen díky obsahu soli. slaboučká vrstva ledu na křídlech a kresbičky mrazu na předním skle ten obraz dotvářely. Ledový pokryv Grónska, který nebylo přes sklo skoro vidět, vyvolával jen další mrazení a pocit nebezpečí.

Cabrillo se podvědomě otřásl a hleděl ven bočním okénkem.

Ještě tak deset minut,“ poznamenal pilot. „Podle předpovědi je vítr jen mezi deseti a patnácti uzly. Přistaneme jako do peřin.“

46

„Dobrá,“ řekl Cabrillo nahlas přes hluk motorů.

Když se začaly zvětšovat obrysy velkých skalisek, oba muži ztichli.

Za pár minut Cabrillo uslyšel i pocítil zpomalení motoru. To už se blížili k vnějšímu okraji letiště. Pilot navedl letoun po větru a srovnal

stroj paralelně s přistávací dráhou. Letěli už jen chvilku. Cabrillo pozoroval, jak pilot nastavuje přístroje na přistání. Po chvilce dokončil obrat a začal konečnou fázi sestupu.

„Držte se,“ řekl. „Hned budeme na zemi.“

Cabrillo zíral na zmrzlou pustinu. V šeru odpoledne je naváděla bledá zářící přistávací světla podél dráhy. V místech, kde vítr odfoukl sněh, zahlédl Cabrillo značky na přistávací dráze. V postupujícím šeru Juan také zahlédl na krátkou chvilku mírně vychýlený větrný pytel.

Letiště v Kulusuku, kde přistávali, sloužilo čtyřem stovkám místních obyvatel. Tvořila ho vlastně jen šterková přistávací dráha skrývající se za horským hřebenem společně s několika domky. Nejbližší město – Ang-massalik, či v eskymáčtině Tasiilaq, leželo asi deset minut letu vrtulníkem a mělo třikrát více obyvatel.

Když se turbovrtulové letadlo nacházelo přímo nad přistávací drahou, pilot natočil směrovku a postavil letoun proti větru. O vteřinu později dosedl na zem jako peříčko. Roloval po sněhem pokrytém šterku, až zpomalil před kovovou budovou. Rychle prováděl úkony podle rozpisu úkolů po přistání, pak vypnul motor a ukázal na budovu.

„Musím natankovat,“ řekl. „A vy byste měl taky zajít dovnitř.“

V OKAMŽIKU, kdy Cabrillo přistával v Kulusuku, pilot Hawkera 800XP vypínal motory na dráze mezinárodního letiště Kangerlussuaq na západním pobřeží Grónska. Zde měli dva kilometry dlouhou betonovou dráhu, kde mohly přistávat nákladní letouny a kterou často používaly jako místo pro doplnění paliva transportní lety do Evropy a dál. Letiště se nacházelo skoro šest set padesát kilometrů od hory Forel, ale pořád to bylo nejbližší letiště, kde měli dostatečně dlouhou dráhu pro přistání letounu typu Hawker.

Clay Hughes počkal, než druhý pilot otevřel západku na dveřích, pak teprve vstal ze sedadla. „Jaké jsou vaše pokyny?“ zeptal se.

„Máme počkat, dokud se nevrátíte,“ řekl druhý pilot. „Nebo na šéfův telefon, když nás pošle pryč.“

„Jak se s vámi mám spojit?“ »

Druhý pilot podal Hughesovi vizitku. „Je tam číslo na pilotův satelitní telefon. Zavolejte a dejte nám půl hodiny na přípravu.“

„Řekli vám, jak se odtud dostanu na místo určení?“

Pilot vystrčil hlavu z kokpitu. „Před letadlem stojí nějaký muž,“ řekl a ukazoval přes přední sklo. „Předpokládám, že čeká na vás.“

Hughes zastrčil vizitku do kapsy parky. „Tak dobře.“

48

Po dráze se honil ledový vichr zvedající suchý prašan do vzduchu jako konfety na přehlídce. Hughes seběhl po schůdcích na dráhu. Okamžitě začal slzet.

„Vy budete nejspíš ten, pro kterého mne najali. Mám s vámi letět k hoře Forel,“ řekl muž a napřáhl ruku. „Jmenuji si Mike Neilsen.“

Hughes se představil falešným jménem a pak se jen díval nad sebe. „Jste připraven k odletu?“

„Nemůžeme letět dříve než zítra ráno,“ zavrtěl pilot hlavou. „V hotelu jsou zamluveny dva pokoje, pro vás a pro piloty. Můžeme odletět s rozbřeskem – pokud se oblačnost trochu roztrhá.“

Muži zamířili k terminálu. „Máte dostatečný dolet, abychom se k hoře Forel dostali?“ zeptal se Hughes.

„V klidném počasí asi tak devět set padesát kilometrů,“ vysvětloval Neilsen. „Nicméně si myslím, že bychom měli pro jistotu v Tasiilaqu natankovat, než se pokusíme zdolat tu horu.“

Došli k budově terminálu. Neilsen otevřel dveře a pokynul Hughesovi, aby vstoupil. Vedl ho rovnou ke kovovému stolu, u nějž seděl osamocený Eskymák. Boty z tulení kůže měl na stole a spal.

„Isniku,“ houkl Neilsen na dřímajícího muže, „máš tady práci.“

Úředník otevřel oči a chvíli na oba zíral. „Ahoj, Mikeu,“ řekl klidně. „Pas, prosím,“ obrátil se na Hughese.

Hughes mu podal americký pas na falešné jméno, ale s jeho současnou podobenkou. Isnik se na dokument jen zběžně podíval a orazítkoval vstup.

„Účel cesty?“ zeptal se.

„Vědecký výzkum,“ odpověděl Hughes.

„V tomhle počasí sem ale nikdo nelétá, řekl bych,“ podotkl Isnik, než si zapsal poznámku do notesu na destičce na stole.

„Můžeš říct pilotům, aby šli do hotelu, až je odbavíš?“ zeptal se Neilsen Isnika.

Jasně, řekl Isnik a znovu si hodil boty na stůl.

Neilsen doprovázel Hughese ke dveřím terminálu. Jsme na staré americké letecké základně,“ vysvětloval. „Hotel má jen základní vybavení. Je ale příjemný. Máme tady jediný krytý bazén v Grónsku a dokonce bowling s šesti drahami. Ve zdejších podmínkách je to čtyřhvězdičkové ubytování.“

Muži přešli krátkou vzdálenost mezi parkovištěm a hotelem. Hughes dostal klíč. Po dvou hodinách, po večeři, kdy si dal steak z pižmoně s hranolky, zalezl do postele. Odpoledne sice sotva začalo, ale zítra měl před sebou spoustu práce. Potřeboval si pořádně odpočinout.

JUAN CABRILLO PROPLUL pasovou kontrolou v malém terminálu v Kulu-suku a teď hleděl do mapy na zdi blízko dveří vedoucích ven. V krátkém létě byl ostrov Kulusuk omýván mořem. S příchodem podzimu a klesajícími teplotami se mořská voda pokryla silnou vrstvou ledu. I když led nikdy nedosáhl takové síly, aby unesl lokomotivu-, automobily, nákladáky či sněžné dopravní prostředky neměly žádný problém se dostat na pevninu.

Ostrov Kulusuk v zimě přestal existovat jako ostrov, ke Grónsku ho připojil led.

Z místa, kde se Cabrillo nacházel, to bylo něco přes devadesát kilometrů severně k zeměpisné šířce určující polární kruh a pak už jen necelých dvacet k hoře Forel. Zimní slunovrat 22. prosinec byl před pár dny. V ten jediný den zavládne na polárním kruhu po celých čtyřadvacet hodin úplná tma.

Cím severněji od polárního kruhu, tím déle temnota přetrvávala. Na dálném severu však už takové podmínky neexistovaly. Přesně na polárním kruhu a jižně od něj představoval 22. prosinec bod, kdy se vše obrátilo. Zima s blížícím se jarem přinášela prodlužování denního světla o minuty. S příchodem léta vyjde i půlnoční slunce a v oblasti severně od polárního kruhu slunce na určitou dobu nezapadne.

51

Tento cyklus se opakoval po celé věky.

Venku burácel víchr a vrhal zmrzlé sněhové broky proti oknům terminálu. Počasí venku připomínalo vnitřek mrazírny. Cabrillo se při pohledu ven oťrásl. I když byl uvnitř, zatáhl zip parky až ke krku.

Protože Kulusuk ležel jižně od polárního kruhu, pořád ještě

zbývalo pár minut denního světla. Hora Forel se naproti tomu topila v naprosté tmě. V následujících pár dnech a týdnech dopadnou na vrcholek hor první sluneční paprsky. Po měsících se pak sluneční svit začne sunout dolů po svahu jako žlutá barva vylévaná na vrcholku pyramidy.

Při pohledu ven by ale nikdo nehádal, že tu slunce někde je či dokonce někdy bylo.

Cabrillo se ale daleko víc než o tmu zajímal o způsob dopravy. Došel k boční straně terminálu, vytáhl satelitní telefon a vytřukal předvolené číslo.

„CO JSI ZJISTIL?“ zeptal se, když se ozval Hanley.

Overholt příliš naléhal, a tak Cabrillo opustil *Oregon* bez jasného plánu, jak se dostane na horu Forel. Hanley ho ale ujistil, že než přistane, bude plán připraven.

„Mají tam psi spřežení, které se dá pronajmout,“ poznamenal Hanley, „ale to bys potřeboval mushera, který by tě vedl, jenže ty nejspíš o žádného svědka nestojíš, takže jsem tuto možnost zavrhl. Vrtulníky v Kulusuku mají předem určené destinace do Tassilaqu a zpět, ale nejde je pronajmout, a navíc počasí jim stejně nedovolí vzlétnout.“

„Na procházku to ale taky není,“ řekl Cabrillo s pohledem upřeným ven.

„Nebo na běžky,“ doplnil Hanley. „Vím, že se občas vytahuješ svými lyžařskými dovednostmi.“

„Tak jak tedy?“

„Sehnal jsem si registrační databázi sněhových traktorů v oblasti. Dlouho to netrvalo, protože v Kulusuku nejsou víc než čtyři stovky obyvatel. Vynechal jsem sněžné skútry kvůli tomu, že pojedíš po těžkém zasněženém terénu a kvůli jejich častým poruchám. Zbyly mi jen snowcaty. Jsou pomalé a spálí šíleně paliva, ale mají ohřívače a spoustu prostoru pro zásoby. Myslím, že je to pro nás nejlepší možnost.“

„Taky bych řekl,“ přitakal Cabrillo. „Kde je tady půjčovna?“

52

„Žádná tam není,“ zavrtěl hlavou Hanley. „Vytáhl jsem ale jména a adresy vlastníků z grónského dopravního rejstříku a pak jsem začal telefonovat. Nikdo z těch, kteří snowcat vlastní, ale nemá doma

telefon. Povedlo se mi sehnat pastora místní církve. Říkal, že možná je tam jeden chlápek, který by souhlasil s pronájmem, zbytek se jich používá.“

Jakou má adresu?“ zeptal se Cabrillo a vytáhl tužku a malý notes z kapsy.

„Šestý dům za kostelem, červená fasáda se žlutými pruhy.“

„Tady na dalším severu nemají ulice, co?“

„Všichni se tam znají,“ podotkl Hanley.

„Místní jsou docela přátelští.“

„S tím bych si nebyl tak jist,“ řekl mu Hanley. „Pastor se zmínil o tom, že ten majitel v zimě strašně pije. A přidal, že všichni ve městě nosí u sebe pušku na medvědy.“

Cabrillo přikývl. „Je to jednoduché. Musím přesvědčit ozbrojeného a zpitého domorodce, aby mi půjčil snowcat. Jsem tam cobydup,“ prohodil Cabrillo, když poplácával balíček stodolarovek v kapse parky. „Fakt procházka růžovým sadem.“

„No, ještě jednu věc, není to domorodec. Vyrostl v coloradské Arvadě a v době vietnamské války byl odveden do armády. Podle toho, co jsem vyhrabal v databázích, strávil po návratu pár let po špitálech pro veterány, pak opustil Státy s tím, že chce být od nich co nejdál.“

Cabrillo se znovu podíval ven z okna. „Což se mu docela dobře povedlo.“

„Juane, je mi líto,“ řekl Hanley. „Za dva dny, až summit skončí, bychom se mohli s *Oregonem* přesunout a Adams by tě tam hodil vrtulníkem. Jenže teď toho víc k dispozici nemáme.“

„Klídek,“ odvětil Cabrillo a zahleděl se do poznámek, „šestý dům za kostelem.“

„Červená fasáda,“ dodal Hanley, „se žlutým pruhem.“

„Tak dobře, jdu za tím šílencem.“

Ukončil hovor a vyšel dveřmi ven.

CABRILLO NECHAL KRABICE se zásobami na letišti a blížil se k sněžnému taxi, u kterého postával eskymácký klučina. Hoch zvedl obočí, když mu Cabrillo dal adresu, ale nic neříkal. Daleko víc ho zajímal honorář, který vyslovil v dánské měně.

„Dvacet,“ nezaváhal chlapec ani vteřinu.

„Domluveno,“ odvětil Cabrillo a podal hochovi bankovku.

Eskymák naskočil na sněžný skútr a natáhl se ke startéru. „Znáte Gartha Brookse?“ zeptal se s naivní představou, že i ve Státech se musí znát každý s každým jako v jeho vesnici.

„Ne,“ odvětil Cabrillo, „jednou jsem ale hrál golfs Williem Nelsonem.“

„Prima. Je dobrý?“

„Má divnej odpal,“ řekl Cabrillo, když chlapec zmáčkl startér a motor naskočil.

„Nastupte si,“ křikl chlapec.

Jakmile se Cabrillo posadil, kluk vyrazil pryč z letiště. Reflektory skútru jen stěží pronikaly temnotou a vířícím sněhem. Kulusuk představoval jen malý shluk domečků necelé dva kilometry od letiště. Boční zdi pokrýval navátý sníh. Z domů se valil kouř a dým. Blízko domů se motaly smečky psů hned vedle sněžných skútrů; lyže tu stály opřené špičkami vzhůru, sněžnice visely na skobách hned u dveří.

Život v Kulusuku nemohl být nic než jen těžký a trudný.

V mdlých obrysech se jen těžko dala rozpoznat ledová pustina táhnoucí se severně od města. Povrch ledu byl tmavý a kluzký, jak vítr zvedal sníh, který pak klesal a zase se zvedal v sněhových jazycích. Hory na druhém konci ledové pláně se matně rýsovaly jako šedé kontury na pozadí nicoty. Celá ta scenerie byla stejně lákavá jako prohlídka krematoria. Cabrillo vnímal, jak sněžný skútr zpomaluje.

Slezl zezadu a vstoupil do závěje.

„Později,“ houkl klučina a krátce zamával.

Pak prudce trhl řízením doleva, otočil se na sněhem zapadané uličce a odjel. Cabrillo osaměl uprostřed mrazu a temnoty. Hodnou chvíli hleděl na polozavátý domek. Pak se začal brodit závějemi k předním dveřím. Na verandě se na okamžik zastavil, než zaklepal.

10

HICKMAN HLEDĚL DO ZÁZNAMŮ z Úřadu veřejných zakázek Saudské Arábie, které jeho hackeři získali z databází. Záznamy přeložili z arabštiny do angličtiny, i když velmi nepřesně. Hickman projížděl seznam a do sloupců vedle jednotlivých položek si psal poznámky. Jedna položka ho vysloveně zarazila. Byl to požadavek na tkané vlněné podložky pod kolena a dodavatel pocházel z anglického Maidenheadu. Natáhl se k interkomu a zazvonil na sekretářku.

„V Nevada hotelu máme pana Chalída. Myslím, že je sekretářem vedoucího zásobování potravinami a nápoji.“

„Ano, pane,“ přitakala sekretářka.

„Okamžitě mne s ním spojte,“ přikázal Hickman. „Musím se ho na něco zeptat.“

Za pár minut zazvonil telefon.

„Tady Abdul Chalíd,“ ozval se hlas. „Řekli mi, že vám mám zavolat.“

„Ano,“ odpověděl Hickman. „Zavolejte mi do této anglické firmy,“ přelouskal telefonní číslo „a představte se jako úředník nějakého saúd-skoarabského ministerstva. Dostali objednávku za několik milionů dolarů na tkané podložky pod kolena a já chci vědět přesně, co tohle označení znamená.“

„Mohu se zeptat proč, pane?“

55

„Mám své textilky,“ zalhal Hickman. „Chci vědět, co je to za látku, protože je umíme určitě také vyrobit. Chtěl bych vědět, proč se mí lidé o takovou zakázku neucházeli.“

Chalídovi to dávalo smysl. „Výborně, pane. Zavolám jim a pak

vám zpátky.“

„Výborně,“ odvětil Hickman a znovu se podíval na snímek meteoritu. Za deset minut se Chalíd ozval znovu.

„Pane,“ vysvětloval, „jde o modlitební koberečky. Objednávka je opravdu velkolepá, protože se vyměňuje celý inventář v Mekce. Zdá se, že to tak dělají každých deset let nebo tak nějak.“

„Hmm, koukám, že jsme prošvihli příležitost, která se už dlouho nebude opakovat. To není dobře.“

„To je mi líto, pane,“ odpověděl Chalíd. „Nejspíš asi nevíte, že i já jsem měl textilku v mé rodné zemi, než došlo k převratu. Byl bych velmi povděčný, kdyby...“

Hickman ho okamžitě přerušil. Jeho mysl už běžela jako o závod. „Chalíde, pošlete mi souhrnnou nabídku,“ řekl. „Postarám se, aby se na ni podívala odpovědná osoba.“

„Chápu, pane,“ odvětil Chalíd pokorně.

Hickman zavěsil telefon, aniž by se namáhal říct sbohem.

PIETER VANDERWALD přijal hovor na svém mobilu v okamžiku, kdy jel po silnici v kalifornském Palm Springs.

„To jsem já,“ ozval se hlas.

„Není to zajištěná linka,“ odvětil Vanderwald, „mluvme obecně a ne déle než tři minuty.“

„Ta substance, o které mluvíme,“ řekl ten muž, „může být rozptýlena jako aerosol, že?“

„Jedna z možností, jak ji lze použít. Pak ji bude roznášet vzduch či se bude šířit v lidském řetězci kašlem či dotykem.“

„Bude se substance šířit i přenosem z osoby na osobu přes oblečení?“

Vanderwald se podíval na digitální hodiny na panelu rádia vypůjčeného vozu. Polovina určeného času uběhla. „Ano, přenesení se z oblečení, z pokožky, dokonce i vzduchem.“

„Jak dlouho bude trvat, než kontaminace způsobí smrt?“

56

Digitální hodiny poskočily. „Během týdne, možná méně. Budu na své pevné lince, pokud si budete chtít večer víc popovídat.“ Linka oněměla. Muž se opřel o židli. Pak se usmál.

„PŘES DVA MILIONY mi připadá dost přemrštěná cena, když si vezmu jejich loňský příjem,“ řekl právník do telefonu. „I když splní

kontrakty, co mají, stejně jim to z červených čísel nepomůže.“

„Klidně ten obchod uzavřete,“ řekl Hickman tiše. „Vyrovnám všechny ztráty ziskem z mých přístavů.“

„Vy jste šéf,“ odvětil právník.

„To teda je fakt.“

„Odkud máme čerpat prostředky?“

Hickman projížděl účty na obrazovce počítače. „Využijte pařížský účet,“ rozhodl, „ale chci, aby transakce byla uzavřena zítra a já vlastnil tu společnost nejpozději do dvaasedmdesáti hodin.“

„Předpokládáte, že v nejbližší době bude na britském trhu nedostatek textilek k prodeji?“ zeptal se právník. „Nebo víte něco, o čem já nemám ani zdání?“

„Vím toho dost, co vy nevíte,“ odsekl Hickman. „Zbytečně mluvíte, protože pak vám zbude jen jednaasedmdesát hodin na dokončení transakce. Udělejte to, za co vás platím, já se postarám o plánování.“

„Už se na tom pracuje, pane,“ odpověděl právník, než se odpojil.

Hickman se znovu opřel o židli a chvíli relaxoval. Pak vzal ze stolu lupu a prohlížel si letecké snímky před sebou. Pomocí lupy studoval také mapu. Nakonec otevřel složku a prohlížel si fotografie uvnitř.

Šlo o snímky obětí atomového bombardování v Hirošimě a Nagasaki na konci druhé světové války. Navzdory tomu, že fotografie přinášely hrůzné záběry, ten muž se usmál. Myslel jen na svou pomstu.

VEČER PAK ZAVOLAL Vanderwaldovi na pevnou linku.

„Našel jsem lepší řešení,“ řekl Vanderwald. „Vzduchem přenosný pato-gen napadající plíce. Velmi toxický, pane. Mohl by zlikvidovat osmdesát procent populace.“

„Kolik?“ zeptal se Hickman.

„V množství, které požadujete, to bude za šest set tisíc dolarů.“

57

„Doručte mi dodávku,“ rozhodl Hickman, „společně s takovým množstvím C-6, jaké seženete.“ „Jak velký je ten objekt, který chcete zničit?“ zeptal se Vanderwald. „Asi jako Pentagon.“ „Pak to tedy bude milion dvě stě tisíc.“ „V hotovosti?“ zeptal se Hickman. „Ve zlatě,“ rozhodl Vanderwald.

11

CABRILLO ZÍRAL NA ROHY pižmoně na dveřích, pak vzal za železné kle-pátko ve tvaru ryby a několikrát udeřil do dveří z tvrdých fošen. Zaslechl šouravé těžké kroky zevnitř. Pak se zase rozhostilo ticho. Najednou se otevřelo okénko velikosti pecnu chleba a z něj vykoukl obličej. Muž měl nevýrazné líce, tabákem potřísněnou šedivou bradku a krví podlité oči. Měl špinavý, zkažený chrup.

„Šoupněte to sem tou dírou.“

„Co tam mám šoupnout?“ zeptal se Cabrillo.

„No, Jacka, přece,“ odvětil muž. „Láhev Jacka.“

„Potřebuji si s vámi promluvit o propůjčení vašeho snowcatu.“

„Vy nejste z krámu?“ zeptal se muž plný čirého zoufalství a zklamání.

„Kdepak,“ odvětil Cabrillo, „a pokud mi dovolíte si s vámi promluvit, dojedu do města a tu láhev vám sem přivezu.“

„Mluvíte o Jacku Danielsovi?“ zeptal se muž, „nechci žádnou levnou břечku, jo?“

Cabrillovi byla zima a během té chvilky promrzl ještě víc. „Jasně, o černé známce vyrobené v Lynchburgu v Tennessee, jasně že vím, co chcete. Teď už ale otevřete ty dveře.“

Kukátko se zaklaplo a muž odemkl dveře. Cabrillo vešel do nuzného obývacího pokoje plného špíny a nepořádku. Prach z posledního léta

59

ulpěl na stolech i vršcích rámu obrázků. Smrděly tu staré ryby a nohy. Na dvou stolcích stály dvě lampy vrhající žluté světlo do jinak tmavého pokoje.

„Omlouvám se za ten svinčík,“ řekl muž. „Uklízečka odešla před

pár lety.“

Cabrillo zůstal u dveří, asi neměl žádnou chuť vstoupit do hloubi toho zanedbaného domu.

„Jak už jsem řekl, rád bych si pronajal váš snowcat.“

Muž se posadil do rozpadlého křesla. Hned vedle na stolku stála litrová láhev whisky. Skoro prázdná se sotva jedním panákem na dně. Muž v reakci na minulou poznámku si nalil poslední kapku do kávového hrnku a napil se.

„Kam s ním chcete jet?“ zeptal se.

Dříve než mohl Cabrillo odpovědět, muž se rozkašlal. Cabrillo čekal, až skončí.

„Na horu Forel.“

„Vy patříte k těm archeologům?“

„Ano,“ zalhal Cabrillo.

„Vy jste Američan, vidíte?“

„Jo.“

Muž jen kývl. „Omlouvám se za své chování. Jsem Woody Campbell. Všichni ve městě mi říkají Woodman.“

Cabrillo udělal pár kroků a natáhl ke Campbellovi ruku v rukavici.

„Juan Cabrillo.“

Potřásli si rukama, pak Campbell ukázal na židli. Cabrillo se posadil a Campbell na něj jen mlčky hleděl. V místnosti se rozhostilo ticho jako v kostele. Campbell to nevydržel.

Jako vědec moc nevypadáte,“ řekl nakonec.

Jak má asi archeolog vypadat?“

„Ne jako někdo, kdo byl v bitvě,“ řekl Campbell. „Ne jako někdo, kdo může druhého připravit o život.“

Jste opilý,“ řekl Cabrillo.

„Pitím se udržuju při životě,“ odpověděl Campbell, „ale vy to mé nařčení nepopíráte.“

Cabrillo mlčel.

„Armáda?“ zeptal se Campbell, který se nehodlal vzdát tématu.

„CIA, ale to už je dávno.“

Já věděl, že nejste archeolog.“

60

„I v CIA pracují archeologové,“ dodal Cabrillo.

V tu chvíli někdo zaklepal na dveře. Cabrillo naznačil

Campbellovi, aby zůstal sedět, a sám šel ke dveřím. Venku stál eskymák v kombinéze ' do mrazu se sáčkem v ruce.

„To je ta whisky?“ zeptal se Cabrillo.

Muž přikývl. Cabrillo sáhl do kapsy a vytáhl sponu s bankovkami. Z ní vytáhl stodolarovou bankovku a podal mu ji. Muž mu zase podal láhev.

„Nemám drobné,“ oznámil eskymák.

„To bude dost i na další láhev,“ řekl Cabrillo, „a zbude i na nějaké spropitné za ty trable, ne?“

„Ano,“ odvětil eskymák, „ale majitel mi dovolí dodat Woodmanovi jen jednu láhev denně.“

„Přineste další zítra a drobné si nechtě,“ rozhodl Cabrillo.

Eskymák přikývl a Cabrillo zase zavřel. Nesl pytlík s láhví dovnitř, došel ke Campbellovi a láhev mu podal. Campbell ji vytáhl ze sáčku, roztrhal obal a hodil jej do koše, který minul. Pak odtrhl pečeť a nalil si hrníček.

„To oceňuju,“ řekl.

„Neměl byste pít,“ řekl mu Cabrillo. „Měl byste toho nechat.“

„Nemůžu,“ vyhrkl Campbell s očima upřenýma na whisky. „Už jsem to zkoušel.“

„Hlouposti. Pracoval jsem s chlapíky, co na tom byli hůř než vy, a dnes jsou abstinenti.“

Campbell jen tiše seděl. „Tak dobře, pane CIA,“ řekl nakonec, „najděte způsob, jak přestanu chlastat, a snowcat je váš. Nepoužil jsem ho celé měsíce, nemůžu odejít z domu.“

„Sloužil jste v armádě,“ připomenul mu Cabrillo.

„Kčertu, co jste zač?“ vyhrkl Campbell. „Nikdo v celém Grónsku tohle

> « neví.

„Vedu specializovanou společnost, která provádí zpravodajské a zvláštní operace, jde o soukromou firmu. Dokážeme zjistit všechno.“

„Nekecáte?“

„Nekecám,“ odpověděl Cabrillo. „Kde jste sloužil? Mých lidí jsem se neptal.“

„V Zelených baretech, pak v projektu Phoenix.“

„Takže jste pro Agenturu vlastně také pracoval?“

„Nepřímo,“ připustil Campbell, „ale obrátili se ke mně zády. Vycvičili mě, vyždírali mi mozek a pak odstavili na druhou kolej. Vrátil jsem se domů bez ničeho, jen se závislostí na heroinu. Musel jsem se prokousávat sám i se spoustou šílených vzpomínek.“

„Chápu vás,“ řekl Cabrillo. „Kde je ten snowcat?“

„Vzadu,“ odvětil Campbell a ukázal na zadní dveře.

„Jdu ho zkontrolovat,“ řekl Cabrillo a zamířil ke dveřím. „Sed'te tady a rozmyslete si, zda toho opravdu chcete nechat. Pokud ano a snowcat bude fungovat, pak si probereme jeden můj nápad. Pokud ne, pak probereme možnost, že vám zaplatím balík, za který si budete Jackem pro-lévat játra tak dlouho, než vyplivnou.“

Campbell přikývl a Cabrillo vyšel ven.

Snowcat v perfektním stavu ho opravdu překvapil. Model Thiokol 1202B-4 Spryte z roku 1970 se širokými pásy poháněl šestiválec Ford 200 o objemu 3,3 litru s čtyřstupňovou převodovkou. Snowcat vypadal jako dodávka s korbou vzadu. Na střeše byla připevněna lehká tyč, vzadu pak přídatná nádrž a pásy vypadaly skoro nově. Cabrillo otevřel boční dveře. Podivně usazená převodovka v kovovém hrbu se nacházela mezi sedadly, stejně tak jako řada pák vpředu před řidičem, kterými se stroj řídil podobně jako tank.

Cabrillo věděl, že pomocí pák lze thiokol na pásech otočit o 360 stupňů skoro na místě. Kovová přístrojová deska s celou řadou ciferníků se nacházela přímo před řidičem a dole pak byly vývody topení. Za sedadlem na závěsech přes zadní sklo se nacházela velkorázní ručnice. Měl tu i světlice, nářadí, náhradní díly a podrobné impregnované mapy.

Vše mělo čerstvý nátěr, vše bylo promazáno a velmi dobře udržováno.

Cabrillo dokončil prohlídku a vrátil se dovnitř. Zastavil se hned za dveřmi a sklepal si sníh z bot, pak teprve vešel do obývacího pokoje.

„Jaký je dojezd?“ zeptal se Campbella.

„S přídatnou palivovou nádrží a pár plechovkami vás to doveze k hoře Forel a zpět a budete mít pořád paliva tak na sto padesát kilometrů, pokud se dostanete do potíží na nějakém sněhovém sesuvu,“ vysvětloval Campbell. „Nebál bych se s tou kočkou jet kamkoli, nikdy mne nezklamala.“

Cabrillo došel k naftovým kamnům. „Míček je na vaší straně.“

Campbell mlčel. Zíral na láhev, pak do stropu, poté na podlahu a přemýšlel. V tomto stavu by možná přežil ještě jedno léto. Pak se začne jeho

62

tělo rozpadat, opíjel se v zemi, kde se podobné chyby neodpouštějí. Bylo mu sedmapadesát a cítil se na sto. Život mu končil.

„Jsem připravený to zkusit,“ zasípal.

„Tak lehké to nebude,“ zavrtěl hlavou Cabrillo. „Máte před sebou pořádnou bitvu.“

„Chci to zkusit,“ odvětil Campbell.

„Odvezeme vás odtud a zařídíme vám odvykací léčbu na oplátku za ten snowcat. Máte nějaké žijící příbuzné?“

„Dva bratry a sestru v Coloradu,“ připustil Campbell, „ale už jsem s nimi celé roky nemluvil.“

„Máte možnost si vybrat,“ pokračoval Cabrillo, „jet domů se léčit nebo tady umřít.“

Campbell se po celých těch letech poprvé usmál. „Myslím, že se zkusím vrátit domů.“

„Pak se musíte udržet na nohou pár dalších dní,“ vysvětloval Cabrillo. „Nejdříve mi musíte ukázat cestu do hor tady na mapě a pomoci mi s přípravami. Pak vám tu nechám náhradní satelitní telefon, abych mohl zavolat, když budu v maléru. Myslíte, že tohle zvládnete?“

„Nejsem rozhodně schopný se postavit ani studenému krocanovi,“ připustil Campbell upřímně. „Bud' bych se třásl až k smrti nebo bych zemřel v křečích.“

„Nic takového od vás neočekávám,“ namítl Cabrillo. „Potřebujete lékařskou péči. Chci jen, abyste byl natolik střízlivý, abyste mi mohl po telefonu poskytnout radu, pokud nastane nějaký problém, který nebudu umět vyřešit sám.“

„To snad zvládnu.“

„Dobrá,“ řekl Cabrillo, vytáhl satelitní telefon a vytočil číslo *Oregonu*. „Ted' mi dejte chvilku, abych všechno zařídil.“

CAMPBELL NASÁL do nozder vzduch a zadíval se k severu. Thiokol stojící vedle jen tiše předl. Na korbu naložili kanystry s

benzinem a krabice se zásobami, které Cabrillo vyzvedl na letišti. Cabrillo uložil část krabic s jídlem a potřebami, které nesměly promrznout, pod sedadlo spolucestujícího. Dveře zely dokořán a u ventilátoru topení se tvořila pára.

„Blíží se bouře,“ poznamenal Campbell. „Podle mého tady nebude dříve než zítra odpoledne nebo večer.“

63

„Dobrá,“ odpověděl Cabrillo, který právě skončil. Narovnal se. „Pamatujete si, jak se používá satelitní telefon?“

„Jsem opilec,“ zavrčel Campbell, „ne blbec.“

Cabrillo hleděl do tmy. „Jak dlouho může ta cesta trvat?“

„Budete tam před ránem,“ odvětil Campbell. „Pokud pojedete po cestě, kterou jsem vám vytyčil.“

„Mám manuální GPS a uvnitř snowcatu je kompas a mapy, které jste vybral. Myslím, že navigace nebude problém.“

„Ať se děje cokoli,“ pokračoval Campbell, „držte se vytyčené trasy. Budete se celou dobu držet v dohledu zasněžených vrcholků, ale nakonec budete stejně muset nahoru. Jsou tam drsné podmínky a pořád se mění. Pokud se dostanete do maléru nebo převrátíte snowcat, pomoc přijde za dlouho — nejspíš až příliš pozdě.“

Cabrillo přikývl a pak udělal krok vpřed. Potřásl si s Campbellem rukou. „Držte se,“ řekl přes burácející víchr, „a hlavně si hlídejte ten chlast do doby, než vás odvezeme na protialkoholní kliniku.“

„Pane Cabrillo, nenechám vás padnout,“ řekl Campbell, „a děkuju za nabídku – poprvé po dlouhé době vidím světýlko na konci tunelu. Možná mám ještě naději.“

Cabrillo jent přikývl a pak se vyšvihl do kabiny thiokolu. Jakmile byl uvnitř, zabouchl dveře a sundal si parku. Přidal otáčky a pak nechal motor volně příst. Sešlápl spojku, pak zařadil jedničku a pomalu odjel od domu. Pásy thiokolu odhazovaly sněh do vzduchu.

Campbell čekal pod stříškou u zadních dveří, dokud koncová světla snowcatu nezmizela ve tmě. Pak vešel dovnitř a nalil si přesně odměřené množství whisky. Musel zklidnit démony, kteří mu už začali ukazovat svou pravou tvář.

Cabrillo vnímal napětí pásu přes břicho, když thiokol sjížděl po svahu k rozsáhlé desce ledu vedoucí do vnitrozemí. Jakmile se snowcat srovnal a přešel posledních pár metrů po zasněženém šterku

na zmrzlý fjord, pocítil svírání ve slabinách. Dole pod ním, vyjma asi slabší vrstvy ledu, se nacházelo tři sta metrů mořské hlubiny plné vody na bodu mrazu a pak kamenité dno.

Pokud by thiokol vjel na slabou vrstvičku, měl by před sebou jen pár sekund života.

Cabrillo zaplašil takové myšlenky a přidal plyn.

64

Pásy snowcatu se dotkly ledu a pak nesly stroj do zamrzlé pustiny. Světla na střeše osvětlovala vířící sníh, když se thiokol hnál po ledu. Foukající vítr roztančil sněhové vločky, od kterých se odráželo světlo do mdlých a rozplizlých tvarů.

Cabrillo zmizel ve světě, kde neplatí čas a rozměr.

Slabší nátuře by se nepochybně rozklepala kolena.

12

MAX HANLEY pracoval tvrdě na palubě *Oregonu* kotvícím v Reykjavíku. Arabský mírový summit se blížil k závěru a zítřejším programem skončí; emír nastoupí do svého Boeingu 737 a odpovědnost za něj převezmou jeho vlastní lidé.

Zatím operace probíhala bez problémů. Emír se volně pohyboval po Islandu pod dohledem téměř neviditelné ochranky. Týmy Společnosti byly opravdovými mistry v maskování. Emír chtěl po skončení dnešního jednání navštívit slavnou Modrou lagunu — přírodní horké lázně, které byly vytvořeny v době, kdy se stavěla nejnovější geotermální elektrárna. Na minerály bohatý pramen protékal akry vulkanických hornin, aby vytvořil venkovní oázu uprostřed mrazu. Pára z přírodní horké vody se válela ve vzduchu a formovala oblaka připomínající parní lázeň. Lidé se ve vodě zjevovali a ztráceli jako duchové.

Když se emír poprvé ponořil do vody, kroužilo kolem něj šest agentů Společnosti.

Před pár minutami Hanley obdržel zprávu, že emír už je v šatnách. Hanley koordinoval dva samostatné konvoje, které zajistí emírov návrat do hotelu.

„Už jste dokončili záměnu?“ zeptal se Hanley Senga přes satelitní telefon.

66

„Jeden tam,“ odvětil, „druhý ven. Nikdo nic neviděl.“ „Možná že jsme protivníka zmátli,“ dodal Hanley. „Bylo to hladký jako dětská prdýlka,“ liboval si Seng. „Zajisti, aby oba karavany přijely pár minut po sobě,“ řekl Hanley. „Projděte zadními dveřmi.“ „Jasně,“ řekl Seng a hovor ukončil.

„UŽ JSI VŠECHNO ZARĚDILA?“ zeptal se Hanley lékařky týmu Julie Hux-leyové. Společně mířili do řídicí místnosti.

„Detoxikační klinika je v coloradském Estes Parku,“ sdělovala Hux-leyová. „Najala jsem islandskou sestru mluvící plynne anglicky, aby ho doprovodila v letadle do New Yorku a pak do Denveru. Tam je vyzvedne dodávka z kliniky. Jediné, co bude muset zvládnout sám, je let z Kulu-suku do Reykjavíku. Uvědomila jsem pilota a poslala jsem mu tam pár tablet libria, aby je měl po ruce. Pilulky by ho měly zklidnit a zvládnout křeče, než se o něj postará sestra.“

„Dobrá práce,“ pochválil ji Hanley. „Pokračuj, aby bylo všechno připraveno, hned jak nám dá předseda zelenou.“

„Pak je tu ale ta druhá záležitost,“ pokračovala. „Šéf si musí dát pozor na ozáření, až bude meteorit přebírat. Mám na palubě jodid draslíku. Měli bychom mu ho dát, až se s ním sejdeme, ale čím dál bude od toho předmětu, tím pro něj lépe.“

„Má v plánu meteorit uložit do plastu a staré deky a pak jej dát do kovové schránky na korbě snowcatu.“

„To by mohlo stačit,“ odvětila Huxleyová. „Nejvíc by si měl dávat pozor, aby nevdechl kontaminovaný prach.“

„Předpokládáme, že tam žádný prach není – na fotografiích ten předmět připomíná velký míč. Prachové částice nejspíše shořely při druhém vstupu do atmosféry. Pokud Cabrillo nebude v blízkosti tělesa příliš dlouho, měl by být v pořádku.“

„Tak nějak,“ přitakala Huxleyová.

Huxleyová se obrátila a šla pryč, ale ve dveřích se zastavila. „Šéfe?“ obrátila se k Hanleymu.

„Ano, Julie?“

67

„Nevím, jestli jsi už někdy viděl pacienty zasažené vysokou radiací,“ řekla tiše, „dobře nevypadají. Řekni šéfovi, aby se držel od meteoru pořád co nejdál.“

„Zprávu vyřídím,“ odpověděl Hanley.

ALAMEIN AL-CHALIFA si přečetl fax ještě jednou a pak zasunul listy do pouzdra z plastické hmoty, aby snímky pečlivě chránil. Hamídova skupina za ně zaplatila milion britských liber ve zlatě. Lidská hamižnost a hrabivost nepřestávala al-Chálifu ohromovat – většina lidí prodá za správnou cenu vlastní zemi, svou budoucí svobodu, život i vlastní víru. Vetřelec v monitorovacím středisku nebyl jiný. Závislost na hazardních hrách, velké dluhy a nízké příjmy ho dosadily do role snadno využitelného pěšáka. Pomalé lákání a stále se zvyšující částky za jeho zradu ho vehnaly rovnou pod kontrolu Hamídovy skupiny.

Ted' po dvou letech jim ten chlap přihrál jackpot.

Problémem bylo, že al-Chálifa se už toho pána dost přejedl. Otočil se k druhému muži v salonu jachty a řekl, „Alláh žehná všem, kteří v něj věří.“

Salmín Esky se usmál a přikývl. „Zdá se, že ta modlitba byla vyslyšena,“ souhlasil, „i když požehnání přišlo v již tak štědré době.“

Al-Chálifa na něj chvíli jen zíral. Esky byl malý chlapík sotva přes metr padesát s postavou štíhlou jako proutek. Rodilý Jemenec měl tmavou matnou pleť, vystupující bradu a ústa plná drobných žlutých a hnědých zubů. Esky patřil k silně věřícím, moc rozumu nepobral, zato oddanost

69

Alláhovi mu nechyběla. Všechna hnutí potřebují muže jako on. Jsou to pěšáci, kteří vyhrávají bitvy. Krmení pro děla.

Al-Chálifa byl jeho naprostým protikladem; vysoký hezoun pohybující se s grácií, kterou generace mužů stojících ve velení vepsaly do jeho duše. Po čtyři sta let vládli jeho předci kmenům na

neklidném Arabském poloostrově. Teprve před dvaceti lety upadl al-Chálifuv otec v nemilost katarské královské rodiny a jeho potomkům byly odňaty královské výhody. Al-Chálifa hodlal tuto situaci co nejrychleji změnit.

Pak ve jménu islámu zasadí svůj úder.

„Alláh nám nadělil fondy, abychom zvládli oboje,“ řekl al-Chálifa, „a my to uděláme.“

„Takže chceš, aby kapitán namířil na severovýchod k určenému místu?“

„Ano,“ řekl tiše al-Chálifa. „Pasažéra sem dopravím později.“

STO A JEDEN METR dlouhý *Akbar* patřil Arabskému investičnímu a obchodnímu konsorciu AITC a plavil se pod vlajkou Bahrajnu. Jachtu bylo možno přiřadit k největším soukromým plavidlům tohoto typu na světě. Na palubu se dostalo jen pár našinců, ale z nich jen opravdová hrstka mohla vyprávět o luxurním salonu, velkých kovových lázních na zádi, o malých člunech, osobních vznášedlech či helikoptéře, kterou jachta nesla.

Při pohledu zvenčí se *Akbar* jevil jako plovoucí palác, který vlastní někdo opravdu bohatý. Nikdo by nehádal, že je domovem teroristické buňky. Kromě al-Chálify a jeho oddaného přívržence Eskyho – oba se teď nacházeli na pobřeží – tam sloužilo šest dalších mužů. Dva Kuvajťané, jeden Saúd, Libyjec a Egyptan. Všechny muže významně ovlivnila muslimská fundamentalistická rétorika. Byli připraveni pro svou víru zemřít.

„Máme povolení opustit přístav,“ řekl kapitán do vysílačky.

„Jakmile budete ve vnějším přístavu, plnou parou vpřed,“ přikazoval al-Chálifa z pobřeží. „Sejdeme se za půldruhé hodiny.“

„Ano, pane,“ odvětil kapitán.

Al-Chálifa zasunul malý telefon do přední kapsy a pak znovu hleděl na rozvodnou skříň v podzemí hotelu. „Rozmístit nálože,“ řekl Eskymu a ukazoval na hlavní napáječ. „Až se ozvou alarmy a vypadne elektrika, sejdeme se podle plánu dole pod schody.“

70

Esky přikývl a začal obalovat hliníkové potrubí výbušninou C-6. Sáhł do kapsy pro rozbušky a nastavil je.

Když al-Chálifa přešel přes podzemní garáže, zastavil se u vozidla, otevřel zadní dveře dodávky a nahlédl dovnitř. Znovu je zavřel a

zamířil zpátky přes parkoviště.

Otevřel dveře k požárnímu schodišti a začal zdolávat schody.

Když se dostal na podlaží pod apartmánem emíra z Kataru, kartou odemkl pokoj, který si najala jeho krycí společnost. Al-Chálifa se podíval na postel, kterou během dne přirazil ke zdi. Pak prohlédl podivně vypadající červeně natřený přístroj ležící na zemi v místě, kde původně stála postel. Skoro u stropu se nacházelo řezné kolo o průměru přes metr s diamantovým ostřím. Připomínalo zvětšenou kruhovou pilu řezbáře sloužící k prořezání průlezu do ptačí budky. Ostří bylo připevněno k nerezavějící hřídeli ovládané hydraulickými rameny. Pod hřídelí se nacházela obdélníková kovová skříňka s dieslovým motorem, který sloužil jako pohon pro otočné řezné zařízení; pod ním podvozek se samohybnými kolečky, který umožňoval stroj přetáhnout, když bylo potřeba. Pomocí sedmimetrového kabelu připojujícího dálkové ovládání bylo možno vrták ovládat na dálku.

Když sklonil ostří, ke stropu zbývaly necelé dva metry. Nacházel se zde i velký čtvercový kus překližky a žebřík hned vedle vrtáku. Jednotlivé díly nanosili dovnitř pokoje za několik měsíců a tam je složili dohromady. Personál nesměl podle příkazů recepce v žádném případě vstupovat do pokoje. Za normálních okolností se tento stroj používal pro pokládání kabelů do betonu.

Al-Chálifa věděl, že ostří pronikne podlahou bez větších problémů.

EMÍR KATARU pokojně spal o patro výš. Bezpečnostní týmy Společnosti hlídkovaly celou noc v pokojích napříč chodby a v sousedních pokojích emírova apartmá. Byli přesvědčeni, že jejich úkol skončí dnes v noci. V místnosti přes chodbu Jones s Meadowsem pečlivě sledovali obrázky z dálkově ovládaných kamer. Vlevo od emírova apartmá si Monica Crabtreeová psala nějaké poznámky, Cliff Hornsby čistil zbraň. V pokoji vpravo od emírova si Hali Kasim a Franklin Lincoln pochutnávali na sendvičích. Nic nenaznačovalo události, které měly přijít.

71

O PATRO NÍŽ SI al-Chálifa nasadil brýle pro noční vidění, pak prstem přešel po dálkovém ovládání a podíval se na hodinky. Běžely sekundy. Ručička přeskočila na tři hodiny ráno. Al-Chálifa cítil, jak

se budova zachvěla a vzápětí všude vypadla světla.

Zmáčkl startér a řezné zařízení se probudilo k životu. Stiskl knoflík pro zvedání ramene a sledoval, jak hřídel a otáčející se kolečko stoupají ke stropu. Jakmile se ostří dotklo stropu, okamžitě se zarylo do suché zdi i dřevěných trámů. Třísky a prach začaly odlétávat do místnosti. Ostří proniklo stropem za necelých deset sekund a dolů pronikl čerstvý vzduch. Al-Chálifa sklonil rameno, přes ostří hodil překližkovou desku, znovu popadl ovládací zařízení, vylezl na překližku a zvedl rameno již bez řezného kolečka. Za vteřinu už byl v emírově pokoji a vyskočil na podlahu.

Přes noktovizor al-Chálifa spatřil sedící postavu na posteli protírájící si oči. Přeběhl apartmá, popadl židli a strčil ji pod kliku a ihned se hnál zpět k emírově posteli.

Sklonil se k posteli, zalepil emírovi ústa a oči páskou a pak ho táhl z postele k otvoru. Jakmile byli na překližce, pomocí dálkového ovládání stáhl rameno. Dole vytáhl muže na podlahu a ihned ho vlekl ke dveřím. Otevřel je, strčil emíra na chodbu a poté k požárnímu schodišti a dolů.

Od chvíle, kdy al-Chálifa začal naplňovat svůj plán, uběhly dvě minuty.

Za pár minut by měli být na cestě.

„MAM TO,“ řekl Jones.

Muži týmů Společnosti byli vybaveni malými výkonnými baterkami připnutými k opaskům. Osm úzkých paprsků ozařovalo chodbu před emírovým apartmánem.

„Svítlí zelená,“ křikl v okamžiku, kdy projel kartou zámkovou štěrbinou na dveřích emírova pokoje. „Dveře ale nejdou otevřít.“

„Hali,“ křikl Jones, „dolů do garáží a s Lincolnem uzavřete výjezdy!“

Dva muži se okamžitě od skupiny oddělili.

„Crabtreeová, Hornsby, hlídejte východ z hotelu!“

„Bobe, zpátky,“ nařídil Jones, „odpálím dveře.“

Vytáhl kovový disk z kapsy a strhl bezpečnostní pásku z papírového obalu. Disk pak přilepil na dveře a zmáčkl malý knoflík na boku.

„Pane,“ křikl přes dveře, „odstupte ode dveří, odpálíme je.“

Jones s Meadowsem odběhli po chodbě a čekali, až roznětka nálož odpálí. Hned poté doběhl Jones ke dveřím a proletěl roztržitými zbytky do emírovy ložnice a kuželem světla z baterky zamířil na postel. Prázdná! Prohledal v slabém světle celý prostor, až našel vyříznutý otvor v podlaze. Vytáhl vysílačku od pasu a zavolal Oregon.

„Kód červený,“ řekl, „unesli nám Jeho Výsost.“

Zatímco čekal na odpověď, Jones prohledával pokoj. „Bobe, jdi se podívat, co je tam dole!“

Meadows prolezl dírou.

„Co se tam děje?“ ozval se Hanley, kterého přivolali k vysílačce.

„Už mají naši figurku,“ řekl Jones rychle.

„No teda,“ sykl Hanley, „to jsme zrovna v plánu neměli.“

„Už JSME DOLE pod schodištěm,“ řekl al-Chálifa svému zajatci s pře-peňma očima.

Pořád měl na očích noktovizor, ale stejně ho překvapilo, že Jeho Výsost neprojevila ani nejmenší náznak obav. Al-Chálifu poslouchal přesně tak, jak ho to naučili jeho bezpečnostní poradci.

„Tudy,“ vyzval ho al-Chálifa a ukázal ke dveřím podzemního parkoviště. Táhl emíra za paži.

Esky s nasazeným noktovizorem se objevil v okamžiku, kdy uslyšel al-Chálifovy kroky.

„Otevři dveře a vytáhni motocykl,“ křikl.

Esky doběhl k dodávce, otevřel zadní dveře a sklopil rampu na dlažbu. Pak vlezl do vozu a spustil motorku dolů. Hroty na pneumatikách určené k jízdě po ledu klepaly do kovové rampy jako sarančata. Al-Chálifovi se povedlo nacpat emíra do postranního vozíku. Sáhl dovnitř a z podlahy vazu vzal samopal AK-47. Držel jednou rukou emíra za košili, otočil se a namířil zbraň na dveře. Když se Kasim s Lincolnem objevili pod schodištěm a proběhli hlavními dveřmi na parkoviště, v ten samý okamžik al-Chálifa zahájil palbu a Esky zmáčkl startér. BMW 650 se sajdkárem se probudil k životu.

73

KASIMA ZASÁHLA STŘELA do ramene, ale stačil se vrhnout na zem a odvalit pod vůz. Lincoln unikl zranění, krčil se u svého parťáka a vytáhl pistoli. Zamířil, ale v zorném poli měl i emíra.

„Kryj mě,“ houkl al-Chálifa na Eskyho a podal mu samopal.

Esky popadl zbraň a začal kropit oblast blízko schodiště. Al-Chálifa vtlačil emíra do vozíku a sám vyskočil k řídítkům. Sešlápl spojku, zařadil rychlost a přidal plyn. V okamžiku, kdy vyrazil od dodávky, Esky zvýšil palbu.

Al-Chálifa jel po rampě z podzemního parkoviště k výjezdu na silnici.

Lincoln se naklonil k mikrofonu v klopě a volal *Oregon*.

„Figurku posadili do motocyklu BMW,“ křikl.

Kasim hodnou chvíli vyrovnával těžiště a pokoušel se přesně zamířit. Pak třikrát zasáhl Eskyho do břicha, srdce a hrdla. Terorista se sesul na zem jako pytel brambor. AK-47 dopadl vedle něj. Lincoln se hnál k dodávce, odkopl zbraň a hlídal umírajícího muže. Hučení motoru BMW v dálce už začalo zvolna skomírat.

PŘEDNÍ KOLO BMW přeletělo hranu rampy na úroveň ulice a zůstalo na okamžik viset ve vzduchu. Al-Chálifa přenesl váhu dopředu, aby přitiskl kolo k zemi, a vyjel ven z parkoviště na silnici před hotelem. Zatočil vpravo po třídě Steintun. Hnal se pár bloků až na křižovatku Saebraut, kde zatočil na východ směrem k přístavu. Na silnici vedoucí z města nebyl prakticky žádný provoz.

Al-Chálifa se podíval na emíra ve vozíku – zajatec nedával překvapivě najevo žádný strach.

CRABTREEOVÁ S HORNSBYM proletěli hotelovou halou a dveřmi ven. Zahlédli jen mizející motocykl. Před hotelem parkoval jejich terénní vůz. Okamžitě se k němu vrhli.

„Pro všechny,“ ozval se ve vysílačce Hanley z *Oregonu*, „naše figurka se veze v motocyklu BMW.“

Hornsby odemkl klíčem dveře a vklouzl za volant. Crabtreeová si sedla vedle a vytáhla vysílačku.

„Zatočili na východ a míří k přístavu,“ řekla. „Jedeme za nimi.“

74

AL-CHÁLIFA PŘIDAL plyn a v rychlosti kolem sto deseti kilometrů za hodinu na zasněžené silnici míjel již třetí odbočku. Mířil přes kopec a z dohledu Reykjavíku. Sledoval vedlejší cesty velmi pečlivě, neboť hledal odbočku, kde den předtím půjčeným skútreem dusal sníh. Vjel na úzkou udusanou cestu a pak přes menší kopec rovnou k fjordu pokrytému slabou vrstvičkou ledu při jeho

úpatí. Civilizace najednou zůstávala kdesi vzadu. Zde na udusaném sněhu čekal vrtulník značky Kawasaki.

HORNSBY ZPOMALIL terénní vozidlo, a když minuli první odbočku, hledal vyjeté koleje. Nenašel je, znovu přidal plyn a kontroloval další. Zpomalení je sice stálo hodně času, ale Hornsby s Crabtreeovou neměli jinou možnost jak najít únosce. Motocykl BMW však nebyl nikde na dohled.

AL-CHALIFA USADIL EMIPvA se zavázanýma očima na sedadlo spolujezdce v kabině kawasaki a zamkl dveře zvenčí, předtím odstranil zevnitř západku. Emír nemohl uniknout. Al-Chálifa oběhl vrtulník, vklouzl na pilotovo místo a strčil klíč do zapalování. Zatímco čekal, až se zahřeje motor, podíval se na vězně.

„Víte, kdo jsem?“ zeptal se.

Emír stále s páskou přes oči a ustájen krátce přikývl.

„Dobrá,“ přitakal al-Chálifa, „uděláme si malý výlet.“

Otočil klíčkem a počkal, až turbíny vyvinuly potřebný vztlak. Pak sáhl na řídicí páku a zvedl kawasaki ze sněhu. Když se stroj octl tři a půl metru nad zemí, posunul řízení vpřed. Vrtulník poskočil, překonal vzduchový polštář při stoupání a pak zamířil nad moře. Al-Chálifa držel stroj nízko ve stínu hor. Pak se naposledy ohlédl směrem k Reykjavíku.

„KOLEJE TADY KONČÍ,“ řekl Hornsby a hleděl do sněhu otevřenými dveřmi sportovního vozu.

Crabtreeová se dívala z bočního okna.

„Tamhle,“ ukazovala, „tamhle je udusaná cesta.“

Hornsby se zahleděl na úzkou cestu. „Sníh je příliš měkký. Uvážneme.“

75

Zavolali na *Oregon*, který jim hned poslal Georgea Adamse s firemním vrtulníkem Robinson. Hornsby s Crabtreeovou se vydali pěšky po vyznačené cestě. BMW motocykl našli asi po deseti minutách. Ještě než Adams přiletěl, pochopili, kolik uhodilo. Spojili se s ním přes vysílačku.

Jsou tu stopy po víru rotoru,“ hlásil Hornsby.

„Podívám se po druhém vrtulníku,“ oznámil Adams.

Adams létal tak dlouho, dokud mu stačilo palivo, ale žádný jiný vrtulník nespátřil. Emír se prostě vypařil, jako by jej ze země

vyzvedla ruka jakéhosi obra.

CABRILLO PROJÍŽDĚL TEMNOTOU v kuželu reflektorů umístěných na střeše thiokolu, které mu prořezávaly mdle osvětlený průjezd v bílém oceánu. Pět hodin a osmdesát kilometrů severně od Kulusuku si konečně na tu mašinku zvykl. Zvuky snowcatu, které mu přišly jaksi chaotické a neurčité, najednou zapadaly na své místo. Vnímal pulzy motoru, řev pásů a praskání rámu. Využíval těchto ozev pro svůj další postup. Zvuky a vibrace mu naznačovaly, kdy snowcat stoupá. Vřískání pásů mu zase určovalo, po jakém povrchu jede.

Cabrillo se prostě s tou sněžnou kočkou šzil.

Před dvaceti minutami Cabrillo poprvé vjel do masivní ledové čepice pokrývající většinu Grónska. Podle Campbellovy mapy a podrobných poznámek naváděl thiokol několika údolími pokrytými ledem. Pokud všechno půjde podle plánu, bude na hoře Forel za svítání. Popadne meteorit, naloží ho na snowcat, pak přejede zpět do Kulusuku a nechá se vyzvednout vrtulníkem z *Oregonu* společně s meteoritem. Během pár dní dostanou honorář a celý tenhle výlet skončí.

Přinejmenším tak vypadal plán – vzít, přivést a hurá domů.

77

Cabrillo pocítil, jak předeek nemá oporu, a ještě včas zařadil zpátečku. Thiokol se okamžitě zastavil a pak se rychle sunul zpátky. Od odjezdu z Kulusuku zatím cesta probíhala hladce. Zdejší nemilosrdná pustina jen málokdy dovolila snadný přechod. Kdyby Cabrillo hned nezastavil a nezařadil zpátečku, po pár sekundách by se s thiokolem zřítíl na dno široké trhliny v ledu.

Když se dostal do bezpečné vzdálenosti, Cabrillo si oblékl parku a

vylezl ven z kabiny. Natáhl se nahoru a nastavil reflektory, pak došel dopředu a hleděl do propasti. V kuželu světla zářily silné stěny ledovce modrozeleně.

Hleděl přes okraj na druhou stranu a odhadoval vzdálenost na čtyři metry. Nedalo se určit, jak daleko se spára zužuje a kde uzavírá. Přitáhl si kapuci v burácejícím vichru. Stačilo pár decimetrů a snowcat by se převážil přes okraj a spadl dolů. I kdyby Cabrillo pád přežil, uvězněný v kabině měl sotva jakou šanci dostat se ven. Zmrzl by v místě, kde by jej nikdo nenašel bez ohledu na záchranné operace.

Cabrillo se při té představě otrásl. Odešel od propasti a znovu vlezl do kabiny thiokolu. Mrkl na hodinky. V pět ráno byla pořád stejná tma jako v noci. Podíval se na mapu, pak vzal odpichovátko a změřil vzdálenost k hoře Forel. Zbývalo mu osmačtyřicet kilometrů a asi tři hodiny jízdy. Vzal satelitní telefon a zavolal Campbella. K jeho velkému překvapení zazvonil jen jednou.

„Jo,“ řekl čistým hlasem Campbell.

„Málem jsem spadl do propasti.“

„Dejte mi koordináty GPS.“

Cabrillo je odečetl a čekal, až Campbell posoudí situaci na své mapě Kulusuku.

„Vypadá to, že jste odbočil špatně asi tak kilometr a půl zpátky,“ řekl mu Campbell. Jel jste nejspíše vlevo a ne vpravo. Jste před ledovcem Numuk. Vraťte se podél kraje ledovce. Dostanete se k malému vrcholku a pak zas dolů na planinu. Pokud bude jasno a nebude tam tma jako v pytli, horu Forel už musíte vidět.“

„Jste si jistý?“ zeptal se Cabrillo.

„Jasně. Byl jsem v tom údolí, nikam nevede.“

„Vrátit se asi kilometr a půl a pak vlevo!“ opakoval Cabrillo.

„Pro vás to pak bude doprava,“ odvětil Campbell rychle, „změnil jste směr.“

78

„Pak podél kraje ledovce?“

„Ano. Když už ale stojíte, chci, abyste vylezl ven a nastavil světlo u řidiče do boku. Jakmile se dostanete na kraj ledovce, pak jej uvidíte ve světle reflektorů. Odrazy budou zářit jako jadeity či safíry – občas

se podívejte a ověřte si, jak postupujete. Jakmile začne ledovec ustupovat, přejedete hřeben a pak začnete klesat. Budete vědět, že jste opustil ledovec Nunuk. Pak budete mít horu Forel přímo před sebou. Cesta bude příkrá, ale thi-okol to zvládne – mám to už za sebou.“

„Díky,“ řekl Cabrillo, „budete mi k dispozici, kdybych vás za pár hodin potřeboval? Držíte se na nohou a chodíte rovně?“

Jen tak usrkávám, abych to zvládl,“ odvětil Campbell, „když mne budete potřebovat, budu tady.“

„Výborně,“ řekl Cabrillo a vypnul telefon.

Znovu vyskočil z kabiny a natáhl se na střechu thiokolu, kde otočil reflektory do strany. Vlezl zpět, zařadil jedničku a otočil snowcat na pásech o sto osmdesát stupňů. Jel pomalu. Po několika metrech našel hranu ledovce a začal se podle ní sunout ke svému cíli.

Hora Forel sice ležela nedaleko, ale pořád se ztrácela v temnotě a ve sněhu.

Cabrillo se potřeboval k hoře dostat a odhalit její tajemství. Leč nebyl jediným mužem se stejným plánem – navíc ten druhý neměl smysl pro férovou hru jako hráč ze Společnosti. Střetnutí obou protivníků nešlo zabránit.

EMÍR VNÍMAL zpomalení vrtulníku v okamžiku, kdy al-Chálifa srovnal kawasaki s prodlouženou zádí jachty *Akbar*, než opatrně přistál na přistávací plošině. Jakmile mechanici odňali ližiny a zajistili rotor, al-Chálifa obešel stroj a odemkl dveře. Pak dotlačil emíra do hlavní kajuty. Emír měl stále přelepené oči, ale dobře vnímal arabštinu, kterou hovořil hlouček mužů. V kajutě páchl střelný pach, ropa a podivná sladká vůně mandlí.

Postrkovali ho po schodišti na spodní palubu, kde jej bez cirátů hodili na postel. Ruce a nohy mu připevnili k posteli silnou páskou. Připomínal kuře připravené na pečení. Emír slyšel, jak al-Chálifa vydává rozkazy strážím. Pak ho nechali o samotě s budoucím osudem.

79

Až na pot v obličejí, který mu začal proudit v dusné kabině, emír nevypadal nijak rozrušeně. Kdyby ho al-Chálifa chtěl popravit, už by to dávno udělal. Dobře si také uvědomoval, že jeho přátelé ze Společnosti ho nepochybně již začali hledat. Jen kdyby se teď mohl

podrbat pod plastovou páskou na nose, hned by mu bylo lépe.

i

„PŘIPOJIT ZBRAŇOVÉ PODVĚSY,“ přikázal al-Chálifa, když se vrátil do hlavní kajuty. „Musím odletět do hor, jakmile to půjde.“

Čtyři muži vyšli ven a začali na úkolu pracovat. Instalace šla velmi pomalu – vítr, déšť a sníh bičovaly palubu *Akbaru*, ale neústupní muži prošli dokonalým výcvikem. Po sedmadvaceti minutách se jejich velitel vrátil a sklepával si sníh z rukavic.

„Podvěs je instalován,“ řekl al-Chálifovi.

„Svolejte muže dovnitř k jednání u stolu.“

Teroristé se posadili na židle kolem velkého zdobeného stolu. Sešla se tu pěkná cháska, vrazi a zločinci. Hleděli na al-Chálifu a čekali na jeho slova.

„Alláh nám znovu požehnal,“ začal al-Chálifa. „Byli jste svědky, jak jsem se zmocnil prozápadního emíra, který vládne mé zemi, a držím ho jako zajatce. Velmi brzy usednu na trůn. K té druhé věci. Zrádce ze západu mne upozornil na polohu nebeského tělesa z iridia, které může být použito společně s bombou určenou pro Londýn. Pokud se zmocním iridia, budou destrukční účinky v Londýně znásobeny nejméně stokrát.“

„Sláva Alláhovi,“ vykřikli muži spontánně.

„*Akbar* právě míří k východnímu pobřeží Grónska,“ řekl al-Chálifa pompézně. „Až se tam za pár hodin dostaneme, odletím vrtulníkem a vyzvednu iridium. Jakmile se vrátím, vyplujeme směrem k Londýnu a dokončíme misi.“

„Jen jeden je jediný! Alláh je jedinečný!“ vykřikla ta cháska.

„Pokud jste již splnili své úkoly, chci, abyste si odpočinuli,“ vyzval je al-Chálifa. „Jakmile se dostaneme do Anglie, budeme potřebovat každou ruku. Již velmi záhy ti, kteří stojí proti Alláhovi, pocítí náš hněv.“

„Alláh je veliký,“ vykřikli muži.

Schůzka skončila. Al-Chálifa vyšel ze salonu a zamířil do své vlastní kajuty. Potřeboval se na pár hodin prospat. Nemohl ale vědět, že těch pár hodin bude těmi posledními, než se on sám uloží k tomu věčnému spánku.

V HOTELU KANGERLUSSUAQ, skoro dva tisíce kilometrů od tohoto místa, Clay Hughes právě dojídal snídani složenou ze slaniny, vajec, toastů a haše ze zapečených brambor. Jídlo zapíjel horkou kávou z konvice. K jeho stolu přistoupil Michael Neilsen.

„Jste připraven?“ zeptal se Hughes, když vstával.

„Počasí se moc nezlepšilo,“ zabručel pilot, „ale pokud chcete, tak to zkusím. Jak jste se rozhodl?“

„Letíme,“ řekl Hughes.

„Být na vašem místě,“ poznamenal Neilsen, „nechal bych si v hotelu zabalit nějaké jídlo – pokud tam uvízneme, bude nějakou dobu trvat, než k nám dojede pomoc.“

„Objednám si ták se sendviči a pár termosek kávy,“ přitakal Hughes. Ještě něco, co bychom mohli potřebovat?“

„Trochu štěstí,“ prohodil Neilsen při pohledu ven.

„Vezmu to jídlo a sejdeme se u vrtulníku.“

„Budu připraven,“ rozloučil se Neilsen a odešel.

Za patnáct minut se EC-130B4 odpoutal od zasněžené odletové dráhy a zamířil k východu. Slabý žlutý nádech dostala oblaka v okamžiku, kdy se skrovné sluneční světlo pokoušelo proniknout přítmím. Venku pořád

81

CLIVE CUSSLER

vládla tma a pošmourně jako osudové znamení, které sem přinášel zlověstný vítr. Eurocopter letěl vysoko nad zasněženou krajinou už celé hodiny.

THI OKO, L SE ZASTAVIL a Cabrillo hleděl do mapy. Odhadoval, že je od jeskyně v hoře Forel jen asi hodinu jízdy. Jakmile opustil

oblast ledovce, všiml si, že satelitní telefon znova začal přijímat signály. Zmáčkl zrychlenou volbu a vytočil *Oregon*.

„Snažili jsme se ti zavolat,“ ozval se Hanley ihned poté, co zvedl telefon. „Včera v noci unesli našeho emíra.“

„Unesli?“ zopakoval Cabrillo rychle. „Já byl přesvědčen, že máme vše pod kontrolou.“

„Od té doby, kdy se ho zmocnili,“ pokračoval Hanley, „se ta druhá strana vůbec neozvala.“

„Máš nějakou představu, kam ho mohli odvézt?“

„Pracujeme na tom.“

„Dostaňte našeho muže zpět,“ přikázal Cabrillo.

„Provedu.“

„Už jsem skoro na místě,“ pokračoval Cabrillo. „Dokončím práci a vypadnu odsud. Mezitím mi ale najděte nějaký rychlejší transport zpátky.“

„Zařídím,“ odvětil Hanley.

Cabrillo se odpojil a odhodil telefon na sedadlo spolujezdce.

V OKAMŽIKU, kdy Cabrillo stoupal po hoře Forel, technik na mezinárodním letišti Reykjavík právě odmetal sníh ze schůdků vedoucích do soukromého letounu Boeing 737. Pomocné elektrické a topné jednotky dodávaly letounu z obou stran teplo a elektřinu. Kabina letounu byla velmi silně osvětlena jako na pouti a vrhala okénky ven mdlou září na odletovou dráhu.

Pilot vykukoval z okna kokpitu a sledoval černou limuzínu přijíždějící po dráze rovnou ke schůdkům. Zezadu se vyvalila čtveřice lidí. Dva velmi rychle vběhli do letounu, zatímco ostatní pečlivě obhlíželi plochu, zda je nikdo nesleduje. Když se přesvědčili, že je čistý vzduch, rychle vyběhli po schůdkách a zabouchli dveře letounu.

82

Technik odpojil pomocné hnací jednotky a odjel se schůdky stranou. Tiše postával vpovzdáli, když pilot nahodil motory. Po potvrzení povolení ke startu z věže dispečerů vjel letoun na dráhu a připravoval se na odlet. Natankují ve Španělsku a k cíli se dostanou po čtrnáctihodinovém letu.

Jakmile 737 opustil rozjezdovou dráhu, technik se sklonil k mikrofonu v kapuci parky.

„Jsou pryč,“ řekl stručně.

„Potvrzuji,“ řekl Hanley.

PO HOVORU S HANLEYM Cabrillo vedl thiokol nahoru do svahu už skoro hodinu. Zastavil, zapnul si pevně parku a vylezl ven. Nastavil světla, aby si mohl prohlédnout horu, obešel snowcat dopředu a oklepal sníh z mřížky chladiče. Zrovna chtěl vlézt zpět do kabiny, když uslyšel v dálce podivné bouchání. Natáhl se do kabiny, otočil klíčkem a vypnul motor. Pak se znovu zaposlouchal.

Ten zvuk přinášel vítr, stoupal a klesal jako příliv. Cabrillo už věděl, co ty rány znamenají. Vlezl zpět do kabiny snowcatu a vzal telefon.

„Maxi,“ řekl rychle, „slyším přilétající vrtulník. Tys sem někoho poslal?“

„Ne, šéfe,“ odpověděl Hanley. „Pořád na tom děláme.“

„Můžeš zjistit, co se děje?“

„Zkusím to podle snímků obranných satelitů DOD. Podívám se, kdo to je, ale nebude to dřív než za patnáct, dvacet minut.“

„Rád bych věděl, kdo se mi plete do cesty,“ řekl Cabrillo.

„Zatím jsme zjistili, že poblíž je radarová stanice americké armády bez posádky,“ vysvětloval Hanley. Možná že jsou antény pořád v provozu a vojenské letectvo tam čas od času pošle nějakého technika, aby provedl opravy.“

„Mrkni se mi na to,“ požádal Cabrillo, když znovu otočil klíčkem a nahodil motor. „Myslím, že jsem skoro u jeskyně.“

„Provedu,“ odpověděl Hanley.

POMOCÍ SANÍ ACKERMAN udusal sníh a z několika kartonů dětské mali-novky Kool Aid ohraničil přistávací plochu na malé planině velkým X

83

jen sedmdesát metrů od ústí jeskyně. Hleděl na své dílo s pýchou. Vrtulník dokáže přistát, aniž by byl rotor při dosedu ohrožen. Půjde sice o riskantní operaci, ale v horách nic jiného nešlo očekávat.

Vrátil se zpět do ústí jeskyně a sledoval vrtulník, jak klesá na určené místo. Zakroužil a pak dosedl. Lopatky začaly zpomalovat, až se nakonec

zastavily. Z místa pro druhého pilota vyskočil muž. i

CABRILLO SLYŠEL vrtulník otevřeným oknem, ale díky sněhu a

temnotě neuměl určit, kde přesně přistál. Někde blízko – o tom nepochyboval. Natáhl si na kalhoty nylonové chrániče a z korby vzal sněžnice. Vložil boty do úchytů a pečlivě zapnul přezky. Pak se znovu natáhl dozadu a vylovil kartónovou krabici s atrapou, kterou vyrobil Nixon.

Jediné, co musel udělat, bylo proniknout do jeskyně a nepozorovaně vyměnit předměty.

„PoslLÁ MĚ ŠÉF,“ řekl Hughes Ackermanovi, když vyšel svah nahoru k ústí jeskyně. „Abych zkontroloval váš nález.“

Ackerman se pyšně usmál. Je to opravdu poklad,“ řekl, „nejspíše nejdůležitější historický artefakt, který kdy byl nalezen.“

„Slyšel jsem,“ podotkl Hughes, když vklouzl do jeskyně. „Poslal mne, abych zajistil, že i vy dostanete to, co jste si zasloužil.“

Ackerman popadl již rozžatou lampu a vedl Hughese dolů chodbou.

„Vy jste z tiskového?“

„Mám toho na starosti spoustu,“ odsekl Hughes a hleděl na otvor ve stropě. Před pár dny Ackerman přinesl dřevěný žebřík a z horní jeskyně jej spustil dolů. Přechod mezi dvěma šachtami byl mnohem snazší.

„Vylezeme tam a já vám udělám velkolepou prohlídku,“ nabídl se Ackerman.

Oba muži vyšplhali po žebříku do horní jeskyně.

Hughes sice hrál svou roli, když se Ackerman rozplýval nad tím, co objevil, ale ve skutečnosti sem přišel s jediným úkolem. Po splnění úkolu okamžitě odtamtud vypadne.

84

CABRILLO SE BROUZDAL úbočím hory, než našel oblast roztátého sněhu. Předklonil se a spatřil malý otvor ve svahu lemovaný kameny na sněhu, jako by je sem někdo vynesl ven z vnitra hory. Ven pronikal teplejší vzduch a způsoboval tání sněhu kolem ústí. Odházel suť stranou a protáhl se otvorem do horní jeskyně. Pak vtáhl za sebou kartónovou krabici.

Jakmile byl uvnitř, zjistil, že klidně může stát.

Šel dolů šachtou, aby se přesvědčil, kam vede.

NAVZDORY SVÉMU SRDCI z kamene připadla i Hughesovi jeskyně s vnitřní svatyní impozantní. Ackerman stál vedle meteoritu

na oltáři s nataženou rukou jako moderátor soutěže s cenou.

„Krása, že?“ rozplýval se Ackerman.

Hughes přikývl a vytáhl z kapsy přenosný Geigerův počítač. Zapnul jej a přejel přes meteorit. Hodnoty se již na displej nevešly. Bude stačit pár hodin práce s tělesem a dostane nemoc z ozáření. Uvědomil si, že se bude muset pečlivě chránit, až poleze těleso zpět do Kangerlussuaqu.

„Jak dlouho jste zkoumal tuhle věc?“ zeptal se Ackermana.

„Prohlédl jsem ji ze všech možných úhlů!“ odpověděl Ackerman.

„Není vám špatně? Zaznamenal jste nějaké změny ve svém zdravotním stavu?“

„Krvácím z nosu,“ připustil Ackerman. „Předpokládal jsem, že je to jen z toho suchého vzduchu.“

„Myslím, že již trpíte nemocí z ozáření,“ řekl Hughes. „Musím se vrátit do vrtulníku a přinést vám něco, co bude sloužit jako ochranný štít.“

CABRILLO SE HNAL chodbou ke zdroji hlasů. Skryl se tiše za kámen a poslouchal dvojici mužů.

„Musím se vrátit do vrtulníku a přinést vám něco, co bude sloužit jako ochranný štít,“ řekl jeden z nich. Čekal, až ti dva odešli. Jeskyně potemněla. Co přijde teď?

„POČKEJTE TADY,“ rozhodl Hughes, když došli k ústí spodní jeskyně.

Ackerman sledoval Hughese, jak schází dolů a blíží se k vrtulníku. Pak otevřel zadní dveře.

85

„Jsem zpět za pár minut,“ řekl Neilsenovi, když vzal zezadu schránku. „Pak můžeme vyrazit.“

„Už aby to bylo,“ odvětil Neilsen a hleděl se strachem na oblohu.

Hughes se vydal zpět do kopce se schránkou v ruce. Když vešel dovnitř, znovu se na Ackermana podíval. „Přinesl jsem vám něco, co vám zaručeně pomůže od všeho trápení,“ řekl. „Dám vám to za chvíli.“

CABRILLO SE PO CHVILCE přesvědčil, že je sám, pak z kapsy vytáhl igelitový sáček, ze kterého odtrhl horní část. Vyňal chemickou trubičku sloužící jako světlo, zlomil ji napůl, jako by lámal slanou tyčinku. Rozzářila se zeleně. V jejím světle krácel směrem k

meteoritu. Právě se blížil k oltáři, když zaslechl výstřel.

Z kapsy vytáhl fóliový sáček, odtrhl lem a obsah vysypal na meteorit. Vzhledem k blížícím se krokům se skryl na boku jeskyně za kámen a strčil světelnou trubičku do kapsy.

K oltáři přistoupil vysoký muž, popadl meteorit a dal jej do schránky. Cabrillo nechal pušku v thiokolu, nemohl tedy nic dělat. Nezbyvalo mu než sledovat pohyb meteoritu v jeskyni.

Muž vzal kovové držadlo lampy do zubů a vynášel schránku ven.

Cabrillo počkal, až světlo lampy pohaslo, pak se pomalu šinul dolů jeskyní s chemickou baterkou před sebou. Předpokládal, že muži budou studovat meteorit na jiném místě. Chtěl se rozhodnout podle vývoje situace.

Pak narazil na žebřík a málem spadl do otvoru.

Pozorně naslouchal, zda nezaslechli ten hluk. Když se nic nedělo, slezl dolů po žebříku. U jeho paty šlápl na bezvládné Ackermanovo tělo.

JAKMILE HANLEY obdržel potvrzení, že žádný islandský civilní nebo vojenský vrtulník nekroužil ve vzduchu v době emírova únosu, bylo hračkou zkoordinovat informace s přístavními záznamy odplouvajících či připlouvajících lodí.

Netrvalo dlouho ■ *Akbar* se stal jejich primárním cílem.

Podle satelitních záznamů Hanley odvodil, že *Akbar* míří do Dánské úžiny mezi Islandem a Grónskem. *Oregon* okamžitě opustil přístav. Jakmile se dostali na volné moře, Hanley vydal rozkaz strojoვნám s mag-netohydrodynamickými motory. *Oregon* se hnál rychlostí třiceti uzlů a kličkoval mezi krami jako lyžař sjíždějící dolů po zledovatěném svahu. Pokoušel se volat Cabrillovi, ale ten neodpovídal.

V tuto chvíli do místnosti vstoupil Michael Halpert. „Zcela zamlžili vlastnické vztahy,“ řekl. „Proto jsme tuto hrozbu přehlédli.“

„Komu patří ta jachta?“ zeptal se Hanley.

„Hamídově skupině.“

„Al-Chálifa,“ přitakal Hanley. „Věděli jsme, že plánuje útok na emíra, ale kdybychom ještě věděli, že má pod sebou i jachtu, chovali bychom se jinak.“

Eric Stone se ve svém křesle nepokojně zavrtěl. „Šéfe,“ řekl, „mám to spojení, co jsi požadoval. Identifikace vrtulníku je na obrazovce. Euro-copter model EC-130B4. Právě ověřuji registraci.“

87

Hanley se podíval na obrazovku. „Proč tam ale blikají dva body?“ Stone zíral na obraz, pak jej na monitoru zvětšil. „Druhý odraz se objevil až teď,“ odvětil. „Jen se dohaduji, ale řekl bych, že tam musí být další vrtulník!“

CABRILLO ODLOŽIL ZELENÉ světlo, sklonil se a přiložil prsty na Acker-manovo hrdlo. Ucítíl slabý tep. Pak se archeolog zavrtěl a otevřel oči. Oči měl zalité vodou, plet' podivně zešedlou a sotva hýbal rty. „Vy nejste...“ zašeptal.

„Ne,“ přitakal Cabrillo. „Nejsem ten chlap, co vás postřelil.“ Cabrillo odsunul Ackermanovu bundu stranou, vyndal z kapsy nůž a rozřízl mu košili. Zranění vypadalo špatně, z otevřené rány na tepně tryskala krev jako vodotrysk poháněný příliš silnou pumpou. „Máte tu někde lékárničku?“ zeptal se Cabrillo.

Ackerman ukázal na nylonový sáček nedaleko skládacího stolku. Cabrillo se hned rozběhl, otevřel zip a vytáhl ji. Z plastové krabice vyjmul gázové podložky a obinadlo. Balíčky gázy otvíral, když se vracel zpět k Ackermanovi. Na ránu přitiskl podložky a převázal je páskou. Pak se znovu shýbl a přitiskl Ackermanovu dlaň na ránu. „Držte tam tu ruku,“ řekl Cabrillo. „Hned se vrátím.“ „*Euch*,“ zašeptal Ackerman, „tohle musel udělat *Duch*.“ Cabrillo se otočil a sprintem se hnál ke vchodu jeskyně. Když vykukoval do šera, slyšel hukot turbíny eurocopteru a spatřil blikající světla na trupu. Pak se ale v dálce objevila druhá blikající světla.

AL-CHÁLIFA PILOTOVAL vrtulník výtečně. Falešné studentské vízum a 100 000 dolarů na poplatcích stejně jako rok výcviku v letecké škole na Jižní Floridě to zaručovaly. Díval se ven přes přední sklo a pečlivě obhlížel terén hory Forel. Sotva koutkem oka zahlédl oranžový snowcat na svahu, zjevil se druhý vrtulník.

Osud je občas zlomyslný – stačilo pět minut a přišel by o svou šanci.

O vteřinu později al-Chálifa odhadl situaci a určil si operační plán.

88

CABRILLO OPATRNE VYKLOUZL z jeskyně a pak se uklidil za hromadu balvanů. Musel se dostat k thiokolu a vzít si pušku, ale druhý vrtulník hnál přímo k němu. Vytáhl z kapsy satelitní telefon a podíval se na displej. Mimo jeskyni měl přístroj signál. Ťukl na klávesu rychlého vytáčení a čekal, až Hanley odpoví.

„Tady to vypadá jako při evakuaci Saigonu,“ řekl Cabrillo. „Když jsem přijel, našel jsem tu jeden vrtulník a teď přiletěl druhý. Co jsou zač?“

„Stony právě jeden identifikoval,“ potvrdil Hanley. „Je to charterový stroj ze západního Grónska nějakého Michaela Neilsena. Prolustrovali jsme ho a nenašli žádné podezřelé vazby. Myslím, že je to jen najatý pilot.“

„Co ten druhý stroj?“

Stone zuřivě zadával pokyny do počítače. „Bell Jet Ranger pronajatý Kanadskou těžní společností.“

„Druhý je Bell Jet Rang...“ opakoval po něm Hanley.

„Právě na něj hledím,“ přitakal Cabrillo. „To není Jet Ranger, spíše McDonell Douglas ze série 500.“

Stone zadával další pokyny a o chvílku později naskočil na monitoru obrázek havarovaného stroje. „Kdosi ukradl registraci a identifikační znaky, aby nemohl být detekován. Přečte pan Cabrillo čísla na ocase?“

„Stone tvrdí, zeje to ukradená registrace,“ poznamenal Hanley. „Přečteš registry na ocase?“

Cabrillo vytáhl z kapsy malý dalekohled a zadíval se do tmy. „Dvě věci,“ vysvětloval. „Pod trupem je umístěn zbraňový podvės. Čísla na ocase nemohu přečíst, ale písmena na boku ano. Je tam A, pak K a B. Zbytek je pokryt ledem. Nejspíš další bude A, ale to nevím jistě.“

Hanley vysvětlil Cabrillovi vše, co zjistili o jachtě *Akbar*.

„To je ten zloduch al-Chálifa, ne?“ zabručel Cabrillo. „Kdo je ale pak v té druhé helikoptěře? Že by Al Capone?“

NEILSEN UVEDL ROTOR do pohybu a zatáhl za páku řízení. Eurocopter se zvedl od země zrovna v okamžiku, kdy se objevil před předním sklem další stroj.

„Podívejte,“ řekl přes mikrofon ve sluchátkách Hughesovi.

„Leťte, honem!“ křikl Hughes.

89

„Myslím, že lepší bude, když dosedneme a zjistíme, co se děje,“ navrhl Neilsen.

Hughes rychlostí blesku vytáhl pistoli z kapsy a namířil na Neilsenovu hlavu. „Řekl jsem pryč!“

Stačil jediný pohled na Hughesa a jeho pistoli. Neilsen pohnul pákou a eurocopter poskočil dopředu. V ten okamžik se pod trupem druhého vrtulníku zablesklo a střela zamířila na místo, kde kroužili. Střela je minula velkým obloukem a zmizela nad ledovou pustinou.

STONE VYVOLAL na monitor počítače v řídicí místnosti Oregonu nový obraz. „Zde je záběr špionážního satelitu zhruba před hodinou,“ vysvětloval rychle. „Druhý vrtulník přiletěl z východního pobřeží Grónska a letěl přímo k hoře Forel.“

V ten okamžik do místnosti vešel Adams. „Náš vrtulník je připraven. V plné zbroji.“

„Máš dostatečný dolet oběma směry?“ zeptal se Hanley.

„Ne,“ připustil Adams. „Na zpáteční cestu nám bude chybět tak čtyřicet galonu.“

„Na jaké palivo létáš?“

„Na stooktanový bezolovnatý benzin.“

„Předsedo,“ řekl Hanley do satelitního telefonu, „Adams je připraven k letu, ale nebude mít dostatek paliva na zpáteční let. Máš ve snowcatu palivo navíc?“

„Tak asi sto galonů,“ odpověděl Cabrillo.

Hanley se podíval na Adamse, který naslouchal hovoru velmi pozorně.

„Když si vezmu s sebou aditiva, můžeme benzin vylepšit a třeba na to poletí. Každopádně chci šéfovi pomoci. Už abych byl odtud pryč.“

„Zavolám do dílny, aby přinesli plechovky s aditivou na letovou palubu,“ řekl Hanley okamžitě. „Začni s předletovou kontrolou a startuj, hned jak to jen půjde.“

Adams přikývl a hnal se ke dveřím.

„Posílám ti kavalerii, Juane,“ řekl Hanley do telefonu. „Bude tam za pár hodin.“

Cabrillo se díval, jak se druhý vrtulník srovnal s eurocopterem, aby mohl vystřelit podruhé. „Prima,“ odpověděl, „protože ten stroj s falešnou registrací právě odpálil další raketu na ten pronajatý vrtulník.“

90

„Ty si děláš legraci!“ zděsil se Hanley.

„To zdaleka není všechno, příteli,“ pokračoval Cabrillo. „Ještě jsem ti nestihl předat opravdu špatné zvěsti.“

„Co může být horšího?“

„Meteorit je totiž uvnitř toho pronajatého stroje,“ řekl Cabrillo. „Sebrali ho dřív než já.“

UVNITŘ EUROCOPTERU Hughes držel pistoli u Neilsenovy hlavy, zatímco v druhé ruce svíral satelitní telefon.

„Leťte na západ k pobřeží,“ křikl. „Změna plánu!“

Neilsen jen přikývl a změnil koordináty.

V těžce chvíli Hughes zmáčkl předvolené číslo a čekal.

„Pane,“ ozval se, když Neilsen přidal rychlost a hnál se nad zasněženým terénem. „Vyzvedl jsem těleso a zlikvidoval domovníka, ale máme tu pěkný zádrhel.“

„Co máte za problém?“

„Utočí na nás neznámá helikoptéra.“

„Letíte k pobřeží?“

„Podle plánu.“

„Čeká tam na vás komando,“ říkal neznámý. „Pokud vás ten stroj bude sledovat i nad mořem, v klídku se o něj postaráj.“

Dříve než Hughes odpověděl, druhá střela zasáhla ocas eurocopteru a zničila lopatky zadního rotoru. Neilsen zápasil s řízením, ale eurocopter se již propadl do smrtící spirály a řítil se k zemi.

„Padáme!“ stihl Hughes vykřiknout, dříve než ho odstředivá síla rotujícího eurocopteru přimáčkla rukama na boční okénko, vyrazila sklo a zničila telefon.

KDYŽ OBA VRTULNÍKY zmizely z dohledu, Cabrillo zamířil vzhůru k místu, kde nechal sněžnice. Zrovna si je připínal na nohy, když podle zvuků rozpoznal, že eurocopter byl zasažen střelou. Podíval se tím směrem. Byla tma a on chvilku nic nepoznával. Za pár vteřin už ale spatřil v dálce na zemi jasně pulzující světlo. Tancovalo jako zlověstná polární záře a vzápětí začalo pohasínat.

91

Cabrillo si připevnil sněžnice, dovlekl se k thiokolu a zamířil ke zdroji světla, a když se po deseti minutách dostal na místo, plameny ještě neuhasly. Vrtulník ležel na boku se zlomeným rotorem. Cabrillo odepnul sněžnice a silou otevřel vzpříčené dveře vraku. Pilot a cestující to už měli za sebou. Sebral všechny možné předměty, které mohli později použít k identifikaci, a začal hledat schránku s meteoritem.

Nenašel nic. Jen stopy neznámého zájemce.

POTÉ, CO SE HUGHESÚV zaměstnavatel nemohl dovolat na

jeho číslo, vytočil jiné.

„Nastal zádrhel,“ řekl a vysvětlil celou situaci.

„Žádné starosti, pane,“ odpověděla druhá strana se značnou sebedůvěrou. „Na maléry jsme cvičení.“

JAKMILE SNÍH A MRÁZ uhasily plameny sálající z prasklé palivové nádrže, al-Chálifa otevřel dveře eurocopteru. Podle vyboulených očí již bez lesku bylo po zběžném ohledání jasné, že smrt přišla velmi rychle. Al-Chálifa se nijak nenamáhal s identifikací mužů – bylo mu úplně jedno, kdo jsou. Patřili k západní kultuře, byli mrtví a to úplně stačilo.

Jeho hlavním zájmem bylo vyzvednout meteorit. Musel proto vlézt dovnitř zadními dveřmi, aby se dostal ke schránce mezi sedadly. Vyndal zabalený předmět a vylezl s ním ven z vrtulníku, pak odstranil západky a otevřel víko.

Meteorit ležel uvnitř schránky obložený pěnovou hmotou a stíněný olověnými deskami.

Znovu schránku zavřel a vracel se s ní k vrtulníku Kawasaki HK500D, kde ji uložil na místo pasažéra a zajistil bezpečnostními pásy. Pak se vyšvihl na místo pilota, nastartoval a odletěl. Když přelétal nad zasněženým terénem, schránka trůnila vedle něj jako čestný host – a ne jako smrtící koule předurčená k tomu, aby otrávil nevinné obyvatelstvo, které nemělo o nebezpečí ani nejmenší tušení.

Al-Chálifa se natáhl k vysílačce a informoval posádku *Akbaru*, že bude velmi záhy zpět na palubě. Jakmile přistane, vydají se k Londýnu, kde dokončí svou misi. Nejvyšší ve svém hněvu udeří.

93

Pak se bude moci vypořádat s emírem a svrhne současnou katarskou vládu.

„CHTĚL BYCH TAKÉ nějaké dobré zprávy,“ ozval se Cabrillo poté, co se otočil zády proti stále sílícímu vichru.

„Radarem jsme lokalizovali *Akbar*“ sděloval Hanley. „Jsme jen

pár hodin od nich. Plánuji útok, abychom dostali našeho muže zpět.“

Cabrillo sledoval ukazatel signálu na telefonu. Chodil a hledal místo se silnějším příjmem. „Jsem v těsné blízkosti místa, kde spadl eurocopter,“ hlásil. „Sestřelil ho z oblohy ten záhadný vrtulník. Pilot i cestující jsou mrtví – meteorit tam nikde není.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se Hanley.

„Naprosto. Jsou tu vyjeté koleje. Šel jsem po nich, až jsem našel místo, kde přistál ten druhý. Ať už sestřelil eurocopter kdokoli, má teď meteorit.“

„Nechám Stonea určit jeho kurz radarem,“ sděloval Hanley. „Nemohl se dostat daleko. Pokud je to opravdu MD, pak má dolet kolem pěti set padesáti kilometrů. Protože nemohl tankovat, musí být v okruhu nejvýše dvě stě osmdesát kilometrů od místa, kde jsi teď.“

„Řekni Stoneovi, aby se pokusil ještě o něco jiného,“ přidal se Cabrillo. „Povedlo se mi meteorit označkovat práškem, dřív než ho ukradli.“

Popráškovat bylo slangové označení Společnosti pro rozmístění mikroskopických trasovacích štěnic, kterými Cabrillo ve tmě posypal nebeské těleso. Pro laika připomínaly prach, ale vysílaly signály, které uměla přechytit právě elektronika na *Oregonu*.

„Ksaku, ty umíš,“ připustil Hanley.

„Tak moc ne, když cenu dostal někdo jiný.“

„Ten meteorit najdeme,“ ujistil ho Hanley.

„Zavolej, hned jak budeš něco mít.“

Po ukončení hovoru se Cabrillo znovu začal plahočit sněhem směrem k jeskyni.

MOTOROVÁ JACHTA *Free Enterprise* se nacházela asi sto čtyřicet kilometrů od *Akbaru*, aniž by ji radary na arabské jachtě mohly identifikovat. Na její palubě panovala mnohem střízlivější nálada. Muži z tohoto komanda oplývali stejným zápalem jako muslimové na *Akbaru*, ale prošli

94

vysoce profesionálním výcvikem a rozhodně nepatřili k těm, kteří dávají své emoce najevo. Běloši, všichni přes metr osmdesát ve vynikající kondici, sloužili v americké armádě v různých jednotkách a tuto misi přijali z osobních důvodů a s odhodláním, že klidně pro její splnění i zemřou.

Scott Thompson, velitel mužstva na *Free Enterprise*, čekal na telefon na lodním můstku. Jakmile dostanou rozkaz, zahájí útok. Blížilo se utajené střetnutí Východu a Západu.

Free Enterprise se prodírala mlhou k jihu. V poslední hodině se loď vyhnula třem krám, jejichž plocha zabírala alespoň desetkrát deset metrů. Ty menší ani nešlo spočítat, poskakovaly na hladině jako kostky ledu v sodovce ve vysoké sklenici. Vichr nabíral na síle a přituhovalo.

„Aktivováno,“ oznámil kapitán.

Nad nástavbou *Free Enterprise* se nacházela nejmodernější elektronika. Radarové systémy právě začaly přijímat radarové ozvy ostatních lodí. Pak je odrážely zpět v různé rychlosti. Protože neexistoval jednotný radarový odraz, ostatní lodi nemohli polohu *Free Enterprise* detekovat.

Jachta tak představovala neviditelnou hrozbu na černém rozbouřeném moři.

Dlouhán se sestríhem na ježka vstoupil do kormidelny.

„Právě jsem projel všechna data,“ oznamoval. „Podle kvalifikovaného odhadu to má Hughes za sebou.“

„Pak tedy existuje vysoká pravděpodobnost, že ten, kdo zlikvidoval Hughese, teď má meteorit,“ shrnoval kapitán.

„Velký šéf sleduje vrtulník prostřednictvím jednoho ze svých kosmických podniků v Las Vegas.“

„Kam ten vrtulník míří?“ zeptal se kapitán.

„To je na tom to zajímavé,“ usmál se muž. „Přímo k našemu určenému cíli.“ „

„Takže zabijeme dvě mouchy jednou ranou,“ řekl kapitán.

„Přesně tak.“

ADAMS BYL VYNIKAJÍCÍ pilot, ale i jemu se v rostoucí tmě a větru začaly potit dlaně. Od startu z *Oregonu* letěl jen podle přístrojů. Utřel si dlaně do kombinézy, ztlumil topení a znovu se podíval na navigační obrazovku. V současné rychlosti překročí čáru pobřeží do dvou minut. Nabral výšku, aby překonal horský hřeben, a znovu prověřil údaje na přístrojích.

Let v naprosto neprůhledné tmě je asi totéž co procházka s papírovým pytlíkem na hlavě. 4

CABRILLO NEVĚDĚL JISTĚ, zda Ackerman přežil nebo ne.

Cas od času nahmatal jeho slabý pulz, ale rána už nekrvácela, což bylo zlé znamení. Ackerman se od okamžiku, kdy se Cabrillo vrátil do jeskyně, nepohnul ani o píd'. Zavřená víčka se nenadzvedla. Cabrillo ho opřel tak, aby zranění bylo níž než srdce, a přikryl ho spacákem. Víc pro něj udělat nemohl.

Vtom zazvonil telefon.

„Signál z meteoritu vede rovnou na *Akbar*,“ oznamoval Hanley.

„Al-Chálifa!“ vyštěkl Cabrillo. „Jak se jen mohl o tom meteoritu dozvědět?“

„Už jsem Overholta informoval, že mají v monitorovacím středisku zrádce,“ řekl Hanley. „Jedině tak.“

„Hamídova skupina se pokouší vyrobit špinavou bombu,“ shrnoval Cabrillo. „To ale nevysvětluje, kdo byli ti, co sebrali meteorit.“

„O tajemném pasažérovi jsme zatím nesehnali žádné informace,“ připustil Hanley. „Podle mého to byl někdo, kdo původně spolupracoval s al-Chálifou, ale nakonec se rozešli ve zlém.“

Cabrillo se na okamžik zamyslel. Vysvětlení to bylo prosté – a nejspíš jediné rozumné –, ale pořád měl podivný pocit. „Nejspíš to zjistíme, až osvobodíme emíra a převezmeme meteorit.“

„Tak nějak by to mohlo být,“ potvrdil Hanley.

„A bude po všem,“ domníval se Cabrillo.

„Bude to hračka.“

Leč Hanley ani Cabrillo nemohli předvídat, že konec je v nedohlednu. Ani to, že celá mise bude všechno možné jen ne hračka.

„Ať mi zavolá Huxleyová,“ řekl Cabrillo. „Potřebuji poradit od doktora.“

„Zavolá,“ rozloučil se Hanley a zavěsil.

VÝKONNÉ REFLEKTORY osvětlovaly přistávací plošinu na palubě *Akbaru*. Dva Arabové ze strany jachty sledovali, jak al-Chálifa navádí vrtulník na zád', srovnává se s ní a přistává. Jakmile se ližiny dotkly plošiny, oba muži vběhli pod otáčející se lopatky a zajistili stroj na palubě.

96

Rotor zpomalil po spuštění brzdy, a jakmile se lopatky úplně zastavily, al-Chálifa vylezl ven a obešel stroj k místu pro spolupasažéra. Otevřel dveře, vzal schránku do rukou a kráčel s ní do

hlavního salonu. Před dveřmi čekal, než se otevřely.

Vešel dovnitř a blížil se k dlouhému stolu. Položil schránku na desku.

Když odepínal spony a otevřel víko, teroristé se shlukli kolem a hleděli na nebeské těleso s obdivným úžasem. Al-Chálifa sáhl dovnitř a zvedl těžkou kouli nad hlavu.

„Smrt milionům bezvěrců,“ deklamoval, „a Londýn se ocitne v troskách!“

„Alláh budiž pochválen,“ vykřikli teroristé.

„PŘÍMO PŘED NÁMI, kilometr a půl,“ řekl kapitán *Free Enterprise*, „pluje rychlostí patnácti uzlů.“

Celkem devět mužů v černých nepromokavých kombinézách se tísnilo v kormidelně. Měli na popruzích karabiny, pistole a granáty.

Free Enterprise stála na místě. Ze zadní paluby z boku spouštěli velký černý neprůstřelný nafukovací člun s upoutaným padesátimilimetrovým kulometem na přídi a na zádi. K pevné podlaze ze sklolaminátu byl upevněn výkonný benzinový motor.

Člun zmizel za bokem lodi a zvedl spršku vody, když dosedl na hladinu.

„Vylodíme se na zádi,“ vysvětloval velitel, „neutralizujeme cíle, vyzvedneme meteorit a pryč. Chci, abychom byli zpátky na palubě zpět nejpozději do pěti minut.“

„Je tam někdo na naší straně?“ zeptal se jeden z mužů.

„Jeden,“ řekl velitel a podal jim fotografii.

„Co s ním?“

„Pokud možno ušetřit,“ řekl velitel, „pokud by vás to ale mělo stát život, netrvám na tom.“

„Necháme ho na palubě?“

„Nemá pro nás žádnou cenu,“ vysvětlil velitel. „Tak jdeme.“

Muži zaujali pozice před kormidelnou a na zadní palubě. V řadě postupně sestupovali po schůdcích podél trupu na malou plošinu, u které se pohupoval nafukovací člun. Jakmile muži zaujali místa na palubě, jeden z nich se chopil kormidla, nahodil motor a člun se odpoutal od *Free Enterprise*.

Při rychlosti pětapadesáti uzlů netrvalo dlouho, než se výsadkový člun přiblížil k *Akbaru*.

Jakmile se dostali k zádi jachty, muž navádějící člun přirazil k zadní koupací plošině *Akbaru* s přesně vypočítanou silou. Muži se přesunuli na plošinu a kapitán člun odpojil. Zaujal pozici těsně za jachtou. Osm mužů se mezitím opatrně přesunulo nahoru na palubu.

ZAJATCI V KABINĚ *Akbaru* se podařilo vyprostit ruce, ale ne nohy. Došoural se na toaletu, vyprázdnil měchýř a pak se posadil na postel a znovu si ruce spoutal. Pokud se brzo neobjeví někdo, kdo by ho přišel osvobodit, vezme věci do svých rukou. Měl hlad, a když měl hlad, většinou jednal dost zuřivě.

O PALUBU VÝŠ se rozléhalo slabé lupání bot s měkkými podešvemi, když se muži z *Free Enterprise* postupně rozmísťovali po palubě *Akbaru*. Za pár vteřin jej vystřídal zvuky připomínající praskání popcornu následované těžkým boucháním dopadajících těl na palubu v různých částech lodi.

Vzápětí se otevřely dveře věžňovy kabiny a muž v černé masce osvětlil jeho obličej baterkou. Muž se na něj podíval, pak na fotografii a dveře zavřel. Vězeň si začal strhávat masku.

Akbar zpomaloval, až se úplně zastavil.

Čtyři muži začali ve značném spěchu házet těla teroristů přes palubu, zatímco další včetně velitele smývali krev z paluby. Po čtyřech minutách a čtyřiceti vteřinách od prvního vstupu na *Akbar* stáli znovu na plošině.

Velitel výsadku *Free Enterprise* opatrně položil schránku na zád člunu. Muži postupně zaujímali svá místa. Pilot nahodil motor a černý člun se hnal zpět zpěňnými vlnami ke své mateřské lodi.

Útok na *Akbar* nezabral více času než příprava mražené pizzy v mikro-vlnce.

Jakmile se výsadek octl zpět na palubě, kam vytáhli i Člun, kapitán *Free Enterprise* se podíval směrem k *Akbaru*. Mlha se rozestoupila a světla *Akbaru* se odrážela od černé hladiny oceánu. Jachta se kymácela na místě jako člun zakotvený nad korálovým útesem. Leč voda tady byla pro potá-

98

pění příliš chladná – na palubě navíc nezůstal nikdo živý vyjma jednoho, jehož role teprve přijde.

Free Enterprise odplouvala pryč poté, co kapitán vydal příkaz, aby jachta postupně zvyšovala rychlost.

ADAMS KROUŽIL s vrtulníkem Robinson nad horou Forel a prostřednictvím vnějšího reproduktoru vysílal identifikační houkání sirény. Pár minut trvalo, než dole zahlédl zelenou záři. Přeletěl kousek ke zdroji, znovu zahoukal, aby Cabrillo ustoupil od přistávací plošiny, a pak posadil vrtulník do sněhu. Jakmile se dotočily lopatky, okamžitě vylezl ven.

„Pane předsedo,“ řekl, když Cabrillo došel blíž, „jsem rád, že jsi tady. Je tu tma jak v pytli.“

„Jsou všichni z Islandu bezpečně pryč?“

„Vše šlo podle plánu,“ potvrdil Adams.

„Alespoň něco,“ ulevil si Cabrillo. „Jak jsme na tom s váhou?“

„S námi dvěma na palubě a palivem pořád zbývá pár set liber. Proč se ptáš?“

„Máme dalšího pasažéra,“ řekl Cabrillo.

„Kdo je to?“

„Postřelený civilista,“ vysvětlil Cabrillo. „Myslím, že byl jen v nesprávný čas na nesprávném místě.“

„Mrtvý nebo živý.“

„Nevím, nevypadá to ale dobře,“ pokračoval Cabrillo a ukazoval k ústí jeskyně. „Jdi do jeskyně a přines ho do vrtulníku. Přijedu sem se snow-catem a přečerpám palivo.“

100

Adams přikývl a vydal se do svahu. U ústí jeskyně se zastavil a podíval se k severu. Na horizontu blikala modrá a zelená světélka a poskakovala sem a tam jako chomáčkovitě látky nasvícené na diskotéce. Plazma, která tvořila polární záři, začínala představení. Adamse z té podívané zamrazilo.

Otočil se na patě a vešel do jeskyně.

CABRILLO VLEZL do snowcatu a dojel s ním až k vrtulníku. Začal pumpovat palivo ruční pumpou, kterou našel na vnější straně záložní nádrže. Zrovna v okamžiku, kdy dokončil přečerpávání benzinu, objevil se ve tmě Adams přinášející Ackermana i se spacím pytlem. Opatrně položil archeologa na zadní sedadlo, zapnul ho pásem a pak došel ke Cabrillovi.

„Mám tu láhve s aditivy, které tam musíme přidat,“ vysvětloval.

„Dej mi je a já je tam naliji. Spoj se vysílačkou s Huxleyovou a zeptej se, zda můžeme něco udělat pro našeho pasažéra. Vysvětlí, že je vážně postřelen a ztratil spoustu krve.“

Adams přikývl, pak vytáhl z přihrádky dvě láhve aditiv a podal je Cabrillovi. Vlezl si zpět na místo pilota a zapnul vysílačku. Jakmile domluvil, zase se ven vysoukal a z přihrádky vzal skládací sněžnou lopatku. Cabrillo dokončoval tankování, zatímco Adams házel sních na Ackermanův pytel.

„Řekla, že ho máme ledem zchladit a zpomalit jeho srdeční činnost, vysvětloval Adams, když Cabrillo přišel blíž. „Musíme ho udržet pod-chlazeného se sníženými životními funkcemi.“

„Za jak dlouho jsme na *OregonuT*“ zeptal se Cabrillo.

„Když jsem startoval, pluli plnou parou,“ poznamenal Adams, „usetří nám to kus zpátečního letu. Pokud budu hádat, tak za hodinu.“

Cabrillo přikývl a setřásl si z obočí trochu sněhu. „Přesunu snowcat, řekl, „nastartuj a uveď všechno do operační teploty.“ asne.

Za čtyři minuty vklouzl Cabrillo na místo spolupasažéra ve chvějícím se vrtulníku. Za pár dalších vteřin Adams sepnul spojku, uvedl rotor do činnosti a v následující minutě zvedl stroj ze sněhu.

101

HANLEY PRAVÉ připravoval na palubě *Oregonu* detaily útoku na *Akbar*. U jedné ze stěn řídicí místnosti Eddie Seng kreslil náskry do žlutého notesu. Eric Stone došel až k Hanleyemu a ukázal na velký monitor na zdi. Na obrazovce se objevilo pobřeží Grónska, poloha *Akbaru* a kurz, kterým plul *Oregon*.

„Pane,“ řekl a ukazoval před sebe, *Akbar* už patnáct minut stojí na místě, což ale bohužel nemohu říct o meteoritu. Pokud štěnice dávají správný signál, meteorit je mnohem dál.“

„Nedává to smysl,“ vrtěl hlavou Hanley. „Můžeme dostávat falešné ozvy? . *

Stone přikývl. „Vlivem polární záře a zakřivením zeměkoule takhle daleko na severu můžeme dostávat falešné odezvy odražené od ionosféry.“

„Za jak dlouho se dostaneme k *Akbaru*?“ zeptal se Hanley.

„Byli jsme od něj asi hodinu plavby,“ řekl Stone. „Teď když se zastavil, ušetříme tak deset minut.“

„Eddie,“ zeptal se Hanley, „mohou být muži připraveni o něco dříve?“

„Jistě,“ přisvědčil Seng. „První muž na palubě odvede většinu práce. Jakmile rozptýlí paralyzující plyn ve ventilaci a prevíti půjdou spát, zbytek jen obsadí a zajistí loď.“

Stone se vrátil ke svému místu. Studoval graf rádiových frekvencí ukazující sílu signálů na různých kmotočtech. „Zachytili jsme nějaké signály, jsou ale velmi slabé.“

„Pokus se je vyladit.“

Stone si pohrával s číselníkem, pak zmáčkl knoflík zesilovače a následně přepnul na reproduktor.

„Portland, Salem se hlásí,“ ozval se hlas. Jsem připraven vysílat.“

VĚŽŇOVI NA PALUBĚ *Akbaru* se povedlo znovu vyprostit ruce a pak i nohy. Poslouchal u dveří, ale nic neslyšel, otevřel je a vykoukl na chodbu. Nikdo na ní nebyl. Prohledal loď od zádi k přídi, ale nikde nic nenašel.

Pak si strhl latexovou tvář úplně.

Doběhl do kormidelny, kde se posadil k vysílače.

„Portland, Salem se hlásí,“ opakoval, „jsem připraven vysílat.“

102

HANLEY NA *Oregonu* se okamžitě natáhl k mikrofonu. „*Oregon*, identifikujte se.“ „Šest, jedenáct, padesát devět.“ „Murphy,“ ozval se Hanley, „jak ses dostal k vysílače?“

„TEN PLÁN NEMĚL CHYBU,“ prohlásil Adams, když se sunuli po černé obloze, „použít dvojníka katarského emíra.“

„Věděli jsme, že al-Chálifa chce emíra unést,“ vysvětloval Cabrillo, „proto emír souhlasil s naší malou operací. Chtěl mít al-Chálifu jednou provždy z krku.“

Jedl jsi něco?“ zeptal se Adams. Jsou tam sendviče, sušenky a

trocha mléka. V báglu vzadu na sedačce.“

Cabrillo přikývl a natáhl se dozadu na sedačku vedle Ackermana. Otevřel chladicí tašku a vyndal sendvič. „Káva by nebyla?“

„Pilot bez káfička?“ prohodil lehce Adams. „To by bylo totéž jako rybář bez červíků. Na podlaze je termoska. Moje oblíbená italská káva speciálně pražená.“

Cabrillo vzal termosku a nalil si kávu. Několikrát si lokl, pak položil šálek na podlahu k nohám a zakousl se do sendviče.

„Takže vy jste od prvního okamžiku tento únos plánovali?“

„Ne,“ odpověděl Cabrillo, „jen jsme si mysleli, že by stálo za to chytit al-Chálifu, dřív než on udělá nějaký tah. Byli jsme si jisti, že al-Chálifa ho nechce popravít –jen měl odstoupit ve prospěch al-Chálifova klanu. Náš člověk byl v jeho společnosti bezpečný stejně tak jako kravka na konferenci vegetariánů. I když jen v případě, že neodhalí, že jsme jim tam poslali náhražku.“

Cabrillo konzumoval další sendvič.

„Mohu se na něco zeptat?“ ozval se Adams.

„Jistě,“ odvětil Cabrillo, když polkl poslední kousek sendviče a natáhl se pro kávu.

„Kčertu, jak bylo v Grónsku a kdo je ten polomrtvý chlápek vzadu ve vrtulníku zač?“

„AL-CHÁLIFA a jeho muži odsud vypadli,“ sděloval Murphy. „Na palubě jsem zbyl jediný, alespoň si to myslím.“

103

„Nedává to žádný smysl,“ vrtěl hlavou Hanley. „Je vrtulník na palubě?“

„Sedí na zadní plošině,“ přisvědčil Murphy.

„Prošel jsi celou jachtu?“

„Jo. Jako by tu nikdy nikdo nebyl.“

„Počkej,“ řekl Hanley a obrátil se ke Stoneovi.

„Osmatřicet minut,“ zodpověděl Stone nevyslovenou otázkou.

„Murphy,“ řekl Hanley, „budeme tam za půl hodiny. Pořádně se rozhlédni, než připlujeme.“

„Provedu,“ přitakal Murphy.

„Jsme tam za chvíli,“ rozloučil se Hanley, „pak zjistíme, „co se tam seběhlo.“

„VOLAL MI NÁŠ KONTAKT ze CIA,“ vysvětloval Cabrillo.

„Když jsme plnili misi v Reykjavíku, monitorovací středisko zachytilo e-mail zmiňující se o objevení meteoritu s obsahem iridia. CIA začala mít obavy, aby těleso nepadlo do nesprávných rukou, proto mne požádala, abych tam doletěl a vyzvedl meteorit. Ten pán tamhle,“ řekl a ukázal dozadu, „je objevitel meteoritu.“

„Vykopal ho v té jeskyni?“

„Ne úplně přesně,“ zavrtěl hlavou Cabrillo. „Neměl jsem šanci tě provést. Je tam velká svatyně nacházející se o patro výše než chodba, ve které jsi byl ty. Velmi dokonalá. Kdosi před dávnými věky musel meteorit objevit a vytvořil tu náboženskou a duchovní svatyni. Muž vzadu je archeolog, který náhodou našel klíč a místo objevil.“

Adams upravil letové koordináty, pak promluvil do sluchátek s mikrofonom. „*Oregone*, zde Vánek jedna. Jsme dvacet minut od vás.“

Po odpovědi od Stonea z řídicí místnosti pokračoval. „Celé je to podivné. I když má meteorit nepochybně historickou hodnotu, nevidím důvod, aby se archeologové vraždili mezi sebou navzájem. Nejspíš o tom ve skrytu duše uvažují, ale nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Zatím to vypadá,“ odvětil Cabrillo, „že al-Chálifa a Hamídova skupina zachytili ten mail a vyzvedli meteorit. Nejspíš hodlají postavit špinavou bombu a využít iridium.“

„Přesně to si myslím i já.“

„Pak to ale také znamená, že i když zajistíme meteorit, musíme najít mateřskou bombu.“

104

Jakmile dostaneme al-Chálífii,“ shrnoval Cabrillo, „donutíme ho, aby nám prozradil polohu zbraně. Pak pošleme výsadek, aby ji zneškodnil, a budeme to mít za sebou.“

Cabrillo ovšem nemohl vědět, že al-Chálifa spočívá na dně oceánu v těsné blízkosti geotermálních sopouchů.

JMÉNO THOMAS DWYER zní usedle a seriózně. Dokonce i titul z teoretické fyziky dodával Dwyerovi zdání akademika kouřícího dýmku. Intelektuála žijícího pečlivě organizovaný život. Leč realita se krutě lišila od obecného dojmu.

Dwyer vedl družstvo v šipkách v blízké hospůdce, o víkendech jezdil rallye a nenechal na pokoji žádnou sukni, což se ani v jeho čtyřiceti letech nijak nezměnilo. Dwyer se vzdáleně podobal herci Jeffu Goldblumovi, oblékal se spíš jako filmový producent než vědec a četl denně skoro dvacet novin a časopisů. Pálilo mu to, měl představitost, navíc byl v obraze o nejnovějších událostech a módních trendech.

Název jeho funkce by však mohl vyvolat představu vážnější stránky jeho osobnosti. Na vizitce stálo Ústřední zpravodajská služba, Thomas W. Dwyer (TD) – Vrchní ředitel sekce Vědeckých analýz. Dwyer analyzoval možná ohrožení z vědeckého hlediska.

V této chvíli Dwyer visel hlavou dolů v přímém rozporu s gravitací s kotníčkovými botami zachycenými do příčle usazené do futra dveří vedoucích do jeho kanceláře. Protahoval si záda a přemýšlel.

„Pane Dwyere,“ ozval se jeho mladý asistent.

Dwyer se podíval směrem, odkud přicházel hlas. Viděl pár ošoupaných hnědých bot na bílých sportovních ponožkách přecházejících v příliš

106

krátké kalhoty s manžetou. Ohnul se v zádech a zvedl hlavu, aby viděl, s kým hovoří.

„Ano, Time?“

„Dostal jsem úkol, ale podle mého názoru nad mé možnosti,“ řekl vědec.

Dwyer se natáhl k přičli a vytáhl se rukama nahoru. Pak se otočil jako gymnasta, vytáhl kotníčkové boty z přičle a ladným skokem seskočil na zem.

„Tohle jsem okoukal,“ liboval si Dwyer s úsměvem, „při poslední olympiádě. Co myslíš?“

„Skvělý výkon, pane,“ řekl mladší muž tiše.

Dwyer vešel do kanceláře, posadil se ke stolu, předklonil se a začal si rozpínat boty. Mladý vědec tam jen postával a v rukou držel spis s razítkem „Monitorovací středisko Echelon A-1“. Dwyer stáhl boty, hodil je do kouta kanceláře a natáhl ruku, aby mu Tim mohl podat složku. Odrhl pečetící nálepkou a pak vrátil spis mladíkovi.

„Teď už je to můj případ,“ řekl s úsměvem. Já budu vše analyzovat a napíšu zprávu.“

„Děkuji vám, pane Dwyere,“ odvětil Tim.

„Pro tebe jen TýDý,“ poznamenal Dwyer. „Stejně mi nikdo jinak neřekne.“

THOMAS „TÝDÝ“ Dwyer seděl u svého stolu v kanceláři s nohama na stole.

Právě studoval diplomovou práci na téma přirozeného vzniku fullere-nů, kterým se také říkalo buckybally, v meteoritech. Sférická vesmírná tělesa – pojmenovaná po americkém architektovi R. Buckminsteru Fullerovi, který si získal jméno díky návrhu geodetického domu – jsou ty nejsymetričtější kulovité velké molekuly, které kdy člověk objevil. Fullereny byly objeveny v roce 1985 v průběhu kosmických experimentů s molekulami uhlíku. Od té doby buckybally ohromují vědce čím dál tím víc.

. Když se dutý prostor uvnitř koule naplní cesiem, vznikne ten nejdokonalejší organický polovodič, který ještě nikdy nebyl ani testován. Pokusy 3 buckybally čistého uhlíku vedly ke vzniku lubrikantů s prakticky neexistujícím třením. Praktické využití by mohlo vést k nasazení zcela ekolo-

gicky neškodných motorů, využití v medicíně a v pokročilých nanotech-nologiích. Pro využívání fullerenů se otvírají další široké možnosti.

I když využití v budoucnosti bylo nepochybně zajímavé, Dwyer se soustředil na něco úplně jiného. Daleko více ho trápila současnost. Přirozené buckybally byly nalezeny v meteorických kráterech. Analýza vzorků odhalila, že dutiny koulí byly vyplněny plyným argonem a heliem.

Dwyer se plně soustředil právě na tuto okolnost.

Představoval si dva geodetické dómy přiložené k sobě tak, aby tvořily těleso o velikosti fotbalového míče nebo stejné velikosti jako meteorit na fotografii. Vybavil si situaci, která by nastala poté, co by dutinu vyplnily jiné plyny. Povrch by pak šlo propíchnout jehlou nebo useknout vrchlík šavlí. Libovolný plyn by pak unikal ven. A dál? Helium s argonem jsou neškodné plyny a existují v přírodě v nadbytku. Co kdyby ale v plynném obsahu bylo něco přimíšeno? Così, co nepatří tomuto světu?

Otevřel telefonní seznam v databázi, vyhledal číslo a dal pokyn, aby ho počítač vytočil. Jakmile dostal oznámení, že volání už zvoní u příjemce, zvedl sluchátko.

Na druhé straně státu, o tři časové zóny dál, přicházel ke zvonícímu telefonu další muž.

„Nasuki,“ ozvalo se ve sluchátku.

„Mikeu, ahoj starej kámo, tady TýDý.“

„TýDý, copak tě Mensa odmítla? Jak ti jde hra na špiony?“ zeptal se Nasuki.

„Rád bych ti to řekl, ale je to tak tajné, že bych se pak sám musel zastřelit.“

„Tak si to své tajemství nech,“ souhlasil Nasuki.

„Chci tě o něco požádat,“ řekl Dwyer.

Miko „Mike“ Nasuki pracoval jako astronom v Národním úřadu pro oceány a atmosféru. NUOA patří pod ministerstvo obchodu. Provádí celou řadu vědeckého výzkumu, i když se převážně zabývá hydrografií.

„Mám to snad chápat, že tenhle dotaz, co padne, nikdy nepadl?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Dwyer, „vše jsou jen hypotézy a bez zveřejněných materiálů.“

„No jo,“ kývl Nasuki. „Sem s ním.“

„Zajímají mne meteority a zvláště pak formace buckyballů.“

„Přesně podle mého gusta,“ řekl Nasuki. „Téma na ostří nože.“

108

„Už jsi někdy slyšel nějaké teorie o plynech, které by se mohly objevit uvnitř těch koulí?“ zeptal se Dwyer opatrně. „Proč třeba převažuje helium a argon?“

„Většinou ano, především proto, že jsou to nejběžnější plyny na jiných planetách.“

„Pak tedy,“ pokračoval Dwyer, „vnitřek koule může být naplněn jiným plynem. Něčím, co na Zemi normálně neexistuje.“

Nasuki se na okamžik zamyslel. Jistě, TýDý. Účastnil jsem se před pár měsíci semináře, kde kdosi předložil referát, ve kterém tvrdil, že má důkazy dokládající vyhynutí dinosaurů díky šíření vesmírného viru.“

„Který sem přinesl meteorit?“ pokračoval Dwyer.

„Přesně tak,“ řekl Nasuki. „Má to ale jeden háček.“

Jaký?“

„Někdo by musel ten meteorit starý pětadesát milionů let objevit.“

„Pamatuješ si nějaké detaily z té teorie?“

Nasuki si pokoušel všechno vybavit. Jádrem bylo, že mimozemské mikroorganismy přežily v heliu, po dopadu se dostaly ven a ty, které neshořely, kontaminovaly život v příslušné epoše. Musely k tomu ale existovat dvě zásadní podmínky,“ pokračoval Nasuki. „První by znamenala, že ty mikroorganismy se šířily velmi rychle, asi podobně jako současné viry superchřipky, SARS či AIDS, a nakazily dinosaury.“

„A ta druhá?“ zeptal se Dwyer.

„Ať už bylo uvnitř helia cokoli, muselo to změnit i atmosféru,“ vykládal Nasuki. „Nejspíš změnit molekulární složení vzduchu samotného.“

„Ale jak?“ nechápal Dwyer.

„Vyčerpáním všeho kyslíku, například.“

„Takže se dinosauri vlastně udusili?“ zeptal se Dwyer nechápavě.

Nasuki se tiše rozesmál. „TýDý,“ řekl. Je to jen teorie.“

„Co kdyby meteorit tvořený většinou jen z iridia přežil dopad,“ ptal se dál Dwyer, „a nerozpádl se na kousky?“

„Iridium, pokud vím, je velmi tvrdé a vysoce radioaktivní,“

shrnoval Nasuki. „Byla by to naprosto dokonalá rozptylová schrána pro plynem přenosný patogen. Radiace dokonce mohla příslušný virus zmutovat. Mohl by být silnější, jiný, jakýkoli.“

„Takže,“ tentokrát shrnoval Dwyer, „je tedy možné, že mutovaný, miliony let starý virus přicházející z míst vzdálených miliardy kilometrů by mohl být uvnitř?“

109

„Hrůzo —jisto jistě,“ odvětil Nasuki. „Už musím,“ spěšně se rozloučil Dwyer.

„Proč jsem, ksakru, věděl jistě,“ poznamenal Nasuki, „že něco takového určitě řekneš!“

V DOBĚ, KDY Cabrillo přistával v Grónsku, se na druhém konci světa na opuštěné pobřežní promenádě v ukrajinské Oděse sešli dva muži. Na rozdíl od hollywoodských setkání podobného typu, kde hordy po zuby ozbrojených mužů hlídají místo obchodu se zbraněmi, zdejší setkání působilo mnohem méně zajímavě. Jen několik chlapů, velká dřevěná bedna a velký černý silonový pytel s odměnou.

„Platba je složena z různých měn, jak jste požadoval,“ řekl jeden z mužů anglicky, „dolary, libry, švýcarské franky a eura.“

„Dík,“ odvětil druhý muž anglicky s jasným ruským přízvukem.

„Máte záznamy, ze kterých vyplývá, že tato bomba byla tajně prodána Íránu v roce 1980?“

„Ano,“ odvětil druhý muž. „Starý komunistický režim ji prodal radikálním přívržencům Chomejního, aby svrhli šáha. Peníze byly využity pro financování ruské okupace Afghánistánu.“

„Aktivační mechanismus?“

„V bedně máte zbrusu nový typ.“

„Vy bílí můžete všechno,“ odvětil muž s úsměvem a natáhl ruku, aby * potrásl druhému pravicí. „Pokud budete mít problémy, zavolejte. Číslo mate.“

„Zavolám,“ přitakal druhý muž.

ni

„Odjíždíte z Ukrajiny, že?“ zeptal se první muž, když tlačil bednu nahoru po rampě do nákladáku s nosností jedné tuny.

„Dnes večer.“ t

Já bych jel někam hodně daleko,“ poznamenal muž, když zavřel dveře vozu a zajistil je západkou.

Je Austrálie dost daleko?“

„To by šlo,“ připustil ten první.

Pak obešel vůz dopředu, vlezl do kabiny, zabouchl dveře a nastartoval. Za necelou hodinu už v docela jiném doku byla bedna naložena na starou nákladní loď, která ji přepraví přes Černé moře. Nadešel čas první části její předlouhé cesty k cíli.

ŘECKÁ OBCHODNÍ loď *Larissa* opustila Oděsu a teď plula po Středozemním moři na východ. Na pravoboku se už rýsovala skála Gibraltaru.

„To palivo nestojí za nic,“ lamentoval podsaditý mechanik. „Už jsem ten filtr vyčistil a mělo by to fungovat. To klepání bude jen tlučení pístů. Motory potřebují úplnou generálku.“

Kapitán přikývl a dál bafal z cigarety bez filtru, pak se podrbal na paži. Vyrážka se objevila, když pluli kolem Sardinie, a teď se už táhla od zápěstí až po loket. Kapitán vlastně nemohl nic dělat – *Larissa* měla před sebou skoro dva a půl tisíce kilometrů. Do cíle jí zbývaly nejméně čtyři dny. Hleděl na velký tanker, který je míjel, pak se shýbl, otevřel sklenici s vazelínou a nanasl si ji na podrážděnou kůži.

Své záhadné zboží měl doručit přesně na Nový rok.

Problém s palivem byl vyřešen a on si s ulehčením vydechl, že snad ten termín příjezdu do Londýna stihne. Jeho osobní plán byl také velmi prostý, předat zásilku, popít na Nový rok v pobřežním baru a pak druhý den najít doktora, aby se na tu vyrážku podíval.

Ten nešťastník nemohl tušit, že ho už prohlédne jen koroner.

PŘED PĚEDNÍM OKNEM vrtulníku splývala světla. Na základě Hanleyho příkazů rozžehli na palubě *Oregonu* všechny zdroje a tak se loď teď rýsovala jako vánoční stromeček proti temné obloze. Let jen podle přístrojů hrál Adamsovi na nervy, takže se hrozně těšil, až už přistane. Srovnal se se zádí a pak sestoupil, zakroužil nad *Oregonem* a elegantně navedl robinsona na přistávací plošinu.

Adams dosedl velmi hladce a hned začal přístroje podle protokolu vypínat.

„Těžký let,“ ulevil si Cabrillo, když čekal, až se lopatky zastaví.

„Celou dobu jsem si držel pěsti,“ připustil Adams.

„Skvělá práce, Georgei,“ pochválil ho Cabrillo.

Dříve než Adams cokoli řekl, příběhla Julie Huxleyová, lékařka Společnosti, a otevřela dveře prakticky souběžně se zastavením rotoru a Adam-sovým bržděním. Vedle ní se okamžitě zjevil Franklin Lincoln.

Je vzadu,“ sdělil Cabrillo.

Huxleyová přikývla, otevřela zadní dveře a ihned zkontrolovala Acker-manovy životní funkce. Ustoupila a Lincoln zvedl archeologa ve spacím pytli a nesl ho před sebou ve výši pasu na natažených rukou rovnou na „ošetřovnu. Huxleyová se držela hned za ním. Hanley se objevil v okamžiku, kdy Cabrillo vyskočil z vrtulníku.

„Murph se ozval z *Akbaru*.“

113

„Je prozrazen?“ zeptal se Cabrillo netrpělivě.

„Ne,“ odvětil Hanley, když vedl Cabrilla ke dveřím vedoucím do nitra *Oregonu*. „Slyšel nějaký rámus a osvobodil se. Počkal, až bude bezpečno, odvážil se opustit kabinu, kde ho věznili, a prohledal loď.“

Je prázdná a on nemá ani ponětí, kam se al-Chálifa a jeho posádka poděli. Riskoval a mluvil s námi vysílačkou.“

Muži opustili zadní palubu a procházeli chodbou vedoucí k řídicí místnosti.

„Objevil meteorit?“ zeptal se Cabrillo.

Je pryč.“ Hanley otevřel dveře do řídicí místnosti. „Dostáváme signály od štěnic, ale jsou nesouvislé.“

Muži vešli do řídicí místnosti.

„Odkud přicházejí ty signály?“ zeptal se Cabrillo.

Hanley ukázal na monitor. „Tady,“ řekl, „trasa vedla na sever, ale teď zase směřuje východně na volné moře nad Islandem.“

„Vyměnil lodi,“ rozhodl Cabrillo. „Ale proč?“

„To je ta otázka,“ připustil Hanley.

„Jak jsme daleko od Akbaru?“

Aniž Stone dostal rozkaz, naťukal příkazy do počítače a na obrazovce na zdi naskočil obraz z předové kamery *Oregonu*, jejíž záběr byl osvětlen přistávacími světly.

Akbar se houpal přímo před nimi.

FREE ENTERPRISE se hnala plnou parou zmítajícím se mořem.

„Zastavit na Faerských ostrovech,“ nařídil muž přes zajištěnou linku, „na místním letišti vás budou čekat. Předáte zásilku.“

„Kam budete chtít pak?“ zeptal se kapitán.

„Calais,“ řekl muž, „je tam zbytek výsadku.“

„Výborně, pane,“ souhlasil kapitán.

„Ještě jedna věc,“ dodal muž.

„Ano, pane.“

„Řekněte vašim lidem, že každý dostane padesát tisíc dolarů prémie,“ sděloval. „A dejte jim vědět, že Hughesova rodina bude štědře odškodněna. „Udělám to, pane,“ přitakal kapitán.

114

Muž se odpojil a sáhl po deskách na stole. Vytáhl kupní smlouvu na britskou textilku i příkaz k platbě. Podepsal oba dokumenty, strčil je do faxu a odeslal, pak čekal na potvrzení příjmu.

Jakmile ho dostal, na okamžik ustoupil.

První krok jeho plánu vyšel na jedničku. Velmi záhy nastane čas odplaty.

V DOBĚ, KDY FAX zrovna putoval do Anglie po telefonní lince,

Larissa právě obeplouvala Cabo de Finisterre. Kapitán určil kurz na francouzský Brest, kde se otvírá přístup do Kanálu. Na obloze v jasné chladné noci zářily miliardy hvězd.

Sledoval, jak po obloze prolétla kometa.

Přikývl, zapálil si cigaretu a napil se ze stříbrné láhve ouza, pak se znovu poškrábal na paži. Slaboučký potůček krve stékal po pokožce, utřel jej kapesníkem.

Za dva dny budou v Londýně a on se dá konečně vyšetřit.

POMOCÍ POČÍTAČEM ovládaných trysek Hanley navedl *Oregon* bokem přesně vedle *Akbaru*. Cabrillo šel jako první, Seng, Jones, Meadows a Linda Rossová za ním. Murphy čekal na palubě. Kusy vinylové masky stále zůstávaly nestržené tam, kde končily vlasy. Jakmile se Cabrillo octl na palubě, Murphy hned ukazoval k otevřeným dveřím.

„Pověz mi, co jsi zaslechl a co se dělo potom,“ vyzval ho Cabrillo, když následoval Murphyho do hlavního salonu jachty.

Murphy nejdříve popsal lehké praskání a následně vstup maskovaného muže do kabiny.

„Netrvalo to déle než pět minut,“ řekl, když se celý výsadek shromáždil v salonu. „Čekal jsem dalších deset, než jsem se odvážil na průzkum.“

„Prohledat všechny části lodi,“ přikázal Cabrillo. „Chci odpovědi na své otázky.“

Výsadek se rozdělil a rozprchl po celém plavidle. V kormidelně se válely samopaly a pistole, oblečení, *osobní* věci i kufry. Postele nikdo neustlal a na některých s přetaženou přikrývkou předtím nikdo nespál. Výtisky koránu ležely snad v každé kajutě, boty zůstaly pod postelí.

Na jachtě přistál létající talíř a odnesl posádku do nebes.

115

NA PALUBĚ OREGONU si Hanley ověřil správnou polohu trysek a pak se obrátil ke Stoneovi. „Převezmi kormidlo,“ řekl. „Jdu tam taky.“

Stone vklouzl do Hanleyova křesla a začal nastavovat objektiv kamer na palubě, aby mohl sledovat, co se tam děje.

Hanley vstoupil na palubu jachty a zamířil rovnou do hlavního salonu. Meadows na něj mával a ukazoval na Geigerův počítač na

dlouhém jídelním stole.

„Tady ležel,“ řekl, když Hanley prošel místností.

Rossová stříkala na zdi chodby modrou tekutinu z lahvičky, kterou držela v ruce. Nasazovala si speciální brýle zrovna v okamžiku, kdy se za ní objevil Hanley. Hanley pokračoval dál dolů po schodišti.

„Když vyměnili loď,“ říkal Cabrillo Murphymu v okamžiku, kdy Hanley otevřel dveře do kabiny, „proč si nevzali své osobní věci?“

„Třeba nechtěli mít u sebe nic, co by mohlo sloužit k jejich sledování až sem,“ pokrčil rameny Hanley.

„Ne, to nedává smysl,“ namítl Cabrillo. „Protrpí si ten únos muže, o kterém si myslí, že je katarským emírem, a pak ho tu nechají a ještě mu přidají superluxusní jachtu za miliony dolarů?“

„Museli to plánovat od počátku,“ navrhl Murphy.

Do dveří strčil hlavu Seng. „Předsedo, Rossová něco našla. Chce ti to ukázat,“ řekl.

Čtyř i muži se vyhrnuli na chodbu za Rossovou. Na zdi se daly dobře rozpoznat obrysy, které vytvořila pěna ze spreje. Vnitřní zdi měly původně modrý nátěr. Rossová sundala brýle a podala je Hanleymu.

„Pokoušeli se po sobě uklidit,“ řekla Rossová, „ale neměli moc času. Byla to špinavá práce.“

Ve stejný okamžik se v rádiu za Cabrillovým opaskem ozval Sengův hlas.

„Pane Cabrillo, pane Hanley,“ říkal, „to musíte vidět.“

Oba muži prošli chodbou vedoucí ven z hlavního salonu na zadní palubu a vrátili se zpět na *Oregon*. Zmizeli v podpalubí a mířili rovnou do řídicí místnosti.

Cabrillo otevřel dveře, Stone už ukazoval na monitor na zdi.

„Myslel jsem si, že jde o mrtvé mládě velryby,“ říkal Stone, „než se ten předmět převrátil. Pak jsem spatřil ten obličej.“

Vzápětí se vynořilo další tělo.

116

„Ať je Kasim s Reyesem vyloví,“ přikázal Cabrillo Hanleymu. „Vracím se tam zpět.“

Cabrillo opustil řídicí místnost a znovu přešel na *Akbar*. Když vešel do hlavního salonu, byl tam Seng. „Meadows je přesvědčen, že těleso bylo jen tady,“ říkal. „Prohledá zbytek lodi, ale zatím nikde

jinde nejsou stopy po radiaci.“

Cabrillo přikývl.

„Rossová našla krev v kormidelně a v kajutách, stejně tak na chodbách a v hlavním salonu. Kapitán byl ve službě společně se strážemi, zbytek spal. Alespoň si to myslím.“

Cabrillo opět přikývl.

„Ať už na ně zaútočil kdokoli, šéfe,“ řekl Seng, „udělali to rychle a tvrdě.“

„Jdu do kormidelny,“ rozhodl Cabrillo a vzdálil se.

Když se tam dostal, našel lodní deník a podíval se do něj. Poslední záznam nebyl starší dvou hodin. Nedalo se z něj nic zvláštního vyčíst, všechno bylo normální. Ať už návštěvníci přišli odkudkoli, nikdo je nečekal.

Cabrillo se vracel zpátky do podpalubí, když ho znovu a naléhavě volali vysílačkou.

„Cabrillo,“ ozvala se Huxleyová, „přijď prosím okamžitě na marodku.“

Cabrillo proběhl chodbami *Akbaru* a znovu se vrátil na *Oregon*.

Reyes a Kasim stáli na palubě s lodními háky v rukou. Posunovali mrtvolu k transportní síti zavěšené na ramenu jeřábu. Cabrillo vběhl dovnitř a chodbou se přesunul na ošetřovnu. Dveře zely dokořán.

Ackerman ležel na vyšetřovacím stole přikrytý elektricky vyhřívanými dekami.

„Pokoušel se promluvit,“ líčila Huxleyová. „Všechno jsem to zapsala, ale pořád to byly jen nesrozumitelné výkřiky. Před několika minutami, ale...“

„Co ale?“ zeptal se Cabrillo a dál hleděl na Ackermana, jehož oči se zlehka začaly chvět. Víčko se mírně otevřelo do malé štěrbin.

„Najednou něco vykládal o nějakém Duchovi,“ řekla, „nebyl to ale duch, ale Duch s velkým Dé. Vypadalo to jako přezdívka.“ * Vtom Ackerman znovu promluvil. „Nikdy jsem neměl Duchovi důvěřovat,“ sípal slaboučkým hlasem. „Koupil... zaplatil... u... ni... verzitu.“

Ackermana postihly křeče, klepal se jako pes, který vylezl z vody.

117

„Maminko,“ zasténal slabě.

Vzápětí zemřel.

Bez ohledu na veškeré pokusy Huxleyové oživit ho i elektrickým šokem, Ackermanovo srdce už znovu bít nezačalo. Krátce po půlnoci ho prohlásila za mrtvého.

Cabrillo se k němu sklonil a pečlivě mu zatlačil oči, než ho přikryl pokrývkou.

„Udělal jsi, co jsi mohla,“ ocenil její úsilí.

Pak opustil ošetrovnu a vstoupil do chodby *Oregonu*.

Ackermanova slova mu stále zněla v uších.

Na zádi našel Hanleyho sklánějícího se nad třemi těly. Držel v ruce zvětšeninu počítačové fotografie o rozměrech 20 na 27.

„Upravil a zvětšil jsem fotografii v počítači, abych nějak srovnal otok v tváři toho utopeného,“ řekl, když Cabrillo došel blíž.

„Cabrillo převzal od Hanleyho fotografii, pak se sklonil k dalšímu tělu a podržel ji u tváře. Pak znovu pohlédl do tváře mrtvého a na fotografii.

„Al-Chálifa,“ řekl pomalu.

„Museli ho hodit se zátěží přes palubu,“ poznamenal Hanley. „Zabijáci nevěděli, že tady dole na dně jsou všude geotermální sopouchy. Horká voda způsobila, že těla nabobtnala a překonala zátěž. Kdyby k tomu nedošlo, nikdy jsme je nenašli.“

„Identifikovali jste ostatní?“ zeptal se Cabrillo.

„Nenašel jsem žádné záznamy,“ zavrtěl hlavou Hanley, „další se navíc vynořují. Nejspíš to budou al-Chálifovi přívrženci.“

„Teď je ale otázkou...,“ vzdychl Hanley.

„Kdo je takový šílenec,“ doplnil Cabrillo, „aby kradl dalším šílencům.“

LANGSTON OVERHOLT IV. seděl ve své kanceláři a mlátil do červeného gumového míčku dřevěnou pálkou. Hodiny ukazovaly těsně po osmé, on už ale byl v kanceláři víc než dvě hodiny.

„Nechal jsem na palubě dva své mechaniky,“ sděloval mu Cabrillo. „Uplatňujeme právo na odměnu za záchranu lodi.“

„Pěkný úlovek,“ poznamenal Overholt.

„Jsem si jist, že se bude hodit,“ připustil Cabrillo.

„Jaká je vaše současná poloha?“ zeptal se Overholt.

„Severně od Islandu východní kurz. Pokoušíme se trasovat ozvy štěnic. Ať už zabil al-Chálifu kdokoli, meteorit musí být na nějaké další lodi.“

Jste si jisti, že tělo, které jste vytáhli, je opravdu al-Chálifa?“ zeptal se Overholt.

„Posíláme ti faxem otisky prstů včetně digitálních fotografií mrtvoly,“ sděloval Cabrillo, „moji lidé mohou identifikaci potvrdit. Jsem si ale na devětadevadesát procent jistý.“

„Když jsi mne ráno vzbudil, vydal jsem příkaz, aby se mí lidé pokusili identifikovat pasažéra z eurocopteru. Nejistili jsme nic. Posílám do •Grónska tým, aby vyzvedl těla, pak, doufám, budeme vědět víc.“

„Omlouvám se za ten půlnoční telefonát, ale myslel jsem, že bys to měl vědět co nejdřív.“

119

„Jasně, nejspíš jsem se vyspal stejně víc než ty.“

„Po opuštění *Akbaru* jsem si na pár hodin zdříml,“ připustil Cabrillo.

„Jaký z toho máš pocit, příteli?“ zeptal se Overholt. „Pokud to má

al-Chálifa za sebou, pak je hrozba špinavé bomby zažehnána. Meteorit je sice radioaktivní, ale když se neobjeví někdo, kdo přikládá polínka do ohně, pak je nebezpečí o hodně menší.“

„To je pravda,“ připustil Cabrillo po krátkém zaváhání, „jenže pořád nemáme tu ztracenou ukrajinskou nukleární bombu a nevíme, zda al-“Chálifu nezabili jeho vlastní lidé a teď se nepokoušejí dovést tu misi do konce sami.“

„To dává smysl,“ souhlasil Overholt, „a vysvětluje i to, jak snadno se ti zabijáci na *Akbar* dostali.“

„Pokud to ale nebyli al-Chálifovi přívrženci, pak tu máme další skupinu, se kterou musíme počítat. Jestli je tomu tak, musíme být opatrní. Ať už zaútočil na *Akbar* kdokoli, měl profesionální výcvik. Zabíjeli bez milosti.“

„Další teroristická skupina?“

„Pochybují,“ řekl Cabrillo. „Operace neměla žádné známky útoku náboženských fanatiků. Byla to spíš vojenská záležitost. Žádný spěch, žádné emoce – jen chirurgicky přesné odstranění protivníka.“

„Pustím se do hledání,“ přitakal Overholt. „Uvidíme, co najdu.“

„To bych ocenil.“

„Ještě dobře, že se dostaly ty štěnice na ten meteorit,“ dodal Overholt.

„Jediné eso v rukávu,“ ulevil si Cabrillo.

Ještě něco jiného?“ „,

„Ten archeolog těsně před svou smrtí začal mluvit o Duchovi,“ pokračoval Cabrillo, „hovořil ale o člověku, ne o odosobněném zjevení.“

„Mám to,“ kývl Overholt.

„Jak v epizodě ze Scooby-Doo,“ řekl Cabrillo. „Zjisti, kdo je Duch, a my už to vyřešíme.“

„Nezdá se mi, že bych si pamatoval na epizodu, kdy se Scooby-Doo zapletl do honičky za atomovkou,“ namítl Overholt.

„Jenže teď jsme v jednadvacátém století,“ řekl Cabrillo, než se odpojil, „svět je dnes mnohem nebezpečnější.“

FREE ENTERPRISE SE HNALA mrazivou vodou oceánu směrem k Faer-ským ostrovům. Výsadek odpočíval – poté, co zajistili meteorit, měli na pár hodin pauzu. Jakmile změní v Calais loď, budou jen

čekat na zavolání v případě potřeby. Na palubě vládla uvolněná nálada.

Neměli ani potuchy, že je sleduje mořský chrt v rouše starého nákladního parníku.

Ani nevěděli, že už teď se proti nim postavila Společnost v součinnosti s americkou vládou. Žili v blažené nevědomosti.

JE TO DŮLEŽITÉ,“ vysvětloval „T.D.“ Dwyer sekretářce.

„Jak důležité?“ namítala dívka. „Připravuje se na schůzi v Bílém domě.“

„Velmi důležité,“ ujistil ji Dwyer.

Sekretářka přikývla a zazvonila k Overholtovi. „Je tu Thomas Dwyer z Analýz. Prý s vámi musí naléhavě mluvit.“

„Pošlete ho sem,“ souhlasil Overholt.

Sekretářka vstala, došla ke dveřím do Overholtovy kanceláře a otevřela je. Langston seděl u stolu. Zavřel složku, otočil se na židli a zastrčil pořadač do sejfu za stolem.

„Dobrá,“ řekl, „pojďte dál.“

Dwyer proklouzl kolem sekretářky a zavřel za sebou dveře.

„Jsem ‚T.D.‘ Dwyer,“ představil se. Jsem vědec, který dostal za úkol provést analýzu toho meteoritu.“

Overholt obešel stůl a podal Dwyerovi ruku, pak ukázal na křesla u konferenčního stolu. Jakmile se posadil, vzal si slovo: „Co máte?“

Dwyer se ponořil do učeného pojednání o situaci, ale po necelých pěti minutách ho Overholt zarazil.

Obešel stůl a promluvil do interkomu. Julie, potřebuji, aby mne pan Dwyer doprovázel na jednání v Bílém domě.“

„Můžete se ho zeptat, jaké má prověření, pane?“ zeptala se Julie.

Jedna A kritické, pro nejvyšší stupeň utajení,“ odpověděl Dwyer.

„Pak můžeme jít rovnou,“ řekl Overholt Julii, „jak bylo plánováno původně.“

„Zavolám tam, pane.“

Overholt se vrátil ke svému křeslu a posadil se. „Až přijdete na řadu, vybalte to rovnou a bez vytáček. Vyličte jim fakta, jak nejlépe umíte.“

Pokud se vás budou ptát na názor – a to nejspíš budou – řekněte jim ho, ale co nejkvalifikovanější, žádné dohady.“

„Jistě, pane,“ přisvědčil Dwyer.

„Dobrá,“ řekl Overholt. „Tak a teď mezi námi, ven s těmi všemi hrůzostrašnými teoriemi, z kterých se ježí chlupy na celém těle.“ * Jádru je docela jednoduché; existuje možnost, že kdyby byla molekulární struktura meteoritu narušena, mohl by uniknout nějaký virus, což by mohlo mít hrozné následky.“

„Jaké v nejhorším případy?“

„Konec organického života na Zemi.“

„No,“ ulevil si Overholt, „musím tedy připustit, že jste mi zkazil dnešní ráno.“

V ŘIDICI MÍSTNOSTI *Oregonu* sledoval Eric Stone monitor. Poté, co označil polohu meteoritu, bod se znovu pohnul. Stone se pokoušel prostřednictvím různých poloh stanovit směr pohybu a případnou vzdálenost tělesa. Pak naklepal na klávesnici další pokyny a podíval se na další obrazovku. Stone využíval kanál, který si Společnost pronajala na běžném komerčním satelitu.

Naskočil obraz, ale moře zahalovala hustá oblačnost.

„Šéfe,“ houkl na Cabrilla, „potřebujeme tam snímky z KH-30. Oblačnost je příliš silná.“

KH-30 označoval supertajný satelit ministerstva obrany. Dokázal prohlédnout hustou vrstvou mraků a podívat se dokonce i pod hladinu. Sto-neovi se navzdory velkému úsilí nepodařilo prolomit přístupové kódy.

„Požádám Overholta, až s ním příště budu mluvit,“ rozhodl Cabrillo. „Nejspíš přemluví Národní úřad pro průzkum a ten mu satelit na nějaký čas přidělí. Dík za pokus, Stone.“

Hanley hleděl na vyznačenou trasu na dalším monitoru. *Oregon* letěl po hladině, ale druhé plavidlo mělo víc než slušný náskok.

„Doženeme je někde u Skotska, pokud si budou udržovat současnou rychlost.“

Cabrillo se podíval na monitor. „Řekl bych, že plují na Faerské ostrovy.“

„Pokud je tomu tak,“ poznamenal Hanley, „budou v přístavu dříve, než se k nim dostaneme.“

Cabrillo přikývl a zvažoval možnosti. „Kde máme naše tryskáče?“

Hanley vyvolal na monitor světovou mapu. „Dullesovo letiště, pak

v Dubaji, v Kapském městě a v Paříži.“

„Který letoun je v Paříži?“

„Challenger 604,“ okamžitě odpověděl Hanley.

„Převelet do skotského Aberdeenu,“ nařídil Cabrillo. „Přistávací dráha na Faerských ostrovech je příliš krátká a Aberdeen je první větší město v dosahu. Natankovat a uvést do stavu pohotovosti, kdybychom ho náhodou potřebovali.“

Hanley přikývl a došel k počítači, do kterého začal vkládat instrukce. V otevřených dveřích do místnosti se objevil Michael Halpert. Držel v ruce hnědé desky. Došel ke kávovaru, nalil si šálek a pak zamířil ke Cabrillovi.

„Předsedo,“ řekl s obavami v hlase, „vytěžili jsme databáze. Žádný terorista či zločinec nepoužívá přezdívku Duch.“

„Co jsi našel?“

„Hollywoodského herce, který si hraje na představitele zla; spisovatele, co píše o upírech; jednoho průmyslníka a pak 4382 přezdívek v e-mailech.“

„Herec a spisovatel jsou nepochybně mimo,“ rozhodl Cabrillo. Jsou to takoví hlupáci, co znám, že si neumí naplánovat ani večeri, natož pak útok na teroristickou loď. Co ten průmyslník?“

„Jakýsi Halifax Hickman,“ řekl Halpert s pohledem upřeným do složky. „Velmi bohatý, typ blízký Howardu Hughesovi s mnohostrannými obchodními zájmy.“

„Zjistěte mi o něm naprosto všechno,“ přikázal Cabrillo. „Chci znát i barvu spodního prádla, co nosí.“

„Provedu,“ řekl Halpert a znovu opustil řídicí místnost.

Bude to trvat dvanáct hodin, než Halpert opustí svou kancelář.

Až se to stane, Společnost už bude vědět o mnoho víc, než věděla zatím.

KDYBY „TYDÝ“ Dwyer tvrdil, že není nervózní, lhal by.

Skupina, která se sešla kolem konferenčního stolu, představovala nejmocnější muže celé země. Většina z nich se denně zjevovala na televizních obrazovkách a znali je přinejmenším všichni ti, kteří nežili v jeskyních.

Sešli se tu vládní úředníci, ministr zahraničí, prezident a jeho poradci, čtyřhvězdičkoví generálové a představitelé zpravodajských

služeb. Když přišel Overholtův čas, stručně vylíčil situaci a pak představil Dwyera, aby odpovídal na otázky.

Hned první otázka přišla od hlavní postavy v místnosti.

„Byla tato možnost někdy ověřena v laboratoři?“ zeptal se prezident.

„Říká se, že izotopy helia byly nalezeny v buckyballech uvnitř úlomků vyzvednutých z meteorického kráteru v severní Arizoně i z mořského dna nedaleko mexického Cancunu. Studie se prováděly v univerzitních laboratořích a výsledky nebyly vždy jednoznačné.“

„Takže je to jen teorie,“ prohlásil ministr zahraničí, „ne průkazná věda.“

„Pane ministře,“ ozval se Dwyer, „tato vědní disciplína je zcela nová. Teprve v roce 1996 byla udělena za objev buckyballů Nobelova cena třem vědcům. Od té doby vzhledem k stálým škrtům v rozpočtu zkoumají tuto disciplínu především firmy a hodlají ji komerčně využít.“

„Dá se ta vaše teorie dokázat?“ zeptal se ministr zahraničí.

„Můžeme vyzvednout další vzorky a převést atomy do známé konfigurace,“ vysvětloval Dwyer, „nemůžeme ale garantovat, že vzorek bude kontaminován virem. Může být, ale nemusí.“

„Pane Overholte, proč jste poslal do Grónska soukromou společnost a ne naše vlastní agenty?“

„Zaprvé,“ odvětil Overholt, „v té době jsem žil v představě, že máme před sebou jen relativně neškodný předmět, a neměl jsem ani ponětí, že v monitorovacím středisku Echelon je škodná. O reálné hrozbě mne pan Dwyer informoval až dnes. Zadrhé chtěli jsme zabrat to těleso, a bylo vhodné vás chránit před případným možným mediálním ohlasem.“

„Chápu,“ přikývl prezident. „Koho jste najal na tu práci?“

„Společnost,“ odvětil Overholt.

„Vedli operaci, při které se vrátil dalajláma do Tibetu, že?“ •

„Přesně tak, pane.“

„Já si ale myslel, že už jsou na odpočinku,“ zavrtěl hlavou prezident. „Dostali docela velkou domů, ne? Každopádně nemám žádné pochybnosti o jejich schopnostech. Na vašem místě bych jednal stejně.“

„Děkuji vám, pane,“ kývl Overholt.

„Nevíme, kde je ukrajinská atomová bomba, a zároveň nevíme, kde je iridiové těleso,“ dodal velitel vojenského letectva. „Jestliže se dostanou k sobě, budeme mít kupu problémů.“

124

Prezident přikývl. Definice to byla skoro přesná. Odmlčel se.

„Bude to takto,“ řekl nakonec. „Pan Dwyer by měl vyzvednout vesmírné buckybally a začít s experimenty. Pokud opravdu existuje možnost rozptylu vesmírného viru, musíme o tom vědět. Zadrhé chci sjednocené úsilí armády a zpravodajských služeb při pátrání po meteoritu. Zatřetí pan Overholt bude dál spolupracovat se Společností – jsou u toho od samého počátku, tak je nenechám stáhnout. Prostředky najdu, ať už jsou v rozpočtu kdekoli. Začtvrté nikde ani slovo – pokud si něco o dnešním jednání přečtu zítra v *New York Times*, ať už to vyzvo-nil kdokoli, na hodinu poletí. Poslední je nejvíce zřejmé: Potřebujeme jak ukrajinskou bombu, tak i ten meteorit najít co nejrychleji, abychom neměli s novým rokem pořádnou krizi.“ Odmlčel se a rozhlédl kolem stolu. „Dobrá, všichni víte, co máte udělat. Dejte se do toho a problém vyřešte.“

Místnost se začala vyprazdňovat, ale prezident naznačil Overholtovi s Dwyerem, aby zůstali. Jakmile strážný od námořní pěchoty vyprovodil ostatní, zavřel dveře a postavil se venku na stráž.

„Říkají vám ‚T.D.‘, že?“

„Ano, pane,“ odpověděl Dwyer.

„Povězte mi všechno polopatě.“

Dwyer se podíval na Overholta, ten přikývl.

„Pokud je virus v molekulách uvnitř meteoritu,“ řekl Dwyer pomalu, „pak by nějaký nukleární výbuch byl ten nejmenší problém.“

„Sežeňte mi Cabrilla k telefonu,“ vybídl prezident Overholta.

KONFERENČNÍ MÍSTNOST *Oregonu* praskala ve švech.

„Ve vzdálenosti pěti set šedesáti kilometrů odtud vypustíme robinso-na,“ vykládal Cabrillo. „Pokud poletíme rychlostí sto šedesáti kilometrů za hodinu proti větru, dostaneme se na Faerské ostrovy v téže době jako naše záhadná loď.“

„Otázkou zůstává,“ vložil se Hanley, „že tam budeš jen ty a Adams. Nemáš šanci tu loď zlikvidovat. To by byla sebevražda.“

„Ti chlapi,“ doplnil Seng, „jsou pěkní vejlupekové.“

Vtom se otevřely dveře konferenční místnosti a dovnitř strčil hlavu Gunther Reinholt, postarší inženýr pohonného systému *Oregonu*.

„Předsedo,“ řekl, „ten hovor nemůžete odmítnout.“

Cabrillo přikývl a zvedl se od stolu. Následoval Reinholta do chodby. „Kdo volá?“ zeptal se.

„Prezident, pane,“ řekl Reinholt a společně s Cabrillem kráčel do řídicí místnosti.

Cabrillo nic neříkal – neměl vlastně co. Otevřel dveře do řídicí místnosti a došel k zajištěné lince. Zvedl sluchátko.

„Juan Cabrillo.“

„Volá vás prezident Spojených států amerických,“ řekla spojovatelka.

O vteřinu či dvě později se po lupnutí ozval jiný hlas. „Pane Cabrillo, dobré odpoledne.“

„I vám, pane prezidente,“ odvětil Cabrillo.

Je tu se mnou pan Overholt – už mne informoval. Můžete mi popsat současnou situaci?“

Cabrillo v krátkosti vše zrekapituloval.

„Mohl bych v Anglii najít pár letounů nebo plavidlo se střelami

harpoon,“ prohlásil prezident, když Cabrillo domluvil, „jenže ta bomba tam stejně není, že?“

„Přesně tak, pane,“ odpověděl Cabrillo.

„Nemůžeme poslat na Faerské ostrovy pozemní jednotky,“ pokračoval prezident. „Zkontroloval jsem letiště a je moc malé. Lze tam vysadit jen lidi z vrtulníků, ale podle mého k přípravě a přemístění jednotek potřebujeme nejméně šest hodin.“

„Předpokládáme, že nemáme víc než tři a půl hodiny, pane,“ odpověděl Cabrillo.

„Probral jsem to i s námořnictvem,“ pokračoval prezident, „ale nemají v oblasti žádné síly.“

„Pane prezidente,“ řekl Cabrillo, „na meteoritu je umístěn lokátor. Pokud nedojde k společným účinkům s atomovou bombou, stojíme před omezenou hrozbou. Budete-li souhlasit, věříme, že jsme schopni sledovat meteorit na místo, kde má k odpálení dojít. Zasáhneme tak proti oběma.“

„Riskantní strategie,“ namítl prezident.

Otočil se k Overholtovi.

„Juane,“ ozval se Langston, „jakou máš šanci, že to tví lidé zvládnou?“

„Docela vysokou,“ oznámil Cabrillo rychle, „jenže máme divokou kartu.“

„Co myslíte tou divokou kartou?“ zeptal se prezident.

„Nejsme si jisti, kdo proti nám stojí. Pokud lidé, co mají meteorit, jsou jen frakcí Hamídovy skupiny, myslím, že se nám to podaří.“

Prezident se na okamžik odmlčel. „Dobrá,“ řekl po chvíli. „Jedeme dál podle plánu.“

„Výborně, pane,“ přisvědčil Cabrillo.

„Právě teď jsme se dozvěděli o opravdovém nebezpečí,“ pokračoval prezident, „které s meteoritem úzce souvisí. Předám vám vědce, který vysvětlí celou teorii.“

V pár minutách Dwyer objasnil podstatu věci.

127

Cabrillo pocítil, jak mu po zádech běhá mráz. Konec světa klepal na dveře.

„O to víc je v sázce, pane prezidente,“ prohlásil Cabrillo. „Druhá strana si zatím neuvědomuje možnost rozptýlit virus. I my jsme

teprve teď zjistili, že je něco takového možné. Fakt je, že by si tím také připravili vlastní konec. Jedinou rozumnou teorií je využití meteoritu pro výrobu špinavé bomby.“

„To je sice pravda,“ namítl prezident, „ale přesto jsme museli připravit plán pro případ, že jsou molekuly porušeny. Proto bude nutné meteorit zajistit v celku a za žádných okolností ho neporušit. Hrozba prostě existuje – následky mohou být trvalé a zcela zničující.“

„Pokud by někdo najal Společnost, aby provedla takovou operaci,“ zeptal se Overholt, „jak byste postupovali?“

„Chceš říct, že kdyby existoval náš zlotřilý protějšek a my bychom chtěli zabít co nejvíc lidíček?“ zeptal se Cabrillo. „Pak bychom chtěli zamořit radioaktivitou iridia co nejširší populaci.“

„Pak byste potřeboval nosič určitého typu?“ zeptal se prezident.

„Přesně tak, pane prezidente,“ odpověděl Cabrillo.

„Pokud bychom uzavřeli vzdušný prostor jako Britové, pak by hrozba podobného rozptylu byla eliminována,“ poznamenal prezident. „Problém tedy máme jedine s tou bombou.“

„Budeme muset zvýšit bezpečnostní opatření v metru a na veřejných místech,“ dodal Cabrillo, „vždyť mohou mít v plánu rozptýlit radioaktivní prach na veřejných místech. Třeba dokázali bombu rozebrat a vyjmout jádro, to poté propojit s práškovým iridiem, a tím otrávit obyvatelstvo.“

„Pak tedy Britové budou muset sledovat poštu a kurýrní služby,“ dodal prezident. „Co dalšího?“

Rozhostilo se ticho, všichni čtyři přemýšleli.

„Modleme se, ať nám vyjde ten plán zajistit meteorit a bombu najednou,“ řekl prezident, „a ať zachráníme Anglii před zničením. Jakýkoli další výsledek je tak hrozný, zeje lepší si jej nedomýšlet.“

Rozhovor skončil a Cabrillo se vracel zpět do konferenční místnosti.

Nemohl v tomto okamžiku vědět, že Velká Británie je cílem jedné operace, zatímco další cíl leží o tři časové zóny na východ.

Cabrillo otevřel dveře a vešel do konferenční místnosti.

„Právě jsem domluvil s panem prezidentem,“ oznámil, jakmile došel do čela stolu. „Budeme placeni z amerických vládních zdrojů.“

Skupina čekala na další vysvětlení.

„Máme před sebou ještě jednu věc,“ začal. „Analytik CIA přišel s teorií, že uvnitř meteoritu mohou být stopy vesmírných plynů. Tyto plyny by mohly obsahovat virus nebo nějaký jiný patogen se smrtícími účinky. Pokud se nám podaří meteorit vyzvednout, pak jej za žádných okolností nesmíme porušit.“

Slovo si vzala Julie Huxleyová, která jako lékařka měla na starost bezpečnost posádky. „Co expozice z povrchu meteoritu? Tys také byl v blízkosti toho tělesa.“

„Ten analytik vykládal, že pokud by virus přilnul k povrchu meteoru, shořel by při průletu atmosférou. Problém by mohl nastat, kdyby se meteorit například navrtal. Pokud se molekuly uložily v nějakém seskupení, mohou tam být velké vzduchové kapsy obsahující takový plyn.“

„Jak velké ty kapsy mohou být?“ zeptala se Huxleyová.

„Je to jen teorie,“ pokrčil rameny Cabrillo. „Jenže ten meteorit může také být těleso s dutým středem, něco podobného jako čokoládové velikonoční vajíčko. Mohou tam být plynné shluky podobně jako v přirozených geodách v podobách kapes krystalů různých velikostí. Nikdo to nemůže vědět, dokud se na něco podobného nenarazí a někdo to neprozkoumá.“

„O jaký virus by mohlo jít?“ zeptala se Huxleyová. „Třeba bych mohla připravit protilátku.“

„Nemám ponětí,“ řekl Cabrillo velmi opatrně. „Pokud virus pochází z vesmíru a dojde k jeho rozptylu na Zemi, nemůže to přinést nic dobrého.“

V místnosti zavládlo ticho, v kterém by bylo slyšet i bzučící mouchu.

Cabrillo pohlédl na Hanleyho.

„Adams je připraven k odletu,“ řekl Hanley. „Challenger 604 se už blíží k Aberdeenu.“

„Kde je Truitt?“

Richard „Dick“ Truitt byl zástupcem prezidenta pro operace.

„Byl na palubě emírova letounu,“ řekl Hanley. „Odvezl emíra zpět do Kataru. Poslal jsem pro něj do Kataru náš gulfstream z Dubaje. Už teď budou někde nad Afrikou.“

„Pošlete ho do Londýna,“ přikázal Cabrillo. „Ať je na palubě gulfstreamu připraven.“

Hanley přikývl.

„Vy ostatní zatím budete plánovat útok na tu záhadnou loď,“ přikázal Cabrillo. „Jestli všechno vyjde podle plánu, skončíme za dvanáct hodin. Pokud budu pryč, jako vždy velí Hanley.“

Posádka jen přikývla a vrátila se k plánování, zatímco Cabrillo opustil místnost a zamířil dolů do Halpertovy kanceláře. Zaklepal na dveře.

„Pojď dál,“ vyzval ho Halpert.

Cabrillo otevřel dveře a vešel. „Co jsi zjistil?“

„Pořád provádím analýzu,“ poznamenal Halpert. „Ted' se probírám společnostmi, které vlastní.“

„Vytáhni pro mne vše o jeho osobním životě i jeho psychologický profil.“

„Provedu,“ přikývl Halpert. „Zatím se ale zdá, že ten chlap je opravdový americký vlastenec. Má prověření pro nejvyšší stupeň utajení, zná se s pár senátory a dokonce ho jednou pozvali na prezidentův ranč.“

„Tam byl taky severokorejský prezident,“ ušklíbl se Cabrillo.

„Pokud má tenhle chlap sebemenší škráloup,“ poznamenal Halpert, „tak to určitě zjistím.“

„Zvedám kotvy,“ rozloučil se Cabrillo. „Výsledky nahlas Hanleymu.“

„Ano, provedu.“

CABRILLO ŠEL CHODBOU ke schodům vedoucím na letovou palubu. Vyběhl je.

George Adams již seděl na místě pilota vrtulníku Robinson v čisté letecké kombinéze barvy khaki a chystal se odstartovat. Díky chladu v kokpitu si mnul ruce v rukavicích o sebe a dokončoval zápis do letového deníku na tvrdé podložce.

Když Cabrillo přicházel ke stroji, Adams právě zapnul baterii, aby ověřil její stav. Zvedl hlavu, když otevřel dveře na místě spolupasažéra. Cabrillo vzal tašku se zbraněmi, náhradním oblečením, elektronikou a druhou s potravinami a nápoji a umístil je dozadu. Teprve když je bezpečně zajistil, podíval se na Adamse.

„Potřebuješ, abych ještě něco zařídil, Georgi?“ zeptal se.

HO

POSVÁTNÝ KÁMEN

„Ne, šéfe,“ odpověděl Adams. „Vše je, jak má být. Máme tu předpověď počasí, letový plán, navigační body jsou zadány do GPS. Pokud si vlezeš dovnitř a zapneš pás, tak se vydám se svým ořem na cestu.“

Navzdory dlouholeté Adamsově službě pro Společnost byl Cabrillo vždycky ohromen jeho pilotními dovednostmi. Adams si nikdy nestěžoval a nikdy se nerozčiloval. Cabrillo s tím chlapem létal už v těch nejhorších podmínkách a nedočkal se od něj ničeho jiného než pár uštěpačných poznámek. Vždycky působil klidně a neměl nikdy strach.

„Georgi, občas bych tě chtěl nakloňovat,“ poznamenal Cabrillo, když se vyšvihl na místo a zapínal si popruh.

„Jenže, šéfe,“ poznamenal Adams a zvedl pohled od přístrojové desky, „to by pak se mnou byla jen polovina legrace.“

Adams se natáhl dolů a otočil klíčkem. Pístový motor naskočil a přešel do mírného vrnění. Adams sledoval kontrolky, než se motor zahřál na provozní teplotu, pak se vysílačkou spojil s můstkem.

„Stojíme po větru?“

„Potvrzuji,“ přišla odpověď.

Pak lehkým pohybem zatáhl za řídicí páku a vrtulník se zvedl z paluby. *Oregon* chrлил páru, dokud se vrtulník držel nad palubou. Pak Adams přidal rychlost a proletěl kolem plavidla. Za pár minut už *Oregon* zmizel v dáli. Na předním skle se teď už jen valily oblaka a černé moře.

„ZATÍM VÍC NEMÁME, pane premiére,“ řekl prezident.

„Okamžitě vyhlásím stav pohotovosti,“ odvětil premiér. „Připravíme zprávu do médií, že zmizela dodávka jedovatého ricinu, a prohlásíme, že teroristé připravují pomocí tohoto jedu útok.“

„Doufám, že to brzo uzavřeme,“ řekl prezident.

„Okamžitě vyrozumím MI5 a MI6, aby koordinovaly úsilí našich lidí. Pokud ale meteorit vstoupí na území Británie, budeme muset zahájit akci.“

„To chápu,“ řekl prezident.

„Tak hodně štěstí,“ rozloučil se premiér.

vam.

Hi

TRUITT HLEDĚL DO bočního okénka letounu typu Gulfstream letícího po obloze rychlostí osmi set kilometrů za hodinu. Dole pod ním se španělské pobřeží koupalo ve sluneční záři. Vstal ze sedadla, popošel kupředu a zaklepal na dveře kokpitu.

„Pojď dál,“ vyzval ho Chuck „Hubeňour“ Gunderson.

Truitt otevřel dveře. Gunderson seděl u řízení, na místě druhého pilota pak Tracy Pilstonová. „Jak vám to tady jde?“ zeptal se.

„Vezmeme to popořadě,“ ozvala se Pilstonová. „Hubeňour si dal krocana s rýží, celý pytel M&M a půl plechovky uzených mandlí. Být tebou, tak mu svýma rukama nešermuju před pusou.“

„Hlad dostanu vždycky ve dvou případech,“ ošíval se Gunderson. „Chutná mi, když pilotuji, a to druhé znáš taky.“

„Lov lososů?“ zeptal se Truitt.

„Tam taky,“ připustil Gunderson.

„Horská kola?“ přidala se Pilstonová.

„No jo, i tam,“ zabručel Gunderson.

„Nebude snazší vybrat činnost, při které hlad nemáš?“ poznamenal Truitt.

„Spánek,“ řekl Gunderson a předklonil se, jako by si dával šlofíka.

„Co potřebujete, pane Truitt?“ zeptala se Pilstonová, když Gunderson dál předstíral půlnoc. Gulstream si klidně letěl dál bez dozoru.

„Jen mě zajímalo, jestli přistaneme na Gatwicku nebo na Heathrow.“

„Podle posledních pokynů Heathrow,“ řekla.

„Díky,“ řekl Truitt a chystal se k odchodu.

„Můžeš mi udělat laskavost?“ zeptala se Pilstonová.

Jistě,“ řekl Truitt a otočil se.

„Přikaž Hubeňourovi, ať mne pustí k řízení. Všechno chce schlamst-nout sám.“

Gunderson skoro ani neotevřel pusou a zabručel: „Letíme na autopilota.“

„Hezky si tu hrajte, děti,“ řekl Truitt a odešel.

„Dostaneš snickers, když mne k tomu pustíš,“ navrhla Pilstonová.

„Trefa do černého, holka moje,“ vyjekl Gunderson. „Zes to

neřekla hned?“

VITR NASYCENÝ JEMNÝM prachem vanoucí od východu na západ pokrýval na své dráze vše zrníčky písku. Mračna prachu jsou v Saudské Arábii běžná jako příliv a odliv. Zato chladný vzduch dnešního dne byl tak nepravděpodobný jako biftek na hinduistické svatbě.

Saúd aš-Šajch hleděl zamyšleně na prázdný prostor obrovského stadionu v Mekce.

Saudská Arábie byla obdařena velkými nálezisky ropy, skvělými nemocnicemi a školami a také islámským nejsvatějším místem Mekkou. Oddaný muslim alespoň jednou za svůj život vykoná pouť do Mekky či *hádždž* jako projev své víry. Každý rok tam směřují tisíce věřících, většinou na počátku ledna, kteří neopomenou uskutečnit výlet do nedaleké Mediny, kde je pohřben prorok Mohamed.

Příval tolika poutníků v tak malém časovém rozmezí je z logistického hlediska opravdovou noční můrou. Ubytování, strava, péče o nemocné a zraněné a zajištění bezpečnosti takového množství lidí vyvolává bolení hlavy a potřebu spousty peněz.

Saudská Arábie pokrývá náklady na tuto pouť stejně tak jako financuje dohled nad bezpečností, jestli se něco zvrtně.

Díky americkým a britským silám okupujícím Irák a Afghánistán kypí v místním obyvatelstvu opravdová nenávist k Západu a tato oblast je

pověstným sudem plným prachu, který hodlá vybuchnout. Z tohoto hlediska budou bezpečnostní opatření v Mekce v tomto roce velmi tvrdá a nepříjemná. Fundamentalisté chtěli Západ jednou

provždy vymazat z planety jako mor.

Západní svět si byl dobře vědom těchto hrozeb a po 11. září a nespočetných dalších teroristických hrozbách a útocích ztratil trpělivost s těmito fundamentalistickými poselstvími. Pokud by došlo k dalšímu útoku a byli v něm zapojeni Saúdové, americký národ by nepochybně odsouhlasil okupaci země bohaté na naftu. Hranice západního světa najednou nabyly ostré linie. Na světě už žily jen dvě skupiny lidí – přátelé a nepřátelé. Přátelství si žádá odměnu, zatímco nepřítel musí být vyhuben.

Navzdory strachu, napětí, nenávisti a hněvu vše muselo být na svém místě pro bezpečnou a úspěšnou *hádždž*, která začne 10. ledna.

Na přípravu všeho potřebného zbývaly necelé dva týdny.

SAÚD AŠ-ŠAJCH studoval vrstvu dokumentů na tvrdé podložce. Pořád zbývalo zařídit tisíc a jeden detail a doba pouti se nezadržitelně přibližovala. Najednou mu vyvstal nový problém — modlitební koberečky, které si objednal v Anglii. Textilka změnila majitele a tkaní se zdrželo.

I ve světle toho, že jeho lidé Anglii dvakrát nemilovali za její podporu Spojených států amerických při okupaci Iráku, tato dodávka vyvolala celou řadu malérů. Aš-Sajch začal zvažovat, zda by to spravil úplatek. Zaplatil by klidně další peníze, aby dokončili objednávku a pak vše doručili přes pařížského překupníka, protože bylo nutné zamaskovat zemi původu.

Vyřešily by se tím oba problémy najednou.

Spokojený se svým nápadem usrkl čaj a vzal svůj mobilní telefon, aby si zavolal.

VE STEJNÝ OKAMŽIK se řecké obchodní plavidlo *Larissa* vleklo kanálem La Manche. Kapitán zíral do map. Měl zakotvit u ostrova Sheppey. Tento přístav vůbec neznal, protože vždycky plul do Doveru, Ports-mouthu či Felixstowe. Kapitán nemohl vědět, že britské úřady nainstalovaly v obvyklých přístavech měřiče radioaktivity. Ostrov Sheppey byl

134

na druhé straně otevřený jako Velký kaňon a lidé, kteří si ho najali, to věděli velmi dobře.

Kapitán studoval mapu a pak upravil kurz. Znovu se podrbal na svědící paži. *Larissa* se ploužila dál s kouřem valícím se z

přesluhujícího naftového motoru ven jediným komínem. K smrtonosnému nákladu patřilo i umírající plavidlo.

DWYER POHLÉDL na vyschlou poušť dole pod ním, když na palubě vrtulníku Sikorsky S-76 přelétal nad severní Arizonou. Vlevo od sebe a kilometry daleko viděl zasněžené vrcholky, jež ho při pohledu na ně překvapily. Stejně tak jako většina lidí, kteří nikdy tento stát nenavštívili, byl přesvědčen, že země tady je jen nekonečný pás písku a kaktusů. Arizona mu však najednou nabízela od všeho něco.

„Jak často tady sněží?“ zeptal se pilota přes mikrofon.

„Hory se nacházejí blízko Flagstaffu,“ vysvětloval pilot. „Je ho tam dost, aby se tam dalo lyžovat. Nejvyšším vrcholkem je Humphries – něco přes čtyři tisíce metrů.“

„To jsem tady nečekal,“ připustil Dwyer.

„Většina lidí,“ potvrdil pilot, „říká totéž.“

Pilot od okamžiku, kdy se s Dwyerem setkal na letišti ve Phoenixu, mlčel. Dwyer ho za to neproklínal – byl si jist, že představitelé arizon-ských bezpečnostních složek mu nic neřekli o skutečné Dwyerově roli a cíli této cesty. Většina normálních lidí by chtěla alespoň mlhavě vědět, co budou dělat.

„Letíme ke kráteru, kde odeberu pár vzorků horniny,“ řekl Dwyer. „Budeme je analyzovat v laboratoři.“

„Všechno?“ zeptal se pilot s očividnou úlevou.

136

„Jo,“ odpověděl Dwyer.

„Prima,“ pokračoval pilot. „Asi byste nevěřil, kdybych vám řekl, jaké fušky jsem měl poslední dobou. Někdy se mi ani nechťelo do práce.“

„1 o znám.

„Párkrát jsem už po takové štaci skončil v chemické sprše,“ ulevil si pilot, „což teda není moje představa klidného dne v kanceláři.“

„Nebojte,“ ujist'oval ho Dwyer, „tentokrát to bude procházka růžovým sadem.“

Ta slova rozvázala pilotovi jazyk a on po zbytek cesty zásoboval Dwyera popisem úkazů, kolem kterých letěli. Po dvaceti minutách ukazoval před sebe přes přední sklo. „Tamhle je.“

Meteorický kráter připomínal dolík po neštovicích v prašném terénu. Ze vzduchu nebylo vůbec těžké si představit, jakou silou muselo dopadnout těleso, které způsobilo tak hluboký prúník do zemské kůry. Jako by nějaký obr vzal obrovskou palici s kulovou hlavicí a prudce s ní udeřil do země. Oblaka prachu po takovém dopadu musela být viditelná po celé měsíce. Přímo před nimi se leskl vlastní kruhový kráter připomínající kulatý koláč s kůrkou.

„Kterou stranu, pane?“ zeptal se pilot.

Dwyer si prohlížel podloží. „Tamhle,“ řekl, „blízko té bílé dodávky.“

Pilot zpomalil, zakroužil a pak se lehce posadil na zem.

„Dali mi příkaz, že mám zůstat na palubě,“ sděloval pilot, „a monitorovat rádiový provoz.“

Jakmile pilot skončil s protokolem určujícím kontrolu po přistání a lopatky se zastavily, Dwyer vylezl ven a kráčel k muži s kovbojským kloboukem na hlavě a s vysokými jezdeckými botami stojícím stranou. Muž mu podal ruku. Dwyer ji přátelsky stiskl.

„Děkuji vám za pomoc,“ řekl.

„Jasně,“ odvětil muž. „Žádost prezidenta Spojených států se neodmítá. Jsem rád, že vám mohu být užitečný.“

Muž došel k dodávce, natáhl se dovnitř a vytáhl skládací náradí a kbelík, pak podal Dwyerovi lopatu. Ukázal na okraj kráteru.

„Myslím, že to, co hledáte, je přímo tamhle.“

Oba muži vylezli na lem kráteru a pak se přes něj spustili do hloubky asi dvaceti metrů na druhé straně. Teplota při jejich sestupu začala růst.

Muž v klobouku se zastavil. Jsme na vzdálenější straně kráteru,“ poznamenal a otřel si oči šátkem. „Tady jsem vždycky našel velké kusy.“

Dwyer se rozhlédl, určil pravděpodobné místo a zabořil lopatu do země.

V OKAMŽIKU, kdy Dwyer začal kopat v Arizoně, Oregon se nacházel v podstatně chladnějším postavení v islandských vodách. Michael Halpert v podpalubí hleděl na výjezd z tiskárny. V posledních hodinách pracoval velmi usilovně, pálily ho oči z monitoru počítače. Zadával přes klávesnici pokyny a otevřel operační spis. Znovu se podíval na Cabrillovy poznámky.

Ještě jednou nahlédl do sestavy, sebral své poznámky a vydal se do řídicí místnosti.

„Richarde,“ říkal zrovna Hanley, když Halpert vešel dovnitř, „ať natankují gulfstream a buď připraven. Zavolám ti, hned jak tě budeme potřebovat.“

Zavěsil a obrátil se k Halpertovi. „Předpokládám, že něco máš.“

Halpert podal Hanleymu dokument a ten si ho rychle přečetl. „Mohlo by to mít význam,“ řekl pomalu, „nebo také ne. Hickman daroval univerzitě obrovskou sumu, ale to klidně může být jen rozmar takových pracháčů.“

„Prověřil jsem to,“ řekl Halpert. „Dělá to často. Vždycky na nějaké archeologické vykopávky.“

„Zajímavé,“ poznamenal Hanley.

„Když k tomu přidám slova umírajícího archeologa, *koupil si nás a zaplatil univerzitě*“, doplnil Halpert.

„Chápu, kam míříš,“ dodal Hanley. „K tomu ještě víme, že Ackerman mailoval právě jemu jako prvnímu. Ani se neobtěžoval informovat vedoucího katedry o tak významném nález.“

„Třeba se Hickman dohodl s Ackermanem,“ spekoval Halpert, „že veškerou slávu z objevu bude mít on – a ne jeho univerzitní šéf.“

„To ale nevysvětluje, jak Hickman mohl vědět, že Ackerman vůbec něco najde,“ vrtěl hlavou Hanley, „nemohl tušit, že by to mohl být meteorit, navíc ještě složený z iridia.“

„Hickmanův příspěvek mohl být původně čistě altruistický,“ pronesl Halpert pomalu. „Ackerman napsal svou teorii a Hickman se zajímal o Eirica Zrzavého. Proto se rozhodl expedici financovat. Když byl pak meteorit objeven, najednou ucítil příležitost.“

„Vlastně ani nevíme, zda je v tom Hickman zapleten,“ oponoval

Hanley, „pokud ale ano, co mohl z takového nálezu mít? Kvůli čemu by bohatý člověk zabíjel a tolik riskoval?“

„Existují vlastně jen dva motivy,“ shrnul Halpert. „Láska nebo peníze.“

V OPARU PŘED předním sklem vrtulníku se rýsovaly obrysy Faerských ostrovů, když se Hanley spojil s Cabrillem a vysvětlil mu, na co Halpert přišel.

„Ksaku,“ ulevil si Cabrillo. „To nám pořádně zamíchá naší teorii. Co si o tom myslíš?“

„Myslím, že bychom to neměli přehlížet,“ odvětil Hanley.

Před sklem už ostrovy začaly narůstat.

„Už je Dick v Londýně?“ zeptal se Cabrillo.

„Mluvil jsem s ním před pár minutami,“ odpověděl Hanley. „Letoun je natankován a on právě odjel do hotelu v Londýně, kde bude čekat na můj telefon.“

„Je challenger v Aberdeenu?“

„Už je na zemi,“ přisvědčil Hanley. „S plnými nádržemi a v plné pohotovosti.“

„Zavolej Truitta a jeho posádku a vysvětlí jim, zeje potřebujeme v Las Vegas, aby tam zjistili, co mohou na Hickmana najít.“

Protože se už před čelním sklem rýsovalo letiště, Cabrillo hovor ukončil a obrátil se k Adamsovi. „Tak jdeme dolů, kamaráde.“

Adams jen přikývl a začal sestup.

FREE ENTERPRISE ZPOMALILA a pak zastavila těsně u vlnolamu. K boku jachty připlul malý otevřený rybářský člun poháněný dvěma přídavnými motory o síle 250 koní. Dojel ke schůdkům vedoucím k mořské hladině. Kapitán rybářského člunu zpomalil a jeden z členů posádky převzal od posádky *Free Enterprise* balíček. Námořník jej vzal do naběráku. Kapitán se okamžitě odpoutal od většího plavidla a přidal plyn.

Přes rozbouřené moře se kapitán rybářského plavidla hnal do malé zátoky. Námořník opustil loď a kráčel k červené dodávce místní kurýrní služby. Po dalších deseti minutách už byl balíček na letišti.

Tam pak čekal na přeložení na palubu letounu, který byl v tento okamžik odtamtud jen pár kilometrů.

ADAMS UZAVŘEL přívod paliva z nádrží a prováděl kontrolu podle protokolu. Když skončil, napsal poznámky do leteckého deníku. Při přeletu z *Oregonu* robinson fungoval normálně, a tak nebylo vlastně co psát; jen letové časy, povětrnostní podmínky a záznam malých vibrací. Adams skončil zrovna ve chvíli, když ke stroji přijížděl Cabrillo v malém pronajatém voze. Zajel vedle Adamse a stáhl okénko.

„Ahoj, šéfe,“ ozval se, „kde jsi splasil tohle poloauto?“

„Pukají mu smart car,“ ozval se Cabrillo a na vítepek nereagoval. „Nic jiného neměli – buď tohle nebo jdeme pěšky. Vezmi dalekohled, lokátor a pojd' sem.“

Zpod sedadla ve vrtulníku vytáhl Adams dalekohled a kovovou krabičku, která zaznamenávala signály od štěrnic na povrchu meteoritu. Vklouzl do vozu a posadil se na sedadlo spolujezdce. Dalekohled skončil na podlaze, skříňku si ponechal v klíně. Když Cabrillo zařadil rychlost, Adams již vyladřoval signál z čidel.

„Ta krabice hlásí, že předmět je velmi blízko,“ sděloval Adams.

Cabrillo přešel horský hřeben u letiště – přístav byl přímo pod nimi.

V protisměru se hnala rudá dodávka a její řidič výstražně blikal světly. Cabrillo si najednou uvědomil, že jede vpravo po evropsku a okamžitě přešel do levého pruhu. •

„Šéfe,“ ozval se Adams. „Je přímo tady.“

Cabrillo se ohlédl za míjející dodávkou – řidič ho přátelsky varoval zdviženým prstem, pak ale dál mířil k letišti. Cabrillo se díval dolů ze svahu na velkou loď právě zajíždějící do doku. „Tamhle,“ vykřikl a ukazoval před sebe. „To musí být oni.“

Plavidlo neslo rysy soukromé jachty, ale svou černou barvou spíš připomínalo neviditelné bombardéry stealth. Cabrillo rozpoznával členy posádky stojící v řadě v době, kdy kapitán naváděl plavidlo do doku.

„Ztrácíme signál,“ sděloval Adams.

Cabrillo zajel na kraj silnice a prohlížel si jachtu dalekohledem. Právě ji uvázali. Ze zadní paluby až do úrovně hladiny moře vedly schůdky. Vzápětí mu došly souvislosti.

Popadl telefon a zrychlenou volbou vytočil *Oregon*.

Položil ruku na mikrofon, a než Hanley odpověděl, hovořil k Adamsovi.

„Na moři uskutečnili výměnu,“ řekl rychle. „Hodím tě zpátky k vrtulníku a budu sledovat ten signál.“

„Zavolej do Washingtonu, ať požádají dánské úřady o kontrolu plavidla, které právě zakotvilo.“

Když Hanley dostal rozkazy, Cabrillo vypnul telefon, otočil volantem až na doraz a šlápl na plyn. Smart car sebou prudce smýkl a Cabrillo znovu vletěl na silnici. Vjel na letiště a zabrzdil hned vedle robinsona. Adams rychle vyskočil. Lokátor zůstal na místě spolejezdce.

„Zvedni tu naši mašinku, Georgi,“ křikl Cabrillo. „Zavolám ti!“

Pak znovu šlápl na plyn a začal sledovat signál.

JAMES BENNETT se naučil létat v americké armádě, ale ještě nikdy nepi-lotoval vrtulník. Byl proškolen na letadla. Protože americké vzdušné síly si funkční přidělení hlídají velmi pečlivě, patřil k těm málo pilotům s touto výsadou. Pár takových letounů v armádě slouží pro průzkumné lety, dopravu a vyhrazené typy pak také pro služební lety pánů generálů.

Bennett pilotoval převážně cessny na průzkumných letech v činné službě, tentokrát letěl s vyslouženým křápem Cessnou 206. Právě teď trápil starý vrtulový stroj v rychlosti kolem sto šedesáti kilometrů za hodinu při letu na sever. Z postranního okénka zahlédl domluvený přistávací vzor na přistávací dráze a zpomalil. Dráha byla krátká a končila skalnatým útesem, to mu ale nijak nevadilo. Bennett přistával na výsecích v džungli, v úzkých údolích hor Jihovýchodní Asie a jednou dokonce i na dvorku farmy v Arkansasu, když mu vysadil motor.

Ve světle jeho dřívějších zkušeností bylo přistání na Faerských ostrovech jen zanedbatelným cvičením.

Bennett dokončil okruh a srovnal se na přistání. Navedl cessnu po větru a strhl ji v ten správný okamžik. Cessna dosedla na zem jen s lehkým skřípěním pneumatik. Bennett zpomalil letoun a začal rolovat k místu, které měl vyznačené na mapě připevněné na destičce.

Pak zpomalil ještě víc a zajel na vedlejší dráhu vedoucí k

nákladovému terminálu.

141

CABRILLO SEŠLÁPL plynový pedál až k podlaze. Řízení maličkého vozítka připomínalo pilotáž motokáry po konvici kávy a polovině krabičky kofei-nových tablet. Smart car poskakoval po chodníku a trhal sebou ze strany na stranu. Cabrillo se hnal kolem řady hangárů a pečlivě sledoval lokátor. Cessna právě sjela z přistávací dráhy a rolovala stranou. Cabrillo hleděl na ocas letounu, pak zastavil a znovu zkontroloval lokátor.

ADAMS ZVEDL ROBINSONA za tři minuty poté, co ho tam Cabrillo vyhodil. Stroj ještě ani nestačil od jejich přistání vychladnout. Letěl podél letiště, vyrozuměl věž, že prověřuje přístroje, a pak začal dělat bláznivé kličky na obloze.

Jediný letoun, který právě přistával, byla cessna. Sledoval ji až do okamžiku, kdy zpomalila před hangárem. Sledoval i blížící se Cabrillův smart car.

Z HANGÁRU VYBÉHL mechanik v kombinéze a hnal se k cessně, kde se pokusil překřičet řev motoru. „Máte tu náhradní díly pro ropnou plo-sinur

„Jo,“ houkl Bennett.

Mechanik jen přikývl a proběhl otevřenými dveřmi zpět do hangáru. Za okamžik se vrátil s jakousi bedýnkou. Došel k hangáru, položil ji na zem a pak křikl do pilotova okénka.

„Dopředu nebo dozadu?“

„Dopředu, na místo spolucestujícího,“ křikl Bennett.

Mechanik zvedl bednu a obešel zadní část cessny.

CABRILLO SE ZNOVU podíval na kontrolku. Ručička už poskakovala na maximu a blížila se k desítce. Vzhledl od přístrojů a přes sklo viděl, jak mechanik obchází zadek letounu se schránkou. Stejnou, jakou Cabrillo na okamžik zahlédl v Grónsku.

Sešlápl plyn k podlaze v okamžiku, kdy mechanik pokládá náklad do letounu a zavíral dveře.

Cessna začala pojíždět. Letoun se stočil směrem k odletové dráze. Cabrillo nabral plnou rychlost. Řídil smart car koleny a rukou vytahoval

142

zbraň z pouzdra v podpaží. Pravičkou vytáhl Smith&Wesson ráže

.50. Levičkou stáhl okénko u řidiče.

Bennett vyjel z vedlejší dráhy a rovnal se na odletové dráze. Podíval se dozadu a spatřil za sebou ženoucí se smart car. Nejdříve si pomyslel, že to bude ten mechanik a chce ho stopnout z nějakého důvodu. Pak ale zahlédl ruku natahující se z okénka s poniklovanou pistolí.

Bennett přidal plyn a hnal se po dráze. Měl již povolení k odletu a uvedl cessnu do startovní rychlosti. Bude to o chlup.

Cabrillo se nenechával zahanbit a pokračoval v honičce. Letoun prudce nabíral na rychlosti a bylo zřejmé, že pilot rozhodně nezastaví. Jakmile smart car zrychlil na osmdesát kilometrů za hodinu, zapnul automat a protáhl se okénkem ven, až skoro seděl na rámu.

Pečlivě zamířil a začal pálit na letoun.

BENNETT USLYŠEL i pocítil, jak kulka zasáhla vzpěru levého křídla. Vzápětí dostával jasné sdělení v podobě dalších kulek. V plné startovací rychlosti zatáhl za řídicí páku. Letoun se odlepil od dráhy a Bennett se ohlédl, teprve když se octl sto metrů nad zemí.

Smart car se zastavil na konci odletové dráhy.

Muž, který auto řídil, se hnal k vrtulníku, který právě přistál. Bennett přidal plyn naplno právě v okamžiku, kdy Cabrillo vlezl na místo spolu-pasažéra.

„Myslíš, že ho dohoníš?“ křikl na Adamse, který okamžitě odstartoval.

„Bude to taktak...“ odvětil Adams.

JIŽNĚ OD FAERSKÝCH ostrovů přecházela vrstva oblaků v hladinu moře. Bouřková fronta mířila od jihu k severu a oblaka přinášela britským ostrovům déšť a sníh už celé dva dny. Jakmile Robinson R-44 vletěl do víru, Adams s Cabrillem se octli jako v bludišti.

Chvilku letěli po bezoblačné obloze, aby se vzápětí propadli do další vrstvy mraků a ztratili z dohledu cessnu i vodu dole pod nimi. Vichr pohazoval s vrtulníkem, měnil směr a rychlost. Vrtulník poskakoval vzduchem jako puk po kluzišti. Pobřeží Skotska se nacházelo necelých čtyři sta padesát kilometrů na jih. Inverness, první místo, kde by mohli natankovat, další stovku.

S oběma plnými nádržemi se mohl Adams s Cabrillem dostat na pevninu, pokud by s nimi protivítr spolupracoval. Robinson měl dolet bez rezervy kolem šesti set kilometrů maximálně. Cessna 206 zvládne tak kolem třinácti set kilometrů. Bennett nenatankoval na Faerských ostrovech –jakmile spatřil Cabrilla, jak ho pronásleduje, odstartoval prakticky okamžitě –, takže oba letouny na tom byly asi tak stejně.

Co se týče letové rychlosti, i zde byli možnosti vyrovnané tak kolem dvou set kilometrů za hodinu maximálně.

„Tamhle,“ ukazoval Cabrillo do rozestouplých oblaků. „Má pár kilometrů náskok.“

144

Adams přikývl. Sledoval mizející a zase se objevující cessnu už deset minut. „Pochybuji, že on o nás ví,“ řekl Adams. Jsme pod ním a dost daleko, aby nás zahlédl ve svém zorném poli.“

„Může nás ale zachytit jeho výstražný radar,“ namítl Cabrillo.

„Pochybuji, že ho tam má,“ zavrtěl Adams hlavou. „Je to vysloužilý model cessny.“

„Můžeš přidat?“

„Víc už z mašinky nevymáčknu, šéfe,“ odpověděl Adams a ukazoval na indikátor rychlosti. „On ale také ne. Nemohu ani nahoru a nabrat rychlost střemhlavým letem. Ztratil bych dopřednou rychlost ve stoupání – zmizel by nám z dohledu.“

Cabrillo zvažoval odpověď. „Pak ho tedy můžeme jen zpovzdáli sledovat,“ řekl, „a zavolat si pro pomoc.“

„Přesně tak,“ odsouhlasil Adams.

JAMES BENNETT LETĚL v oblacích a bláhově se domníval, že je na obloze sám. Neznal technické parametry Robinsona R-44, ale věděl, že malé vrtulníky dosahují rychlosti tak kolem sto šedesáti kilometrů za hodinu. Podle jeho odhadů v době, kdy dosáhne Skotska, bude vrtulník, pokud ho ještě sleduje, dobrou půlhodinu za ním. Bennett vzal satelitní telefon a zvolil číslo.

„Vyzvedl jsem balíček,“ řekl, „myslím ale, že máme doprovod.“

„Jste si jist?“ zeptal se hlas.

„Ne úplně,“ odvětil Bennett. „Pokud ale ano, pak mu uletím. Problémem je, že po přistání budu mít maximálně tak půlhodiny na přesun. Dá se s tím něco udělat?“

Muž na druhém konci linky se na okamžik zamyslel. „Nějak to zařídím,“ odpověděl, „a ještě zavolám.“

„Budu tady,“ řekl Bennett a hovor ukončil.

Nastavil letoun tak, aby letěl rovně, a pečlivě kontroloval přístroje, zejména ukazatel paliva. Vydrží mu tak akorát. Držel páku, když cessnu nadzvedl termální proud, a počkal, až se letoun znovu vrátí na původní letovou hladinu. Pak se natáhl dopředu, nalil si šálek kávy z otlučené termosky značky Stanley, kterou měl už dobrých dvacet let.

145

„ZAVOLÁM OVERHOLTA,“ řekl Hanley, „a požádám ho, aby se dohodl s Brity. Mohou tam poslat pár stíhaček a donutit ten letoun přistát. A bude pokoj.“

„Jen se předem ujisti, že Britové hodí zadkem, až se cessna objeví nad pevninou,“ zavrčel Cabrillo. „Nechci o ten meteorit znovu přijít.“

„Dám si záležet, aby tohle pochopil,“ přikývl Hanley.

„Jak daleko jsi od přístavu?“

„Tak dvacet minut.“

„Už Dánové zadrželi tu jachtu?“ zeptal se Cabrillo.

„Podle poslední depeše z Washingtonu tam nemají vojenskou posádku,“ sděloval Hanley. „Jen policistu, který z toho kopce od letiště loď sleduje – víc prý toho v tuto chvíli udělat nemohou.“

Cabrillo se na okamžik zamyslel. „Je už ta atomovka zajištěna?“

„Podle mých posledních informací ještě ne.“

„Může být na té jachtě,“ řekl Cabrillo.

„Podle Overholtova zdroje byla bomba naložena na starou nákladní loď.“

„Ať už jsou ti chlapi kdokoli,“ pokračoval Cabrillo, „hrozně rádi si vyměňují zboží na moři. Klidně se s tím nákladním plavidlem mohli setkat a přeložit zbraň na palubu.“

„Co bychom podle tebe měli dělat?“

„Doporuč Overholtovi, aby nechali jachtu odplout,“ rozhodl Cabrillo. „Držte *Oregon* v dostatečném odstupu – ať se s problémem vypořádá americké nebo britské námořnictvo. Mohou vstoupit na palubu jachty i z moře – bude to dokonce méně riskantní.“

„Zavolám hned Overholtovi,“ nabídl se Hanley, „a řeknu mu, co doporučuješ.“

Telefon oněměl. Cabrillo zůstal jen sedět ve svém sedadle. Nemohl ani tušit, že meteorit a bombu vlastní dvě bandy, které se diametrálně liší.

Jedna skupina chtěla zaútočit ve jménu islámu.

Druhý spolek pak připravoval úder proti islámu.

Jen nenávist šílenců měli společnou.

JAKMILE GULFSTREAM přistál v Las Vegas, Truitt nechal Gundersona s Pilstonovou v letounu a objednal si taxi. Vládlo příjemné počasí a z hor na kraji Las Vegas vál příjemný větřík. Suchý vzduch jako by všechno přibližoval, a tak se hory, byť kilometry vzdálené, zdály ležet rovnou na dotek.

Truitt hodil zavazadlo na zadní sedadlo a vlezl si na místo vedle řidiče.

„Kam to bude?“ zeptal se řidič hlasem Seana Conneryho zastřeným kouřením.

„Dreamworld,“ odpověděl Truitt.

Řidič zařadil rychlost a vyrazil z letiště.

„Už jste někdy v Dreamworldu bydlel?“ zeptal se, když se blížili ke slavnému Stripu.

„Ne,“ odpověděl Truitt.

„Je to vážně ráj pro milovníka techniky,“ vykládal taxikář, „celá ta krajina stvořená člověkem.“

Řidič zpomalil a zařadil se na konec kolony taxíků a osobních vozů mířících do vjezdu. „Nenechte si ujít tu laserovou bouřku s blesky dnes večer,“ řekl a podíval se na Truitta. „Začíná to vzadu na pozemcích každou celou hodinu.“

147

Kolona se pohnula a řidič zajel s taxíkem na cestu vedoucí k hotelu. Po pár metrech vůz vjel do brány s plastovými krápníky, která Truittovi připomínala vjezd do mrazírny potravin.

Pak přišel tropický les. Nad hlavou se otevřely koruny džungle a před okny vozu se začala tvořit mlha z vlhkosti kolem. Taxikář dojel před hlavní vchod hotelu a zastavil.

„Až budete venku, dávejte si pozor na ptáky,“ varoval taxikář. „Minulý týden jsem vezl zákazníka, co nadával jak špaček, že ho bombardovali a celého podělali.“

Truitt přikývl a zaplatil řidiči. Vylezl ven, otevřel zadní dveře, vzal si zavazadlo, zavřel dveře a poslal taxík pryč. Pak se otočil a sledoval dveřníka, jak zahání silného černého hada koštětem ode dveří. Pak se podíval do vrchlíku stromů. Prostor vyplňovalo cvrlikání ptáků, ale nepronikal sem jediný sluneční paprsek.

Zvedl zavazadlo a došel k pultíku dveřníka.

„Vítejte v Dreamworldu,“ řekl dveřník. „Chcete se ubytovat?“

„Ano,“ odvětil a podal mu falešný řidičský průkaz z Delaware a kreditní kartu téhle fiktivní osoby.

Dveřník projel kartu čtečkou a pak nalepil kódovaný proužek na Truitt-tovu tašku. „Pošleme vám vaše zavazadlo do pokoje prostřednictvím našeho dopravního systému,“ řekl rozhodně.

„Pokoj bude připraven a vaše zavazadlo na místě –,“ odmlčel se a podíval se na obrazovku počítače, „– během deseti minut. JJvnitř je recepce, můžete si tam zařídit kredit do kasina či další záležitosti. Ať se vám v Dreamworldu líbí.“

Truitt podal dveřníkovi desetidolarovku, vzal si plastovou kartu nahrazující klíč a vešel dovnitř. Dvojitě prosklené dveře se automaticky otevřely. To, co Truitt viděl skrze ně, ho ohromilo. Jako by se příroda přestěhovala rovnou dovnitř.

Hned za dveřmi se na umělé řece proháněli hosté na malých člunech. Truitt se všiml i lidiček zdolávajících umělý alpský vrcholek. Sledoval sníh, jak padá a mizí v úpatí hory. Když krácel k informačnímu pultu, vrtěl jen ohromeně hlavou.

„Jak se dostanu k baru?“ zeptal se recepčního.

„Kolem Stonehenge vpravo, pane,“ pokynul mu recepční.

Truitt vešel na posvátné místo a prošel kolem přesné repliky Stonehenge. Umělé slunce napodobovalo letní slunovrat a stíny vytvořily papr-

148

sek ukazující do středu svatyně. Truitt našel dveře do baru – ze silných dřevěných fošen zasazených přímo pod doškovou taškou – otevřel je a vešel do ztemnělé místnosti.

Najednou se octl v napodobenině typického anglického zájezdního

hostince. Došel k vysoké stoličce ze dřeva, kůže a kancích klů. Truitt se posadil a zíral na bar z velkého kusu dřeva, které muselo vážit snad jako nákladník.

Bar byl prázdný a z druhé strany se blížila barmanka.

„Grog nebo medovinu, můj pane?“ zeptala se.

Truitt se zamyslel. „Řekl bych medovinu,“ odpověděl nakonec.

„Správná volba,“ přitakala barmanka, „na grog je trochu brzy.“

Měla na sobě typický oděv servírky, z něhož hezky čnělo poprsí. Postavila sklenici před Truitta, zpola se uklonila a odešla. Truitt srkal drink, seděl v koutku a myslel na toho chlapa, co přišel na tento umělý ráj.

Ale také, jak se dokáže vloupat do jeho kanceláře, aby ji prohledal.

„Co jsem vám dlužen?“ zeptal se servírky.

„Napíšu vám to na účet,“ navrhla barmanka.

„Ne, zaplatím v hotovosti.“

„Takže v tom případě s ranní slevou,“ usmála se. „Jeden dolar.“

Truitt jich na bar položil hned několik, pak přešel tmavou místnost a vyšel ze dveří.

ZATOČIL DOLEVA KOLEM Stonehenge a vstoupil do rozlehlého atria. Nahoru na vrcholek lyžařského svahu, skrytý v mracích, vedla sedačková lanovka. Kráčel podél úpatí hory, kde čekala fronta lyžařů na lanovku, a pozoroval pár lyžařů jedoucích po svahu v poletujícím umělém sněhu připomínajícím skutečný prašan. Šel dál, až se dostal k informačnímu stánku.

„Máte pláněk?“ zeptal se recepčního.

Muž se usmál, vytáhl pláněk z políčky a označil fixem jejich současnou polohu. Truitt mu podal svou kartu.

„Kde najdu svůj pokoj?“ zeptal se.

Recepční projel kartu skenerem a hleděl na detaily na obrazovce. Vzal fix a na kraj mapy napsal poznámky. „Vydejte se po řece Snů do Sovího kaňonu. Tam vystupte z člunu u šachty sedmnáct. Výtah čtyřicet jedna vás pak vyveze na vaše patro.“

149

„Zní to docela jednoduše,“ řekl Truitt, když si vzal pláněk a kartu od pokoje si strčil do kapsy.

„Tudy, pane,“ ukázal recepční a nasměroval ho.

Asi po třiceti metrech za informačním kioskem Truitt došel k

zábradlí vedoucímu podél řeky k nástupišti. Čekala tam na hosty řada kánoí. Uvázané na kabelu jako v zábavním parku kánoe obeplouvaly hotel v nekonečné smyčce. Truitt vklouzl do první a podíval se na přístrojovou desku. Vyťukal na klávesnici šachtu sedmnáct, posadil se a čekal, až se kánoe vydá na cestu. Plula umělým kaňonem se skalisky po stranách.

Kánoe automaticky zastavila, Truitt vylezl ven a kráčel k řadě výťahů. Našel jednačtyřicítku, vyjel na své patro, vyšel ven z kabiny a zamířil po dlouhé chodbě ke svému pokoji. Kartou si odemkl dveře.

Pokoj zdobily motivy typického hornického městečka, zdi byly obložené zvětralými dřevěnými fošnami a zvýrazněny panely z mačkaného cínu. Prověšená knihovna se staříčkými knihami a romány stála opřená o zeď. V koutě stál stojan na pušky s atrapou winchestrovky se sklopenou hlavní. Na železné posteli se vršily starodávné plédy. Truitt se prostě propadl v čase.

„HICKMAN DOKÁŽE naplánovat velkou operaci,“ řekl Truitt, když Han-ley vzal sluchátko, „to je jisté. Nevěřil bys tomu, je*to tu jako v zábavním doupěti s automaty.“

„Halpert na něm stále pracuje,“ odvětil Hanley, „chová se ale tajemně. Už máš plán, jak se dostaneš do jeho kanceláře?“

„Ne, taky na tom dělám.“

„Bud' opatrný,“ varoval ho Hanley. „Hickman má moc a rozhodně nechceme nějakou protireakci, až se ukáže, že s tím nemá nic společného.“

„Pokusím se to vyřídit v klidu a tichosti,“ uklidňoval ho Truitt.

„Hodně štěstí, pane Phelps,“ rozloučil se Hanley.

Truitt si začal broukat úvodní melodii z *Mission Impossible*, hned jak se odpojil.

POSADIL SE K PSACÍMU stolu se zvedací roletou a prohlížel si mapu hotelu a plány budovy, které mu odfaxoval Hanley ještě před přistáním gulf-streamu. Osprchoval se, převlékl a opustil pokoj. Sjel výtahem, nastoupil

150

do kánoe a nechal se odvést k hlavnímu vchodu. Vyšel ven a objednal si taxík.

Vysvětlil řidiči, kam má jet, posadil se a čekal.

Za pár minut už zajížděl před nejvyšší hotel v Las Vegas. Truitt zaplatil jízdné a vylezl ven. Vešel do haly, koupil si lístek a vlezl do rychlostního výtahu na vyhlídkovou plošinu. Přimo pod ním se otevřel pohled na celé město.

Truitt se kochal tím pohledem několik minut, pak došel k jednomu z dalekohledů a vložil do něj mince. Zatímco většina turistů těkala s výkonnými dalekohledy z místa na místo, Truitt upřel své cvičené oko pouze na jednu lokalitu.

KDYŽ SKONČIL S PRŮZKUMEM, Truitt sjel výtahem dolů, objednal si další taxík a vrátil se do Dreamworldu. Pořád bylo dost brzo, tak zašel do pokoje a trochu si zdříml. Vzbudil se krátce po půlnoci. V koupelně si v konvici uvařil kávu a srkal ji ze šálku, aby se probudil. Oholil se, dal si znovu sprchu a vešel zpět do pokoje.

Z tašky vydoloval černé tričko a černé džínsy a oblékl šije. Znovu tašku zabalil a zavolal dveřníka, aby mu ji doručili k hlavnímu vchodu. Gun-dersonovi řekli, že si ji tam má za deset minut vyzvednout. Z tašky vytáhl podivně vycpaný kabátec a hodil si ho přes ramena. Odjel lodí do haly a vešel do kasina.

Skupiny výletníků s očima zarudlýma od nedostatku spánku zaplnily většinu míst u stolů a před hracími automaty. Dokonce i v pozdní noci kasino vydělávalo pěkné peníze. Truitt jím prošel a zamířil do obchodního střediska uvnitř hotelu.

Obchodní centrum bylo synonymem luxusu a hojnosti. Bylo tu pětasedmdesát značkových firem rozmístěných podél dlážděného chodníku, přes dvacet dalších prodejen, krámků s botami, kabelkami, klenotnictví, restaurace a obchod s knihami. Truitt potřeboval zabít volný čas, takže vešel do knihkupectví a listoval si novým románem Stephena Goodwi-na. Mladý autor z Arizony se držel už několik měsíců na špičce všech žebříčků. Truitt si nemohl dovolit tu knihu vzít hned teď, ale rozhodl se, že šiji koupí, dříve než odjede z Vegas. Truitt vešel do restaurace s grilem a poručil si talíř žebírek a ledový čaj. Dojedl přesně v okamžiku, kdy podle něj nadešel jeho čas.

HICKMANOVA STŘEŠNÍ NÁSTAVBA nad Dreamlandem byla po všech stranách obklopena velkými plošinami. Prosklené stěny umožňovaly vstup terasami, kde lesní porost vytvářely stříhané stromy v květináčích. Jádrem celé stavby však byla věžička tvaru

pyramidy se stále ještě novým lesknoucím se měděným povrchem. Bodová světla osvětlovala stromy vrcholek.

Truitt vyjel výtahem na nejvyšší patro a celou cestu si vybavoval konstrukční plány stavby. Vyšel ven z kabiny a rozhlížel se chodbou. Nikde nikdo. Došel na vzdálenější konec a tam našel bílý kovový žebřík přišroubovaný ke zdi. Truitt po něm vylezl, až narazil na dvířka s visacím zámkem na petlici. Vytáhl z vaku v kapse tenkou hřídel s plastovým nástavcem. Vsunul ji do zámku a začal otáčet malým knoflíkem na rukojeti.

Knoflík uvolnil katalyzátor, který vedl k tomu, že plastový nástavec ztuhl uvnitř zámku. Za pár vteřin Truitt otočil hřídelí a zámek povolil. Odstranil jej z petlice, otevřel dvířka do úzkého prostoru a protáhl se dovnitř.

Podle plánů se nacházel na lávce pro servisní služby. Vedly tudy elektrické kabely, vodovodní rozvody a komunikační spoje. Truitt za sebou zavřel dveře a rozsvítil baterku. Pak se pomalu plazil lávkou až k dalším dvířkům vedoucím na terasu.

Když si prohlížel plochu z druhého hotelu, všiml se, že zasunovací dveře jsou otevřené. Byla to pro něj nejlepší šance, jak se dovnitř dostat nepozorovaně. Truitt použil další plastový nástavec, aby dveře odemkl, odsunul dvířka stranou a vykoukl ven.

Žádné poplašné zařízení. Ani známka toho, že by o něm věděli.

Truitt se plazil při zemi, aby ho neviděli. Vylezl ven na terasu, zavřel dvířka a pak se pomalu blížil ke stále otevřeným dveřím. Zvědavě nakoukl dovnitř. Nikoho neviděl – opatrně se protáhl do místnosti.

Truitt se octl v obrovském obývacím pokoji. Kolem kamenného krbu se v půlkruhu nacházely polstrované lavičky, kde si lidé mohli v klidu popovídat. Na jedné straně osvětlené pouze zářivkou nad sporákem se nacházela typická kuchyňská linka. Na druhé straně stál bar s pípami. Pokoj nasvícený zapuštěnými světly se topil v přítmí. Z neviditelných reproduktorů se ven linul bluegrass.

Truitt se ploužil chodbou k místu, kde podle plánů měla být Hickma-nova kancelář.

LARISSA SE V NOCI dovlekla do přístavu ostrova Sheppey a teď kotvila v doku. Kapitán vzal padělané dokumenty a kráčel nahoru do svahu k celnímu domku. Ve dveřích stál místní úředník a zamykal na noc.

„Jen potřebuji potvrdit příjezd,“ řekl kapitán a ukázal mu papíry.

Muž zas odemkl dveře do malého prostoru. Aniž by se namáhal rozsvítit, došel k vysoké židli a vzal razítko z víka přenosného grilu. Otevřel polštářek s barvou, namočil razítko a natáhl se pro papír v kapitánově ruce. Položil jej na stůl a orazítkoval.

„Vítejte v Anglii,“ řekl celník a neomaleně naznačil kapitánovi, aby už z úřadovny vypadl.

Když celník zase zamykal dveře, kapitán se ho zeptal: „Nevíte, kde je tady nejbližší doktor?“

„Nahoru do kopce o dva bloky,“ vysvětlil celník, „a pak jeden blok na západ. Má už ale zavřeno. Zajděte k němu zítra — až tady vyplníte kompletní celní prohlášení.“

Celník odkráčel a kapitán se vrátil na *Larissu* a čekal.

MÍSTNÍM PIJÁKŮM v nábrežní putyce ostrova Sheppey musel Nebile Lababiti připadat jako typický teplouš na námluvách. Nijak se jim ten

153

dojem nelíbil. Lababiti měl na sobě italské sportovní sako, lesklé hedvábné kalhoty a hedvábnou košili s rozhalenkou odhalující krk ověšený zlatými řetězy. Páchl pomádou, cigaretami a příliš velkou dávkou nevalné kolínské.

„Dám si pintu,“ houkl na malého potetovaného chlapíka s oholenou hlavou ve špinavém tričku, který se tu staral o výčep.

„Kámo, ty fakt nechceš něco sladkýho s ovocem?“ zeptal se barman tiše. „Kousek dál je bar a tam dělaj banánové daiquiri.“

Lababiti sáhl do kapsy saka, vytáhl balíček cigaret, jednu si zapálil a kouř vydechl barmanovi do tváře. Ten chlap vypadal jako zaměstnanec lunaparku, co ho propustili, protože děsil návštěvníky.

„Ne,“ zavrtil hlavou Lababiti, „dám si guinness.“

Barman se hluboce zamyslel nad touto volbou, ale k naplnění sklenice se neměl.

Lababiti vytáhl padesátilibrovou bankovku a hodil ji přes bar. „A kupte těm zdejším báječným chlapům taky bezva pití,“ řekl a mávnutím ruky naznačil, které zákazníky myslí. „Vypadají, že si to zaslouží.“

Barman se podíval na konec baru, kde majitel, rybář na penzi bez dvou prstů na pravé ruce, svíral sklenici ležáku* ten přikývl a barman se natáhl pro sklenici.

I když nabídka padla od muže odněkud ze Středního východu s výrazem a chováním slečinky, odmítnout zákazníka, co platí za všechny, dost dobře nejde. Jakmile před něj pivo postavil, Lababiti vzal sklenici a napil se. Pak si otřel horní ret hřbetem ruky a rozhlédl se kolem. Putyka připomínala prasečí chlívek. Před poškrábanými a rozlámanými dřevěnými stoly postávaly různorodé židle. V zakouřeném krbu v rohu hořelo uhlí. Barový pult, u kterého teď Lababiti stál, v průběhu let hodně poničily různé nože zdejších hostů. Páchl tu pot, vnitřnosti ryb, nafta, moč a kolomaz.

Lababiti se podruhé napil a pohlédl na zlaté hodiny značky Piaget.

NA PAHORKU nad doky čekali dva muži patřící k Lababitimu a pomocí noktovizorů pozorovali *Larissu*. Většina posádky opustila loď, aby strávila noc ve městě, a na lodi bylo vidět jen jedno světlo v kajutě na zádi. Ve vlastním doku tlačili další dva Arabové po můstku vozík, který byl nejspíš naložen nějakým harampádím. Když projížděli kolem *Larissy*,

154

zpomalili a přejeli Geigrovým počítačem podél trupu. Ačkoli vypnuli zvuk, podle ukazatelů hned věděli, co potřebovali. Na konec dojeli už docela pomalu.

V PODPALUBÍ *Larissy* se kapitán Miloš Coustas právě dočesal. Pak si vetřel hojivý balzám do paže. Nevěděl vlastně, proč to dělá –

ačkoli si tu mast koupil, stejně nijak nepomáhala. Pevně věřil, že doktor, ke kterému zítra zajde, přijde s nějakou účinnější léčbou.

Coustas dokončil úpravy, vyšel ven z kajuty a vydal se nahoru na palubu.

Měl schůzku s klientem v té putyce na kopci.

LABABITI PRAVĚ načínal druhou pintu guinnessu, když Coustas vešel do baru. Lababiti se otočil, aby se přesvědčil, kdo právě přišel. I kdyby měl na sobě tričko s nápisem „Kapitán řecké lodi“, nemohl být nápadnější. Měl na sobě plandavé pracovní kalhoty, bílou volnou gázovou košili s vázáním a zkosenou čapku, kterou nosí všichni Rekové žijící u vody.

Lababiti poručil barmanovi, aby Coustasovi přinesl ouzo, a hned si svého hosta odvedl do kouta putyky.

BYLI TO TERORISTÉ, ale rozhodně ne hlupáci. Jakmile muži s noktovi-zory potvrdili, že Coustas vešel do baru, dvojice s vozíkem se vydala zpátky po můstku a zastavila se přímo před *Larissou*. Rychle pronikli na palubu a začali loď prohledávat. Během pár minut našli bednu s atomovou bombou a okamžitě to oznámili hlídce sedící za volantem dodávky z půjčovny. Vůz vjel na můstek právě v okamžiku, kdy dva teroristé na palubě *Larissy* přesunovali bednu přes bok. Zvedli plastové víko s nalepeným harampádím a přesunuli těžkou bednu na zesílený vozík. Jeden táhl, druhý tlačil, oba však mířili na konec mola.

LABABITI A COUSTAS se přesunuli ke stolu vzadu v baru. Vzduchem se k nim nesl pach nedalekého záchodu. Coustas pil už druhou skleničku a znatelně ožil. „Copak je to za zvláštní zásilku, že za ni platíte tak skvěle?“ zeptal se

155

s úsměvem Lababitiho. „Podle toho, že jste Arab a ta krabice je dost těžká, řekl bych, že pašujete zlato.“

Lababiti přikývl, aniž by něco potvrzoval či popíral.

„Pokud je tomu tak,“ začal Coustas, „řekl bych, že by měla přijít na řadu pěkná prémie.“

JAKMILE BEDNU s atomovou pumou usadili na ložnou plochu, oba kumpáni okamžitě odjeli. Druhá dvojice dostrkala vozík na kraj moře a svrhla ho dolů. Pak doběhli k motocyklu stojícímu opodál a

nasedli do něj. Řidič zařadil rychlost a rozjeli se do kopce nahoru k baru.

LABABITI ROZHODNÉ Reky snášel lépe než lidi ze Západu, ale stejně mu k srdci nepřiostli.

Připadali mu hluční, drzí a většinou neměli chování. Coustas už vypil dvě skleničky, ale stále se neměl k tamu, aby zaplatil Lababitimu taky jednu. Lababiti kývl na barmana a objednal další rundu, pak vstal.

, Jsi se vrátím, promluvíme si o prémieích,“ řekl. „Ted’ musím kamsi. Barman připravuje další rundu – buďte k něčemu užitečný a skočte pro to.“

„Ještě mám,“ řekl Coustas a ušklíbl se.

„Dopijete to, až se vrátíte,“ rozhodl Lababiti a odešel.

Jít tam na záchod byl také zážitek za všechny peníze. Dvakrát to tam nevonělo a světlo také skoro nesvítilo. Lababiti si naštěstí pamatoval, kam strčil tabletu, z kapsy vytáhl balíček ve fólii, kterou v mdlém světle strhl.

S tabletou v sevřené dlani se vrátil zpět ke stolu.

Coustas se u baru dál dohadoval s barmanem, aby mu dolil ouzo do sklenky. Sledoval, jak se barman sklání pod bar, zvedá láhev a dolévá nápoj zrovna v době, kdy do baru strčil hlavu hubený muž se snědou pletí, kýchl a zase zmizel. Lababiti se zrovna chystal sednout, když dostal signál, že krádež proběhla bez sebemenších problémů.

Rozdrtil tabletu a obsah nasypal do poslední třetinky v Coustasově sklence.

Posadil se a sledoval, jak Coustas přináší nápoje. Přes zed’ sem filtrované pronikl rachot motocyklu. „Barman chce další prachy,“ řekl Coustas, když vklouzl do své židle, „prý už jsme prochlastali, co jste zaplatil.“

156

Lababiti jen přikývl. „Musím do auta pro další libry. Dopijte a já se hned vrátím.“

„Promluvíme si o těch prachách navíc?“ zeptal se Coustas, když zvedal částečně naplněnou sklenici ke rtům. Srkl si.

„O prémieích i přeložení zboží,“ řekl Lababiti a vstal. „Předpokládám, že vám platba ve zlatě bude vyhovovat?“

Coustas přikývl, i když Lababiti už zamířil ke dveřím. Ouzo mu už

vlezlo do hlavy stejně tak jako pocit novopečeného boháče. Všechno mu připadalo naprosto skvělé – až do okamžiku, kdy pocítil strašnou bolest na hrudníku.

LABABITI NAZNAČIL barmanovi, že jde na okamžik ven dvěma zvednutými prsty, pak vyšel před bar a mířil po prázdné ulici poseté odpadky a osvětlené jen pár navigačními světly ke svému jaguáru.

Byla to ulice nenaplněných snů a ztracených iluzí.

Lababiti nezaváhal ani na okamžik. Odemkl jaguára dálkovým ovládačem, vlezl dovnitř a nastartoval. Nastavil hlasitost CD přehrávače, zařadil rychlost a rozumně se z místa vypařil.

Když majitel hospody vyběhl ven, aby naparáděnému cizinci oznámil, že se jeho příteli udělalo zle, už zahlédl jen zadní světla, jak jaguár mizel za kopcem.

BRITŠTÍ POLICEJNÍ inspektoři většinou nechodí do putyk, když tam někdo zemře. Děje se tak často a většinou je příčina smrti nabíledni. Inspektora Charlese Harrelsona zvedl z postele telefon z kanceláře koro-nera a inspektor z něj rozhodně příliš šťastný nebyl. Nacpal si tabák do dýmky, zapálil si a hleděl dolů na mrtvolu. Pak zavrtěl hlavou.

„Macky,“ obrátil se na koronera, „kvůli tomuhle jsi mne vzbudil?“

Koroner David Mackelson spolupracoval s Harrelsonem už skoro dvě desetiletí. Věděl dobře, že inspektor vždycky bručí, když ho vzbudí z hlubokého spánku.

„Dáš si čajíček?“ řekl tiše Macky. „Nejspíš zdejšího hospodského přesvědčím, aby nám ho uvařil.“

„Ne, jestli půjdu ještě na kutě,“ řekl Harrelson, „což asi půjdu vzhledem k tomu, jak ten nešťastník vypadá.“

157

„Ba ne,“ zavrtěl hlavou Macky. „Myslím, že budeš jeden potřebovat.“ Stáhl příkrývku z Coustasova těla a ukázal na červené skvrny na pažích. „Víš, co to je?“ zeptal se Harrelsona. „Nemám ponětí,“ odpověděl inspektor.

„Radiační spáleniny,“ řekl Macky a šňupl si ze svého paklíku. „Tak co Charlesi, jsi rád, že jsem tě vzbudil?“

ADAMS ZACHYTL KOUTKEM oka cessnu, otočil se ke Cabrillovi a ukázal na pohyblivou mapu v navigačním systému.

„Za pár minut poletí nad pevninou,“ řekl Adams do sluchátek.

„Doufám,“ odvětil Cabrillo, „že tam budou z RAF a přivítají je. Pak to otočíme a tahle práce skončí. Jak jsme na tom s palivem?“

Adams ukázal na kontrolky. Protivítr si vybíral svou daň a ručička ukazatele paliva se blížila k nule. „Už letíme na rezervu, šéfe, ale na břeh se dostaneme. Co bude pak, to se uvidí.“

„Přistaneme a natankujeme,“ řekl Cabrillo se značnou sebedůvěrou, „a to jakmile nás Hanley bude informovat, že stíhačky zadržely narušitele.“

V této chvíli se ale Hanley potýkal s úředním šimlem na dvou kontinentech.

„KČERTU, CO TO ŘÍKÁTE... že tam nemají žádné letouny?“ houkl na Overholta.

„Britové mohou poslat nejbližší letoun nejdříve za deset minut,“ řekl, „z Mindenhallu, což je dole na jihu, a ve Skotsku teď nemají žádnou letku. A aby to bylo ještě horší, jsou na tom podobně jako my, většina letek je převelena, aby nám pomohla v Iráku a v Africe.“

159

„Mají tam Státy nějakou letadlovou loď?“ zeptal se Hanley.

„Ne,“ odpověděl Overholt, „jediné plavidlo v dosahu je fregata s naváděnými raketami, která má zadržet jachtu unikající z Faerských ostrovů.“

„Pane Overholte,“ řekl Hanley, „pak máme problém. Váš přítel Juan teď už nejspíš letí jen na výpary – když mu nepomůžeme, opět ztratíme stopu meteoritu. Děláme svou práci, ale potřebujeme

podporu.“

„Chápu to,“ ošíval se Overholt, „zjistím, co mohu udělat, a zavolám zpět.“

Telefon oněměl a Hanley hleděl na mapu na monitoru v řídicí místnosti. Blikající tečka znázorňující cessnu právě přelétala pobřeží. Hned začal vytáčet číslo.

„ANO, PANE,“ ozval se pilot Challengeru 604 čekajícího v Aberdeenu. „Nahazujeme turbíny každou půl hodinu, abychom neztratili provozní teplotu. Jakmile dostaneme povolení, můžeme odstartovat.“

„Cíl se právě dostal k mysu Wrath,“ sděloval Hanley, „letěte nejdřív na východ a pak na sever. Zdá se, že míří rovnou na Glasgow.“

„Co máme udělat, až se k němu dostaneme?“ r „Jen ho sledovat,“ řekl Hanley, „až do okamžiku, kdy dorazí britské stíhačky.“

Než Hanley domluvil s pilotem, druhý pilot dostal povolení ke startu. Kývl na kolegu.

„Můžeme odstartovat,“ sdělil pilot Hanleymu, „co dál?“

„Dávejte pozor na předsedu. Letí s robinsonem a nemají dost paliva.“

„Ano, pane,“ přitakal pilot, když už přidával plyn a začal rolovat k ran-veji.

Lehký opar zvlhčil přední sklo challengeru v čase, kdy se blížil k ranve-ji. Podle mraků na severním horizontu pilot věděl, že bude hůř. Srovnal se na dráze a prováděl poslední předletovou kontrolu.

Pak nastavil klapky a rozjel se po hlavní rozjezdové dráze.

JAMES BENNETT hleděl se značným znepokojením na ukazatel paliva. Do Glasgowa by se nedostal, proto změnil kurz mírně vlevo. Bennettův plán zůstat nad pobřežím pro případ nouzového přistání mu velel změnit kurz na jih do Inverness a pak východně do Aberdeenu. Pokud bude

160

mít štěstí, do skotského přístavu mu palivo vyjde. Jenže Bennett zase tolik štěstí neměl.

Vtom zazvonil telefon.

„Máme průšvih,“ sděloval hlas. „Odposlechli jsme britské komunikační kanály. Posílají právě stíhačky, aby vás zadrželi. Máte

tak patnáct minut, pak jsou u vás.“

Bennett se podíval na hodinky. „Pak je to fakt malér,“ odvětil okamžitě. „Musel jsem změnit kurz, nemám dostatek paliva. Do Glasgowa se podle plánu nedostanu. Nejlepší nejspíš bude Aberdeen – jenže tam nedoletím dřív, než se tady objeví stíhačky.“

„I kdybyste natankoval na Faerských ostrovech,“ řekl hlas, „stejně by byl Glasgow uzavřen, protože si pro vás letí britské stíhačky. Co vrtulník? Myslíte, že vás pořád sleduje?“

„Neviděl jsem ho od odletu,“ řekl s nádechem optimismu Bennett. „Podle mého se vrátili zpátky.“

„Dobrá,“ pokračoval hlas klidně, „pak by můj plán mohl vyjít. Vytáhněte si mapu.“

Bennett si otevřel mapu Skotska. „Mám,“ řekl.

„Najděte Inverness.“

Bennett nahlédl do mapy. Jo,“ řekl.

„Jižně od města leží velké jezero.“

„Děláte si legraci?“ sykl Bennett.

„Nedělám,“ pokračoval ten hlas. „Loch Ness. Let'te podél východního břehu – je tam náš tým s nákladákem. Zakouří to tam, abyste je viděl.“

Zakouřit je vojenský termín pro zážeh kouřových granátů pro označování pozice.

„Co pak?“ zeptal se Bennett.

„Poletíte nízko a zboží vyhodíte dveřmi,“ pokračoval neznámý. „My ho vyzvedneme a dovezeme zbytek cesty.“

„A co já?“ zeptal se Bennett.

„Poslechnete stíhačky a přistanete,“ nařizoval hlas. „Prohledají cessnu a nic nenajdou. Budou vše považovat za omyl.“

„Skvělé,“ kývl Bennett.

„Taky bych řekl,“ poznamenal hlas, než se odpojil.

161

VRTULNÍK ZNAČKY ROBINSON s Cabrillem a Adamsem přelétával skalnaté pobřeží. Adams zvedl palec na znamení spokojenosti a pak se ozval přes mikrofon.

„Tak jsme to asi přežili,“ řekl, „pokud nám dojde palivo, přistanu pomocí autorotace.“ „Předpokládám, že pokud na to dojde, máš to nacvičené.“ „Každý týden si to opakuji,“ přitakal Adams, „pro

všechny případy.“ Mraky houstly s přibývajícím kilometry vnitrozemí. Tu a tam zahlédli dole pod sebou vrcholky skotské vysočiny pokryté sněhem. Před půlminutou Cabrillo spatřil na kratičký okamžik ocasní světla cessny nad nimi. „Stíhačky by tu už měly být,“ řekl Cabrillo, než se natáhl pro satelitní telefon a zavolal Hanleyho.

OREGON SE HNAL plnou rychlostí jižně od Faerských ostrovů. Velmi záhy budou muset přijmout rozhodnutí, zda plout na západ podél Skotska a Irska nebo východně mezi Shetlandy a Orkneje v Severním moři. Hanley právě sledoval blikající značky na monitoru, když se náhle ozval telefon.

Jak si stojíme?“ zeptal se Cabrillo bez úvodu.

„Overholt měl problém dát stíhačky dohromady,“ vykládal Hanley. „Víme, že před okamžikem opustili Mindenhall. Pokud poletí rychlostí nad M1, budou u vás tak za půl hodiny, plus minus.“

„Na půl hodiny už nemáme palivo,“ sykl Cabrillo.

„Je mi líto, Juane,“ řekl Hanley. „Poslal jsem challenger, aby pokračoval ve sledování až do okamžiku, než dorazí stíhačky. Mohou letět za cessnou a informovat mě. Toho chláпка dostaneme, neboj se.“

„Co ta jachta?“

„Opustila přístav na Faerských ostrovech před deseti minutami,“ hlásil Hanley. „V Atlantiku je zadrží americká fregata s naváděnými střelami.“

„Konečně dobrá zpráva,“ ulevil si Cabrillo.

Hanley hleděl na monitor ukazující polohu cessny a robinsona. Souběžně poslouchal druhého pilota challengeru, který předával nové zprávy přes vysílačku do řídicí místnosti. Challenger měl už na radaru dva létající objekty.

„Cessna míří na Inverness,“ sděloval Hanley. „Challenger je už má na radaru. Kolik vám zbylo paliva?“

162

Jde to. Po přeletu pobřeží jsme chytili zadní vítr,“ oznamoval Adams.

„Do Inverness to bude stačit,“ dodal Cabrillo pro Hanleyho.

Hanley chtěl navrhnout, aby Cabrillo s Adamsem přistáli a natankovali, ale už k tomu nedošlo. Druhý pilot challengeru začal

hlásit změnu letu cessny.

„Juane,“ ozval se Hanley okamžitě, „challenger právě hlásí, že cessna klesá.“

Na pohybuující se navigační mapě robinsonu Inverness ležel ještě pár kilometrů před nimi.

„Kde chce přistát?“ zeptal se Cabrillo.

„Vypadá to, že někde na východním břehu Loch Ness.“

„Zavolám,“ oznámil Cabrillo a skončil hovor.

Počasí se začalo zhoršovat, po předním skle stékaly neustále proudy vody. Adams zapnul ventilátor rozmrazovače a znepokojeně sledoval ručičku palivoměru.

„Věříš na příšery?“ zeptal se ho Cabrillo.

„Ve všechny možné hovadiny,“ odvětil Adams, „proč se ptáš?“

Cabrillo ukázal na pohybuující se mapu. Přímo před nimi se nacházel doutníkový obrys jezera Loch Ness. „Podle Hanleyho cessna klesá na východním břehu jezera na přistání.“

V posledních několika minutách Adams stihl zaznamenat vzhled terénu dole pod nimi. „To teda ne,“ zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“ zeptal se Cabrillo.

„Příliš hornaté,“ poznamenal Adams, „není tam nikde přistávací dráha.“

„Pak to ale znamená –,“ začal Cabrillo.

„Ze zboží shodí,“ dokončil větu Adams.

JAKMILE VELITEL operace dostal Bennettův telefonát, že cessna opustila Faerské ostrovy a je sledována, nařídil, aby se dva muži okamžitě a bleskově přesunuli z Glasgowu na sever. Dvojice zvládla přes sto šedesát kilometrů k jezeru Loch Ness za necelé dvě hodiny a teď čekala na další pokyny. Před deseti minutami rozkazy skutečně přišly. Měli se přesunout na východní stranu jezera, najít odlehlé místo a čekat na vyzvání. Před dvěma minutami došel rozkaz zapálit kouřové granáty a čekat na shozený balíček.

163

Muži seděli vzadu v dodávce s otevřenými dveřmi a sledovali, jak kouř proniká mezi padajícími přívaly deště. Letoun tu musel být každým okamžikem.

„Slyšel jsi to?“ zeptal se jeden z nich, když zaslechl hukot leteckého motoru.

„Nabývá na síle,“ dodal druhý.

„Já myslel, že ten náš...”

Bennett zápasil s ovládáním letounu, když výfukové plyny z challenge-ru naplnily vzduch kolem cessny. Ať už řídí komerční stroj kdokoli, musí to být blázen nebo naprostý neumětel, pomyslel si. Nepochyboval, že jeho malé letadlo museli mít na radaru challengeru.

„Šedesát metrů,“ sděloval druhý pilot challengeru. „Pokud nám vysadí motor, tak se dole uškvaříme.“

„Dívej se z okna,“ přikázal pilot. „Ještě jeden přelet a zvednu to.“

Challenger proletěl těsně nad zemí a skoro se dotýkal vrcholků pahorků. V oplaku výfukových plynů poletoval sníh v divokých vírech. Přímo před předním sklem vyrostl nejvyšší vrcholek a pilot trhnutím páky nabral letovou hladinu, aby jej překonal. Letěli přímo nad jezerem.

„Tamhle,“ ukázal pilot na dodávku na východním pobřeží blíže k Inverness. „Vidím kouř.“

Pilot se podíval, zatahl za páku a začal znovu šplhat na oblohu. „*Oregone*,“ ozval se, jakmile se dostal do bezpečné letové výšky, „na východním pobřeží stojí dodávka a vedle ní kouřové zážehy. Kolik času zbývá do přiletu stíhaču?“

„Challengere,“ odpověděl Hanley, „nejméně patnáct minut.“

„Chystají se ke shozu,“ řekl pilot challengeru.

„Díky za zprávu,“ odpověděl Hanley.

„CHYSTAJÍ SE KE SHOZU,“ řekl Cabrillo, jakmile se ozval Hanley.

„Víme o tom,“ odpověděl. „Zrovna jsem se ti chystal zavolat. Challenger přeletěl v nízké výšce a hlásí možný shoz mezi kouřovými majáky na východním břehu.“

„Právě jsme zahlédli cessnu,“ popisoval situaci Cabrillo. „Je přímo před námi. Budeme nad jezerem za pár minut.“

„Jak jste na tom s palivem?“

„Palivo?“ zeptal se jednoslovně Adamse.

164

„Ještě nikdy jsem ručičky neviděl tak nízko,“ pokrčil rameny Adams.

Cabrillo to po Adamsovi zopakoval.

„Přerušte sledování,“ řekl Hanley okamžitě, „a přistaňte, dokud to jde.“

Robinson proletěl v bezoblačném úseku, kde Cabrillo hleděl dolů. Rozčeřená hladina jezera byla jasně viditelná. „Maxi, na to je už pozdě,“ řekl, „už jsme totiž nad jezerem.“

DVA MUŽI ČEKAJÍCÍ u jezera dostali pokyn udržovat rádiový klid až do okamžiku, kdy vyzvednou meteorit a budou v bezpečné vzdálenosti od zóny shozu. Z uvedeného důvodu nehlásili přelet nízko letícího dopravního letounu. Klidně to mohl být firemní stroj naftařské společnosti, který měl problémy – a pokud ne, stejně s tím nemohli nic udělat. Naslouchali a pečlivě pátrali na obloze po známkách přilétající cessny.

STÍHACÍ LETOUN TORNADO ADV proletěl nad skotským Perthem

a britský pilot hlásil polohu. K jezeru Loch Ness zbývalo šest minut

a přibližoval se velmi rychle. „Pozor na firemní letoun Challenger a vrtulník v oblasti,“ sděloval

návodčí svému pilotovi. „Jsou to naši.“ „Potvrzují,“ sdělil velitel letky, „cílem je vrtulová Cessna 206.“ „Pět minut do kontaktu,“ hlásil návodčí ze základny.

BENNETT HLEDĚL DOLŮ a pátral po kouřových majácích na severovýchodní straně jezera. V sychravém počasí se mlha nad hladinou mísila s kouřem. Spustil klapky a začal se s cessnou doslova ploužit. Znovu pátral po majácích. Pak zahlédl blikající světla na druhé straně jezera a rozhodl se letět k jejich zdroji.

JEZERO POD NÁMI,“ ozval se Cabrillo.

Robinson se velmi rychle blížil k cessně. Adams ubral plyn. „Letí hodně pomalu,“ řekl do sluchátek Cabrillovi.

Cabrillo hleděl na navigační mapu. „Tady není ani místečko na přistání. Je to tak, jak jsme si mysleli, shodí to.“

165

Vrtulník letěl v polovině jezera za cessnou, která změnila kurz na východ. Adams právě naváděl stroj nad břeh, když v motoru začalo prskat.

BENNETT V KOKPITU Cessny 206 hleděl před sebe. Kouř již viděl jasně, svítící stroboskopy zrovna tak, dodávka stála na svém

místě. Letěl těsně nad zemí, sklonil se, odemkl dveře spolupasážéra a postrčil schránku s meteoritem na kraj sedadla. Za necelou minutu otevře dveře, letoun mírně nakloní a schránku vyhodí ven.

BILLY JOE SHEA jel podél východního břehu jezera Loch Ness v černém kabrioletu MG TC z roku 1947.

Shea pocházel z texaského Midlandu a živil se prodejem vrtných naftových souprav. Veterána si koupil před pár dny v jedné garáži v Leed-su. Jeho otec vlastnil podobné vozidlo, které si koupil v Anglii, když tam sloužil v letectvu. Billy Joe se jej naučil řídit. Táta ale prodal ten auták před třiceti lety a Shea od té doby nosil v sobě tajné přání mít jednou stejný vůz.

Hledal na internetu, doplatil hypotéku na dům a vzal si tři týdny volna a nakonec si splnil i svůj sen. Rozhodl se projet v několika týdnech Skotsko i Anglii, dokud nebude muset naložit veterána na palubu lodi v Liverpoolu a poslat ho domů. I když měl zataženou střechu, přesto se dovnitř lila voda otevřenými dvířky. Shea sebral svůj kovbojský klobouk z lavičky spolujezdce a pokoušel se s ním vodu vymést. Pak se podíval na ručičky přístrojů a jel dál. Minul dodávku stojící u kraje a pak už zase před ním zela jen prázdná silnice.

Byla tu pohoda a klid, a navíc tu ještě příjemně voněla kluzká vozovka a vlhká rašelina.

„STÍHAČKY NA RADARU,“ hlásil pilot challengeru Hanleymu přes satelitní telefon.

Jak daleko jste od cessny?“ zeptal se Hanley.

„Jen kousek,“ řekl pilot. „Právě se připravujeme na přelet východního pobřeží od jihu na sever. Pokusíme se ho poškádlit, jak nejbližší to půjde.

166

BENNETT SE UŽ BLÍŽIL k místu shozu. Natáhl se a odsunul západku dveří. Pak naklonil cessnu na bok. Koutkem oka zahlédl veterána jedoucího dole po silnici. Pak se plně soustředil na shoz co nejbližší dodávky. V té chvíli se mu před předním sklem zjevil letoun.

„DODÁVKA STOJÍ NA VÝCHODNÍM břehu,“ hlásil pilot challengeru, když prosvištěl nízko vedle Bennetta.

„Co zas –,“ pokoušel se říct Hanley, než ho přerušili.

„Tamhle je robinson,“ vykřikl pilot.

„Vidí tu dodávku?“ zeptal se Hanley.

„Nejspíš ano,“ řekl pilot dokončující přelet a nabírající znovu výšku. „Je ale pořád dost daleko.“

„Vypadni odtamtud,“ přikázal Hanley. „Dostali jsme právě zprávu od britských úřadů, že jejich stíhačky jsou už jen pár minut od vás. Už to zvládnou.“

„Potvrzuji,“ řekl pilot challengeru.

DVA MUŽI VEDLE dodávky sledovali blížící se cessnu.

„Mám dojem, že vzadu vidím nějaký vrtulník,“ řekl jeden z nich.

Druhý se zahleděl do oparu. „Pochybuju,“ zavrtěl hlavou. „Kdyby byl tak blízko, museli bychom slyšet motor a lupání rotoru.“

To už sledovali otvírající se dveře cessny.

OBA MUŽI by skutečně museli slyšet hukot motoru vrtulníku – tedy, kdyby běžel. Místo toho v kokpitu robinsona vládl zlověstný klid. Jediným zvukem bylo svištění větru kolem trupu stroje. Adams se pokoušel využít autorotace. Natočil stroj k zemi a modlil se, aby nepadali moc rychle.

Cabrillo v pádu jen na okamžik zahlédl dodávku a svítící stroboskopy.

Nijak se nenamáhal to říct Adamsovi, ten měl plné ruce práce i tak.

BENNETT PŘITLAČIL na schránku a vystrčil ji ze dveří ven. Pak hned narovnal cessnu a navedl ji na přímý kurz letiště Inverness. Stoupal

167

nahoru, aby překonal hory na vzdálenější straně jezera, když na okamžik zahlédl vrtulník jen nějakých sto sedmdesát metrů nad zemí.

Jakmile se mu povede cessnu stabilizovat a navede stroj na kurz, zavolá a celou situaci ohlásí.

TĚLESO VE SCHRÁNCE zamířilo přímo k zemi. Meteorit dopadl do měkké rašeliny, aniž se rozlomil. Oba muži se hnali ke schránce a když ji tahali ven, uslyšeli vysoké svištění motorů dvou stíhaček. Postupně nabývalo na síle. Zvedli hlavy a hleděli, jak se oba vojenské letouny vzdalují.

„Sakra, vypadněme odsud,“ řekl první, jakmile vydoloval

schránku z rozměklé země.

Druhý se už hnal nastartovat dodávku, zatímco první se plahočil s nákladem.

„MYSLÍM, ŽE TO zvládnou na silnici,“ křikl Adams přes sluchátka.

Robinson padal v zoufalém oblouku poháněn jen vzduchem proudícím mezi stále se pohybujícími lopatkami. Adams se snažil stroj k zemi navádět — ztrácel ale rychlost příliš rychle.

Břeh jezera a vozovka hned vedle se rychle blížily. Pak vyslal signál.

STÍHAČKY SE NAJEDNOU PŘIHNALY za ocasem Bennettovy cessny, tak rychle, jako by se zrodily přímo z řídkého vzduchu těsně nad jezerem. Přeletěly ho necelý metr od špiček křídel, pak se před ním prudce otočily. Vtom se rozvřeštěla vysílačka.

„Zde Britské královské letectvo,“ sděloval hlas. „Následujte nás na nejbližší letiště, kde přistanete. Pokud odmítnete nebo podniknete nepřátelské kroky, budete sestřelen. Potvrďte příjem.“

Dva stroje dokončily obrat a hnaly se k Bennettovi čelně.

Zamával jim křídly – pak se natáhl po satelitním telefonu.

TAK BLÍZKO A PŘITOM tak daleko.

Cabrillo se podíval postranním okénkem ven těsně před tím, než vrtulník zmizel za kopcem. Dodávka i zóna shozu se nacházely od nich nece-

168

lého půldruhého kilometru. I kdyby je Adams dostal na zem živé, než se vyhrabou z robinsona a doběhnou na místo, dodávka – a meteorit – budou fuč. Přitiskl si satelitní telefon k hrudi a čekal na náraz.

ŘIDIČ DODÁVKY ZAŘADIL rychlost a sešlápl plyn. Zadní pneumatiky v bahnitém terénu podklouzly a do stran odhazovaly rašelinu. Proklouzla mu kola, vůz se odlepil od krajnice a rozjel po silnici k jihu. Rychle pohlédl do zpětného zrcátka. Cesta byla prázdná.

ADAMS ZVLÁDAL ROBINSONA jako ten nejlepší houslista prvotřídní nástroj. Ovládl pedál naprosto přesně a řízení vyrovnal až v poslední možné vteřině, když stroj visel jen pár metrů od země. Změna zdvihu na lopatkách odnesla i poslední zbytkovou rychlost, a

robinson proto padal dolů po krátkém zastavení. Dopadl na ližiny. Rám se rozklepal, ale nijak vážně. Adams se podíval na Cabrilla a zhluboka vydechl úlevou.

„Kčertu, jsi fakt špička,“ konstatoval Cabrillo.

„A to jsem ještě dopadl tvrdě,“ zlobil se Adams sundávající si sluchátka. Pak otevřel dveře.

Vrtulník prakticky zablokoval celou silnici.

„Mít palivo ještě na pár stovek metrů,“ poznamenal Cabrillo, když otevřel dveře na své straně a vystoupil, „tak jsme je měli.“ Na silnici se narovnali a protáhli si klouby.

„Zavolej pana Hanleyho a řekni mu, že jsme je zas ztratili,“ navrhl Adams zrovna v okamžiku, kdy se Shea s MG objevili na hřebenu. Zpomalil, protože v cestě mu stála překážka.

„Hned to bude,“ řekl Cabrillo a hleděl na MG, které právě zastavilo.

Shea vystrčil hlavu z bočního okénka. „Chlapi, potřebujete helfnout?“ prohodil typickým texaským přízvukem.

Cabrillo přiběhl kvozu. „Vy jste Američan?“

„Do posledního morku kostí,“ řekl Shea pyšně.

„Pracujeme přímo pro prezidenta. Je to otázka národní bezpečnosti,“ řekl Cabrillo ihned. „Potřebuji vaše auto.“

„Člověče,“ vyjekl Shea, „počkat, vždyť jsem si ho koupil teprve před třemi dny.“

169

Cabrillo sáhl dovnitř a otevřel dveře. „Je mi líto, ale je to opravdu otázka života nebo smrti.“

Shea zatáhl za ruční brzdu a vylezl ven.

Cabrillo kývl na Adamse satelitním telefonem a vlezl do MG. „Zavolám Oregon,11 řekl, „aby sem někoho poslali s pohonnými hmotami.“

Jasně, šéfe,“ řekl Adams.

Cabrillo zmáčkl startér, zařadil spojku a pak rychlost. Otočil volantem a obrátil se s vozem o sto osmdesát stupňů do protisměru.

„Hele,“ vyjekl Shea, „a co bude se mnou?“

„Zůstaňte u vrtulníku,“ křikl Cabrillo už z okénka. „O všechno se postaráme o něco později.“

MG stálo ve správném pruhu, Cabrillo zmáčkl plyn a odjel.

Za pár vteřin vůz zmizel z dohledu za vrcholkem. Shea došel k Adam-sovi kontrolujícímu ližiny.

„Jsem Billy Joe Shea,“ řekl a natáhl ruku. „Nevadilo by vám, kdybyste mi řekl, kdo si to právě vzal můj aut’ák?“

„Jo, ten?“ zavrtěl hlavou Adams. „Tak toho chlapa jsem nikdy v životě neviděl.“

RICHARD „DICK“ Truitt si prohlížel adresáře v Hickmanově počítači. Pročítat hory informací šlo velmi pomalu. Nakonec se rozhodl počítač propojit rovnou s *Oregonem* a stáhnout celý obsah Hickmanova počítače. Nastavil spojení a začal přenášet data přes satelit, který je posílal rovnou na loď.

Vstal od stolu a začal prohledávat kancelář.

Truitt vytáhl některé dokumenty a pár fotografií ze zásuvky stolu, složil je a strčil do kapsy saka. Prohlížel si knížky na policičce, když zaslechl, jak někdo otvírá dveře a mluví.

„Právě teď?“ ozval se hlas.

Žádná odpověď – muž hovořil do mobilu.

„Před pěti minutami?“ řekl hlas ale mnohem silněji. „Kčertu, proč jste hned nahoru neposlali ochranku?“

Ozvy kroků v chodbě nabíraly na síle. Truitt vklouzl do koupelny za kanceláří a proběhl do ložnice na druhé straně. Další chodba vedla do obývacího pokoje. Postupoval velmi pomalu.

„Víme, že jste tam,“ oznamoval hlas. „Má ochranka je už na cestě nahoru. Výtahy jsou zablokovány, takže byste se měl tak jako tak vzdát.“

171

KLÍČEM DOBRÉHO PLÁNU je předvídavost možných nehod. Klíčem k opravdu úspěšnému plánu je schopnost si je představit všechny. Data z Hickmanova počítače plynula vzduchem a dál na *Oregon*. Tři čtvrtiny dat byly přeneseny, když Hickman vstoupil do místnosti. Truitt přehlédl jednu maličkost – zapomněl vypnout monitor. Jakmile Hickman vešel dovnitř, uvědomil si, že na něm neběží šetřič. Někdo tedy pracoval s počítačem.

Doběhl k němu a okamžitě jej vypnul. Pak zkontroloval stůl a našel Vanderwaldovu zkumavku zcela nedotčenou v zásuvce stolu.

TRUITT VYKLOUZL z předsíně do obývacího pokoje. Prosklené šoupačky zůstaly mírně otevřené. Rychle přeběhl obýván. Těsně u dveří však vrazil do nějaké sochy, spadla na zem a rozbila se.

Hickman hluk zaslechl a hnál se chodbou.

Truitt se protahoval otvorem skleněných dveří na zadní terasu právě v okamžiku, kdy Hickman vešel do obývacího pokoje a spatřil vetřelce venku. Byl celý v černém a pohyboval se velmi účelně. Ale stejně byl na terase v pasti a strážní jeli nahoru výtahem.

Hickman zpomalil, aby si tento moment vychutnal.

„Zůstaňte stát, kde jste,“ řekl a vykukoval ven ze skleněných dveří. „Nemáte kam utéct.“

Muž se otočil a podíval se na Hickmana. Usmál se, pak vylezl na zídku končící ve výši hrudníku, přikývl a zamával. Otočil se a skočil přes zeď do temnoty. Hickman tam jen stál a zíral, když ochranka vrazila do pokoje.

BEZMEZNA DŮVĚRA je silným motorem lidského konání.

Koneckonců nic jiného Truittovi nezbylo, když zatáhl za šňůrku připevněnou k přední straně svého saka. Musel mít bezmeznou důvěru v Kouzlírnu na *Oregonu*, bezmeznou důvěru v to, že vynález Kevina Nixona bude fungovat. Ve zlomku vteřiny poté, co zatáhl za šňůru, ze saka vyskočil malý tažný padák a strhl suché zipy držící záda saka. O chvíli později se rozložila křídla připomínající čínského draka a vzápětí zaskočila na své místo. Pak se jjod nimi na tlumících lanech otevřely

172

metr dvacet na metr dvacet velké kapsy připomínající vzduchové brzdy letounu. Truitt zpomalil a začal získávat kontrolu.

„PŘIPRAVIT SE,“ řekl Gunderson, „padá dost rychle.“

Pilstonová pohlédla nahoru a spatřila v záblesku reflektorů Truitta jen na zlomek vteřiny, jak letí po obloze nedaleko sopky. Truitt se otočil o 360 stupňů, pak se narovnal. Nacházel se asi tři metry nad chodníkem, dvacet metrů od džípu a letěl pryč od nich. Chodník byl našťastí skoro prázdný. Takhle pozdě v noci většina turistů už spala nebo byla upoutána u herních stolů. Truitt letěl rovně.

Gunderson otočil klíčkem v zapalování džípu a motor se okamžitě

rozeřval. Zařadil rychlost a hnal se za Truitem. Tři metry, dva a půl. Truitt se nemohl najednou dostat dolů. Pohyboval se spolu s džípem s nohama ve vzduchu.

Dvě šlapky s vyčesanými drdoly postávaly na rohu a čekaly na zelenou. Měly na sobě přiléhavé šaty a lodičky s vysokými podpatky. Jedna kouřila, další si zas domlouvala kšeft přes mobil. Truitt znovu zatáhl za šňůru a tahem vzduchové brzdy vyfoukl. Bez nich dopadl na zem jako kus kamene. Stačil si ještě přetočit nohy, takže se rozběhl, aby získal rovnováhu a zpomalil svůj dopředný pohyb. K dámičkám už došel skoro volným krokem.

„Dobrý večer, dámy,“ řekl Truitt. „Krásná noc na procházku.“

Kdesi za ním se z brány hotelu vyřítíl červený terénní vůz s logem Dream-worldu. Ochranka šlápla na plyn a pneumatiky zasvištěly na vozovce.

Právě v té chvíli Gunderson s Pilstonovou přibrzdili s džípem u kraje.

„Naskoč si!“ křikl Gunderson.

Truitt naskočil na stupačku a vlezl dozadu do džípu. Jakmile byl uvnitř, Gunderson šlápl na plyn a hnal se po Stripu. Vedle Truitta vzadu leželo jeho zavazadlo. Otevřel zip, sáhl dovnitř a vytáhl kovovou skříňku.

„Sledují nás,“ křikl Gunderson dozadu.

„Všiml jsem si,“ odpověděl Truitt. „Až řeknu, zařaď neutral a vypni motor.“

„Dobře,“ souhlasil Gunderson.

173

Hnali se skoro stočtyřicetikilometrovou rychlostí, ale červený SUV se přibližoval. Truitt se převálil na zadní sedadlo a zamířil krabíčku na mřížku SUV.

„Ted,“ vykřikl.

Gunderson zařadil neutrální a otočil klíčkem. Světla zhasla a džíp nešlo v této chvíli příliš ovládat. Gunderson se jen stěží držel na silnici. Truitt zapnul vypínač na krabíčce. Vyšel signál, který se éterem nesl ke spínacím skříňkám všech vozidel v nejbližším okolí. Reflektory červeného SUV zhasly a vůz začal zpomalovat. Pár taxíků v nejbližším okolí také zastavovalo.

„Prima,“ křikl Truitt, „nastartuj.“

Gunderson otočil klíčkem a džíp se znovu probudil. Zařadil rychlost a on znovu měl řízení plně v rukou. „Kampak?“ křikl na Truitta.

„Máte oba svá zavazadla?“

„V hotelu jsme se osprchovali,“ řekla Pilstonová. „Ostatní zavazadla jsme nechali v letadle.“

„Pak tedy na letiště,“ rozhodl Truitt. „Z Vegas bychom se asi měli co nejdřív ztratit.“

MAX HANLEY stál vedle počítače v kanceláři Maxe Halperta v podpalubí *Oregonu*. Oba hleděli se zájmem na obrazovku počítače.

„Ted’ to vypadlo,“ řekl Halpert.

„Kolik dat jsme získali?“ zeptal se Hanley.

„Musím se tím nejdřív probrat,“ odvětil Halpert, „vypadá to, že docela dost.“

„Začni s analýzou,“ rozhodl Hanley okamžitě, „jakmile zjistíš něco cenného, okamžitě mi to hlas.“

V ten okamžik se rozpípal Hanleyho komunikátor. V reproduktoru se ozval hlas Erica Stonea.

„Pane,“ ozval se Stone, „dostal jsem zprávu z gulfstreamu, že právě odstartovali z Las Vegas.“

Hanley prošel rychle na chodbu a otevřel dveře do řídicí místnosti. Stone seděl před řadou monitorů, otočil se, když Hanley vešel, a pak ukázal na obrazovku. Na mapě západních teritorií USA svítilo červené světélko znázorňující polohu gulfstreamu. Letoun právě přelétal jezero

174

POSVÁTNÝ KÁMEN

Mead a mířil na východ. Na Hanleyho konzoli zase zvonil telefon, došel k ní a zvedl sluchátko.

„Hanley.“

„Máte ty počítačové soubory?“ zeptal se Truitt.

„Něco ano,“ odvětil Hanley. „Halpert právě dělá analýzu. Přenos byl ale nějak v polovině přerušen – že bys v ten okamžik měl problémy?“

„Cíl se vrátil, když jsem stahoval obsah,“ potvrdil Truitt přes řev gul-streamu. „Nejspíš spojení přerušil.“

„Pak ale ví, že po něm někdo jde.“

„Přesně tak,“ přitakal Truitt.

„Co ještě máš?“

Truitt sáhl do kapsy saka pohozeného na sedačce přes uličku a vytáhl fotografie, které ukradl v Hickmanově kanceláři. Strčil je do faxu připojeného k telefonu na palubě a začal je skenovat do paměti.

„Posílám vám pár obrázků,“ řekl.

„Kdo je na nich?“ zeptal se Hanley.

„To bych právě hrozně rád zjistil.“

„KSAKRU, PAK JE TO opravdový problém,“ potvrdil prezident Langstonu Overholtovi.

Britský premiér informoval prezidenta asi před hodinou, že našli tělo mrtvého kapitána řecké lodi s radiačními popáleninami necelých osmdesát kilometrů od Londýna. V době, kdy prezident hovořil ve své pracovně s Overholtem, na zajištěných spojích mezi dvěma zeměmi běžela čilá komunikace.

„Společně s Rusy i Společností se pokoušíme zbraň zajistit,“ sděloval Overholt, „ale přesto se dostala do Anglie.“

„A tohle mám říct našemu nejlepšímu spojenci?“ zlobil se prezident. „Ze jsme se snažili, ale stejně nic nemáme?“

„Ne, pane, to nemůžete,“ připustil Overholt.

„Ať už stojí za spojením meteoritu a bomby kdokoli, z Londýna a přilehlých oblastí se stane pustina. A ať už si myslíte o té bombě co chcete, ten meteorit je náš pořádný průser.“

„Chápu, pane,“ odpověděl Overholt.

Prezident vstal z křesla v Oválné pracovně. „Poslouchejte mne pozorně,“ řekl hlasem chvějícím se hněvem. „Chci výsledky a chci je hned.“

Overholt vstal. Jistě, pane,“ řekl.

Pak zamířil ke dveřím.

176

„CABRILLO STÁLE meteorit sleduje,“ sdělil Hanley Overholtovi po zajištěné lince. „Aspoň to tvrdí náš pilot vrtulníku. Mluvil jsem s ním před pár minutami.“

„Prezident má šílený vztek,“ řekl Overholt.

„Tak hele!“ ozval se okamžitě Hanley, „nám vinu nedávejte –

britské stíhačky nepřišly na to rande včas. Kdyby to dokázaly, byl teď meteorit zajištěn.“

„Podle posledních zpráv, které nám poslali Britové, donutili cessnu přistát v Inverness a teď se chystají k prohlídce letounu.“

„Nenajdou nic,“ odpověděl Hanley. „Náš pilot a Cabrillo viděli pilota shazovat z cessny balíček.“

„Proč nám Cabrillo nezatelefonoval?“ ozval se Overholt. „Mohli jsme koordinovat pomoc.“

„Na tuto otázku, pane Overholte, neumím odpovědět.“

„Dáte mi vědět, až s ním budete zase mluvit?“

Jistě, pane,“ řekl Hanley. Telefon oněměl.

MG TC JEL JAKO čtyřkolák naplněný obilím. Úzké pneumatiky, starodávne a nevykonné tlumiče se nedaly srovnávat s moderním sportovním vozem. Cabrillo zařadil čtyřku a vytočil otáčky na maximum, a přesto dokázal veterán vyvinout rychlost jen mírně přes sto deset kilometrů. Držel dřevěný volant jednou rukou a druhou se znovu pokoušel zapnout satelitní telefon.

Opět nic. Mohl narazit do palubní desky vrtulníku, když nakonec skončili na zemi. Klidně ale mohla být jen vybitá baterie – satelitní telefony jsou žrouti stejně jako klimatizace nějakého tlust'ocha v pařáku letního dne ve Phoenixu. Ať už byl důvod jakýkoli, zelená kontrolka nenaskočila.

Právě v tento okamžik zahlédl na okamžik dodávku přejíždějící vrcholkem hory.

EDDIE SENG SE PODÍVAL na Boba Meadowse, když se vůz, který Meadows řídil, přiblížil k ostrovu Sheppey. Z *Oregonu* převezli hydroplánem Společnosti na letiště na předměstí Londýna, kde na ně čekal pancéřovaný range rover vypůjčený od britské zpravodajské služby MI5.

177

„Zdá se, že nám tady nechali i zbraně, co jsme požadovali,“ řekl Seng, když se podíval do nylonového pytle, který ležel na zadním sedadle.

„Jestliže najdeme místo, kde se v Londýně skrývá Hamídova skupina,“ vykládal Meadows se sebedůvěrou, „lokalizujeme bombu a zneškodníme ji, zatímco předseda se zmocní meteoritu. Pro dnešek to bude stačit.“

„Zní to docela komplikovaně.“

„Tak sedmý stupeň z deseti,“ pokračoval Meadows, když zpomalil před vjezdem do přístavu.

SENG VYLEZL VEN, ještě než Meadows vypnul motor. Došel k vytáhlému chlapíkovi s platinovými vlasy a podal mu ruku.

„Eddie Seng,“ představil se.

„Malcolm Rodgers, MI5,“ odpověděl muž.

Meadows už opustil range rover a šel k nim.

„Můj parťák Bob Meadows. Bobe, Malcolm Rodgers z MI5.“

„Rád vás vidím,“ řekl Meadows a potřásl si s ním rukou.

Rodgers zamířil k molu. „Kapitána našli v místní putyce nahoře na kopci. Podle celníků tam zašel pozdě večer.“

„Zabila ho radiace?“ zeptal se Meadows.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Rodgers, „podle ohledání to vypadá na nějaký jed.“

„Jakého druhu?“ zeptal se Seng.

„Nebyli jsme schopni to dosud zjistit,“ odvětil Rodgers. Jakási paralyzující látka.“

„Máte telefon?“ ozval se Meadows.

Rodgers zpomalil a vytáhl z kapsy mobil. Pak se dlouze na Meadowse podíval.

„Zavolejte koronera, ať se spojí s Centrem pro kontrolu nemocí v Atlante. Požádejte je, aby poslali toxikologické profily jedů štírů a hadů z arabského poloostrova. Pokuste se je porovnat se vzorkem.“

Rodgers přikývl a hned zavolal. Zatímco hovořil, Seng si prohlížel přístav dole pod nimi. Kotvilo tu několik obchodních lodí, tři nebo čtyři zábavní parníky a katamaran, na jehož horní palubě se nacházela anténa a dva člunové jeřáby. Zadní část katamaranu byla přečpaná bednami a elektronickým vybavením. Někáký muž se skláněl nad předmětem tor-pédovitého tvaru ležícím na stole na zadní palubě.

„Dobrá,“ řekl Rodgers. „Provedou to srovnání.“

178

Muži šli dál dolů z kopce rovnou k dokům. Kráčeli po prknech, pak se otočili a vešli do dalšího doku ležícího v pravém úhlu k prvnímu. Na palubě *Larissy* pracovali tři muži. Zbytek posádky byl nepochybně v podpalubí.

„Prohledali jsme každický coul a nic,“ řekl Rodgers. „Registrace je falešná, ale z výsledků posádky jsem se dozvěděl, že zboží bylo naloženo někde blízko ukrajinské Oděsy. Pluli sem bez jakékoli další zastávky.“

„Věděla posádka, co vlastně vezou?“ zeptal se Seng.

„Ne,“ odvětil Rodgers. „Namluvili jim, že jde o ukradené umělecké dílo.“

„Pak to byli jen pošťáci,“ shrnul Seng.

Meadows hleděl přes dok na katamaran.

„Chcete se podívat na palubu?“ zeptal se Rodgers.

„Viděl někdo toho chlapa, co se sešel s kapitánem v té putyce, ještě potom?“ zeptal se Meadows.

„Ne,“ odvětil Rodgers, „v tom je právě ten problém. Nevíme, kdo to byl a ani kam se poděl.“

„Kapitán si ale určitě nevzal bombu s sebou do té putyky,“ konstatoval Meadows nahlas, „bud' někdo z posádky tu transakci provedl, nebo byla ukradena z lodi.“

„Nikdo v putyce tu bombu neviděl,“ přitakal Rodgers, „kapitán tam zemřel.“

„Doufám, že jste ty námořníky přimáčkli,“ řekl Seng.

„Povím vám něco, co podléhá přísnému utajení,“ začal zvolna Rodgers.

Seng s Meadowsem jen přikývli.

„Posádka byla podrobena i jiným metodám výslechu, než jsou uvedeny v mezinárodních dohodách – řekli nám vše, co věděli,“ potvrdil Rodgers.

Znamenalo to jediné – Britové nejspíš řeckou posádku mučili či vyslýchali pod vlivem drog. Nejspíš oboje.

„Nikdo z posádky se na přesunu nepodílel?“ zeptal se Meadows.

„Ne,“ potvrdil Rodgers. „Ten chlap z putyky tu musel mít komplice, ať už to byl kdokoli.“

„Eddie,“ ozval se Meadows. „Vlez na palubu *Larissy* a prohlédni to tam. Já si jdu promluvit s tím chlápkiem na katamaranu.“

„Už jsme ho vyslýchali,“ namítl Rodgers. „Podivín, ale neškodný.“

„Hned jsem zpátky,“ řekl Meadows a vyšel ven z doku.

Seng kývl na Rodgerse a oba vstoupili na palubu *Larissy*.

179

„PANE, POTŘEBUJEME SE rozhodnout,“ připomněl Stone, „Atlantik nebo ever ni more?“

Hanley hleděl do pohybující se mapy na monitoru. Neměl ani nejmenší představu, kde je Cabrillo, ale rozhodnutí bylo na nich.

„Kde je hydroplán?“

„Tamhle,“ řekl Stone a ukazoval na blikající bod letící od Manchesteru na sever.

„Pak tedy Severní moře,“ přikázal Hanley. „Tím cílem je Londýn. Pošlete hydroplán do Glasgowa, aby podpořil Cabrilla.“

„Dobře,“ odvětil Stone a hned si vzal mikrofon.

„Hali!“ řekl Hanley přes rameno Maximovi u stolu velícího důstojníka. „Jak je na tom Adams s palivem?“

„Nedokázal jsem se spojit s letištěm v Inverness, aby mu ho doručili,“ vysvětloval Kasim. „Kontaktoval jsem benzinovou stanici v Loch Ness a objednal pro něj alespoň pětigalonové kanystry. Musí je tam mít každou chvíli. Jakmile k tomu dojde, Adams se určitě ozve.“

„Ksakru,“ ulevil si Hanley, „George tam potřebujeme, aby předsedu podpořil.“

Linda Rossová, expert *Oregonu* přes bezpečnostní opatření a průzkum, seděla u stolu vedle Kasima. „Spojila jsem se s britskými úřady a předala vše, co zatím víme – máme tam bílou dodávku jedoucí jižně na silnici z Loch Ness, o které si myslíme, že veze meteorit a že ji pan Cabrillo pronásleduje v černém veteránovi MG. Posílají vrtulníky, ale bude to trvat hodinu, než se dostanou do oblasti.“

„Můžeme využít challenger pro sledování a předávání zpráv?“ zeptal se Hanley operátorů v místnosti.

Pár vteřin všichni mlčeli. Stone ťukal pokyny do klávesnice a pak ukázal na monitor. „Reálné záběry z oblasti,“ poznamenal.

Silná vrstva mlhy připomínala šedou vlněnou duchnu. V severním Skotsku se viditelnost neměřila na metry, ale na centimetry. Pomoc ze vzduchu hned tak nepřijde.

HALIFAX HICKMAN šíleně zuřil. Poté, co vyčínil ochrance,

otočil se k veliteli oddílu. „Máte vyhazov,“ řekl nahlas. Muž vyšel ze dveří a opustil Hickmanovu půdní rezidenci.

180

„Vy,“ ukázal na zástupce propuštěného muže, „kde je ten zloděj, co se sem vloupal?“

„Naši lidé ho viděli, jak přistává na ulici vedoucí od Dreamworldu,“ vykládal muž. „Naložili ho dvě osoby v otevřeném džípu. Dva mí lidé je pronásledovali, ale v jejich voze náhle vypadla elektrika. Potom je ztratili.“

„Chci, aby všichni naši lidé pročesali město a našli ten džíp,“ prikazoval Hickman. „Chci vědět, kdo měl takovou drzost proniknout do apartmá na střeše mého hotelu.“

„Děláme na tom, pane,“ ozval se nově pověřený velitel ochranky.

„Měli byste sebou hejbnout,“ vyhrkl Hickman, když šli chodbou do jeho kanceláře.

Ochranka opustila půdu. Tentokrát ale nezapomněli zamknout dveře. Hickman vytočil číslo a začal hovořit.

MICHAEL HALPERT se nacházel ve své kanceláři na *Oregonu* a právě katalogizoval záznamy získané z Truittova přenosu. Soubory představovaly změt' firemních dokumentů, brokerských a bankovních záznamů a záznamů o investicích. Osobní dokumenty tam buď nebyly vůbec, nebo bylo spojení přerušeno dříve, než byly zkopírovány.

Halpert nastavil počítač na hledání klíčových slov a pak zíral na fotografie, které mu Truitt faxoval z paluby gulfstreamu. Dojel s židlí k dalšímu počítači, fotografie oskenoval a pak propojil s počítačem amerického ministerstva zahraničí. Začal prohledávat pasové fotografie. V obrovské databázi by hledání také mohlo trvat několik dní. Nechal počítače pracovat, odešel ze své kanceláře a kráčel chodbou do jídelny. Dnes se podávala svíčková Stroganoff-jeho nejoblíbenější jídlo.

„PANE,“ KŘÍČEL HLAS do telefonu, „snaží se nás zastavit torpédoborec amerického námořnictva s naváděnými střelami.“

„Cože?“ vyhrkl Hickman.

„Dostali jsme rozkaz zastavit nebo nás prý potopí,“ sděloval kapitán *Free Enterprise*.

Hickmanův plán se začínal velmi rychle hroutit.

„Můžete jim uniknout?“ zeptal se.

„V žádném případě.“

181

„Pak se jim postavte silou,“ přikázal Hickman.

„Pane,“ křikl kapitán dostatečně nahlas, „nejsme sebevrazi.“

Hickman se na okamžik zamyslel, než odpověděl.

„Pak se tedy snažte uposlechnout co nejpozději,“ řekl nakonec.

„Ano, pane,“ souhlasil kapitán.

Hickman ukončil hovor a chvilku zůstal jen tak sedět. Posádce *Free Enterprise* předložil klamný plán už na samém začátku. Aby výsadek spolupracoval, namluvil jim, že chce použít meteorit společně s nukleární hlavicí k útoku na Sýrii. Pak jim také namluvil, že vinu shodí na Izrael a vyvolá v oblasti Středního východu válečný konflikt. Než skončí, Američané budou mít v oblasti kontrolu a terorismus bude úplně zničen.

Jeho skutečný plán ale byl soukromějšího rázu. Rozhodl se pomstít za smrt osoby, kterou jako jedinou opravdu miloval. Ať Bůh pomůže všem, co mu budou stát v cestě.

Vzal telefon a zavolal do hangáru.

„Okamžitě mi připravte letoun pro cestu do Londýna.“

„AHOJ,“ HOUKL MEADOWS na muže na palubě katamaranu.

„Ahoj,“ dostalo se mu stejné odpovědi.

Vysoký muž, něco přes sto devadesát měl štíhlou postavu, přesně sestřiženou bradku a husté šedivějící obočí. Zato v očích mu jen hrálo, jako by znal nějaké tajemství, které zůstalo před ostatními skryto. Věk muže, jenž si stále hrál s předmětem tvaru torpéda, se už nepochybně zhoupl na nesprávnou stranu šedesátky.

„Mohu vstoupit na palubu?“

„Vy jste od sonarů?“ zeptal se muž s úsměvem.

„Ne,“ odpověděl Meadows.

„Tak jako tak pojd'te na palubu,“ řekl muž s trochou zklamání v hlase.

Meadows vylezl na palubu a blížil se k majiteli lodi. Připadal mu povědomý. Pak už Meadows dokázal jeho tvář zařadit. „Ach, už vím,“ řekl, „vy jste ten spisovatel, který...“

„Spisovatel na penzi,“ odpověděl muž s úsměvem. „Jsem to já. Ted' na to ale chvilku zapomeňte. Vyznáte se v elektronice?“

„Ještě jsem se nenaučil ani vyměnit baterku v mobilu,“ připustil Meadows.

182

„Ksakru,“ ulevil si spisovatel. „Bouchla mi elektronika na základní desce sonaru a musím to opravit dřív, než se vyčásí a my budeme moci znovu vyplout. Opravář tu měl být už před hodinou. Musel se ztratit nebo co.“

„Jak dlouho už tu kotvíte?“ zeptal se Meadows.

„Čtyři dny,“ odpověděl spisovatel. Ještě pár a budu muset někde sehnat nová játra svým parťákům – zatím koštují místní koalku. Tedy, vyjma jednoho – ten odpřisáhl, že pít nebude, už před léty, za to je pořád na kafi a sušenkách. Jenže, kde bych ty chlapy našel? Expedice jsou vždycky něco jako plovoucí azylový dům pro šílence.“

„To jo,“ souhlasil Meadows, „takže vy se zajímáte o podmořskou archeologii?“

„Slovo „archeologie“ nesmí na palubu této lodi,“ vtipkoval spisovatel. „Archeologie nemá daleko k nekrofilii. My jsme dobrodruzi.“

„Omlouvám se,“ zarazil ho Meadows a rozesmál se. „Pátráme po zlodějích v docích. Ztratilo se vám v posledních dnech něco?“

„Vy jste Američan?“ zeptal se spisovatel. „Proč pak ale vyšetřujete zlodějnou v Anglii?“

„Věřil byste, že jde o ochranu národní bezpečnosti?“

„Ale jistě,“ připustil spisovatel. „Kde jste byl, když jsem ještě bušil do počítače? Musel jsem si všechno vymýšlet.“

„Už vážně,“ zarazil ho Meadows.

Spisovatel se na okamžik zamyslel a nakonec řekl: „Ne, my jsme o nic nepřišli. Tahle kocábka má víc kamer, než kolik fotek v plavkách má Cindy Crawfordová. Pod vodou, nad vodou, v kabinách, na přístroje. Nejspíš asi jednu taky nosím v hlavě. Půjčil jsem šije od filmového štábu.“

Meadows vypadal značně překvapeně. „Řekl jste o tom Britům?“

„Neptali se,“ poznamenal spisovatel. „Zdálo se, že se mě pokoušejí přesvědčit, že jsem nic neviděl – což ani nemuseli, protože jsem opravdu nic neviděl.“

„Takže nic?“

„Pokud se to stalo pozdě v noci, tak určitě ne,“ pokračoval spisovatel. „Je mi přes sedmdesát – tak to byste mi sem musel po desáté večer poslat nahou holku nebo mi zapálit loď pod nohama.“

„Co ty kamery?“ zeptal se Meadows.

183

„Běží celou tu dobu,“ vykládal spisovatel. „Natáčíme televizní show o našich výzkumech, pásy jsou levné, zato dobré záběry se nedají do-cenit.“

„Nevadilo by vám, kdybych se na ně kouknul?“ zeptal se Meadows.

„Za jediné podmínky,“ řekl spisovatel, když ho vedl do kabiny, „že řeknete pěkně prosím.“

Po dvaceti minutách měl Meadows to, kvůli čemu sem přišel.

NEBÍLE LABABITI HLEDÉL s opravdovým vzrušením a pln očekávání na atomovou bombu trůnící na dřevěné podlaze bytu jen kousek od Stran-du. Navzdory tomu, že šlo o čistě technický objekt – jen opracovaný kov a pár měděných drátů —, přesto bomba vyvolávala pocit úžasu a nebezpečí. Bomba byla mnohem víc než jen těleso – žila svým životem. Stejně tak jako obraz či socha naplněná životní silou svého tvůrce i tato puma nebyla jen kusem kovu. Znamenala vyslyšení modliteb jednoho národa.

Udeří přímo v srdci britského impéria.

Nenávidění Britové přece kradli artefakty z pyramid, potlačovali občany na Středním východě a po boku Američanů vedou války bez hranic. Lababiti odpálí bombu rovnou v jámě lvové. Kolem něj se rozkládal Centrální Londýn, City, kde pobývali všichni bankéři, co ten útlak financovali; umělecké galerie, muzea a divadla se nacházely nedaleko. Downing Street 10, Parlament i Buckinghamský palác přestanou existovat.

Rezidence královny byla pro něj symbolem všeho, čím opovrhoval.

Pompéznost a okázalost, počestnost a obřadnost. Velmi záhy toto vše zmizí v plamenech, které bude dštít meč islámu – až to celé skončí, svět už nikdy nebude stejný. Srdce saně bude vyrváno z hrudi. Posvátné místo, kde se psala historie, se změní ve vyprahlou poustinu, kde nezůstane naživu ani jediná lidská bytost.

185

Lababiti si zapálil cigaretu.

Nebude to dlouho trvat. Během dne přijede do města mladý jemenský bojovník. Už dříve souhlasil, že bombu odpálí. Lababiti

bude toho chlapce celý den krmit a napájet. Poskytne mu dostatek šlapek, hašíše a vybraných laskomin. Pro člověka, který se rozhodl obětovat pro jejich věc svůj život, koneckonců musí něco udělat.

Jakmile bude mít toho kluka, kde chce, a ten bude zcela souhlasit, Lababiti se spěšně stáhne.

Klíčem k úspěšnému vedení lidí, pomyslel si, není zemřít za vlast, ale poslat na smrt jiné. Nebile Lababiti rozhodně nehodlal ze sebe udělat mučedníka. Až dojde k výbuchu bomby, bude bezpečně na druhém břehu Kanálu v Paříži.

Jediné, co ho trápilo, byla skutečnost, že se mu ještě neozval al-Chálifa.

„NECHÁPU, JAK JSME TO mohli přehlédnout,“ omlouval se Rodgers.

„Na tom nezáleží,“ chlácholil ho Meadows, „teď máte státní poznávací značku té dodávky. Vyhledejte majitele a bomba nebude daleko.“

„Mohu dostat ten pásek?“ zeptal se Rodgers.

Meadows už neprozradil, že spisovatel udělal dvě kopie a ta druhá teď bezpečně spočívá ukrytá v range roveru. „Jistě,“ řekl.

„Myslím, že začneme odtud,“ řekl Rodgers, aby si znovu dodal zdání autority. „Společně se svým šéfem budeme informovat představitele amerických zpravodajských služeb o vaší neocenitelné pomoci.“

Soustavné půtky mezi agenty a zpravodajskými agenturami jsou vysilující samy o sobě. Rodgers stejně bude muset všechno hlásit svým nadřízeným, ať se stane cokoli. MI5 bude chtít sklidit veškerou slávu za odhalení bomby. Teď byl přesvědčen, že má v rukou stopu, která je dovede k likvidaci hrozby pumového útoku, a tak se pokoušel dostat Společnost na vedlejší kolej.

„Chápu,“ řekl Seng. „Nebude vám vadit, když si ponecháme range rover ještě pár dní?“

„Ne, samozřejmě, nechtě si ho,“ souhlasil Rodgers.

„Souhlasíte, abychom také znovu vyslechli majitele té putyky?“ zeptal se Meadows. „Jen abychom měli něco ve svodkách, víte?“

„Z toho chlapa jsme už vymáčkali, co se dalo,“ řekl Rodgers zvažující tuto žádost. „Nevidím nejmenší problém, proč by to mělo

vadit.“

186

Rodgers vzal telefon, aby nahlásil značku, stále však hleděl na oba Američany s jakýmsi očekáváním.

„Děkuji vám,“ řekl Seng. Kývl na Meadowse a oba dva kráčeli k range roveru. Rodgers osaměl, pak jen mávnul rukou, jako by salutoval, a vytočil konečně číslo.

Meadows otevřel dveře a vlezl si za volant, zatímco Seng dosedl na místo spolujezdce.

„Proč jsi mu dal ten pásek?“ zeptal se Seng, když za sebou zabouchl dveře.

Meadows jen ukázal na kopii ležící na podlaze a otočil range rover do protisměru.

„Pojďme se podívat za tím majitelem putyky,“ navrhl, „uvidíme, co se tam dozvíme.“

„Myslíš si snad totéž, co si myslím já?“ zeptal se po pár minutách Seng, když Meadows zaparkoval před hospodou.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Má to snad něco společného s tím motocyklem, co se na tom pásku jen mihnul?“

„Co kdybych to číslo zatím ověřil,“ navrhl Seng, „zatímco ty půjdeš dovnitř?“

Meadows vyklouzl z vozu. „Máš fakt dobrou paměť,“ řekl.

Seng zvedl dlaň, na kterou si propisovačkou zapsal číslo.

Meadows zabouchl dveře a vešel do baru.

STROMY BEZ LISTÍ v St. James's a Green Park v blízkosti Buckingham-ského paláce a uschlou travu pokryla vrstvička silné námrazy. Turisté sledovali obláčky páry vycházející z úst stráží střídajících se před palácem. Po Piccadilly se hnál muž na skútru, pak zatočil na Grosvenor Place a pomalu jel podél jezera uvnitř zahrad Buckinghamského paláce, zahrnul na Buckingham Palace Road až k Birdcage Walk. Zajel ke straně silnice u jezera v St. James's Park, zapsal si průjezdové časy a celkovou dopravní situaci. Pak vsunul notýsek do kapsy saka a nenápadně zmizel.

CABRILLO VYSTRČIL HLAVU postranním okénkem. Asi před hodinou, když míjeli nejvyšší skotskou horu Ben Nevis, už dodávku málem dohonil. Teď se MG šplhal v pohoří Grampian a dodávka měla opět náskok.

Něco se muselo stát. Cabrillo očekával, že každou chvíli spatří Adamse v robinsonu, nebo britské vojáky či letectvo. Věděl jistě, že *Oregon* posílá pomoc – vždyť je neozbrojený a jeho šance jsou čím dál mizivější. Někdo už určitě zjistil, kde touhle dobou je.

NA PALUBĚ *OREGONU* řešili stávající problém jen s omezeným úspěchem.

Lod' se stále nacházela stovky kilometrů od Kinnaird Head a hnala se plnou parou k jihu. Za pár hodin bude u Aberdeenu a za pár dalších pak přetne pomyslnou čáru pobřežních vod Skotska.

„Dobrá,“ křikl přes řídicí místnost Kasim na Hanleyho. „Adams hlásí, že má dost paliva, aby doletěl na letiště do Inverness. Jakmile tam bude, doplní nádrže po okraj a vydá se na jih podél silnice.“

„Jakýpak bude mít dolet?“ zeptal se Hanley.

„Počkej,“ odpověděl Kasim a opakoval otázku Adamsovi.

„Prakticky po celé Anglii,“ řekl po chvílce Kasim, „do Londýna to ale bez dalšího tankování nepůjde.“

„Pak bychom to měli skončit, než takový přesun bude potřeba.“

„Dobrá,“ křikl Kasim. „Adams říká, že už nastartoval.“

„Ať letí podél silnice a najde Cabrilla.“

Kasim předal rozkaz.

„Prý je tam mlha hustá jako mléko,“ opakoval Kasim, „přesto se pokusí letět nízko nad silnicí.“

„Dobrá,“ přitakal Hanley.

K jeho křeslu právě přicházela Linda Rossová. „Šéfe,“ řekla, „společně se Stonem jsme pracovali na trasovacích frekvencích štěnic na meteoritu. Teď už máme konečně trochu lepší signál.“

„Na kterém monitoru?“

Rossová ukázala na jeden u vzdálenější zdi.

Meteorit se nacházel u Stirlingu. Velmi záhy bude muset řidič naznačit, zda pojedí na východ ke Glasgowu či na západ na Edinburgh.

„Spoj mne s Overholtem,“ křikl na Stonea.

Za pár vteřin ho už měl na lince.

„ZAŘÍDÍM, ABY BRITOVÉ uzavřeli silnici před Glasgowem a Edinburg-hem,“ sděloval Overholt. „Prohledají všechny dodávky.“

„Díkybohu, že tam není moc tras, po kterých mohou jet,“ ulevil si Hanley. „Ten vůz by měli dostat.“

„Doufejme,“ řekl Overholt. „Teď na jinou notu. Volal mi šéf MI5 a děkoval za pomoc, kterou jim Meadows se Sengem poskydl při hledání té bomby. Meadows, jak se zdá, našel nějaký videopásek a na něm dohledali jakousi státní poznávací značku vozu, která je dovede k té zbrani.“

„To jsem rád,“ řekl Hanley.

Overholt chvíli mlčel, než pokračoval. „Oficiálně mne požádali, zda můžeme stáhnout své lidi — chtějí to zvládnout sami.“

„Dám Sengovi s Meadowsem vědět, až zavolají,“ ujistil ho Hanley.

„Dobře, Maxi,“ přitakal Overholt, „být tebou nijak bych s tím telefonováním nespěchal.“

„Chápu, pane Overholte,“ řekl Hanley, než zavěsil.

„Overholt tvrdí, že Britové chtějí, abychom Senga s Meadowsem stáhli a nechali je samotné zajistit tu bombu,“ shrnoval Hanley pro Stonea.

„To jsi mi měl říct před chvílí,“ odvětil Stone, „volali před minutou, abych jim našel registraci jedné britské motorky.“

„Máš majitele?“

„Jméno a adresu,“ přikývl Stone.

„Co ještě potřebují?“

„Poslal jsem faxem několik složek do Meadowsova notebooku. Využil pozemní linku. Číslo je ve zlatých stránkách jako Pub 8c Grub na ostrově Sheppey.“

MEADOWS SE UŽ DÁVNO naučil, že vyhrožování má cenu jen tehdy, když má oběť opravdu co ztratit. Agenti z MI5 a místní policie dali hospodskému jasně na srozuměnou, co se stane, když nebude spolupracovat. Zapomněli se zmínit, co se stane, když spolupracovat bude. Včely lze lákat na cukrkandl. Když ale chcete informace, peníze fungují mnohem spolehlivěji.

„Zlaté hodinky, no teda,“ prohodil Meadows, zrovna když Seng vešel dovnitř a kývl.

„Pravé piagetky,“ řekl majitel.

Meadows položil pět stodolarovek na bar a sledoval, jak Seng

usedá k baru. „Co si dáš?“ zeptal se Meadows Senga.

„Řezané,“ řekl Seng bez zaváhání.

189

Majitel šel pivo natočit. Meadows se sklonil k Sengovi a zašeptal, „Kolik máš v hotovosti?“

„Deset,“ řekl Seng a myslel tisíc.

Meadows přikývl a položil notebook tak, aby oba, on i majitel, viděli na obrazovku. „Za pět tisíc amerických babek a naše upřímné poděkování vám teď ukážu pár fotografií. Pokud poznáte chlapa, co tu byl s tím kapitánem, povíte mi to a já skončím.“

Majitel přikývl a Meadows projížděl databází fotografií známých al-Chálifových kompliců. Projeli jich skoro tucet, než je muž zarazil. Upřeně hleděl na jednu z fotografií.

„Myslím, že je to on,“ řekl nakonec.

Meadows otočil počítač, aby vlastník už nemohl vidět na displej. Pak se podíval do složky, popisující mužovy zvyky.

„Kouřil?“ zeptal se.

Majitel se na okamžik zamyslel. „Ano, kouřil.“

„Pamatujete si značku?“ zeptal se Meadows a ukazoval Sengovi složku, jako by hráli nějaké hrou a zrovna se nenacházeli v zoufalé situaci na hranici života nebo smrti.

„Ksakru,“ ulevil si majitel a zamyslel se.

Meadows ukázal na řádek, kde stálo, že Lababiti nosí zlaté hodinky piaget.

„Už vím,“ vyhrkl majitel. „Morelandsky a měl zvláštní stříbrný zapalo-vac.“

Meadows sklopil displej a počítač zavřel. Pak vstal.

„Zaplať mu,“ vyzval Senga.

Seng sáhl do kapsy saka a vytáhl balíček bankovek, pak utrl pásku. Odpočítal padesátku bankovek a podal je majiteli.

„Bobe,“ křikl na Meadowse, který už stál ve dveřích, „tohle mi budeš muset potvrdit.“

„Dal jsi mu pět táců,“ řekl Meadows, „řádně je zúčtujeme.“

OREGON SE HNAL Severním mořem jako funicí velryba. Hanley, Stone a Rossova hleděli na monitor znázorňující trasu meteoritu. Po vyladění frekvencí se signál ustálil. Výjimečné poruchy se daly připsat průchodu štenic kolem drátů vysokého napětí. Obraz, který dostávali, však byl jednoznačný.

„Hydroplán právě přistál ve Firth of Forth,“ sděloval Stone, když se podíval na další obrazovku. Je tam šílená mlha. Pana Cabrilla nenajdou.“

„Ať zůstává v pohotovosti,“ nařídil Hanley.

Stone předal zprávu vysílačkou.

Hanley se přes zajištěnou linku spojil s Overholtem.

„Dodávka jede na Edinburgh,“ řekl Hanley.

„Britové zahradili vnitřní město, stejně tak dálnice vedoucí na jih,“ popisoval situaci Overholt. „Pokud zamíří do Londýna, máme je.“

„Nejvyšší čas,“ poznamenal Hanley.

ŘIDIČ DODÁVKY SKONČIL hovor a obrátil se na spolucestujícího. „Zase změna v plánech,“ řekl uvolněně.

„Pružnost je zárukou nejen dobrého sexu, ale i jistoty, že člověk zmizí včas,“ odpověděl.

191

„Kam jedeme teď?“ Řidič mu to řekl.

„Pak musíš zahrnout vlevo,“ poradil mu spolucestující a podíval se do silniční mapy.

CABRILLO JEL DÁL a detektorem sledoval trasu dodávky. Před dvaceti minutami vozidlo zahlédl, ale když se dostali k vesnicím kolem Edin-burghu, zvýšil rychlost a začal snižovat vzdálenost.

Přestal zírat na skříňku a hleděl do krajiny.

Hustá mlha pokrývala silnici lemovanou kamennými ploty. Stromy bez listů připomínaly na šedém pozadí kostlivce. Na okamžik zahlédl malou zátoku Firth of Forth zaříznutou do Skotska ze Severního moře. Zčernalá voda se bouřila; rozpětí závěsného mostu na samém kraji vody nebylo skoro vidět.

Sešlápl pedál k podlaze a znovu se podíval na skříňku. Signál každou vteřinou sílil.

„MAM ROZKAZ VÁS TADY vyhodit a hned vypadnout,“ řekl řidič. „Někdo vás tady bude čekat.“

Řidič zpomalil před nádražím Inverkeithing, pak zastavil přímo před zřízencem s vozíkem na zavazadla.

Ještě něco?“ zeptal se cestující, když otvíral dveře.

„Hodně štěstí,“ rozloučil se řidič.

Cestující vystoupil na chodník a mávl rukou na zřízence. „Pojďte sem,“ řekl. „Potřebuji něco naložit do vlaku.“

Zřízenec přitlačil vozík. „Máte lístek?“

„Nemám,“ odpověděl cestující.

„Kde máte bagáž?“ zeptal se zřízenec.

Pasažér otevřel zadní část dodávky a ukázal na schránku.

Zřízenec se nahnul dovnitř a nadzvedl ji. Je pěkně těžká,“ řekl. „Co je uvnitř?“

„Zvláštní testovací souprava pro naftová pole,“ odvětil pasažér. „Buďte opatrný.“

Zřízenec zvedl schránku s meteoritem, přenesl ji na vozík a znovu se zvedl.

192

„Měl byste jít hned dovnitř a koupit si lístek,“ vybídl ho zřízenec. „Vlak odjíždí za necelých pět minut. Kam máte namířeno?“ „Do Londýna,“ řekl cestující a vešel do dveří. „Uvidíme se u vlaku,“ rozloučil se zřízenec.

V OKAMŽIKU, KDY zřízenec strkal vozík s meteoritem, řidič dodávky už zabočoval doleva od nádraží Inverkeithing. Jel už jen pár kilometrů směrem na Edinburgh. Doprava se začala zpomalovat, vpředu byla zácpa. Pokoušel se rozpoznat, o co jde. Vypadalo to na silniční kontrolu. Jen pomalu se sunul dopředu.

„TEĎ,“ PŘIKÁZAL HANLEY pilotovi hydroplánu přes vysílačku.

Pilot dokončil přilepování poznámky k velké termosce na kávu, pak přidal plyn. Letoun rolující po rozbouřené hladině sebou trhal a poskakoval, pak se přece jen od vodní plochy odlepil.

Pilot letěl co nejnižše. Hleděl dolů na zem a hledal jakoukoli stopu po podivně vypadajícím vozidle, které mu Hanley popsal. Nacházel se jen o třicet centimetrů nad elektrickým vedením, když konečně našel tu správnou silnici.

SIGNÁL SE ZASTAVIL. Protože Cabrillo neměl žádnou mapu oblasti, mohl jen jezdit v kruzích a hledat nejsilnější ozvu.

„**POSLEDNÍ VÝZVA CESTUJÍCÍM** ve vlaku dvacet sedm do Londýna,“ neslo se z reproduktorů v nádražní hale. „Nastupte si, prosím.“

„Mám jen americké dolary,“ řekl cestující. „Stačí?“

„Jistě, pane,“ odpověděl zřízenec. „Dovolte mi, abych odnesl vaše zavazadlo do vašeho kupé.“

Zřízenec vstoupil do vagónu, našel kupé a otevřel dveře. Pak položil schránku s meteoritem na podlahu. Když vycházel ven, vešel do kupé cestující žmoulající jízdenku v ruce.

193

„**ZNAŠ JÍZDNI RÁD?**“ křikl Hanley na Stonea.

„Odjíždí odtamtud vlak. Rovnou do Londýna,“ sděloval Stone zírající do počítače.

„Vykresli trasu,“ přikázal Hanley.

„Jsem jen kousek od Edinburghu,“ ozval se přes vysílačku Adams. „Pana Cabrilla nikde nevidím.“

„Hledej hydroplán,“ reagoval Hanley.

„Rozumím,“ odpověděl Adams.

SHEA SI POVÍDAL s Adamsem přes sluchátka. „Ať se mému autáku nic nestane.“

„Nebojte se,“ uklidňoval ho Adams. „Pokud snad ano, mí lidé to dají do pořádku.“

„To byste teda měli,“ odpověděl Shea.

„Koukejte dolů a hledejte ho.“

NA PALUBĚ OREGONU se Hanley natáhl pro rádio a zavolal hydroplán.

„Myslím, že ho vidím,“ ozval se pilot.

„Přidej k té zprávě vlak do Londýna,“ řekl Hanley, „a Adams se

přibližuje, pak ho prozvoň, aby tě viděl, a proved' ten shoz.“

„Rozumím, šéfe,“ řekl pilot.

Rychle naškrábal značkovačem další řádek a zamířil šikmo nad elektrické vedení a pak ve výšce tří metrů rovnou nad Cabrilla ve voze MG.

„... SAFRA...“ vyjekl Cabrillo, když se mu před předním sklem zjevil ocas hydroplánu.

Pilot zamával křídly, přeletěl jej a otočil se, aby dokončil druhý přelet. Jakmile Cabrillo spatřil bok letounu, poznal, že je to stroj Společnosti, a zajel na krajnici.

Stáhl střechu kabrioletu, vystrčil ven hlavu a hleděl na oblohu. Hydroplán se vracel velmi nízko a pomalu. Chvilku měl pocit, že se ho skoro může dotknout. Vtom spatřil, jak letoun opouští trubka a dopadá na chodník.

Termoska se začala koulet, až se zastavila jen tři metry od MG.

Cabrillo vylezl ven a vyrazil kupředu.

194

„PRO HYDROPLAN 8746,“ oznamovala letová kontrola z Edinburghu, „pozor na vrtulník ve vaší letové oblasti.“

Pilot hydroplánu Společnosti začal prudce stoupat a vybral si pár vteřin na odpověď.

„Pro věž, zde hydroplán 8746, vrtulník v oblasti,“ sděloval pilot, „prosím sdělte typ.“

„Pro hydroplán 8746, je to Robinson R-44.“

„Tady hydroplán 8746, už ho vidím.“

„BRITOVÉ JIŽ DODÁVKU zajistili,“ sděloval Overholt Hanleymu.

„Myslíme si, že meteorit přesunuli do vlaku do Londýna,“ oznámil Hanley.

„To si děláte legraci,“ řekl Overholt vzrušeně. „Musím okamžitě zavolat šéfa MI5 a oznámit mu to. Ve kterém vlaku?“

„Nejsme si úplně jistí, ale nejbližší vlak odtamtud jede do Londýna,“ pokračoval Hanley.

Ještě zavolám,“ řekl Overholt a práskl telefonem.

Jenže o pár vteřin později měl Overholt další hovor – tentokrát to byl prezident osobně.

PILOT HYDROPLÁNU se spojil s Adamsem vysílačkou. „Let' za

mnou a já tě k němu dovedu.“

„Už letím,“ oznámil Adams.

Hydroplán se obrátil, srovnal nad silnicí a začal další přelet s robinso-nem pověšeným za ocasem.

„Tamhle,“ křikl Shea, když spatřil MG dole na silnici.

Adams se podíval dolů. Cabrillo kráčel zpátky ke stařečkovi veteránovi.

Adams přistál na poli vedle vozovky a nechal motor běžet. Cabrillo běžel k němu s termoskou a satelitním telefonem v podpaží. Otevřel dveře spolujezdce a oba předměty položil dozadu. Shea zápasil s bezpečnostním pásem. Cabrillo jej odepnul a pomohl mu vystoupit.

„Klíčky jsou ve voze,“ křikl přes řev motoru a rotoru. „Spojíme se s vámi, abychom uhradili náklady za pronájem.“

195

Pak vklouzl na místo vedle pilota v robinsonovi a zavřel dveře. Shea se hnál z dosahu lopatek vrtulníku. Jakmile se dostal pryč, přešel silnici a zamířil ke svému milovanému MG. Prováděl pečlivou inspekci v čase, kdy Adams odstartoval. Kromě prázdné nádrže vozítka nic nebylo.

Když Adams dosáhl výšky kolem padesáti metrů, Cabrillo konečně promluvil.

„Telefon je v čudu,“ řekl do mikrofону.

„Tak jsme si to dali dohromady,“ řekl Adams. „Napadlo nás, že přeložili meteorit do vlaku.“

„Pak je tahle zpráva zbytečná,“ řekl Cabrillo a utrhl poznámku z obalu termosky.

„Je tam uvnitř alespoň kafe?“ zeptal se Adams. „Dal bych si šálek.“

Já taky,“ přidal se Cabrillo, když odšrouboval víčko a ven se vyvalila pára.

„CHÁPU TO, pane premiére,“ řekl prezident. „Budu je okamžitě informovat.“

Zavěsil sluchátko a zazvonil na sekretářku. „Spojte mne s Langstonem Overholtem ze CIA.“

Pak se opřel v křesle a čekal, až mu hovor spojí.

„Ano, pane prezidente,“ ozval se Overholt, když je propojili.

„Právě jsem mluvil s premiérem,“ vykládal prezident. „Nejsou nijak nadšení. Zdá se, že jste je vy a Společnost tak trochu honili kolem mrtvého bodu, což pan premiér popsal jako ‚honění přízraků se střelbou vedle‘. Přikázal uzavřít silnice vedoucí do dvou měst ve Skotsku a teď, když zadrželi dodávku, o které jste jim řekli, že veze meteorit, našli ji prázdnou. Chtějí, aby se Společnost stáhla, a oni prý zvládnou celou situaci sami.“

„Pane,“ namítl Overholt, „myslím, že by to byla v této chvíli obrovská chyba. Cabrillo se svým týmem jsou vystaveni těžké zkoušce. V první řadě se drží ukradeného meteoritu jako klíště. Zatím ho sice nemají, ale také ho ještě neztratili z dohledu. Za druhé vystopovali jeho pohyb i ve vlaku mířícím do Londýna – Cabrillo je už zase ve vzduchu a připravuje se k dalšímu pokusu o převzetí.“

„Ať předá informace MI5,“ přikázal prezident, „a nechá to na nich.“

197

Overholt se na okamžik odmlčel. „Pak je tady ta ztracená ukrajinská bomba. Společnost má blízko Londýna svůj tým — mohou pokračovat v tomto pátrání?“

„K této práci je najali Ukrajinci,“ řekl prezident, „žádné americké vládní agentury. Nevidím, jak bychom jim mohli z naší strany v

jejich práci bránit.“

„Požádal jsem MI5 o spolupráci,“ dodal Overholt. „Každopádně má na to Společnost morální právo.“

Tentokrát se zamyslel prezident. „Premiér nehovořil přímo o atomové bombě,“ řekl pomalu. „Daleko víc jej trápily události ve Skotsku.“

Jistě, pane,“ přitakal Overholt.

„Ať tedy pokračují v pátrání,“ řekl prezident nakonec. „Pokud zajistí tu bombu, je hrozba výroby špinavé bomby prakticky vyřešena.“

„Myslím, že vám rozumím úplně přesně, pane prezidente.“

„Hezky zlehka,“ dodal prezident, „ať v tichosti pokračují v pátrání.“

„Máte mé slovo, pane prezidente,“ rozloučil se Overholt, než telefon oněměl.

ADAMS LETĚL nad zadními vagóny vlaku dvacet sedm. Právě hodlal vysadit Cabrilla rovnou na střechu, když dostali telefonát od Hanleyho.

„Byli jsme odveleni,“ vykládal Hanley. „Britové plánují zastavení vlaku v odlehlé oblasti na pobřeží u Middlesbrough.“

„Už tam skoro jsme,“ namítal Cabrillo, „pět minut a budu ve vlaku a ten meteorit najdu.“

„Rozkaz přišel rovnou od prezidenta, Juane,“ řekl Hanley vážně. „Když odmítneme vyplnit jeho příkaz, už nikdy nedostaneme z Oválné pracovny žádnou práci. Je mi líto, ale z hlediska firemních zájmů nemá cenu riskovat.“

Adams zaslechl hovor a ubral plyn. Zůstával ale stále připraven pro případ, že Cabrillo bude chtít pokračovat. Podíval se na něj a pokrčil rameny.

„Zpátky, Georgi,“ řekl přes mikrofon.

Adams naklonil stroj doprava a vrtulník se odpojil od železničních kolejí nad zemědělskou krajinu. Zatáhl za páku a začal stoupat na bezpečnou výšku.

198

„No dobře,“ prohlásil Cabrillo unaveně „Máš pravdu, dejte nám polohu a Adams mne odveze zpátky na loď.“

„Jsme v pobřežních vodách u Edinburghu a plujeme plnou parou

na jih,“ odvětil Hanley. „Být ale sebou, nechal bych se Adamsem svézt do Londýna. Už tam jedou Meadows se Sengem. Přišli na některé zajímavé okolnosti vedoucí ke ztracené nukleární bombě.“

„Takže v tomhle pátrání pokračujeme?“ podivil se Cabrillo.

„Dokud nám neřeknou jinak,“ vysvětlil Hanley.

„Takže Společnost zajistí bombu,“ shrnoval Cabrillo pomalu, „ale Brity necháme vyhledat meteorit. To znamená, že se držíme zpátky.“

„Přesně tak, to jediné nám zbylo,“ potvrdil Hanley.

NA DEŠTĚM PROSÁKLÉ palubě trajektu ze švédského Goteborgu do Newcastlu postával Roger Lassiter a hovořil do satelitního telefonu. Původně pracoval pro CIA a to až do okamžiku, kdy ho před lety vyhodili poté, co se ukázalo, že z filipínských účtů mizely velké sumy peněz. Ty byly určené na výplaty informátorům z řad muslimských teroristů operujících v jižních provinciích. Lassiter z nich prohrál hezkou sumičku v hongkongských kasinech.

Po jeho vyhazovu CIA odhalila dalších pár skutečností. Lassiter klidně nasazoval při výsleších nepovolené mučení, neoprávněně využíval americké finanční zdroje, podváděl a kradl. Lassiter operoval v oblastech, kam jen stěží mohlo Langley dohlédnout – využíval tedy této příležitosti na maximum. Říkalo se, zeje dokonce dvojí agent ve prospěch Číny, ale jakmile ho vyhodili, celá záležitost se uzavřela.

Lassiter teď žil ve Švýcarsku a nechával se najmout za nejvyšší nabídku.

Ve Švédsku byl zcizit plány nového pohonného systému z dílny jednoho stavitele plavidel. Na tuto práci ho najali Malajci. Odevzdat kořist měl v Londýně.

„Ano,“ řekl Lassiter. „Pamatuji si, že jsme spolu mluvili. Nebyl jste si jistý, že budete potřebovat mou pomoc.“

Hawker 800XP se právě blížil k New Jersey, kde natankuje pro přelet Atlantiku. Hickman realizoval své plány za pochodu.

„Vypadá to, že ano,“ řekl Hickman.

„Co je to za práci?“ zeptal se Lassiter a zamračil se na turistu, který ho míjel na palubě. Muž mířil dovnitř.

199

„Převzít balíček a přivést mi ho do Londýna.“

„To je ale dost z ruky,“ zalhal Lassiter.

„Podle jednoho pána, kterého jsem vám pověsil ve Švédsku na paty, tak ne,“ řekl klidně Hickman. „Říkal, že jste právě na palubě trajektu směřujícího k východnímu pobřeží Anglie. Chybí vám jen pár hodin. Že by to byl někdo jiný?“

Lassiter se nenamáhal odpovédět. Když se spolu baví dva lháři, vyhrává ten, kdo si potrpí na stručnost.

„Kde je ten balíček?“ zeptal se.

„Musíte si ho vyzvednout na nádraží,“ řekl Hickman. „Bude ve skřínce.“

„Mám do Londýna letět,“ zeptal se Lassiter, „nebo jet autem?“

„Autem,“ rozhodl Hickman.

„Pak je to něco, co nesnese rentgen,“ poznamenal Lassiter.

„Riziko je tedy o to větší.“

„Padesát tisíc,“ odpovéděl Hickman, „při doručení.“

„Půlku teď,“ přel se Lassiter, „půlku po dokončení.“

„Jednu a dvě třetiny,“ navrhl Hickman. „Chci mít jistotu, že balíček doručíte včas.“

Lassiter nabídku na okamžik zvažoval. „Kdy dostanu tu první třetinu?“

„Mohu ji převést okamžitě,“ řekl Hickman. „Na jaký účet?“

Lassiter ze sebe vychrlil číslo účtu na ostrůvcích v Kanálu. „Platbu si mohu ověřit až ráno. Mohu vám věřit?“

„Zítra ráno už budete nedaleko Londýna,“ dodal Hickman, „a klidně si do banky zavoláte. Zjistíte, že už vám bylo zaplaceno ještě před doručením zboží.“

„A jak dostanu ty druhé dvě třetiny?“

„Dám vám je osobně,“ řekl Hickman.

„Tedy, že jste vyměnil sluníčko a písek za mlhu na ostrovech,“ vtipkoval Lassiter, „to už musí být opravdu významná věc.“

„Starejte se o své,“ odsekl Hickman, „já se postarám o svoje.“

„ODPOSLECHLI JSME britskou zprávu,“ volal Hickman muži ve vlaku. „Zastaví vlak v Middlesbrough.“

„Takže o tom přeložení už vědí?“ odpovéděl otázkou muž.

„Chytili vašeho parťáka u Edinburghu,“ pokračoval Hickman.

„Musel vás prodat.“

Muž zvažoval odpověď. „Pochybuji,“ odvětil. „Takhle brzo určitě ne. Někdo nás musel sledovat.“

Hickman nic nevykládal o muži, který se vloupal do jeho kanceláře. Čím méně toho ten chlap ví, tím lépe. Zatím přišel o tým z *Free Enterprise* a jednoho muže v Británii. Hickmanovi docházely trumfy. Toho muže bude především potřebovat v Maidenheadu.

„Ať už to bylo jakkoli,“ pokračoval Hickman, „problém jsem vyřešil. Vystoupíte v Newcastlu a skříňku dáte do úschovny. Klíček pak necháte v záchodové nádržce nejvzdálenější od vchodových dveří. Zařídil jsem převzetí. Postaráme se už o zbytek cesty.“

„Co mám dělat pak?“ zeptal se muž hledící ven z okna vlaku. Zastávka se jmenovala Bedlington a k jeho nové konečné zbývalo necelých padesát kilometrů.

„Půjčíte si auto a dojedete do Maidenhead,“ přikázal Hickman a předal mu adresu. „Sejdete se tam se zbytkem výsadku, který jede z Calais.“

„Zní to dobře,“ řekl úlevně muž.

„Bude to dobré,“ souhlasil Hickman.

V TÉŽE DOBĚ, kdy se Adams s Cabrillem blížili k Londýnu, překonával *Oregon* pětapadesátou rovnoběžku u pobřeží Newcastlu. Michael Halpert hleděl ve své kanceláři na hromadu vytištěných dokumentů, které mu poslal Truitt. V textu podtrhával žlutým zvýrazňovačem věty. Vtom se rozpípal jeden z počítačů a tiskárna se uvedla do provozu.

Halpert čekal, až se dokončí tisk, pak vzal papír a pustil se do čtení.

Obrázek, který Truitt ukradl, prošel srovnávací analýzou s americkou vojenskou databází. Tvář patřila jakémusi Christopheru Huntovi z Beverly Hills, Kalifornie. Hunt měl hodnost kapitána a padl v Afghánistánu. Proč měl Halifax Hickman fotografii mrtvého vojáka ve své kanceláři? Jak by to mohlo souviset s krádeží meteoritu?

Halpert se rozhodl, že se do analýzy pustí pěkně od podlahy. Pak teprve bude Hanleyho informovat.

NEBÍLE LABABITI hleděl na bombu zalitou světlem kužele baterky s opravdovou potěchou. Seděla na podlaze přízemního

obchodu na Strandu v domě, kde měl Lababiti byt. Kancelář nikdo v posledních

201

měsících nepoužíval. Lababiti v minulém týdnu odemkl šperhákem zámek a pak ho vyměnil, takže měl jediný klíč. Protože si v posledních dnech nikdo nechtěl tu místnost prohlédnout, měl Lababiti volné ruce.

Z prodejny vedly dveře rovnou do podzemních garáží. Ideální místo pro uložení bomby na dopravní prostředek, kterým ji odvezou doprostřed parku, kde ji odpálí. On sám bude mít několik možností úniku. Všechno zapadá na své místo, pomyslel si.

Zhasl baterku, vyklouzl ze dveří a kráčel do hospody poblíž hotelu Savoy přímo naproti ulice. Objednal si pintu piva a snil o destrukci a smrti.

PSAL SE 30. PROSINEC 2005. Bob Meadows s Eddiem Sengem se blížili k Londýnu. Na mokré a kluzké silnici vládl silný provoz. Seng naladil v rozhlase předpověď počasí a pak se zaposlouchal do moderátorova podrobného popisu. Topení v range roveru, kde palubní desku osvětlovalo jen mdlé světlo, jelo naplno.

Seng vypnul rádio.

„Děšť během hodiny přejde do plískanice,“ řekl. Jak tu vůbec lidi mohou žít?“

„Pochmurno je tu určitě,“ dodal Meadows hledící ven do narůstající tmy, „ale lidem to nijak očividně nevadí.“

Seng tu poznámku ignoroval. „Vjeli jsme do špičky pátečního večera,“ řekl, „lidi nejspíš jedou do Londýna do divadla nebo kam.“

„Jsem překvapen, že pan Hanley ještě nevolal,“ poznamenal Meadows.

Když odešli z té námořnické putyky, Meadows podal telefonicky hlášení.

„*Oregon* se teď nejspíš nachází někde na rozbouřeném moři,“ odpověděl Seng, když se zařadil do pomalu se pohybující kolony táhnoucí se na kilometry daleko.

203

V SEVERNÍM MOŘI bylo chladno, ale moře nebouřilo tak, jak by se dalo očekávat. Bouře postupující od severu se přenesla pod hladinu a ani citelný pokles teploty v poslední hodině nijak činnost posádky *Oregonu* neovlivnil.

V Kouzlu v podpalubí se Kevin Nixon potil. V posledních pár dnech pracoval na obnově al-Chálifova satelitního telefonu. Mobil ležel ve slané vodě od okamžiku, kdy ho hodili přes palubu, ale díky

termálním proudům, které nafoukly tělo a mrtvolu vynesly na hladinu s mobilem v kapse, nedošlo uvnitř k příliš silné korozi.

Nixon mobil rozebral na jednotlivé díly a pečlivě je vyčistil. Když jej složil dohromady, stejně nefungoval. Rozhodl se, že vysuší základní desku v malé pícce tak, aby zmizely všechny stopy vlhkosti. Vyndával díly z pece velmi opatrně pomocí pinzety, pak znovu složil přístroj dohromady a přidal nově nabitou baterii.

Mobil se rozsvítil a vyskočilo upozornění na přijatou zprávu.

Nixon se usmál a zapnul interkom.

HANLEY SE STONEM analyzovali Sengovy a Meadowsovy informace. Podařilo se jim proniknout do britského registru poznávacích značek BMVR a přiřadit ke státní značce i jméno. Pak nechali projet všechny informace o Lababitim další databází a získali číslo účtu a informace o vydaném povolení k pobytu. Stone teď zjištění porovnával.

„Platí byt na jiné adrese, než na té, kterou uvedl při pasové kontrole,“ poznamenal Stone. „Projel jsem obě adresy na mapách a našel je. Celníkům uvedl adresu v Belgravii. Budova, kde platí nájem, se nachází o pár kilometrů dál, na Strandu.“

„Strand znám,“ řekl Hanley. „Při mé minulé návštěvě jsem povečeřel v podniku Simpson's právě na Strandu.“

„Stálo to za to?“ zeptal se Stone.

„Provozují tu restauraci od roku 1828,“ vykládal Hanley. „Kdyby nevařili dobře, tak už by tam nebyli. Pohádka, rostbíf, skopové a skvělé dezerty.“

„Jak ta ulice vypadá?“ zeptal se Stone. „Ten Strand?“

„Všude plno života,“ řekl Hanley. „Hotely, restaurace, divadla. Rozhodně ne dobré místo pro tajnou operaci.“

„Pak je to ovšem to nejlepší místo pro teroristický útok.“

204

Hanley přikývl. „Najděte mi nejbližší přístávací plošinu.“ V ten okamžik se ozval zvonek interkomu. Nixon si žádal Hanleyho dolů do Kouzlníry.

LABABITI DOPIL druhou pintu lehkého anglického piva a dvojitého panáka pepřmintky.

Podíval se na zlaté hodinky a zapálil si cigaretu. Když dokouřil, špačka zamáčkł do popelníku, pohodil na bar pár liber a vyšel ven.

Jemenec, který odveze bombu na místo určení, měl přijet autobusem z letiště během pár minut. Lababiti našel zastávku hned nedaleko, opřel se o budovu a při čekání vykouřil další cigaretu.

Londýn žil svátečním ruchem. Výlohy zdobila vánoční výzdoba a na ulicích bylo plno. Většina hotelů byla vyprodána, protože lidé sem do Londýna přijížděli oslavit Nový rok. V Hyde Parku plánovali velký koncert Eltona Johna. V obou parcích, St. James's a Green blízko Bucking-hamského paláce, svítily v korunách stromů tisíce barevných světel. Ulice v blízkosti Hyde Parku se uzavrou a před podniky vzniknou venkovní restaurace a odpočinkové zóny pro obrovskou oslavu. Z bárek na Temži bude odpálen ohňostroj. Na obloze se rozhoří rachejtle.

Lababiti se usmál, vždyť jedině on znal to tajemství. On bude tím, kdo odpálí zdaleka největší ohňostroj, po němž všichni na oslavě přestanou existovat. Přijel autobus a Lababiti čekal, až lidé vystoupí.

Jemenec, vlastně ještě dítě, vypadal velmi vystrašeně a zmateně z neobvyklého prostředí. Nesměle vystoupil jako poslední a v ruce svíral levný kufr. Měl na sobě potrháný, silně obnošený černý vlněný kabát. Slaboučký náznak knírku, který nebude mít čas nad horním rtem vyrašit, teď připomínal spíše zbytek vypité čokolády.

Lababiti udělal krok vpřed. Já jsem Nebile.“

„Amád,“ odvětil ten klučina tiše.

Lababiti ho vedl po ulici směrem k bytu.

Poslali kluka, aby odvedl chlapskou práci. Lababitimu to bylo jedno –v žádném případě by ji neudělal sám.

„Jedl jsi něco?“ zeptal se Lababiti, když se odpojili od davu.

„Pár fíků,“ řekl ten kluk.

„Odneseme zavazadla do mého bytu a já tě pak provedu.“

Amád jen krátce přikývl. Očividně se třásl a nebyl schopen mluvit.

205

HANLEY SI POSLECHL al-Chálifovu zprávu, kterou dokázali z mobilu vydolovat.

„Jeho hlasový pokyn je krátký,“ poznamenal Hanley.

„Ale stačí,“ odsekl Nřxon.

„Tak s tím začni,“ řekl Hanley.

„To máš pravdu, šéfe.“

Hanley opustil Kouzličnu a šel k výtahu. Vyjel nahoru. Prošel

chodbou a znovu vešel do řídicí místnosti. Stone ukazoval na mapu centra Londýna na monitoru.

„Můžeme je vysadit rovnou tady,“ řekl. „V Battersea Park.“

„Jak je to daleko do Belgravia a na Strand?“ zeptal se Hanley.

„Přistávací plošina leží na pontonech na Temži,“ vysvětloval Stone, „mezi mosty Chelsea Bridge na východě a Albertovým na západě. Když přejdou přes ten Albertův na Queenstown Road, jsou v Belgravii. Na Strand je to jen kousek autem.“

„Prima,“ řekl Hanley.

MEADOWS VZAL HOVOR hned po prvním zazvonění.

„Jeďte do parku Battersea,“ řekl Hanley bez zbytečných slov, „je tam na Temži heliport. Cabrillo přiletí na palubě robinsonu.“

„Zařídil jsi hotel?“

„Ještě ne,“ řekl Hanley, „ale zamluvím pár pokojů v hotelu Savoy.“

„Takže jste našli našeho člověka?“ zeptal se Meadows.

„Myslíme si to,“ řekl Hanley. „Měl by bydlet hned přes ulici.“

„Skvělé,“ řekl Meadows a zavěsil.

HANLEY ZAVOLAL CABRILLA, aby mu popsal situaci. Řekl mu, že ho na heliportu budou čekat Seng s Meadowsem, pak udal jeho koordináty.

„George bude potřebovat hangár pro vrtulník na Heathrow,“ sděloval Cabrillo. „Určitě nám nedovolí ho na plošině nechat.“

„Zařídím to,“ přitakal Hanley.

„Zajistěte hotel i jemu,“ přidal Cabrillo. Je vyčerpaný.“

„Ubytuji ho co nejbližší Heathrow, v blízkosti robinsona.“

„Co dál?“ naléhal Cabrillo.

„Nixon dokázal spravit al-Chálifův mobil.“

206

„Dokáže napodobit hlas, abychom zavolali na jeho kontakty?“ zeptal se Cabrillo vzrušeně. „To se brzo dozvíme.“

ROGER LASSITER seděl na lavičce před záchody na nádraží v Newcastlu. Hlídal dveře už skoro dvacet minut. Nenašel nic podezřelého. Počkal, až muž, který právě vešel dovnitř, zase vyšel. Zdálo se, že teď toalety zejí prázdnotou. Naposledy se rozhlédl, vstal a vešel dovnitř.

Našel poslední kóji a zvedl víko nádrže.

Uvnitř ležel klíč, který rychle vyndal a strčil si ho do kapsy. Pak vyšel z toalet a našel skříňku. Další půlhodinu kontroloval situaci, a když nespatrił nic podezřelého, počkal na zřízenec a mávl na něj.

„Mám pronajaté auto na parkovišti,“ řekl s úsměvem a s dvaceti librami v ruce. „Když najedu přede dveře, přivezete mi balík?“

„Kde je, pane?“ zeptal se zřízenec.

Lassiter mu podal klíče. „Tamhle,“ ukázal, „ve skříňce na zavazadla.“

Zřízenec převzal klíč. „Jaký vůz máte pronajatý?“

„Černý sedan Daimler.“

„Výborně, pane,“ řekl zřízenec a odstrkal vozík ke skříňkám.

Lassiter vyšel z haly a kráčel přes silnici k parkovišti. Pokud se mu podaří nasednout do vozu, nastartovat a vyjet z krytého parkoviště, bude volný. Pokud by ho někdo sledoval, zasáhl by právě teď.

Nikdo se neobjevil, nikdo mu nepřekážel, nikdo tedy o jeho operaci nevěděl.

208

Zaplatil parkovné a vyjel na smyčku před nádražím. Zřízenec čekal s vozíkem u chodníku. Lassiter zastavil a pak otevřel kufr zevnitř vozu.

„Dejte to do kufru,“ vyzval zřízenec, když stáhl okénko.

Zřízenec zvedl schránku a vložil ji do kufru daimlera, pak kufr zavřel. Lassiter zařadil rychlost a odjel.

STYČNÝ DŮSTOJNÍK CIA právě teď seděl v kanceláři ústředí MI5 v Londýně.

„Vaši dodavatelé nám předali pásek, na kterém je záběr poznávací značky dodávky, která, jak jsme přesvědčeni, převážela ukradenou atomovou bombu,“ řekl. „Už jsme poslali svůj tým vyšetřovatelů. Jakmile budeme mít informace o nájemci, budeme nejspíše schopni bombu zajistit.“

„Výborně,“ řekl agent CIA bez zvláštního nadšení. Jak jsme na tom s ukradeným meteoritem?“

„I ten by měl být zajištěn velmi záhy,“ odvětil zástupce MI5.

„Potřebujete naši pomoc?“ zeptal se muž ze CIA.

„Myslím, že ne,“ odvětil reprezentant MI5. „Máme tam armádu a námořní pěchotu. Ti svou práci zvládnou.“

Agent CIA vstal z křesla. „Počkám tedy, až mi dáte vědět,“ řekl. „Poté, co meteorit budete mít ve svých rukou.“

„Jakmile se to stane, zavolám vám.“

Když muž ze CIA opustil kancelář, agent MI5 začal telefonovat.

„Kolik času zbývá do zadržení?“ zeptal se.

„Vlak přijede za pět minut,“ odpověděl hlas.

V LESNATÉ OBLASTI necelé dva kilometry od vesnice Stockton, první stanicí ležící u Middlesbrough, to vypadalo, jako by se připravovala válka. Vedle kolejí zaujaly pozice dva britské tanky Challenger. Dál na sever, zhruba v místech, kde zastaví poslední vagón, se v lese skrývaly dvě roty námořní pěchoty určené k proniknutí do vlaku zadními dveřmi. Vlevo a vpravo od kolejí na volném poli skrytém za řadou stromů parkoval letoun Harrier a vrtulník Augustawestland A-129 Mongoose se zbraňovými podvěsy.

209

Od severu se na místo setkání řítíl vlak číslo dvacet sedm. Jeho hukot nabíral na síle.

Velící plukovník britské armády čekal, až spatří nos lokomotivy. Pak se spojil se strojvůdcem vysílačkou a přikázal mu zastavit. Jakmile strojvůdce spatřil challengery, sepnul brzdy. Vlak začal zpomalovat, jiskry mu létaly od kol. Harrier a augustawestland začaly kroužit nad stromy jako palebná síla v případě potřeby přesně

v okamžiku, kdy se námořní pěchota vynořila z lesů a hrnula se všemi dveřmi do vlaku.

Navzdory metodickému prohledávání vagónů nakonec nenašli nic.

ROGER LASSITER JEL v té chvíli na jih po dálnici směrem k Londýnu. Když míjel Stockton, zaznamenal v dálce neobyklý ruch, proto vyjel exitem na Windermere, a jakmile se dostal na severojižní dálnici přes Lancaster, zamířil přes Birmingham do jižní Anglie. Lassiter si zapálil doutník a hleděl do deště.

ADAMS SLEDOVAL KOORDINÁTY GPS v okamžiku, kdy se přiblížil k Temži. Cabrillo pozoroval park na druhé straně řeky. Velký stan osvětlený bodovými světly byl obsypaný dělníky dokončujícími instalace.

„Vlevo,“ řekl Adams přes sluchátka.

Čtvercový obrys přistávací plochy byl nasvícen blikajícími světly. Pak se rozblikaly i reflektory parkujícího automobilu. Adams posunul páku a začal klesat na přistání.

„Je tam Seng s Meadowsem,“ sdělil Cabrillo. „Odvezou mne do hotelu, kde se přeskupíme. Hanley poslal spojku do služebního terminálu na Heathrow, aby ti předal klíče od hotelu. Georgi, co budeš ještě potřebovat?“

„Nic,“ řekl Adams. „Natankuji a půjdu do hotelu. Kdyby něco, prostě zavolej.“

„Vyspi se,“ řekl Cabrillo. „Zasloužíš si to.“

Adams přešel do poslední fáze sestupu, proto se nijak nenamáhal s odpovědí. Klesal nad parkem Battersea a blížil se k plošině, na kterou velmi jemně dosedl. Cabrillo otevřel dveře a popadl svůj telefon. Sklonil hlavu a v předklonu běžel pryč od robinsona. Jakmile se dostal z dosahu

210

větrného víru, narovnal se. Blížil se k range roveru i v okamžiku, když Adams odstartoval a přelétal Temží.

Meadows vystoupil na straně spolujezdce a otevřel Cabrillovi zadní dveře.

„Jak vypadá situace?“ zeptal se Cabrillo, když vklouzl dozadu a zavřel za sebou dveře.

„Vše jsme poslali Hanleymu,“ řekl Seng. „Rekl, že nám řeknete další.“

Seng jel pryč od plošiny a ven z parku. Zastavil na světlech a čekal, aby mohl odbočit na Queenstown Road a přejet přes most Chelsea.

Než je Seng dovezl před Savoy, Cabrillo je zasvětil do svých plánů.

OREGON SE HNAL K JIHU. Táhlo už skoro na půlnoc 30. prosince. Jejich loď měla zakotvit v doku blízko Londýna kolem deváté ranní. Konferenční místnost nyní praskala ve švech. Hanley psal poznámky na tabuli. Už byla skoro plná.

„Domníváme se, že situace je následující,“ začal Hanley. „Podle všeho krádež meteoritu nemá nic společného se ztracenou ukrajinskou atomovou bombou. Jsme přesvědčeni, že al-Chálifa a jeho skupina se dozvěděli o meteoritu prostřednictvím uplaceného muže v monitorovacím středisku Echelon. Proto se rozhodli zkombinovat nové možnosti s původním plánem teroristického útoku na srdce Londýna.“

„Kdo tedy původně ukradl meteorit?“ zeptal se Murphy.

„Podle posledních zjištění Dicka Truitta v Las Vegas vše ukazuje na Halifaxe Hickmana.“

„Toho miliardáře?“ zeptala se Rossová.

„Správně,“ řekl Hanley. „Nevíme pouze proč. Hickman má podíly v hotelech, letoviscích, kasinech a prodeji domácích potřeb. Pak také vlastní řadu pohřebních ústavů, továrny na železářské zboží – nože a brusky. Má také podíly v železnicích, v ropném průmyslu a provozuje satelitní televizi.“

„Staromódní pracháč,“ dodal Pete Jones. „Není jako ti dnešní super-boháči, co vydělávají majlant v jednom oboru, na software či na řetězci s pizzou.“

„Není to náhodou ještě samotář?“ zeptala se Julia Huxleyová.

„Něco jako Howard Hughes,“ odvětil Hanley.

211

„Udělám jeho psychologický profil,“ nabídla Huxleyová, „ať víme, s kým máme co do činění.“

„Halpert analyzoval počítačové soubory a pokoušel se najít něco, co by nám pomohlo určit případný motiv.“

„Jak jsme na tom s meteoritem?“ zeptal se Franklin Lincoln.

„Pokud víme, Juan s Adamsem byli očitými svědky, jak meteorit

opouští Faerské ostrovy na palubě cessny. Pak vrtulníku došlo palivo, Juan pronásledoval meteorit ve voze až na nádraží u Edinburghu. Byl připraven meteorit zajistit, když mu prezident prostřednictvím Overholta přikázal nechat celou věc na Britech. Hodlali zastavit vlak asi před hodinou. Nemáme zatím zprávy o výsledku.“

„Pokud ho už mají,“ řekl Hali Kasim, „pak nezbyvá než se vrátit do Států.“

„Správně,“ přitakal Hanley, „proto se chci plně soustředit na tu atomovou zbraň. Podle nás bomba putovala přes Černé moře do přístavu na ostrově Sheppey na palubě řecké obchodní lodi. Nejspíše agenti al-Chá-lifovy teroristické skupiny se zmocnili bomby bez zaplacení a zmizeli. Seng s Meadowsem byli nedaleko a při následném pátrání našli nahrávku, která nás dovedla až k pravděpodobnému současnému bydlišti podezřelého.“

„Podivné je,“ poznamenal Jones, „že po al-Chálifově smrti to ostatní nezabalili. Jejich vůdce je mrtev a oni stále pokračují?“

„V tom spočívá ten vtip,“ řekl Hanley. „Oni totiž nejspíš neví, že je al-Chálifa po smrti.“

„Zcela určitě s nimi nebyl v kontaktu,“ poznamenala Rossová.

„To je pravda,“ připustil Hanley. „U něj to ale není nic neobvyklého. Víme to ze záznamů, které jsme o něm za ta léta shromáždili.“

„Takže jeden z nás si zahraje na al-Chálifu?“ podotkl Meadows.

Hanley kývl na Nixona, ten zas kývl na souhlas a strčil pásek do magnetofonu. „V al-Chálifově kapse jsme našli satelitní telefon. V hlasové schránce byla jedna zpráva. Nechal jsem hlas porovnat s našimi odposlechy na záznamech a pak jsem udělal v počítači jeho hlasový otisk.“

Nixon zapnul přístroj a do vzduchu místnosti se nesl al-Chálifův hlas.

„Jsme přesvědčeni, že se můžeme pokusit zavolat z jeho telefonu a zařídit schůzku,“ řekl Hanley, „a pak bombu zajistit.“

„Kolik máme času?“ zeptal se Kasim.

„Útok přijde nejspíše zítra s úderem půlnoci,“ oznámil Hanley.

212

„Na Silvestra,“ sykl Murphy, „jsou to opravdoví zlosynové. Víme

alespoň kde?“

„V parku vedle Buckinghamského paláce je naplánována velká oslava,“ pokračoval Hanley. „Vystoupí Elton John.“

„To mne fakt naštvali,“ zuřil Murphy, „písničky toho chlápka miluju.“

„Uklidněte se, prosím,“ vzal si slovo opět Hanley. „Všichni do kajut a vyspat se. Většina z vás bude zítra v Londýně zapojena do operace. Sejdeme se v konferenční místnosti v sedm ráno. Jakmile se přiblížíme k Londýnu, všichni budou mít své úkoly a hned se vydají do města. Nějaké otázky?“

„Jen jedna,“ ozvala se Huxleyová. „Ví vůbec někdo z vás, jak se ato-movka zneškodňuje?“

„NECH AUTO PŘED HOTELEM,“ rozhodl Seng, když zajeli před Savoy a vylezl ven. Vytáhl stodolarovku a strčil si ji do peněženky. „Ale ať tu nepřekážíš.“

Cabrillo vešel dovnitř a zamířil k recepci.

„Co mohu pro vás udělat?“ zeptal se recepční úslužně.

„Jmenuji se Cabrillo,“ řekl, „pokoj mi rezervovala firma.“

Recepční naťukal jméno do počítače a pak hleděl na poznámku, kterou napsal sám ředitel. Zněla dost podivně: *Zvlášť významný host — potvrzen neomezený účet v bance na Vanutu — čtyři apartmá s výhledem na řeku — pokud bude potřeba tak i další pokoje.*

Recepční se natáhl pro klíče, pak luskl prsty. Portýr se objevil vzápětí. V ten okamžik Meadows se Sengem vešli do haly.

„Koukám, že nemáte žádná zavazadla, pane Cabrillo?“ podivil se recepční. „Budete potřebovat něco nakoupit?“

„Ano,“ přitakal Cabrillo a vzal si kousek papíru a tužku. Načmáral pár poznámek. „Zavolejte do obchodního domu Harrods zítra ráno. V pánském krejčovství tam pracuje Mark Andersen – požádejte ho, ať mi sem doručí následující položky. Zná mé velikosti.“

Meadows se Sengem se zavazadly v rukou došli k pultu. Cabrillo podal oběma mužům klíče. „Potřebujete y Harrods něco koupit?“ zeptal se.

214

„Ne,“ odvětili oba muži současně.

Portýr se shýbl pro zavazadla obou mužů, ale Seng rozhodně mávl rukou a zastavil ho. „Raději se postarejte o tohle!“ Strčil muži dvacetilib-rovku. „Pojďte s námi a vozík odvezete zpět.“

V taškách byly nacpané zbraně, komunikační přístroje a dostatek

výbušniny C-6, která by srovnala hotel se zemí. Neinformovaný portýr jen přikývl, přivezl vozík blíž a čekal, až se muži vydají do svého apartmá.

„Co si dáte k jídlu, chlapi?“ zeptal se Cabrillo, když Seng s Meadowsem naložili zavazadla na vozík.

„Něco k snídani,“ řekl Meadows.

„Pošlete nahoru do mého apartmá tři anglické snídaně,“ řekl Cabrillo a ukázal recepčnímu číslo pokoje na klíčích, „za pětadvacet minut.“

„Pojďme se osprchovat a převléci,“ obrátil se Cabrillo ke svým mužům, „sejdeme se v mém apartmá v půl druhé.“

S portýrem v patách strkali vozík před sebou k výtahu. Vyjeli do svých pokojů. Cabrillo odemkl dveře svého apartmá a zastavil se.

„Počkejte tady, prosím,“ řekl. „Pošlu po vás tohle oblečení dolů. Dejte ho vyprat a vyžehlit.“

Vešel dovnitř, svlékl se a vklouzl do županu ze skříně, pak donesl ke dveřím hromadu svých svršků. Podal je vrátnému v igelitové tašce společně se stolíbrovkou. „Přineste mi to vyprané co nejdříve,“ řekl s úsměvem.

„Potřebujete vyčistit boty?“ zeptal se hotelový zřízenec.

„Ne, děkuji,“ odvětil Cabrillo, „jsou v pořádku.“

Jakmile portýr odešel, Cabrillo vklouzl do sprchy a pořádně se vydrhl. Když skončil, hodil na sebe opět župan. Došel ke dveřím a otevřel je. Před dveřmi ležel košík s kosmetickými potřebami, vzal je do koupelny, oholil se a tváře ošetřil velmi drahou kolínskou, pak si vyčistil zuby a učesal se. Vešel zpět do obývacího pokoje a vytočil číslo řídící místnosti na *Oregonu*.

V DOBÉ, KDY Cabrillo dokončil svou toaletu, bylo ve Washingtonu osm večer. Thomas „TýDý“ Dwyer strávil pár dní v prodloužených směnách v uzavřených infekčních laboratořích v marylandském Fort Detricku v horách severně od Washingtonu, D.C. nedaleko městečka Frederick. Dwyer působil vyčerpaně. Svě arizonské vzorky prohnal pod ultrafialo-

215

vou lampou, vystavil je kyselinám, směsici plynů a dokonce je i ozářil. Skoro se na to chtěl v noci vykašlat.

Nedělo se nic.

„Zabalíte to dnes večer?“ zeptal se armádní technik.

„Jen udělám pár řezů,“ řekl Dwyer, „a zítra začneme znova v osm, souhlasíte?“

„Mám nažhavit laser?“ zeptal se technik.

Dwyer hleděl přes silné sklo do vzduchotěsné digestoře, kde na pracovní desce ležely vzorky. Dwyer již předtím vložil do otvoru pilku s diamantovým ostřím poháněnou vzduchem, pak ji přesunul blíž k pracovní desce svými rukama v silných kevlarových rukavicích. Pilka teď seděla v robotickém rameni, které Dwyer bude ovládat pomocí joysticku.

„Použiji pilu,“ hlásil Dwyer, „připravte se.“

Technik vklouzl do křesla před velký ovládací panel. Stěna před ním vyjma malých okének do uzavřené oblasti překypovala měřidly a různými ciferníky.

„Negativní,“ přikývl technik.

Dwyer pomalu a opatrně pohyboval joystickem a pilku zapnul. Pak ji navedl dolů ke vzorku. Z pily se začalo kouřit a najednou se zasekla.

Může to trvat až do poledne, než bude znovu fungovat.

HUBENOUR GUNDERSON stáhl klapky a začal klesat na přistání na Heathrow. Společně s Pilstonovou se při letu z Las Vegas střídali u řízení a ve spánku. Truitt dřímал vzadu, teď už ale byl vzhůru a srkal druhý hrnek kávy.

„Chcete taky?“ zeptal se otevřenými dveřmi kokpitu.

„Já ne, dík,“ odvětil Gunderson. „Co ty, Tracy?“

Pilstonová zrovna hovořila s věží, a tak jen mávla rukou na znamení, že nic nechce.

„Hanley pro vás dva zajistil hotel kousek od letiště,“ řekl Truitt.

„Já si vezmu do města taxík.“

Gunderson dokončil obrat před posledním přiblížením. „Tak, teď natankovat, pak už jen čekat v hotelu,“ liboval si.

„Není to špatná představa,“ poznamenal Truitt.

Truitta celou dobu letu trápila jakási můra, ale on nebyl schopen jí přijít na kloub. Pokoušel se vybavit interiér Hickmanovy kanceláře, ale

si se sponou pásu a čekal, až gulfstream dosedne.

Po deseti minutách už seděl v taxíku a řítil se opuštěnými ulicemi k hotelu Savoy. Když míjeli nádraží Paddington, najednou mu to všechno došlo.

OVERHOLT SE HODLAL vyspat na gauči ve své kanceláři. V následujících osmačtyřiceti hodinách přijde vítězství nebo porážka. Prezident znova zavolal v deset večer.

„Vaši chlapi to pořádně zpackali,“ řekl prezident. „Ve vlaku nic nebylo.“

„To není možné,“ vyjekl Overholt. „Pracuji se Společností už celé roky – nedělají chyby. Meteorit v tom vlaku určitě byl – pak ho tedy zase museli přeložit.“

„No a teď je ten meteorit,“ pokračoval prezident, „v Anglii neznámo kde.“

„Cabrillo je v Londýně,“ pokračoval Overholt. „Hledá tu chybějící bombu.“

„Langstone,“ dodal prezident, „bud' získáte situaci zpět pod svou kontrolu, nebo začnete přemýšlet o své penzi.“

„Jistě, pane,“ odvětil Overholt těsně před tím, než telefon ohluchl.

„METEORIT SE POHYBUJE na silnici jižně od Birminghamu,“ odpověděl unaveně Hanley na Overholtovu otázku. „Zakotvíme v Londýně zítra ráno a pak můžeme všechny naše agenty nasadit na jeho opětovné vyhledání.“

„To byste teda měli,“ zlobil se Overholt. „Houpe se mi židle pod zadkem. Jak jste na tom se zajištěním té bomby?“

„Cabrillo se svým týmem zjistí zítra přesnou polohu bomby a pak zavolá MI5,“ sděloval Hanley.

„Budu spát ve své kanceláři,“ řekl Overholt. „Zavolejte mi, hned jak se něco změní.“

„Určitě zavolám,“ rozloučil se Hanley.

217

DICK TRUITT dostal klíče v recepci a dal spropitné vrátnému, aby donesl jeho zavazadlo do pokoje. Pak šel chodbou k apartmá, kde bydlel Cab-rillo, a tiše zaklepal. Otevřel mu Meadows.

„Prý lehce vydělané peníze,“ poznamenal, když viděl, kdo přišel. Stoupl si stranou a nechal Truitta vejít. Truitt šel rovnou do obývacího pokoje. Na stolech ležely nedojedené talíře, spisy a různé

poznámky.

„Brý ráno, šéfe,“ pozdravil Cabrilla.

Pak šel rovnou k telefonu a zavolal si hotelovou službu, aby mu přinesla dvojité sendvič a colu. Vrátil se ke stolu a zapadl do židle.

„Halpert zjistil identitu toho vojáka na fotografii, co jsi mi poslal,“ řekl Cabrillo. „Jak ale souvisí s Hickmanem, to musíme teprve zjistit.“

„Je to jeho syn,“ řekl Truitt prostě.

„Ksakru,“ ulevil si Cabrillo, „pak máme možná motiv.“

„MUSÍ TO BÝT JEHO SYN,“ pokračoval Truitt. „Když jsem byl v Hickma-nově kanceláři, viděl jsem tam něco divného, co jsem si uložil do paměti, ale neměl jsem čas to prozkoumat, než se Hickman vrátil do svého apartmá. Na policiče vedle stolu stály dětské botičky odlité z bronzu.“

„Podivné,“ připustil Cabrillo. „Hickman ale nemá žádného oficiálního potomka.“

„To je pravda,“ přitakal Truitt, „a navíc kolem nich byly omotány psí známky.“

„Přečetl sis na nich identifikaci?“ zeptal se Seng, bývalý příslušník námořní pěchoty.

„Ne, ale někdo z policejního oddělení Las Vegas by mohl. Proč by si schovával psí známky cizího chlapa?“

„Pokud to nebyl někdo blízký,“ shrnoval Meadows, „a ta osoba nezemřela.“

„Zavolám Overholta, aby tam poslal někoho z lasvegaské policie,“ řekl Cabrillo. „Vy si odpočiňte. Mám pocit, že zítra bude perný den.“

Meadows se Sengem vypochoďovali ven, zatímco Truitt zůstal. „Spal jsem v gulfstreamu, šéfe,“ řekl. „Co kdybys mi dal tu adresu a já si udělám malý noční průzkum.“

219

Cabrillo přikývl a dal Truittovi požadovanou informaci. „Dicku, sejďme se v osm ráno,“ řekl. „Bude tady už i zbytek našich.“

Truitt přikývl, pak se šel převléknout. Za pět minut už sjížděl výtahem dolů.

HALPERT UZ ZASE dělal přes noc. *Oregon* se hnál k Londýnu jen s minimem posádky ve službě. Agenti spali v kajutách na ztichlé

lodi. Halpert miloval samotu. Nastavil počítač, aby prohledával databáze ministerstva obrany, a mezitím si došel chodbičkou do kuchyňky opéct bagetu a uvařit čerstvou kávu. Bagetu si namazal smetanovým sýrem, slepil obě půlky, strčil si ji pod paži a vzal si konvici s kávou zpět do své kanceláře.

Na podavači tiskárny ležel list papíru. Michael jej vzal a pomalu četl. Nejbližší příbuznou Christophera Hunta byla jeho matka Michelle Huntová, bytem v kalifornském Beverly Hills.

Halpert vytřukal její jméno do počítače a čekal, co se o ní dozví.

V LONDÝNĚ BYLY čtyři hodiny ráno, když Hawker 800XP s Hickma-nem na palubě dosedl na Heathrow. Na přistávací dráze už na něj čekala černá limuzína rolls-royce. Okamžitě zamířila opuštěnými ulicemi k Maidenhead.

Hickman chtěl být v Maidenheadu, až ráno odemknou. Velmi záhy tu bude zbytek jeho týmu z Calais a on musí ještě předtím spoustu věcí zařídit. Hleděl na ampulku s patogenem, kterou koupil od Vander-walda.

Trocha toho moru, přidáme meteorický prášek a voilá!!

VNITŘEK DOMU BYL na to, že se nacházel v East Endu, zařízení velmi luxusně. V posledních několika letech vysoké ceny v centrálním Londýně vedly občany k tomu, že se stěhovali pryč z městského centra i do kdysi nejšpinavější části Londýna.

Dvoupatrový dům na Kingsland Road nedaleko od muzea Geffrye přežil nálety 2. světové války prakticky nedotčen. Po letech, ve kterých dům sloužil jako ubytovna pro imigranty, kteří zaplavili oblast na konci dvacátého století, byl během posledních pár roků přestavěn na bordel

220

pro nejlepší klientelu. Patřil všude známému zločineckému klanu z East Endu, v jehož čele stál Derek Goodlin.

V přízemí se nacházel salon, malé salony a hospůdka. V horním patře postavili kasino s barem podél zdi a nahoře pak byly ložnice zařízené podle chutí a libostí místních klientů.

Lababiti zajel svým jaguárem před podnik a vystoupil s Amádem. Derek Goodlin byl o jeho příjezdu předem informován. Říkalo se mu potajmu „Veš“ vzhledem k jeho slídivým očkům a podobané tváři. Ted' stál před podnikem a hnal se ke dveřím s úsměvem a hlavou

plnou balíku peněz, na který si dnes přijde.

Goodlin už měl s Araby co do činění, a tak věděl, že tu Lababiti nechá tisíce, než bude mít dost.

„Chivas a colu,“ poručil Goodlin barmanovi, když i ten se hnál uvítat hosty.

Rozrazil dveře, doširoka se usmál a ukázal zkažené zuby.

„Ach, pan Lababiti,“ rozplýval se. Byl to ale úsměv hada zamrzlého v ledu. „Jak jsem rád, že jste dnes večer tady u nás.“

Lababiti byl Goodlinem zhnusen, ztělesňoval veškerou špatnost Západu dohromady. Goodlin prodával hřích a mravní zkaženost – což nic neměnilo na tom, že Lababiti jeho zboží velmi často kupoval.

„Brej večer, Dereku,“ řekl tiše a přijal drink od číšníka, který se proplétal kolem. „Koukám, že pořád hraješ ty stejné pokřivené hry.“

Goodlin se opět usmál svým zlovoleným způsobem. „Dodávám jen to, co lidé chtějí,“ odpověděl.

Lababiti kývl a pokynul Amádovi, aby šel dovnitř. Došli ke zdobenému mahagonovému baru. Posadil se na židli u kulatého stolu, na jehož desce hořela svíčka. Amád za ním hopsal jako psíček.

„Zas budete dnes hrát?“ zeptal se Goodlin, jakmile se oba usadili.

„Možná později,“ odvětil Lababiti, „ale teď naliž mému příteli arak a pak sem přiveď Sally.“

Goodlin naznačil číšníkovi, aby našel láhev se silným alkoholickým nápojem Středního východu s chutí po lékořici. Pak se podíval na sedícího Lababitiho. „Sally Forthovou nebo Sally Spankovou?“

„Forthovou pro něj,“ ukazoval Lababiti, „Spankovou pro mě.“

Goodlin odběhl sehnat šlapky. Vzápětí už číšník stavěl před hosty láhev a sklenice. Amád, jemuž bylo předurčeno zemřít, vypadal vystrašeně.

221

DEREK GOODLIN zavřel dveře za Lababitem a jeho přítelem a vrátil se do své kanceláře. Posadil se a začal přepočítávat balíček bankovek, přitom srkal svou brandy. Bude to skvělá noc. Arab a jeho tichý přítel přinesli podniku dobrých pět tisícovek. Společně s pravidelným japonským hostem, který prohrával velké peníze u stolu s ruletou, to bude o třicet procent víc proti minulé noci.

Když přetahoval přes balíček bankovek gumovou pásku a chtěl jej

strčit do sejfu, ozvalo se zaklepaní na dveře. „Moment,“ zavolal. Vložil hotovost do sejfu, zavřel dveře a nastavil kombinaci.

„Dobrá,“ řekl, když byl sejf zajištěn. „Pojďte dál.“

„Jdu si pro svý prachy!“ houkla na něj Sally Forthová, „a je to naposledy!“

Pod levým okem měla fialový otok.

„Lababiti?“ zeptal se Goodlin. „Já si ale myslel, že jsi byla s tím klukem.“

„To taky jo,“ zlobila se Sally. „Začal se chovat sprostě, když...“

„Když co?“ zeptal se Goodlin.

„Když se mu nepostavil,“ odpověděla Sally Forthová.

Goodlin sáhl do zásuvky pro jednu z obálek, které připravil pro děvčata pracující této noci, a podal ji Sally. „Vezmi si pár dní volna,“ řekl, „vrať se ve středu.“

Dívka unaveně přikývla, vyšla z kanceláře a zamířila dolů do haly.

LABABITI ŘÍDIL svého jaguára na západ po Leadenhall Street. Amád seděl vedle něho velmi tiše.

„Bavil ses?“ zeptal se.

Amád jen něco zabručel.

„Budeš zítra připraven?“

„Alláh je největší,“ řekl tiše Amád.

Lababiti se otočil a pohlédl na Jemence sledujícího míjející budovy. Začínal mít pochybnosti o Amádovi, ale nechával si je pro sebe. Zítra dá tomu Jemenci poslední instrukce.

Pak projede tunelem pod Kanálem a unikne do Francie.

TRUITT KRÁČEL DOLŮ po Strandu a pak vešel do vedlejší uličky, kde si podle záznamů Lababiti pronajal byt. V přízemí se nacházel prázdný

222

obchod propojený s chodbou. V dalších třech podlažích se nacházely apartmány se ztemnělými okny, neboť nájemníci v tuto hodinu spali. Truitt odemkl šperhákem dveře do chodby a začal v ní kontrolovat poštovní schránky. Hleděl na jména i v okamžiku, kdy před domem zastavil jaguár a vystoupili dva muži. Truitt se skryl za výtahem pod schody vedoucími nahoru a naslouchal, jak muži vstupují dovnitř a jdou k výťahu.

Dick čekal, než výtah sjede dolů, otevře se a zase zavře. Kabina

pak jela nahoru. Teprve tehdy Dick vyšel ven a hleděl na ukazatel pater. Výtah se zastavil ve druhém patře. Truitt se vrátil ke schodům a vyběhl je. Vytáhl z kapsy malý mikrofon, sluchátko si strčil do ucha a pomalu šel chodbou kolem bytů. Z jednoho z nich zaslechl chrápajícího muže, z dalšího kočičí mňoukání. V polovině chodby zaslechl hlasy.

„Rozlož to na posteli,“ ozval se hlas.

Truitt odpověď už neslyšel. Zapamatoval si číslo a okamžitě zaregistroval i stranu, kam vedou okna. Na ulici. Pak se protáhl kolem dveří s malým Geigrovým počítačem, který měl s sebou.

Po radiaci ani stopy.

Potichu seběhl ze schodů, vyšel z haly a pak se zahleděl nahoru do oken Lababitiho bytu. Stažené žaluzie. Truitt se protáhl kolem zádi jaguára a k nádrži připevnil malý magnetický disk. Pak obešel vůz s přístrojem na měření radiace, ale nenašel žádné stopy ani tady.

Ukládal si do paměti celkové uspořádání budov a pak se vrátil na Strand.

Ulice skoro zela prázdnotou; projíždělo jen pár taxíků a dodávka vezoucí zboží do čtyřiaadvacet hodin otevřené restaurace McDonald. Truitt šel po severní straně Strandu a četl si plakáty před divadly. Před Leicester Square přešel na jižní stranu. Minul výprodej veteránů britských motocyklů. Zastavil a hleděl do výlohy osvětlené bodovými světly. Značky jako Ariel, BSA, Triumph i legendární Vincent tu měly své zástupce. Pro motocyklového fanouška hotová cukrárna.

Vrátil se k McDonaldu a objednal si kávu a taštičku.

V PŮL ŠESTÉ londýnského času – v 21.30 v Las Vegas – kapitán Jeff Porte z policejního oddělení Las Vegas těžce přesvědčoval šéfa ochranky Dreamworldu, aby ho pustil do půdního apartmá.

223

„Potřebujete povolení k prohlídce,“ trval na svém strážný, „jinak vás nemohu pustit dovnitř.“

Porte to zvážil. „Dozvěděli jsme se, že tu došlo k vloupání,“ řekl, „vyšetřujeme tedy zločin.“

„Jeffe, stejně vás tam pustit nemohu,“ trval na svém šéf ochranky.

„Pak tedy vzbudím soudce a to povolení si přinesu,“ řekl Porte, „a až se vrátím, budou u toho televizní kamery. To zcela určitě pomůže

výnosům ve vašem kasinu – kamery všude v hale a na přístupných místech!“

Strážný se zamyslel. „Jdu si zavolat,“ rozhodl se.

HICKMAN UŽ SKORO dojel do Maidenheadu, když zazvonil satelitní telefon. Strážný vysvětlil, co se děje, a Hickman nakonec odpověděl.

„Trvejte na tom, že potřebují povolení,“ řekl, „pozvěte tam našeho právního zástupce, ať se tím zabývá. Za každou cenu odkládejte jejich vstup co nejdéle to půjde.“

„Pane, máme nějaký problém?“ zeptal se strážný.

„Nic, co bych nezvládl,“ rozloučil se Hickman a odpojit se.

Sít se kolem něj omotávala. Cítil, jak se jednotlivá oka stahují čím dál těsněji.

MICHAEL HALPERT ROZŠÍŘIL své pátrání. Připojit se na počítač FAA, Federální letecké asociace, a vytáhl si letové záznamy Hickmanova letounu. Jakmile se do nich podíval, věděl, že jsou na stopě pravého muže. Jeden z jeho letounů Hawker 800XP vyplnil záznam o přeletu do Grónska, další pak hovořil o letu na trase Las Vegas – Londýn s tím, že letoun se právě nachází v Londýně.

Vytiskl záznamy a začal prohledávat britský rejstřík nemovitostí.

Pod Hickmanovým jménem hledání nic nenašlo, proto Halpert procházel dlouhý seznam jeho společností. Bude to trvat hodiny, než tento postup přinese nějaké ovoce. Zatímco počítač pracoval, Halpert usilovně přemýšlel, proč se nejbohatší lidé světa spojují s arabskými teroristy a chtějí v Londýně odpálit nukleární bombu.

Vždy jde o peníze nebo lásku, pomyslel si Halpert.

V žádném případě nenacházel možnost, jak by Hickman na výbuchu

224

atomové bomby mohl vydělat. Po hodině hledání finančního motivu Halpert své úsilí vzdal.

„Pak to tedy musela být láska,“ došlo mu.

A koho můžeme milovat tak, abychom pro něj zabíjeli? Jen svou rodinu.

OREGON KOTVIL V PŘÍSTAVU Southend-on-Sea v ústí Temže od šesté hodiny ranní.

Agenti již vstali a osprchovali se. Postupně se scházeli v jídelně na snídani. V sedm hodin probíhala operační porada v konferenční místnosti. Hanley si pár hodin odpočinul, ale už od páté byl zpět a plánoval logistické zajištění nadcházející operace.

Po šesté vzbudil telefonicky Overholta.

„Brzy vyrazíme do Londýna,“ sděloval. „Myslíme si, že hlavního pachatele známe, ale ještě musíme najít stopy po radiaci.“

„Koordinujete své úsilí s MI5?“ zeptal se Overholt.

„Pan Cabrillo se s nimi brzy spojí a předá jim řízení operace. Chce si jen být jist, že tu naši lidé budou jako záloha.“

„Zní to rozumně,“ řekl unaveně Overholt. „Kde se nachází meteorit?“

„Jedno po druhém,“ odpověděl Hanley. Jakmile pomine hrozba bombového útoku, pak převedeme náš tým na tento problém.“

„Kde se právě nachází?“

„Jižně od Oxfordu,“ řekl Hanley. „Sune se k jihu. Jakmile překročí hranice Londýna, půjdeme si pro něj. Pokud ne, zajistíme ho, až zlikvidujeme tu bombu.“

226

„Policie v Las Vegas byla zahánána do kouta,“ řekl Overholt, „tak jsem vydal závazný pokyn o ohrožení národní bezpečnosti, kterým jsou zmocněni k jakémukoli zákroku, pokud zvaží, že je potřeba. Měli by vstoupit do jeho apartmá co nejdříve. Pokud se ale mýlíte a Hickman v torn není namočen, tak jsem bez místa, až to celé skončí.“

„Pane Overholte, bez obav,“ řekl Hanley. „Vždycky hledáme

kvalifikované osoby do našeho spolku.“

„Pane Hanley, s vámi je tedy legrace,“ rozloučil se Overholt.

Hanley zavěsil telefon do vidlice svého velitelského křesla a otočil se ke Stoneovi.

„Jak jdou přípravy?“

„Jako obvykle, Truitt je už zase děvečka pro všechno,“ odvětil Stone. „Dělá na tom už od noci. Nakoupil britské oblečení a pláště pro celý tým, který do Londýna posíláme. Zařídil i autokar, kterým je odtud přiveze. Naposledy jsem s ním mluvil, když už jel sem.“

„Šikula,“ řekl Hanley. „Co Nixon?“

Nbcon má vše připraveno a provádí už jen poslední kontrolu.“

„Halpert?“ zeptal se Hanley.

„Pořád na tom dělá, alespoň co jsem ho viděl naposledy. Tvrdí, že našel jiný úhel pohledu a že výsledky bude mít za pár hodin.“

„Jak jsme rozmístěni?“ zeptal se Hanley.

„Čtyři už jsou v Londýně,“ předčítal Stone z listu papíru. „Cabrillo, Seng, Meadows a Truitt. V šestici, co čeká na přepravu, jsou Huxleyová, Jones, Lincoln, Kasim, Murphy a Rossová.“

„Pak budeme v Londýně mít deset lidí,“ shrnul Hanley.

„Správně,“ souhlasil Stone. „Na letišti Heathrow je Adams s robinsonem a Gunderson s Pilstonovou na palubě gulfstreamu. Judy Michaelsová se letecky vrací z dovolené a převezme pilotáž hydroplánu.“

„Posádka na *Oregonu*?“ zeptal se Hanley.

„Plavidlo budou řídit Gannon, Barrett, Hornsby, Reinholt a Reyes.“

„Kdo dál?“

„Ty, já, Nbcon v Kouzlíme. Crabtreeová se postará o logistiku a King,“ doplnil Stone.

„Na Kinga jsem zapomněl,“ řekl Hanley. „Potřebujeme ho tu jako podporu.“

„Mám zahrnout i Truitta?“

227

Hanley se na okamžik zamyslel. „Ne,“ řekl nakonec. „Ať ho Adams vyzvedne. Oba zůstanou v pohotovosti. Chci, aby se drželi blízko a byli připraveni se vznést do vzduchu okamžitě, jakmile to

bude potřeba. Adams s Kingem mohou zajišťovat krytí ze vzduchu.“

„Zařídím to,“ odvětil Stone.

„Prima.“

„TRUITT DNES RÁNO prolezl dům, kde má podezřelý pronajatý byt,“ řekl Cabrillo.

Cabrillo, Seng a Meadows právě snídali v předsedově apartmá.

„Kde je teď?“ zeptal se Meadows.

„Jede do doku, kde kotví *Oregon*, aby naložil zbytek týmu.“

„Nejspíš se mu nepovedlo detekovat radiační stopy,“ řekl Seng, „jinak bychom už byli v akci.“

„Správně,“ přitakal Cabrillo.

„Musíme tedy počkat, než udělají první krok?“ zeptal se Meadows.

„Pokud je bomba v Londýně,“ poznamenal Cabrillo, „a podezřelí si uvědomí, že je jim někdo na stopě, bombu odpálí kdykoli. Možná, že nebudou u svého primárního cíle, ale s nukleární hlavicí, i když malou, jako je tahle, by přesto způsobili šílenou zkázu.“

„Takže se je pokusíme vyplašit,“ navrhl Seng, „zmočíme se bomby a zneškodníme ji?“

„To určitě MI5 nechce,“ namítl Cabrillo, „podle mne by se to ale tak mělo udělat.“

Cabrillo si utřel pusou lněným kapesníkem a podíval se na hodinky.

„Za pět minut v hale.“

„Co máme dělat?“ zeptal se Seng.

„Držet pozice v blízkosti toho bytu a zjistit si celkovou situaci místa cínu.“

EDWARD GIBB neměl žádnou radost. Strávit svátek tím, že vás vzbudí na Silvestra a přikážou jít do práce, nikomu nepřidá. Právník zavolal ráno a požádal ho, aby se sešel s novým majitelem. Má prý na něj čekat před vraty textilky, aby mu odepkl. Gibb málem odmítl – chtěl jít do penze

228

a hodlal to oznámit personálnímu hned, jak přijdou zpátky do práce –jenže myšlenka, že pozná záhadného kupce, ho přímo pohltila.

Osprchoval se, oblékl a dal si malou snídani sestávající z čaje a toastu a odjel k textilce. Limuzíně parkující před vraty běžel motor a z výfukových plynů se v mrazivém vzduchu tvořily obláčky. Okénko

sjelo dolů a z něj se na něj usmíval jakýsi muž.

„Pan Gibb?“ zeptal se.

Gibb přikývl.

„Halifax Hickman,“ představil se muž a vylezl z vozu. Zůstal stát na asfaltu u dveří. „Omlouvám se, že jsem vás o svátcích vytáhl od rodiny.“

Muži si stiskli ruku.

„Žádný problém, pane,“ odvětil Gibb a zamířil ke vratům. „Chápu, že chcete vidět, za co jste utratil své peníze, co nejdříve.“

„Jedu do Evropy,“ lhal Hickman, „a nemám moc času.“

„Chápu to, pane,“ odvětil Gibb a vytáhl z kapsy klíče. Odemkl bránu.

„Děkuji vám,“ usmál se Hickman, když Gibb otevřel vrata a ustoupil.

„Nechtě si tyhle,“ řekl Gibb a podal Hickmanovi svazek. „Mám náhradní.“

Hickman si klíče strčil do kapsy. Gibb obešel vrátnici a přes vrata vešel do rozlehlé dílny, kde se tkaly látky. Pak se natáhl k hlavnímu vypínači na stěně a zapnul jej. Vnitřek obrovského prostoru se rozsvítil. Gibb se podíval na Hickmana. Muž si prohlížel různorodé mašiny.

„To je rolovačka a vakuový lis,“ vysvětloval Gibb a ukazoval na stroj připomínající ohřívač od Burger Kinga. „Materiál sem přichází po pásu, tamhle se zpracovává a tamhle zase vylézají role.“

Kovový rám s rolemi visící asi v úrovni pasu se přesunoval do balírny, kde se vypínal do půlkruhu v prostoru končícím nákladovou rampou. Role látek bylo možno odtlačit k balení či k nakládání do beden. Z rampy je pak odvážely dodávky k zákazníkům.

Hickman sjížděl očima celkový prostor. „Tohle jsou ty modlitební koberečky do Saudské Arábie?“ zeptal se s očima upřenými na tři velké kovové kontejnery vedle stavů a vrat na rampu. „Mohu se na ně podívat?“

„Ano, pane,“ odvětil Gibb. Odemkl kontejnery jeden po druhém a otevřel je dokořán. „Máme zpoždění s dodávkou.“

Hickman nakoukl dovnitř. Každý z kontejnerů připomínal malý přívěs, který byl vyvinut speciálně pro transport na palubě

nákladního Boeingu 737. Koberečky visely v napínacích ve stropě kontejnerů a táhly

229

se do jeho hloubky, až kam oko dohlédlo. V každém z nich se jich nacházely tisíce.

„Proč už nejsou zcela naplněné?“ zeptal se Hickman.

„Musíme je chemicky ošetřit insekticidy a dezinfekčním prostředkem. Jinak by je nepustili do Saudské Arábie. Nechtějí tam nemoc šílených krav či nějakou vzduchem přenosnou chorobu — ve všech zemích je to teď povinné.“

„Nechtě je otevřené,“ rozhodl Hickman, „a dejte mi od nich klíče.“

Gibb přikývl a podal Hickmanovi klíče.

„Kdy se vrátí dělníci po svátcích zase do práce?“ zeptal se Hickman.

„V pondělí, druhého ledna,“ odvětil Gibb a následoval Hickmana, který se vracel mezi stroji zpět do haly.

„Přijede sem pomoci pár chlapíku ze Států. Tahle zakázka má absolutně nejvyšší prioritu,“ rozhodl Hickman, když se blížili k chodbě a hlavní kanceláři.

„Můžete mi nyní ukázat kancelář s telefonem, odkud bych si mohl hned teď zavolat?“

Gibb ukázal na schody vedoucí do prosklené kukaně nad dílnou. „Pane, použijte mou, není zamčená.“

Hickman se usmál a podal Gibbovi ruku. „Pane Gibbe,“ řekl nenucené, „vraťte se ke své rodině. Uvidíme se v pondělí.“

Gibb přikývl a pak zamířil ke dveřím. Náhle se však otočil. „Pane Hickmane,“ řekl pomalu, „uděláte mi radost, když přivítáte Nový rok s mojí rodinou.“

Hickman už byl v polovině schodů, kde se zastavil a hleděl na Gibba. „To je velmi lákavá nabídka,“ řekl. „Já ale oslavuji příchod Nového roku v tichém rozjímání.“

„Nemáte rodinu, pane?“ zeptal se Gibb.

„Měl jsem syna,“ odvětil Hickman tiše. „Byl ale zavražděn.“

Otočil se a zamířil nahoru po schodech.

Gibb se otočil a prošel dveřmi. Hickman byl rozhodně někdo jiný, než psali v novinách. Osamělý člověk, ničím výjimečný. Gibb najednou začal zvažovat svůj odchod do penze – s Hickmanem jako

vlastníkem by se tady mohly dít velké věci.

Hickman vešel do kanceláře a hned se natáhl po sluchátku.

230

CABRILLO VEŠEL DO HALY s Meadowsem a Sengem v závěsu. Okamžitě se k nim připojil blondák v černém obleku a naleštěných botách.

„Pan Fleming vám vyhradil místnost vedle jídelního sálu, můžete si tam povídat v naprostém soukromí,“ řekl a připomněl svého šéfa z MI5. „Přímo tudy.“

Seng s Meadowsem zamířili k hlavním dveřím. Jakoby zázrakem zrovna v tuto chvíli dočetlo několik mužů své noviny a vstalo. Jejich průzkum se tedy neobejde bez náležitě pozornosti.

Cabrillo následoval blondáka do jídelny. Zatočili v polovině chodby doleva a vešli do vyhrazené místnosti, kde u stolu nad konvicí čaje a pečiva na stříbrném podnose seděl jakýsi muž.

Juane,“ řekl, když vstal.

„Johne,“ odvětil Cabrillo a stiskl nabízenou ruku.

„To bude vše,“ obrátil se Fleming na blondáka. Ten vyšel dveřmi, které za sebou zavřel.

Fleming ukázal na křeslo, kde se Cabrillo posadil. Fleming mu nalil šálek čaje a mávl rukou k podnosu se sladkým pečivem.

„Už jsem jedl,“ odmítl Juan a napil se čaje.

Fleming se podíval do Cabrillových očí a chvíli se snažil svůj pohled udržet. „Tak, Juane, co se to kčertu děje?“ zeptal se.

V KONFERENČNÍ MÍSTNOSTI *Oregonu* se zaplnila všechna místa. Hanley vešel poslední, zamířil k pultíku a na něj položil složku.

„Situace vypadá takto,“ začal Hanley. „Jsme přesvědčeni, že jsme určili polohu bomby v londýnském centru ve West Endu. Richard Truitt prohledal činžák, kde si tajně najal byt hlavní podezřelý Nebile Lababi-ti. Truitt ho dokonce viděl s dalším mužem, jak se vracejí pozdě v noci domů. Když vešli do bytu, Truitt prošel kolem jejich dveří s Geigrovým počítačem, ale nezachytil ani stopy radiace. Vás šest bude podporovat Cabrilla, který je už na místě s Meadowsem a Sengem. Truitt umístil lokátor na Lababitího jaguára. Od té doby se vůz nepohnul z místa.“

„Máme nějakou představu o možném čase útoku?“ zeptala se

Rossová.

„Jsme pořád přesvědčeni, že podle plánu odpálí bombu na Silvestra o půlnoci,“ řekl Hanley. „Jako symbolické gesto.“

„Dostaneme v Londýně přesné pokyny?“ zeptal se Murphy.

231

„Jistě,“ odvětil Hanley. „Cabrillo koordinuje úsilí s MI5. Právě oni a Cabrillo vám předají konkrétní úkoly, jak bude potřeba.“

Vtom se rozezvučel Hanleyho pager. Odepnul ho od opasku a hleděl na displej.

„Tak jo, lidičky,“ řekl. „Truitt je už tady. Odveze vás do Londýna. Je venku. Nezapomeňte si s sebou vzít ty bedny, co připravil Nřxon. Jsou rozloženy u lávky. Další otázky?“

Nikdo se neozval.

„Hodně štěstí,“ rozloučil se Hanley.

Šestice vyšla ven do chodby.

V OKAMŽIKU, kdy Fleming dopíjel svůj šálek čaje, Cabrillo dokončoval svůj výklad.

„Premiérovi se jen stěží podaří udržet tyto události pod pokličkou,“ namítl Fleming.

„Pokud ale Hamídova skupina zjistí, že jsou prozrazeni, mohou bombu kdykoli odpálit,“ řekl Cabrillo. „Naší šancí je využití záznamu al-Cháli-fova hlasu, případně počkat, než se pohnou a dovedou nás k bombě, kterou pak zajistíme.“

„Měli bychom především zrušit ten koncert,“ řekl Fleming. „Bylo by tam méně lidí.“

„Myslím, že bychom Hamídvě skupině jen nahráli,“ podotkl Cabrillo.

„Pak musíme evakuovat královskou rodinu a premiéra na bezpečné místo,“ řekl Fleming.

„Pokud to dokážete utajit,“ přikývl Cabrillo, „nepochybně ano.“

„Princ Charles by měl uvést Eltona Johna, ale může předstírat nevolnost,“ oznámil Fleming.

„Použijte dvojníka,“ navrhl Cabrillo.

„Jestli mají v plánu udeřit v době koncertu,“ shrnoval Fleming, „a zbraň dosud není na místě, pak ji tam budou muset dovézt.“

„Pokud necháte své lidi prohledat všechny oblasti přilehlé k místu, kde se bude koncert konat, Geigerovými počítacími a nic nenajdou, pak

je jasné, že chtějí bombu dovézt nějakým dopravním prostředkem.“

„Takže pokud v přilehlých oblastech nic nenajdeme,“ pokračoval Fleming, „stačí nám uzavřít příjezdové cesty na Mayfair a St. James.“

232

„Přesně tak,“ souhlasil Cabrillo. „Zácpa je už teď doslova šílená. Můžete tam postavit nákladáky a ve vhodné chvíli jimi ulice přehradit. K tomu ale nejspíš nedojde. Pokud se nepletete a Lababiti má tu bombu, v jeho jaguáru není, ale nemůže zas být daleko. Myslím, že máme jedinou naději, nasadit na něj neprostupné sledování. Musíme na něm viset jako mouchy na mrtvole. A sebrat ho ve vhodnou chvíli.“

„Budeme pak mít ale čas tu bombu zajistit?“ zeptal se Fleming.

„Čím dál od místa koncertu ji zachytíme, tím víc ho budeme mít. Ujistěte se, že všichni vaši lidé mají schémata a vědí, které dráty přestřihnout, aby odepnuli časovač.“

„Bože,“ vzdechl si Fleming, „kdybychom tak věděli, kde ta bomba je.“

„Máte pravdu,“ přitakal Cabrillo, „všechno by bylo hned jednodušší.“

OVERHOLT PRÁVĚ PŘEDÁVAL zprávy o posledním vývoji tomu nejvyššímu.

„Pane prezidente, to je asi tak všechno,“ uzavřel Overholt na Silvestra ráno.

„Nabídl jste Britům veškerou pomoc?“ zeptal se prezident.

„Samozřejmě, pane prezidente,“ řekl Overholt. „Fleming, ten, co velí MI5, tvrdil, že nemůžeme nic dělat vyjma toho, že budeme mít v pohotovosti pár expertů na nukleární hlavice ze základny v Mindenhallu.“

„Což jste zařídil, že?“ ujistil se prezident.

„Americké letectvo je tam vrtulníkem vysadilo asi před hodinou,“ přitakal Overholt. „Jsou nyní v Londýně a měli by se spojit se Společností a MI5.“

„Co ještě můžeme udělat?“

„Spojil jsem se s Pentagonem,“ řekl Overholt. „Připravují záchrannou operaci, kdyby se snad něco zhatilo, včetně masivní lékařské pomoci.“

„Nechal jsem z londýnské ambasády evakuovat všechny, co tam nejsou nezbytní,“ připomněl prezident. „Moc lidí tam naštěstí nebylo, jsou přece jen svátky.“

„Nevím, co víc udělat,“ uzavřel Overholt. „Jen se modlit, aby to dobře skončilo.“

234

ZA VELKOU LOUŽI Fleming právě hovořil s premiérem.

„Nemáme už čas,“ řekl nakonec. „Musíme vás evakuovat včetně vaší rodiny. Okamžitě.“

„Neutíkám z boje,“ rozhodl premiér. „Evakuujte mou rodinu, já tu

zůstanu. Kdyby se to zvrtilo, nemohu přece nechat své spoluobčany umřít, když jsem o té hrozbě věděl.“

V následujících minutách se rozhovor zvrhl v ohnivé Flemingovo přesvědčování o nezbytnosti premiérový evakuace, ale premiér neuhnul ani o píd’.

„Pane,“ vzdal to nakonec Fleming, „když se z vás stane mučedník, ničemu to nepomůže.“

„To je fakt,“ souhlasil premiér, „ale stejně zůstanu.“

„Pak se alespoň přesuňte do krytu pod ministerstvem obrany,“ navrhl Fleming. „Jsou tam generátory čerstvého vzduchu a kryty mají vyztužené stěny.“

Premiér vstal. Schůzka skončila.

„Budu na koncertě,“ řekl premiér. „Zajistěte mou bezpečnost.“

„Jistě, pane,“ řekl Fleming, vstal a zamířil ke dveřím.

ČTYŘI PARABOLICKÉ mikrofony skryté na okolních budovách vedlejší ulice Strandu mířily na okna Lababitiho apartmá. Antény zaznamenávaly vibrace skel a zesilovaly zvuk, až nakonec byl rozhovor uvnitř bytu zesílen na úroveň vysoce kvalitní nahrávky.

Agenti MI5 v roli taxikářů jezdili kolem, zatímco další hleděli do výloh obchodů či jedli v místních restauracích. V hotelu přímo přes ulici agenti v hale pročítali noviny a čekali, až přijde jejich čas.

TRUITT VSTAL ze sedadla vedle řidiče, když autobus zastavil před hotelem Savoy. Zavolal z mobilu Cabrilla, zatímco Meadows se Sengem čekali před dveřmi do haly. Truitt vylezl z autobusu a šel za zbytkem týmu. Mířil k hotelovým dveřím.

„Máme se sejít v Cabrillově apartmá,“ řekl Meadows a otevřel mu dveře.

Jakmile jeho lidé vešli dovnitř, Seng podal každému z nich klíče od pokojů. O něco později se všichni nahnuli do Cabrillova apartmá. Postupně se rozsadili a Cabrillo si vzal slovo.

235

„MI5 se rozhodlo, že až do okamžiku, kdy se teroristé pokusí bombu přemístit, nebudeme nic podnikat,“ informoval. „Budeme tvořit podporu, pokud se bomba opravdu dostane do samé blízkosti místa, kde se koná koncert.“

„Kde se nachází hlavní podezřelý?“ zeptal se Murphy.

„Máme jeho byt pod kontrolou,“ sdělil Cabrillo. „Podle

odposlechu jsou oba dva stále ve svém pokoji a spí.“

„Co přesně budeme dělat?“ zeptala se Linda Rossová.

„Všichni jste prošli výcvikem, jak bombu zneškodnit. Budete rozmístěni podél očekávané trasy přesunu bomby. Vyčkáme, zda nás budou potřebovat.“

Cabrillo došel ke korkové nástěnce na stojanu. Na mapě Londýna byla zde vyznačena žlutým zvýrazňovačem splet' čar.

„Podle polohy bytu jsme stanovili nejpravděpodobnější trasy,“ vysvětloval Cabrillo. „Jsme přesvědčeni, ať už ji má v této chvíli kdekoli, staví se tady pro Lababitiho a toho druhého muže a společně se bombu pokusí umístit přímo do oblasti koncertu.“

„Myslíš, že se pokusí bombu skrýt, nastavit časovač a pak utéci?“ zeptal se Kasim.

„V to právě doufáme,“ připustil Cabrillo. „Tuto bombu lze odpálit s desetimínutovou prodlevou od odjištění k vlastnímu výbuchu. Jedině tak se dá zabránit nechtěné explozi.“

„Takže nejde prostě jen tu bombu nastavit a začít štepnou reakci?“ zeptala se Julia Huxleyová.

„Ne,“ odvětil Cabrillo, „ruská zařízení jsou v tomto směru podobná našim — vyžadují několik postupných kroků, než se bomba stane funkční. Doufáme, že koupili vlastně jen polotovar určený pro cílenou destrukci. Celá bomba se vejde do bedny půldruhého metru na délku a necelý metru na šířku, hluboká bude asi taky tak metr.“

„Kolik váží?“ zeptal se Franklin Lincoln.

„Tak 200 kilo.“

„Pak ji tedy nemohou vézt na kole,“ dodal Pete Jones.

„Budou potřebovat nějaký dopravní prostředek,“ odvětil Cabrillo, „a určitě pojedou po vozovce.“

Cabrillo ukázal na polohu bytu na mapě.

„Z bytu,“ ukazoval, „mohou jet několik směry. První ulice je hned za námi. Pojedou po Savoy Street k Temži a pak zatočí na nábřeží Victoria

směrem k jihu. Z nábřeží Victoria mají několik dalších možností. Přes Northumberland Avenue na Mali, nebo přes Bridge Street na Great George Street a pak po Birdcage Walk. Druhou možností je pak jet rovnou dolů po Strandu k Mallu, což ale znamená projet

nejen Charing Cross, ale také Trafalgar Square. Tam bývají obrovské zácpy. Za třetí mohou také využít vedlejších uliček, kde je bude podstatně složitější sledovat. V tomto ohledu se jen dohadujeme.“

„Co si o tom osobně myslíš ty, šéfe?“ ozval se Truitt.

„Nemyslím, že povezu bombu z nějaké jiné čtvrti,“ řekl Cabrillo tiše. „Myslím, že ji má Lababiti stále pod dohledem. Výchozí bod trasy je jeho apartmá nebo někde v blízkosti. Pokud bych byl já na místě řidiče, pokusil bych se bombu doručit nejkratší trasou a zmizet ze zóny výbuchu co nejrychleji. Jel bych po nábřeží Victoria rovnou do parku, kde se koná koncert, spustil odpočítávání a dal se na útěk. Celou cestu bych si hlídal čas. Po devíti minutách bych se pokusil skrýt v budově s pevnými základy.“

„Jaký perimetr může zóna výbuchu zahrnovat?“ zeptal se Truitt.

Cabrillo vzal popisovač a nakreslil kruh. Severní část pokrývala zónu A40 a Paddington, na jihu Chelsea až k Temži. Východní okraj zabíral Piccadilly Circus a na západě vzdálené kouty Kensingtonu a Notting Hillu.

„Vše uvnitř kruhu přestane existovat. Budovy včetně všech vládních v dalším kruhu o průměru jednoho a půl kilometru budou velmi silně poškozeny a v kruhu osmi kilometrů dojde k velkým škodám na objektech. Oblast bude silně zamořena.“

Všichni jen zírali na mapu.

„Prakticky celý Londýn,“ vzdychl nakonec Murphy.

Cabrillo jen krátce přikývl.

„A i my se tu usmažíme,“ přidala Huxleyová, lékařka týmu.

„Usmažit se,“ ozval se Jones, „to je nějaký nový lékařský termín?“

LARRY KING ŠEL k místu, kde Adams přistál kousek od *Oregonu*. S hlavou mírně skloněnou proběhl pod lopatkami a otevřel zadní dveře vrtulníku Robinson R-44, hodil svou pušku v pouzdře a pár krabic dozadu a pak vklouzl na místo vedle pilota. Nasadil si sluchátka, zavřel dveře a zajistil je.

237

„Bré ráno, Georgi,“ řekl lakonicky.

„Lany,“ pozdravil ho Adams a zatáhl za páku řízení. Robinson se odlepil od země. „Jak to jde?“

Adams posunul páku směrem k čelnímu oknu a zahájil let dopředu.

„Skvělý den pro lov,“ prohodil King, když z bočního okénka sledoval celou scenerii.

Hanley pro ně zařídil parkování na střeše banky v době, kdy se v bance nepracovalo. Přistávací plošina na střeše normálně sloužila kurýrní službě obstarávající noční zásilky během týdne.

Nejdříve ale museli něco doručit do Battersea Parku.

MEADOWS, SENG a Truitt seděli ve vypůjčeném range roveru a hleděli na oblohu. Když se objevil robinson, Meadows se na sedadle obrátil a oslovil Truitta.

„Vaše Veličenstvo,“ řekl. „Právě vám přivezli tvář.“

Nahradit prince Charlese Truittem byl sice Cabrillův nápad, ale Fleming ho vzal za svůj. Kouzelná na *Oregonu* dokázala vyrobit latexovou masku, která přesně odpovídala princově obličejí a která by seděla kterémukoli z členů posádky Společnosti, jejichž tváře Nixon předtím oske-noval a umístil do počítače. Cabrillo věděl, že bude potřebovat každou ruku a Truitt zatím stál stranou. Navíc právě on nejlépe odpovídal potomkovi trůnu i postavou a výškou.

„Tak dobře,“ usmál se Truitt, „nechť ji jeden z mých lokajů vyzvedne – venku je vlhko a zima, zatímco mně už docela horko.“

Meadows se rozesmál a otevřel dveře. Doběhl k vrtulníku, už když přistával, převzal od Kinga krabici s maskou. Došel zpět k range roveru, otočil se a sledoval, jak Adams opět startuje.

ADAMS PŘELETEĚL Temži a pak zamířil mírně na sever k Westminsteru. Pak našel banku vedle Palace Street a přistál na střeše. Jakmile se lopatky zastavily, King vylezl ven a došel na kraj střechy. Naklonil se přes zídku sahající do výše pasu a hleděl dolů. Na severozápadě rozeznával zahrady Buckinghamského paláce a Hyde Park na severu. Všude už probíhaly přípravy na večerní koncert.

238

Velký nákladák zmrzlinové firmy Ben & Jerry nebudil žádnou zvláštní pozornost, zato ten od Starbucks ano. King došel k robinsonovi a usmál se na Adamse.

„Je tam jídlo, láhve s vodou a termosky s kávou, kterou uvařili v lodní kuchyni,“ řekl a ukázal dozadu. „V druhé krabici knihy a časopisy, co jsem ti koupil.“

Jak dlouho myslíš, že budeme čekat?“ zeptal se Adams.

King se podíval na hodinky. Bylo deset ráno. „Nejdéle čtrnáct

hodin,“ řekl, „ale doufám, že tu bombu najdeme dřív.“

V HOTELU SAVOY se zatím zbytek výsadku Společnosti převlékal do oblečení, které jim Truitt koupil. Jeden po druhém si chodili do Cabril-lova apartmá pro úkoly. Všichni měli v uchu výkonná sluchátka sloužící ke komunikaci. Vlastní vysílačku měli pověšenou na krku vedle hrtanu. Stačilo přejít si prstem přes hrtan a mohli mluvit. Všichni se pak slyšeli navzájem.

Tři týmy po dvou vytvoří půlkruh kolem Green Parku s uzavřeným koncem u Strandu a otevřeným prostorem směrem k parkům Green a St. James's.

Nejdále na severozápadě zaujali pozici Kasim s Rossovou, a to na Piccadilly mezi ulicemi Dover a Berkley. Opustili Savoy a na místo je odvezl řidič z MI5. V polovině půlkruhu se octli Jones s Huxleyovou. Jejich stanovištěm se stala ulice ústící na Trafalgar Square, nedaleko stanice podzemky Charing Cross. Pokud povevou bombu rovnou ze Strandu, budou muset projet kolem nich. Poslední dvojice Murphy s Lincolnem se octla v zóně před sídlem britské vlády v době války na Great George Street a Horse Guards Road. Pokud přivevou bombu po nábřeží Victoria, zadrží je. Ze svého postavení budou mít dobrý výhled na celý St. James's Park.

Protože měli jen jediné místo, odkud se dalo střílet, Murphy měl u sebe brašnu plnou ručně odpalovaných raket, sniperskou pušku i kouřové granáty. Další týmy měly revolvery, nože a ostré hroty, které po rozptýlení na vozovce propíchnou každou pneumatiku.

Cabrillo zůstane nedaleko střeženého apartmá. Na ulici se společně s ním rojil nespočet agentů MI5. Ráno už přešlo v odpoledne a pořád se nic nedělo.

LABABITI BYL DRZOUN a mizera, ale také špičkově vycvičený terorista. Dnešní den byl pro něj kritický, a tak nemohl nic ponechat náhodě. Vzbudil Amáda hned po obědě, přikryl mu ústa dlaní a podal mu kousek papíru. Stálo tam, *Od teďka žádné mluvení, jen píšeme.* Arabsky. Amád přikývl a posadil se na posteli.

Vzal si blok a tužku od Lababítiho a naškrábal mu vzkaz.

Mohou nás bezvěrci poslouchat?

Nikdy nevíme, odepsal Lababiti.

Dalších pár hodin si oba muži jen dopisovali. Lababiti vylíčil svůj plán. Amád ho ujistil, že mu rozumí. Než skončili, nad Londýnem se už rozložila tma. Poslední Lababítiho poznámka zněla podezřele.

Musím brzo odejet — víš dobře, kde se nachází Alláhův meč a co s ním udělat-, hodně štěstí na tvé pouti.

Amád jen polkl a přikývl. Třásl se mu ruce, když mu Lababiti podával sklenici araku, aby mu zklidnil nervy. Jen o pár minut později se Cab-rillo rozhodl zavolat z al-Chálifova telefonu do bytu. V té době se však již oba ponořili do tichého rozjímání. Telefon zazvonil čtyřikrát, pak byl hovor přepojen na záznamník. Cabrillo nenechal žádný vzkaz.

Eso v rukávu Společnosti se ukázalo jako obyčejná plonková karta.

240

„ZAZNAMENALI JSME POHYB,“ sděloval přes vysílačku jeden z agentů monitorujících signály z parabolických mikrofónů.

Těsně před devátou večerní začalo nad Londýnem lehce sněžit. Teplota se držela nad nulou a dopadající sníh hned začal tát. Pokud teplota ještě poklesne, vznikne na vozovkách ledovka. Budovy se

najednou začaly halit do bílého a z početných komínů se valil kouř. Vánoční výzdoba v oknech dodávala večeru sváteční ráz. Na ulicích se shlukovali oslavující lidé.

Až na to, že jen kousek odtud se nacházela atomová bomba, všude vládl pokoj a klid.

LABABITT SJEL DOLŮ výtahem. Předtím Amádovi vysvětlil, jak se dostane do obchodu; motorku natankoval a zkontroloval před týdnem. Jemenec uměl odjistit časovač. Nic jiného nebylo třeba.

Nic než uniknout.

Lababitiho plán byl velmi prostý. Pojede jaguárem až na M20, což mu bude trvat kolem pětáctýřiceti minut. Jakmile vjede na dálnici M20, zamíří na jih k vlakovému terminálu ve Folkestone vzdálenému necelých sto kilometrů. Do odjezdu vlaku v 23.30, do kterého najede, mu bude zbývat asi půlhodina.

Vlak opustí tunel o půlnoci a do Coquelles nedaleko Calais dorazí pět minut po půlnoci. Lababiti bude mimo nebezpečí zhroucení tunelu právě v okamžiku, kdy dojde k sepnutí roznětky. Přesto ale bude moci pozorovat rozvírající se ohnivou kouli z okna vlaku.

Plán to byl propracovaný a dobře načasovaný.

Lababiti nemohl vědět, že každý jeho krok hlídá tucet agentů MI5 i Společnost. Honci už kolem škodné začali uzavírat kruh.

Lababiti vyšel z výtahu a prošel halou na vedlejší ulici. Rozhlédl se, ale nic podezřelého nespatriil. Navzdory tomu, že měl vtíravý pocit, že jej sledují neviditelné oči, připadal si uvolněný a pln sebedůvěry. Pomyslel si, že je jen trochu paranoidní z břímě vědomí nadcházejícího ničení. Lababiti zaplašil tyto myšlenky, odemkl jaguára a vlezl si dovnitř.

Nastartoval vůz a nechal ho ohřát, pak zařadil rychlost a po několika metrech po Strandu zatočil vpravo.

„Trasovač vysílá,“ ozval se jeden z agentů MI5 ve vysílačce.

241

ČIDLO, KTERÉ TRUITT připevnil k palivové nádrži, pracovalo dokonale.

Hned vedle vchodu do hotelu Savoy postávali Fleming s Cabrillem a sledovali jaguára, než odbočí. Fleming se k vozu postavil zády a mluvil do mikrofону, který měl připevněný ke svému hrdlu.

„Týmy čtyři a pět, sledovat s odstupem.“

Jaguár zajel za roh, aby se za ním hned od chodníku odpojil taxík. Jaguár minul malou uzavřenou dodávku s logem noční dodavatelské služby stojící o blok dál – dodávka se zařadila do proudu a zaujala místo v uctivém odstupu.

„Jaguár je čistý, bomba tam není,“ vysvětloval Fleming Cabrillovi. „Kam ten Lababiti může jet?“

„Utíká,“ odvětil Cabrillo, „nechává ten chlapský úkol na tom klučinovi.“

„Kdy bychom se ho měli pokusit zadržet?“ zeptal se Fleming.

„Necháme ho dojet na místo určení,“ navrhoval Cabrillo. „Letiště, vlakový terminál, cokoli. Pak řekněte vašim lidem, ať se o něj postarají. Jen si buďte ztraceně jistí, aby neměl čas si před tím zatčením někam zavolat.“

„Co pak?“ otázal se Fleming.

„Přivezte ho sem,“ navrhl Cabrillo hlasem, který v již beztak chladném vzduchu bodal jako rampouch. „Proč bychom ho měli připravit o možnost se toho večírku zúčastnit?“

„Skvělé,“ souhlasil Fleming.

„Alespoň uvidíme, jak moc je ochoten položit svou duši za Alláha,“ uzavřel Cabrillo.

S PŘIBLIŽUJÍCÍ SE PŮLNOCÍ napětí pořádně houstlo.

Mikrofony sledující Lababitiho byt přenášely hlasitou Amádovu modlitbu. Fleming společně se skupinou agentů MIS čekal na protějším chodníku. Tři týmy Společnosti už byly na stanovištích přes třináct hodin. Čekání je začalo unavovat. Cabrillo chodil sem a tam po Bedford Street, kolem prodejny s klasickými motocykly, kolem indické kari restaurace s donáškou a malého hokynářství snad už posté. Pořád sem a tam.

„Musíme tam vletět,“ navrhoval jeden z agentů MI5 Flemingovi.

„Co když je bomba pár bloků odtud,“ zavrtěl hlavou jeho šéf, „a někdo jiný nastaví roznětku? Pak jsme to propásli — Londýn skončí v plamenech. Musíme čekat – nic jiného nám nezbývá.“

242

Do haly vešel další agent. „Pane,“ oslovil Fleminga. „Máme tady v okolí už dvacet vozidel. Jakmile podezřelý nastoupí do jakéhokoli

vozidla, můžeme dopravu zastavit skoro okamžitě.“ „Jsou

připraveni i experti na nukleární hlavice?“ „Čtyři Britové,“ přikývl muž, „pár dalších z amerického letectva.“ V ten okamžik se Amád přestal modlit a v reproduktorech bylo slyšet,

jak se šourá po bytě. „Pohyb,“ oznámil Fleming rádiem čekajícím agentům. „*Vezasahovat*,

dokud není na konečném místě.“ Fleming se modlil, aby bylo brzo po všem. Na hodinkách blikalo

23.49.

AGENTI MI5 SE ROJILI, před, za i z boku činžáku. Všechny vozy byly vybaveny lokátory i zařízením pro vyřazení elektrických obvodů všech vozidel v okolí. Pomocí Geigerova počítáče byly proměřeny hodnoty radiace. Nikde nic.

Všichni byli přesvědčeni, že Amád si někam pojede bombu vyzvednout. Jenže bomba se nacházela dole v přízemí ve vozíku ruského motocyklu Ural – ve stejném, na němž doma Jemenec trénoval.

JAKMILE SE DVEŘE BYTU otevřely a Amád vyšel ven, agent MI5 prošel halou a hleděl na ukazatel pater výtahu. Výtah vyjel do Lababitihho poschodí a pak jel dolů. Zastavil se v prvním patře.

Agent okamžitě šeptem předal zprávu vysílačkou a rychle vyšel z haly. Všichni, kdo poslouchali, napjatě čekali – čas nadešel i místo bylo správné.

ZIMA A POLETUJÍCÍ sníh nemohly narušit hodování, pivo a zábavu. Kolem Hyde Parku a Green Parku se tlačily tisícovky oslavujících. Za jevištěm právě styčný důstojník zpravodajské služby vysvětloval rockové hvězdě tvrdou realitu.

„Měli jste nás upozornit předem,“ vykřikoval jeho agent nahlas. „Mohli jsme ten koncert zrušit.“

„To už vysvětlil,“ ozval se Elton John. „Vždyť by to jen teroristy varovalo.“

243

Oblečeného v kombinéze obšité žlutými korálky, ve slunečních brýlích osazených drahokamy a v černých vysokých botách se světélkující podešví bylo docela snadné Johna zaměnit za dalšího zhýralého a namyšleného muzikanta, který si zvykl na našňorenou eleganci. Pravda se ale od této představy značně lišila. Reginald Dwight svého postavení dosáhl léty tvrdé práce, úsilí a vytrvalosti.

Nikdo, kdo není dostatečně odolný a reálný, nedokáže získávat vrcholky hitparád jedno desetiletí po druhém. Elton John to dokázal.

„Královskou rodinu jste evakuovali, že?“ zeptal se.

„Pane Truitt, pojd'te sem, prosím,“ křikl agent MI5 do přívěsu.

Truitt otevřel dveře a vyšel ven.

„Tady je dvojník prince Charlese,“ představil ho.

John se podíval na Truitta a zašklebil se. „Vypadá fakt jako on,“ řekl.

„Pane,“ ozval se Truitt. „Chci, abyste věděl, že bombu zajistíme ještě předtím, než se cokoli stane. Velmi oceňujeme vaši ochotu nám pomoci.“

„V MI5 mám plnou důvěru,“ odvětil Elton John.

„On patří k MI5,“ řekl Truitt. „Já pracuji pro skupinu, která se označuje jako Společnost.“

„Společnost?“ řekl John nechápavě. „Co to je?“

Jsme soukromá očka,“ vysvětlil Truitt.

„Soukromá očka?“ zavrtěl hlavou Elton John. „Kdo by to řekl? Jste k něčemu dobří?“

„Až doposud máme stoprocentní úspěšnost.“

John vstal z křesla – musel do zákulisí. „Udělejte mi prosím laskavost,“ řekl s úsměvem. „Tentokrát splňte úkol na sto jedna procent.“

Truitt jen přikývl.

John stojící ve dveřích se otočil. „Ať kameraman nezabírá prince Charlese zblízka. Třeba se ti zloduchové dívají.“

„Vy tam fakt jdete?“ ozval se nechápavě agent.

„Rovnou teď!“ odvětil John. Jsou tam mí spoluobčané a přišli se podívat na mou show. Bud' ti chlápci,“ mávl rukou směrem k Truittovi a agentu MI5, „zvládnou ten problém, nebo nechám zpívání.“

Truitt se jen usmál a následoval Eltona Johna ze dveří.

DO MÍSTNOSTI SE DÁ vstoupit šesti způsoby. Čtyřmi stěnami, podlahou a stropem. Amád využil poslední možnost. Na konci chodby prvního

patra Lababitiho domu se nacházela úklidová komora. Před dvěma měsíci Lababiti odstranil uvnitř parkety, aby se dostal blíž stropu

místnosti pod ním. Pomocí pily s řezným kotoučem o průměru šedesáti centimetrů pak prořízl kruhový otvor do stropu krámu. Do prostoru mezi stropem a parketami skryl provazový žebřík. Poté co dole uklidil prach a vyzvedl kruhový výřez, zasadil jej zpět na dvě spony. Pak vyplnil štěrbiny kolem otvoru tmelem, aby otvor nikdo nenašel. Poklop zůstal až dodnes nepoužit.

Amád si odemkl komoru klíčem, který Lababiti zkopíroval.

Nechal dveře otevřené a šroubovákem začal odstraňovat poklop. Opřel víko o zeď, Amád vlezl dovnitř a zavřel za sebou dveře. Vytáhl z kapsy několik háčků a našrouboval je do zdi, pak k nim připevnil provazový žebřík. Nakonec zvedl kruhový výřez a odhodil ho stranou.

Spustil žebřík do otvoru a slezl dolů.

VŠICHNI AGENTI MI5 hleděli dalekohledy do prvního patra.

„Nic,“ sdělovali jeden po druhém.

Agent MI5, který prohledal chodbu, znovu vešel do domu. Došel k výtahu a podle indikátoru zjistil, že výtah stále stojí v prvním patře.

„Pořád v prvním,“ hlásil vysílačkou Flemingovi.

V hotelu přes ulici se Fleming díval na hodinky. Podezřelý zastavil s výtahem v prvním patře před čtyřmi minutami.

„Nahoru po schodech,“ přikázal agentovi.

AMÁD HLEDĚL NA INSTRUKCE psané v arabštině, pak odsunul výklopný panel odjišťovacího zařízení. Písmena sice byla napsána azbukou, ale schéma bylo dostatečně výmluvné. Amád zapnul přepínač a LED dioda se rozblíkala. Otočil knoflíkem na pětku.

Pak sedl k řídítkům uralu a nakopl motor. Jakmile motorka naskočila, odlepil od řídítek páskou přilepený dálkový ovladač vrat a zmáčkl knoflík. Zařadil jedničku, a když se dveře zvedly do metru osmdesát, řítil se už skoro dvacítkou ven. Stále nabíral rychlost.

Najednou se všechno dalo do pohybu.

245

AGENT SE DOSTAL do prvního patra a hlásil, že se tam nic neděje, zrovna v okamžiku, kdy se dveře garáže začaly otvírat. „Otvírají se vrata,“ hlásil Fleming vysílačkou a hnal se halou ke dveřím. Doběhl k vnitřním dveřím a spatřil motocyklistu vyjíždějícího na ulici. Během vteřiny už byl Amád na rohu Strandu.

„Podezřelý jede na motocyklu!“ křikl do vysílačky.

Snipeři okamžitě lokalizovali Amáda, ale než přišel rozkaz k palbě, zmizel za rohem.

Tři taxíky s agenty MI5 zachytily varovné sdělení. Odrazily od chodníku a pokusily se zablokovat ural. Amád strhl stroj a proletěl po chodníku, pak se vrátil zpět na vozovku a přidal naplno plyn. Navyšoval rychlost a proplétal se zácpou jako šílenec.

Do cesty se mu postavil nákladník řízený agentem MI5, ale Amád opět proklouzl.

Jdou po mně, uvědomil si. Měl před sebou jediné, doručit bombu do vybrané oblasti a zemřít tam. V každém případě se z něj stane mučedník a Londýn skončí v plamenech.

CABRILLO HLEDĚL NA ULICI a na zmatek vozidel MI5, které ten kluk převezl. Nepočítali s tím, že teroristé použijí motocykl, což bylo pro jejich operaci opravdovým fiaskem. Zbývalo jediné – Cabrillo nezaváhal.

Popadl stojan s novinami a mrštil jím do výlohy prodejny s motocykly. Okamžitě se rozhoukal alarm. Cabrillo vyskočil do rozbité výlohy. V zapalování motocyklu Vincent Black Shadow z roku 1952 zůstaly klíčky. Cabrillo sklepal botou střepiny z rámu a nakopl motocykl, jehož motor se okamžitě probudil k životu. Pak zvedl předek stroje nad rám výlohy, zařadil rychlost a vylétl ven na chodník

Ural proletěl kolem obchodu a dál se hnal po Strandu.

Cabrillo přidal plyn a pověsil se za něj. Ural letěl velmi rychle, jenže black shadow se nic nevyrovná. Kdyby ural neměl blok náskoku, shadow by ho dohnal vzápětí.

„PODEZŘELÝ JEDE na tmavě zeleném motocyklu s vozíkem dolů po Strandu,“ křičel Fleming do vysílačky. „Má bombu u sebe. Opakuji, bomba je ve vozíku.“

246

Adams s Kingem na palubě okamžitě odstartoval s robinsonem. Hux-leyová a Jones na Trafalgaru připravili zbraně a mířili na vozovku. Stovky lidí chodících sem a tam jim bránily ve výhledu, nemohli najít vhodný úhel. Před budovami válečného kabinetu Murphy s Lincolnem přestali sledovat nábřeží a plně se soustředili na oba parky, Hyde Park a Green Park. Kasim se oddělil na Piccadilly

od Rossové, aby každý z nich jistil jeden konec ulice.

TRUITT SE DRŽEL stranou od všech v zákulisí až do okamžiku, kdy měl vystoupit před mikrofon. Přeslapoval z nohy na nohu.

Je čas,“ řekl manažer Eltona Johna.

Truitt se podíval na agenta MI5, ale ten hovořil přes vysílačku. Truitt vyšel na jeviště a zamířil k mikrofonu.

„Dámy a pánové,“ začal, „přivítejme společně Nový rok s nejoblíbenějším anglickým hudebníkem se sirem Eltonem Johnem.“

Truitt stál na ztemnělém jevišti ve světle reflektorů. Pak kužel světla zachytil Eltona Johna sedícího u vyvýšeného piana. Pořád měl na sobě žlutou kombinézu a na hlavě kevlarovou britskou vojenskou helmu.

Ozvala se predehra ke skladbě „Saturday Night's Alright for Fighting“ a vzápětí začal Elton John zpívat.

Truitt sešel z jeviště a mířil k agentovi MI5.

„Jede sem na motocyklu,“ řekl.

„Zamíchám se do davu,“ rozhodl Truitt.

URAL SE PŘEHNAL kolem Nelsonova obelisku sledován Cabrilem za řídítky black shadow. Cabrillo se pokoušel rozepnout plášť, aby se dostal k pouzdru se zbraní, ale nemohl pustit řídítka. Přidával plyn a jeho motorka se zařadila vedle uralu právě v okamžiku, kdy projížděli Charing Cross. Huxleyová s Jonesem se snažili vystřelit v okamžiku, kdy je oba motocykly mýjely, ale Cabrillo byl příliš blízko a dav také zhoustl.

Na křižovatce Strandu a Cockspur Street se Cabrillo dostal tak blízko, že kopl Amáda botou. Jemenec sebou trhl, ale udržel se na motocyklu.

„Míří na Mali,“ křikl Jones do vysílačky.

Kasim s Rossovou se hnali po Queen's Walk k místu koncertu.

247

Murphy se sice leckdy dokázal naštvat, ale se svou sniperskou puškou v ruce zůstal ve skutečnosti ledově chladný. Lincoln mu hledal místo a pečlivě sledoval parky před nimi. Jediné místo, odkud máš čistý výhled, je v okamžiku, když budou těsně u pomníku královny Viktorie,“ řekl.

„Tam je kruhový objezd, že?“ zeptal se Murphy.

„Správně,“ přitakal Lincoln.

„Dostanu toho mizeru, když zpomalí na objezdu – přesně tak, jako dostali JFK,“ rozhodl Murphy.

„Mám je,“ křikl Lincoln, když zahlédl přední kola motocyklů.

ADAMS DOKONČIL levý obrat nad starými budovami Admirality a letěl nad Mallem za zadním kolem motocyklu.

„Head and shoulders,“ řekl King do sluchátek.

„K čemu teď potřebuješ šampon?“ zeptal se Adams.

„Nepotřebuji,“ ujistil ho King, „jen chci říct, že toho malého mizeru střelím do hlavy a ramen.“

Podíval se do dalekohledu a začal řízeně dýchat. Slzely mu oči z chladného vzduchu pronikajícího do vrtulníku otevřenými dveřmi, ale King si toho ani nevšiml.

CABRILLO SE DIVAL před sebe. Podél kruhového objezdu před Queen Victoria Memorial se táhl půlkruh stánků s občerstvením. Nacházely se v přímém sousedství koncertní plochy. Jel podle nich a připravoval se na to, že přeskóčí na ural.

„CTY&I, TŘI, DVA, JEDNA,“ odpočítával Lincoln.

Murphy zmáčkl spoušť ve stejnou chvíli, jako King vypálil z vrtulníku. Amád už vjížděl na okruh, když mu z hlavy, hrudi a ramen začala prýštit krev. Zemřel vzápětí, vlastně skoro přesně v okamžiku, kdy Cab-rillo předjel ural. Jeho ruce už zachytily bezvládné tělo.

Vincent narazil do obrubníku a v dešti jisker se koulel na stranu, dokud se nezastavil. Cabrillo odhodil Amáda na zem, dopadl na vozovku jako figurína. Pak se natáhl ke spojce, vyřadil rychlost uralu a zabrzdil. Motocykl smykem zastavil skoro u pouličních prodejců.

248

Cabrillo se podíval na čidlo odpočtu. Z odpočítání právě uběhly dvě minuty. Teď jen doufal, že jde o skutečný čas a ne desetinné odpočítávání.

Truitt se vetřel do davu, aby si vzápětí uvědomil, že si musí strhnout masku. Prince Charlese se chtěli všichni dotýkat; jakmile ale strhl masku, lidé si ho přestali všimnout.

„Pan Cabrillo má bombu pod kontrolou u Queen Victoria Memorial,“ sděloval Lincoln do vysílačky.

Vzduchem se už neslo houkání majáků a sirén na střechách vozů MI5 ženoucích se k památníku. Rozezněla se siréna a dopravu začaly blokovat určené zátarasy. Truitt běžel přes vozovku zrovna v

okamžiku, kdy Cabrillo přestříhoval drát.

„Nejde deaktivovat!“ vykřikl Cabrillo, jakmile spatřil Truitta.

Truitt se rozhlížel kolem. Přes ulici parkoval zmrzlinářský vůz Ben 8c Jerry. Doběhl k němu a otevřel zadní dveře. Prodavač otevřel pusu, ale než mohl něco říct, Truitt už byl uvnitř. Popadl rukama v rukavicích kus suchého ledu a běžel zpátky k místu, kde se Cabrillo pokoušel kombináčkami vytáhnout příďový kužel.

Cabrillo právě zavíral panel, když k němu Truitt dorazil.

„Zkusme odpalovací zařízení zmrazit,“ navrhl Truitt.

Časovač ukazoval minutu dvanáct.

„Dělej!“ křikl Cabrillo.

Truittovy rukavice přimrzly k suchému ledu a teď vůbec necítil dlaně. Hodil tedy kus ledu i s rukavicemi na příďový kužel a strčil své omrzlé ruce do podpaží. Časovač běžel ještě pár vteřin a pak se zastavil.

Cabrillo se podíval na Truitta a pak se usmál. „Jsem překvapen, že to fungovalo.“

„Z nouze ctnost,“ prohlásil Truitt drkotajícimi zuby. „Nouze je matkou mnoha vynálezů.“

Cabrillo přikývl a přejel prstem mikrofon na hrdle. „Potřebuji pyrotechniky ke Queen Victoria Memorial. Okamžitě!“

Nad parkem vybuchl ohňostroj a do Londýna vstoupil Nový rok.

Po dvou minutách u nich zastavilo auto a z něj vystoupil britský expert. Vzápětí pak další přivezlo experta z amerického letectva. Po pěti minutách oba muži vyňali odpalovací zařízení a zajistili ho. Bomba nyní představovala jen schránku pro obohacený uran.

249

Z jejího těla bylo vyrváno srdce, které jí dávalo sílu brát životy těm druhým.

ZATÍMCO PYROTECHNICI deaktivovali bombu, Cabrillo s Truitem došli k Amádově mrtvole ležící v tratolišti krve na vozovce. Z vysílačky se dozvěděli, že Lababiti byl zadržen a teď ho vezou vrtulníkem zpět do Londýna. Vzduchem se nesl hlas Eltona Johna, který nepřestával zpívat. Britská armáda a zpravodajské služby uzavřely prostor kolem motocyklu. Většina návštěvníků koncertu neměla ani ponětí, co se tu seběhlo.

„Ještě dítě,“ sykl Cabrillo s pohledem upřeným na Amádovo tělo.

Truitt jen přikývl.

„Odvezu tě k lékaři, musí se ti podívat na dlaně.“

Kasim s Rossovou přiběhli pár minut po deaktivaci časovače, teď tlačili ke Cabrillovi zbytky rozbitého motocyklu, který se kdysi nazýval Black Shadow. Z veterána mnoho nezbylo. Nádrže a boční pláty byly poškrábané, řídítka ohnutá a jedna pneumatika prázdná. Nádherný kousek historie motocyklového sportu byl úplně zničen. Cabrillo se na veterána podíval a vrtěl hlavou.

Jděte oba do toho obchodu,“ přikázal Rossové a Kasimovi, „a zaplaťte majiteli, co si řekne. Pak se ho zeptejte, kam můžu tu krásu poslat na úplnou rekonstrukci.“

„Šéfe, ty si ji chceš nechat?“ zeptala se Rossová.

Jasně že ano,“ odvětil Cabrillo.

Vtom se objevil Fleming a Cabrillo šel k němu předat hlášení. Laba-bitího dovezli do Londýna, ale bude trvat celé týdny, než se rozhodne vyličit všechno do posledního detailu.

CAST DRUHA

SCOTT THOMPSON a jeho posádka z *Free Enterprise* při výslechu na palubě fregaty amerického námořnictva s řízenými střelami ještě nepromluvili. Ačkoli je kapitán lodi dusil od samotného zadržení, dosud nic neprozradili.

Velitel Timothy Gant čekal na přilet vrtulníku z pobřeží v kormidelně fregaty a na radarovém stínítku sledoval zvětšující se blikající bod znázorňující vrtulník. Na černé obloze burácel víchr a přinášel zpěněné hřebeny vln.

„Už klesá na přistání, pane,“ hlásil kormidelník. „Vítr, sever severozápad, od dvaceti do třiceti uzlů.“

Gant se natáhl k vysílačce. „Zajistit vrtulník okamžitě po přistání,“ řekl směnovému veliteli na palubě.

„Potvrzuji, pane,“ odpověděl muž.

Vrtulník s rozsvícenými navigačními světy se vynořil z mlhy. Mířil rovnou k lodi a téměř nezpomaloval.

„Mám naspěch,“ hlásil pilot vysílačkou. Sto metrů, osmdesát, šedesát, čtyřicet, dvacet. Teprve teď pilot zpomalil. Jakmile se octl zhruba v jedné třetině sestupové dráhy, spatřil muže na palubě s navigačními světy, pak uvolněný prostor na palubě, na který stroj posadil. Ližiny se dotkly paluby a vzápětí se čtvero palubních mechaniků v předklonu rozběhlo ke

253

stroji a zajistilo jej řetězy. Lopatky se ještě točily, když ven vyskočil muž s malou cestovní brašnou. Odvedli ho okamžitě dovnitř. Gant mu přišel naproti a přidržel mu dveře.

„Pojďte z té sloty,“ řekl, když muž vešel. „Jsem velitel Timothy Gant.“

Dlouhán s vychtrlou postavou měl lehce podobanou tvář s orlím nosem. „Jsem doktor Jack Berg,“ představil se. „Ústřední zpravodajská služba.“

„Zadržení zatím nepromluvili,“ sdělil Gant a vedl doktora chodbou.

„Nebojte se,“ řekl Berg tiše, „proto jsem tady.“

NAJIT V DOBĚ SVÁTKŮ mechanika, který opraví pilu, rozhodně nebyl lehký úkol. Dwyer nakonec vešel do oddělené místnosti v ochranné kombinéze a udělal to sám. Naštěstí porucha nebyla nijak vážná – hnací pás sklouzl z hřídele a stačilo klíčem nastavit odpovídající napětí. Pás vyzkoušel hned vevnitř a ověřil si, že pila funguje. Vyšel ven přes izolační komoru, prošel chemickou sprchou, sňal oděv a pověsil jej na háček. Pak se vrátil zpátky do řídicí místnosti.

Když vešel, technik sledující přístroje se na něj podíval.

„Žádný průsak,“ řekl, „zdá se, že jste tu pilu opravil.“

Dwyer přikývl, zmáčkl knoflík a spustil znovu řez vzorků. Jakmile se čepel roztočila, došel k ovládacímu joysticku a navedl kolečko rovnou na vzorek z arizonského kráteru. Zakouslo se do kusu kovu velikosti citronu. Začaly odletovat jiskry jako při oslavách Dne nezávislosti.

Dwyer se prořezal zhruba do poloviny, když se rozhoukal alarm.

„Záporný tlak!“ křikl technik.

„Přidat vzduch,“ houkl Dwyer.

Technik vytočil na číselnici vyšší hodnotu a zíral na měřidla na zdi. „Pořád to jde dolů,“ křikl.

Uvnitř izolační komory se zvedaly víry připomínající tornáda. Některé vzorky začaly poletovat vzduchem jakoby ve stavu beztlíže, zatímco klíč, který Dwyer zapomněl uvnitř, vsál ventilátor a on teď poskakoval v blízkosti pily. Jakoby velká násoska vtahovala veškerý vzduch do prázdnoty.

„Naplno!“ zařval Dwyer.

Technik pootočil knoflíkem na doraz. Nasávání ještě vzrostlo.

Na vnitřní stěně silného skla se začaly zjevovat prasklinky. Pokud praskne tato vrstva, bude mezi Dwyerem a technikem jen jedna vrstva

skla a nevyhnutelná smrt. Kevlarové rukavice uvnitř se vcucly do sebe. Dwyer prudce otočil kulatými kovovými destičkami, které spustily závěsy robotického ramene. Laboratorní stůl byl přišroubován k podlaze šrouby o průměru skoro tří centimetrů; jeden z nich teď prudce vystřelil nahoru. Stůl se zakymácel a další šrouby se začaly viklat.

„Pane,“ křikl technik, „přijdeme o všechno. Už je tam skoro naprosté vakuum a jsem na maximu sání.“

Dwyer hleděl do místnosti. K zničující smršti už zbýval jen okamžik. Pak mu to během setiny okamžiku došlo. Udělal krok k ovládacímu panelu a zapnul laser, ten okamžitě naskočil a jeho hlavice se začala prudce otáčet. Místnost naplnil kouř ze spálených míst, kam všude paprsek dopadl.

„Tlak klesá,“ křikl o vteřinu později technik.

„Pusťte tam normální vzduch,“ přikázal Dwyer.

Předměty se začaly usazovat v okamžiku, kdy se tlak vyrovnal. Za pár minut se obraz vrátil k normálu. Dwyer vypnul laser a hleděl do prostoru.

„Pane,“ ozval se technik vzápětí, „mohl byste mi říct, co to bylo?“

„Mám dojem,“ odvětil Dwyer pomalu, „že něčemu v těch vzorcích se zamlouvá naše atmosféra.“

„Dobrotivý Bože,“ sykl technik tiše.

„Naštěstí pro nás,“ odpověděl Dwyer, „jsme našli nemoc i léčbu na ni zároveň.“

„Je tam toho hodně?“ se zřejmým strachem se zeptal technik.

„Padesát kilo.“

BRZY ZAČNOU do Saudské Arábie proudit poutníci charterovými lety, autobusy z Jordánska a lodmi přes Rudé moře z Afriky. Saúd aš-Sajch musel ještě zařídit tisíce věcí, ze všeho však nejdříve dodávku modlitebních koberečků. Nový majitel textilky mu slíbil, že mu pozítří zavolá. Zatelefonoval do národních aerolinií Saudské Arábie a zmluvil nákladní letoun 747 za dva dny.

Pokud nebudou koberečky na svém místě v pravý čas, ani jeho rodinné konexe ho neochrání před hněvem, kterému bude vystaven. Rozhlížel se po skladišti v Mekce, ve kterém se až ke stopu tísnily palety s pitím a jídlem. Vysokozdvíhový vozík právě nakládal

kontejner se stany.

Nákladník, který čekal u rampy, je odveze na stadion.

255

Už zítra budou vztyčeny první stany.

Pak se všechno dá do pohybu.

Aš-Šajch kráčel ke dveřím, aby se přesvědčil, zda je všechno správně naloženo. Už předtím si připomněl, že se musí přesvědčit, že tu jsou i tyče, kolíky a návody k postavení stanů.

JEFF PORTE SESBÍRAL předměty, které vzal v Hickmanově kanceláři, a teď hleděl na šéfa jeho ochranky. „Podle příkazu můžeme dočasně zajistit veškeré předměty, které by mohly mít pro vyšetřování nějakou hodnotu.“

Ve velkých hnědých deskách měl Porte dokumenty, psí známky a několik blond vlasů, které našel na stole.

„Chápu to, Jeffe,“ odpověděl strážný.

„Dva moji muži tu zůstanou,“ rozhodl Porte, „kdybychom ještě něco potřebovali.“

Šéf ochranky jen přikývl.

Porte zamířil ke dveřím a kráčel chodbou k obývacímu pokoji, kde čekali dva detektivové.

„Nikdo nesmí dovnitř a ani ven,“ přikázal, „pokud to já neodsouhlasím.“

Opustil půdní apartmá, sjel dolů výtahem, pak vyšel ven z haly a nasedl do svého vozu. Jakmile se vrátil do své kanceláře na policejním okrsku Las Vegas, zkopíroval psí známky a další dokumenty. Pak je odfaxoval do CIA.

Overholt dostal kopie a hned je přeposlal na *Oregon*.

HANLEY SE PRAVĚ probíral stohem papírů, když Halpert vešel do řídicí místnosti.

„Hanley,“ řekl, „mám tu zprávu.“

Halpert přikývl a podal mu složku, kterou předtím dostal od Overholta. Hanley si ji přečetl a pak ji vrátil.

„Výsledky jen potvrzují má zjištění,“ vykládal Halpert. „Našel jsem Huntův rodný list. Huntova matka Michelle neuvedla otce, ale připojil jsem se do starých nemocničních záznamů a zjistil, že účet uhradila jedna z Hickmanových společností. Nemám žádné

pochybnosti o tom, že Hunt je Hickmanův syn.“

256

„Jak to souvisí s meteoritem?“ zeptal se Hanley.

„Podívejte se na tohle,“ řekl Halpert a podal Hanleymu druhou složku.

„Hunta zabili příslušníci Talibanu,“ řekl Hanley, když dočetl.

„Vzápětí po této události se Hickman začal chovat podivně,“ řekl Halpert a díval se do svých poznámek

„Takže obviňuje celý arabský svět za smrt svého jediného syna,“ připomněl Hanley.

„Proč ale financoval tu expedici do Grónska?“ zeptal se Stone.

„Od smrti svého syna financoval Hickman celou řadu kateder archeologie v zemi. Ackermanova univerzitní expedice byla letos jen jednou z mnoha. Hlavní důraz ale kladl na expedici do Saudské Arábie, kterou vedl učenec pokoušející se zdiskreditovat legendu o Mohamedovi na pouhý mýtus. Ackerman stál úplně stranou, ale přesto dostal podporu. Jsem přesvědčen, že objevení meteoritu byla prostě jen šťastná shoda okolností.“

„Takže Hickman se rozhodl zaútočit na arabský svět nejdříve z historického hlediska,“ shrnoval Hanley pomalu, „a pak mu z boží prozřetelnosti spadl do rukou meteorit.“

„Co to ale má společného s muslimy a Mohamedem?“ nechápal Stone.

Halpert krátce přikývl. „Myslím, že právě tehdy se Hickman rozhodl pro mnohem důslednější pomstu. Vytáhl jsem z jeho počítače záznamy z období po oznámení Ackermanova nálezů. Popisují radioaktivní povahu iridia a nebezpečí, které z toho plyne.“

„Rozhodl se tedy, že se zmocní meteoritu,“ vykládal soustředěně Hanley, „zkombinuje vlastnosti nukleární hlavičky a meteoritu a odpálí ji v nějaké arabské zemi?“

„Právě proto mi to trvalo tak dlouho,“ omlouval se Halpert. „Nejdříve jsem se držel usilovně myšlenky posílení jaderné reakce. Slepá ulička. Neexistovalo nic, co by jej pojilo se ztracenou ukrajinskou bombou — musel jsem tedy najít jiný úhel pohledu.“

„Radioaktivní prach?“ zeptal se Hanley.

„Logicky jediný další možný způsob použití,“ přitakal Halpert.

„Našel jsem i důkaz, že Hickman právě koupil textilku v Anglii,

nedaleko městečka Maidenhead.“

„To je přesně tam, odkud máme hlášenou poslední polohu meteoritu,“ sdělil Stone.

„Plánuje poprášit oblečení a pak je poslat na Střední východ?“ zeptal se Hanley.

257

„Nemyslím,“ řekl Hanley pomalu. „Textilka má obrovskou zakázku na vlněné modlitební koberečky do Saudské Arábie. Mají být dodány v nejbližším možném termínu.“

„On tedy plánuje poprášit ty koberečky a kontaminovat muslimy v době modliteb,“ shrnul Hanley. „Dábelsky rafinovaný zločin.“

„Přiletěl do Londýna svým soukromým letounem dnes ráno,“ pokračoval Halpert. „Myslím, že –“

Vtom zazvonil Hanleyův telefon. Hanley naznačil Halpertovi, aby chvilku počkal. Volal Overholt a šel rovnou k věci.

„Máme velký problém,“ začal Overholt.

„NE,“ ŘEKL ROZHODNĚ šéf ochranky Dreamworldu, „volám ze svého domácího telefonu. Nemyslím, že mi ho napíchli.“

Popsal vše od příkazu k domovní prohlídce až k zabaveným předmětům, které si detektivové odnesli.

Hickman jen poslouchal.

„Pane, kde jste teď?“ zeptal se šéf ochranky. „Chtějí s vámi mluvit osobně.“

„Lepší je, když to nevíte,“ odsekl Hickman.

„Máme snad něco udělat?“

„Teď nemůžete dělat nic,“ řekl jasně Hickman, „to mohu jen já.“

Hickman skončil hovor a opřel se o židli v kanceláři své textilky v Maidenheadu.

Vládní úředník je mu už na stopě. Nebude dlouho trvat a vysledují ho až na jeho současnou pozici. Vzal znovu telefon a začal vytáčet číslo.

Muži Z POSÁDKY *Free Enterprise* přijeli do Londýna hned ráno. Čtyři muži, teď už vlastně jen torzo posádky, kteří zůstali v Callais po odplutí lodi r i sever, byli jediným trumfem, který Hickmanovi zbyl. Telefonoval p ívě jim, aby předal rozkazy.

„Bud’ :e muset ukrást tři nákladáky,“ vykládal Hickman. „Půjčovny jsou za řené, jsou svátky.“

„Jaký typ?“ zeptal se jejich vedoucí.

„Náklad je umístěn ve standardních kontejnerech, které lze převážet na

258

ploché korbě,“ vysvětloval Hickman, „volal jsem svého člověka do Global Air Cargo a doporučil mi různé typy návěsu.“

Hickman přečetl mužům ze seznamu značky.

„Jakmile je budeme mít, kam máme odjet?“

„Podívejte se do mapy,“ rozkazoval Hickman. „Na severu od Windsoru leží městečko Maidenhead.“

„Vidím,“ přitakal muž.

„Jakmile se tam dostanete, dojeďte na tuto adresu,“ prohlásil Hickman a přečetl adresu textilky a udal všeobecný směr.

„Kdy nás tam potřebujete?“ zeptal se muž.

„Ihned!“ ujistil ho Hickman. „Na Heathrow už čeká 747 společnosti Global Air Cargo na náklad.“

Jak to máme na Silvestra asi zařídit?“ zeptal se muž.

„Ta společnost mi patří.“

„Dejte nám aspoň hodinu,“ prosil muž.

„Čím dřív, tím lépe.“

Smyčka se přibližovala, ale ještě necítil, jak se mu stahuje kolem hrdla.

JUDY MICHAELSOVÁ navedla hydroplán vedle *Oregonu*, pak vypnula motor a šla ke dveřím do nákladového prostoru. Čekala, až vlna přiblíží stroj k lodi a než se na palubě objeví někdo, komu by hodila vazné lano. Palubní služba uvázala letoun k boku a dolů po žebříku slezl Cliff Hornsby.

„Dobrý večer, Judy,“ řekl, když začal překládat zásoby, „jaké je nahoře počasí“

„Plískanice se sněhem,“ odvětila Michaelsová, když také vzala pár zavazadel a beden.

Rick Barrett se přehoupl přes okraj a spustil se dolů s taškou v ruce. Jakmile se octi dole, houkl na Michaelsovou: „Vevnitř máš něco k zakousnutí a kávu,“ řekl. „Sám jsem to uvařil.“

„Dík,“ odvětila Michaelsová nesoucí poslední zavazadlo.

Halpert s Reyesem přešli na druhou stranu.

„Kdo z vás už někdy pilotoval?“ zeptala se Michaelsová, než se

vrátila do kokpitu.

„Učím se v letecké škole,“ ozval se Barrett.

259

„Ach jo,“ povzdechla si Michaelsová, „kuchtík a pilot, to je pekelná kombinace. Každopádně alespoň můžeš pomoci s navigací a vysíláním.“

„Co máme dělat my?“ zeptal se Halpert.

„Jakmile letadlo odváží, odsuňte nás hákem. Pak zavřete, zajistěte dveře a usad'te se. Jakmile mi řeknete, že máme volno, startuji.“

Vklouzla na místo pilota, Barrett vedle ní. Pak se znovu otočila k nákladovému prostoru. „Bud'te připraveni,“ křikla.

Hornsby popadl lano, které mu hodili, Halpert odstrčil letoun od boku lodi. Reyes zajistil dveře, hned jak se zavřely. „Odlet!“ křikl Halpert o chvíli později.

Michaelsová otočila klíčkem a motory se probudily k životu. Hydroplán se pomalu sunul od *Oregonu* a ve vzdálenosti 50 metrů Michaelsová klapky otevřela. Letoun se hnal po vodní hladině a pak se zvedl do vzduchu.

Michaelsová nabrala výšku a dokončila levý obrat.

Když se letoun octl nad předměstím Londýna, stále nabíral výšku.

HANLEY SLEDOVAL hydroplán rolující po hladině pomocí dálkových kamer, pak se obrátil ke Stoneovi.

„Už ho máš?“ zeptal se.

Halpert jim nechal v kontrolní místnosti poznámky. Stone právě procházel jednotlivé kroky, které Halpert doporučil.

„Hrabu se v Hickmanových společnostech,“ odvětil Stone.

„Podívám se, zda Hickmanův pilot vyplnil ještě jiné letové plány,“ řekl Hanley.

DVOJICE PILOTŮ popíjela čaj a sledovala televizi v prostorném hangáru společnosti Global Air Cargo na letišti Heathrow.

„Kontroloval jsi poslední zprávy o počasí?“ zeptal se pilot svého druhého pilota.

„Před čtvrthodinou,“ přitakal druhý pilot. „Nad Francií zuří bouřka, ve Středozeří je klid a podle meteorologů vydrží až do Rijádu.“

„Máme papíry a povolení ke startu v pořádku?“ pokračoval pilot.

„Už jen odstartovat,“ řekl druhý pilot.

„Máme před sebou skoro pět tisíc kilometrů,“ sděloval pilot.

260

„Slabých pět a půl hodin letu,“ dodal druhý pilot.

„Už aby tu byl ten náklad.“

„Když majitel říká, čekej,“ usklíbl se druhý pilot, „tak čekáme.“

Pilot přikývl. „Co je v telce?“

„Dnes v televizi opakují ten koncert Eltona Johna z Hyde Parku,“ vykládal druhý pilot. „Za chvíli to začne.“

Pilot vstal a vešel do kuchyňského kouta. „Upeču popcorn v mikrovlnce. Dáš si?“

„Prosil bych navíc porci másla,“ připomněl mu druhý pilot.

MICHAELSOVA SE SROVNALA nad řekou a přistála. Když doklouzala k břehu, muži uvázali hydroplán lany k nejbližším stromům, pak vyložili zboží a vylezli na břeh.

MI5 už neměla žádné volné muže, takže je nikdo nečekal.

„Umí z vás někdo šlohnout auták?“ zeptal se Halpert.

„Jdu na to,“ přihlásil se Reyes.

„Cliffe,“ pokračoval Halpert, „jdi s Tomem a sežeňte něco velkého, abychom se tam vešli i s výbavou.“

Jasně,“ oznámil Hornsby a vylezl na břeh společně s Reyesem. Mířili do města.

Zatímco čekali, Halpert studoval mapu. Michaelsová sem musela letět přes textilku v Maidenheadu – teď už jen musel najít tu správnou silnici. Jakmile se mu to povedlo, otočil se k Michaelsové, která zůstala v letadle.

„Nebyl by tam hrnek kávy?“ zeptal se.

Michaelsová vešla do kokpitu, nalila šálek a podala ho Halpertovi na břeh. Jaký máš plán?“ zeptala se.

„Nejdříve budeme pozorovat,“ řekl Halpert, „pak teprve udeříme.“

V tu chvíli přijížděl Reyes se starou otevřenou nákladní fordkou s několika klecemi na drůbež, rezavým nářadím a řetězem na korbě.

„Omlouvám se za tu kraksnu,“ krčil rameny Reyes vystupující ven, „ale žebráci si nemohou moc vybírat.“

„Naložme výstroj,“ rozhodl Halpert a podal Reyesovi mapu s vyznačenou trasou.

„Budu monitorovat vysílání,“ řekla Michaelsová, když muži

přenesli výstroj na korbu. „Hodně štěstí.“

261

Halpert se usmál, ale nic neříkal. Když už všichni byli ve voze, vyskočil nahoru. Jedeme.“ V oblaku sněhu se nákladák odlepil od břehu a zamířil k textilce.

BYLO PO JEDNÉ hodině v noci 1. ledna 2006, když se konečně ozval Cabrillo s hlášením na *Oregon*. „Zajistili jsme zbraň,“ sdělil Cabrillo. „Co na to MI5?“ zeptal se Hanley.

„Jásají,“ odvětil Cabrillo, „prý mi navrhnou udělení titulu Rytíře britského impéria.“ „Tys byl u konečného zákroku?“ zeptal se Hanley nevěřícně. „Všechno se dozvíš, až se vrátíme na loď. Co dalšího?“ „Zatímco tvůj tým řešil tu bombu, Halpert vyhrabal další informace o meteoritu a o tom Halifaxu Hickmanovi. Jsme přesvědčeni, že jeho syna zabil Taliban v Afghánistánu a on teď rozhodl zasadit islámu rozhodující úder. Nedávno koupil textilku na západ od Londýna, která právě řeší dodávku modlitebních koberečků na *Madžď*.“ „Osvěžme si paměť,“ řekl Cabrillo, „*hádždž* je pouť do Mekky, že?“ „Správně,“ odpověděl Hanley, „v tomto roce vychází na desátého.“ „Takže máme dost času, abychom operaci dokončili.“ „Mohlo to tak být,“ řekl Hanley, „ale zatímco jsi byl v Londýně, seběhla se řůra věcí.“

Hanley přetlumočil Overholtovo líčení testů meteorických fragmentů. Pak zopakoval Halpertova zjištění.

263

Jak si teď stojíme?“ zeptal se Cabrillo.

„Poslal jsem Halperta se třemi dalšími do textilky,“ vysvětloval Hanley. „Leží nedaleko městečka Maidenhead.“

„A štenice na meteoritu?“ zeptal se Cabrillo.

„Zdá se, že je pořád v naší zóně zájmu.“

„Pokud se Hickmanovi podaří porušit povrch tělesa, bude to ještě horší než s tou atomovkou, že?“ shrnoval Cabrillo.

„Stone prošel různé prameny a zjistil, že v textilce není žádný

stroj, kterým by Hickman mohl rozdrtit nebo navrtat iridium,“ pokračoval Hanley. „Pokud tohle Hickman chce, musí to udělat někde v blízkosti.“

Cabrillo chvilku mlčel.

„Halpert bude potřebovat pomoc,“ řekl Cabrillo. „Nechám tu Senga a Meadowse — koordinují operaci s MI5 a dokážou vytvořit kouřovou clonu a naši účast dostatečně zamlžit.“

Hanley si psal poznámky do notesu. „Mám to,“ řekl. „Co zbytek tvého týmu?“

„Zavolej Adamse, ať je s robinsonem za půl hodiny na heliportu na druhé straně řeky,“ přikázal Cabrillo, „Halpertovi řekni, že letíme k němu.“

„Zařízeno,“ odvětil Hanley, než telefonní linka oněměla.

„SPOLEČNOST ZABRÁNILA výbuchu bomby, pane prezidente,“ hlásil Overholt. „Je v rukou britské zpravodajské služby.“

„Výborná práce,“ řekl prezident vřele, „vyříd'te jim mé srdečné poděkování.“

„Udělám to, pane,“ řekl Overholt. „Máme ale docela jiný problém, o kterém byste měl vědět.“

„Co to je?“ zeptal se prezident.

Overholt vysvětlil možné dopady plynoucí z výsledků testování meteorických vzorků.

„To je zlé,“ připustil prezident. „Veřejné mínění si bude myslet, že meteorit se dostal do nepravých rukou díky špatné práci CIA.“ „Potřebuji, abyste mi udělal laskavost, pane prezidente,“ řekl Overholt. „Potřebujeme zadržet v tajnosti matku Hickmanova syna – bez příkazů, bez právníků.“

264

„Porušit práva podle Listiny základních práv a svobod?“ zeptal se prezident.

„Přesně tak, pane,“ ozval se Overholt.

Prezident se na okamžik zamyslel. Kdykoli musel zbavit občany USA jejich práv či svobod a vytrhoval je z jejich práce a domova bez vysvětlení, vždy si připadal jako diktátor. Prezident proto používal tuto moc jen výjimečně, jen když šlo o opravdovou hrozbu.

„Dejte se do toho,“ řekl nakonec, „ať to celé proběhne v tichosti.“

„Věřte mi, pane prezidento,“ řekl tiše Overholt. „Nikdo nezjistí, že je pryč.“

ŠEST MUŽŮ z ústředí pro operace CIA obklíčilo dům Michelle Huntové na Beverly Hills ještě odpoledne. Jakmile se vrátila z galerie, zadrželi ji, když vjížděla do garáže. V sedm večer odvezli Michelle na letiště do Santa Monicy a posadili do letounu mířícího do Londýna. Když přelétali řeku Colorado nad Arizonou, agent začal Michelle vysvětlovat situaci. Když skončil, vzala si slovo sama.

„Takže jsem vlastně... návnada?“ zeptala se.

„Nejsme si jisti,“ připustil muž ze CIA.

Michelle Huntová jen kývla hlavou a usmála se. „To neznáte otce mého syna,“ řekla. „Pro něj jsou lidé jen majetek, kterého je třeba využít a pak odložit, pokud už není k potřebě. Vyhrožovat mu nepovede k ničemu.“

„Máte snad nějaký lepší nápad?“ zeptal se agent.

Michelle se nad tou otázkou dlouze zamyslela.

UKRÁST TŘI NÁKLAĐÁKY na Silvestra byl snadný úkol. Parkovací zóna pro nákladní vozy na okraji Londýna zela prázdnotou a na jediném funkčním parkovišti zůstal jediný strážný. Zbývajících muži z *Free Enterprise* se přihnuli do dvora, svázali muže a vzali si klíče, které potřebovali. Až do rána nikdo nebude toho muže postrádat. V té době už bude náklad přeložen a nákladáky odstaveny.

265

SCOTT THOMPSON, velitel týmu *Free Enterprise*, ukázal opravdu ocelovou výdrž. Držel vzdorovitě hlavu vzhůru až do okamžiku, kdy ho sanitář na fregatě přivázal na stůl a znovu se přesvědčil, že má pevně utažené paže.

„Žádám vysvětlení, co to se mnou děláte,“ řekl Thompson, když se mu na čele začaly rojit první kapky potu.

Sanitář se jen zlehka usmál. Pak se otevřely dveře a na marodku vešel doktor Berg s malou brašnou v ruce. Došel k umyvadlu a začal si mýt ruce. Thompson se pokoušel muže sledovat, ale byl svázán tak pevně, že sotva mohl hýbat hlavou. Zvuk tekoucí vody najednou Thompsonovi připadal, jako když někdo vráží do jeho srdce nůž.

TŘI NÁKLAĐÁKY VJELY na parkoviště před textilku v Maidenheadu a pak pokračovaly dozadu k nákladové rampě.

Nacouvaly do nákladového prostoru. Muži vypnuli motory a vystoupili.

Halpert s Hornsbym hlídali zadní trakt budovy, zatímco Barrett s Reye-sem přední křídlo.

Na parkovišti stál jen rolls-royce a daimler sedan, jinak zelo prázdnotou. Halpert počkal, až muži zmizeli v textilce, a pak zašeptal do vysílačky.

„Jdeme blíž,“ řekl, „a uvidíme, co se dá dělat.“

„My jdeme dopředu,“ sdělil Reyes.

ROGER LASSITER seděl v přední kanceláři uvnitř textilky a hleděl na Hickmana. „Samozřejmě, že díky svátkům jsem si neověřil ten váš převod peněz.“

„To jste ale věděl, když jste bral tu práci,“ připomněl mu Hickman. „Musíte mi prostě věřit.“

Schránka s meteoritem stála na stole mezi oběma muži.

„Na důvěru moc nedám,“ řekl Lassiter, „ale teď musím.“

„Ujist'uji vás,“ odvětil Hickman, „že zaplacení dostanete.“

„Kam půjde ten meteorit?“ zeptal se Lassiter.

Hickman zvažoval, zda má odpovědět. „Ka'ba,“ řekl tiše.

„Jste vážně prohnitý až do morku kostí,“ sykl Lassiter a vstal, „jenže já pak asi taky.“

266

Lassiter vyšel z kanceláře a pak prošel hlavními dveřmi. Když nastoupil do daimlera, Reyes si ho v tajnosti vyfotografoval.

HICKMAN S METEORITEM krácel textilkou a hleděl na muže z náklad'áků v zadním traktu. Sešli se v polovině haly.

„Viděli jste ty dopravní kontejnery?“ zeptal se Hickman.

„Ty tři u dveří?“ zeptal se jeden z mužů.

„Ano,“ řekl Hickman a došel k rampě. Muži šli za ním. „Až vše připravím, naložíte je do náklad'áků a odvezete na Heathrow.“

Hickman byl už skoro u zadních vrat.

„Tady máte ten postřík, jak jste chtěl,“ řekl jeden z mužů a ukázal na zem.

„Výborně,“ řekl Hickman blížící se ke stavu. „Podejte mi to.“

Jeden z mužů zvedl pytel z podlahy. Zatřásl s ním a pak jej Hickma-novi podal.

CABRILLO SE SVÝM týmem čekal ve vypůjčeném range roveru u vrtulníkové plošiny v parku Battersea. Když jej Fleming dostihl mobilem, Adams zrovna klesal na přistání na Temži.

Juane,“ začal, „právě jsme se dozvěděli opravdu zajímavé věci – souvisí to s meteoritem. Říkejme tomu vyrovnání dluhu za vaši pomoc s bombou.“

Zvuk blížící se helikoptéry nabýval na síle. „Pane, to je co?“ křikl Cab-rillo.

„Zprávu jsme získali od našeho agenta v Saudské Arábii,“ vykládal Fleming. „Místo, ke kterému se muslimové modlí pětkrát denně v Mekce, se jmenuje KaTsa. Je to chrám chránící zvláštní náboženský artefakt.“

„Co je to za předmět?“ zeptal se Cabrillo.

„Černý meteorit, který nejspíše našel Abrahám. Tato svatyně je opravdovým srdcem islámské víry.“

Cabrillo zůstal ohromeně sedět.

„Děkuji za upozornění,“ řekl nakonec. „Zůstaneme v kontaktu.“

„Myslel jsem, že byste to měl vědět,“ řekl Fleming. „Pokud budete potřebovat pomoc, zavolejte na MI5. Dlužíme vám ji.“

268

HALPERT SÁHL do batohu, který si vzal na *Oregonu*, a připevnil lokátory na všechny tři nákladáky. Pak připevnil mikrofon na spodní stranu zdi nedaleko stropních dveří. Ukázal na Hornsbyho a oba se stáhli do skrytu stromů.

Jakmile byl schovaný, promluvil šepem do vysílačky.

„Tome,“ řekl, „jaké je tvé postavení?“

Reyes s Barrettem připevnili stejný mikrofon nedaleko předních

prosklených dveří. I oni se stáhli do bezpečí zdi za parkovištěm.

Jsme napojeni,“ špitl zpět.

„Čekat a naslouchat,“ rozhodl Halpert.

HICKMANŮV TÝM pracoval v naprosté tichosti. Použili přenosný sprej a tekutým plastem kontejnery vzduchotěsně uzavřeli. Jeden z mužů vyvrtal do boků kontejnerů malé otvory, jeden blízko stropu, druhý v úrovni hrudníku a další ve výši kotníků.

Na otvory byly připevněny malé trubičky.

Jakmile byli hotovi, Hickman vydal příkaz, „nasadit masky!“

Ze zavazadel, která si přinesli, vytáhlo pět mužů masky a umístilo šije na ústa a nosy. Jeden z mužů připevnil ke dnu kontejneru pumpu a pustil ji. Dovnitř kontejneru byl nasáván vzduch. Ve zkumavce dělené po třetinách měl Hickman uložený smrtonosný virus. Hickman vylil obsah ze dvou třetin do malé nerezové nádržky přišroubované k horní části pumpy. Pečlivě hlídal čas na hodinkách, pak nastavil časovač a nechal virus pronikat do kontejneru po přesně stanovenou dobu. Nakonec odstranil nádržku a přišrouboval vzduchotěsné víčko.

Nechal pumpu pracovat dalších třicet vteřin, aby se vytvořilo slabé vakuum, pak odpojil pumpu a zazátkoval vývod. Když se přemísťoval k druhému kontejneru, další z mužů uzavřel otvory tekutým tmelem ze spreje. Musely zůstat vzduchotěsné.

V téže době, kdy Hickman stříkal patogen do dalších kontejnerů, další z členů týmu nastříkal speciální povlak na meteorit ležící na zemi textilkou. Otáčel těleso, aby se dostal ke všem stranám, a když skončil, zvedl jej a umístil zpět do schránky.

Hickman právě končil s kontejnery. Odešel se zkumavkou do volného prostoru textilkou, polil ji benzinem a hodil ji na podlahu. Pak škrtnl sirkou a odhodil ji též na zem.

269

Plameny vyšlehly.

Zbývající čtyři muži vytáhli malé plynové hořáky podobné těm, které instalatéři používají ke svařování potrubí. Zapálili je, nastavili vysoké plameny a mávali s nimi vzduchem celých pět minut.

„Dobrá,“ řekl Hickman, „otevřete dveře, ale masky si nechejte nasazené.“

Jeden z mužů vyšel zadními dveřmi a rozmísťoval navijáky do

všech tří nakládacích míst. Pak řidiči vyšli ven, z kabiny vozu natáhli lana a začali kontejnery přitahovat. Jakmile byly kontejnery uvnitř zajištěné, Hickman si vlezl na místo spolujezdce v prvním voze a pokynul řidiči, aby odjel.

HALPERT S HORNSBYM pozorovali exodus ze svého skrytého stanoviště. Pomocí infračervených fotoaparátů snímali jeden snímek za druhým, ale víc dělat nemohli. Sledovali nákladňáky vyjíždějící od nákladní rampy s otevřenými zadními vraty.

Sníh přešel v déšť a pneumatiky nákladňáků zvedaly šplíchající marast z kaluží, když přejížděly parkoviště od zadního traktu k hlavnímu vjezdu do továrny a mířily na silnici vedoucí od textilky.

„Tome,“ ozval se okamžitě Halpert, „nevstupuj do budovy; ti chlapi, co vyšli ven, mají plynové masky.“

„Rozumím,“ odpověděl Reyes.

„Zavolám na *Oregon*?“ sděloval Halpert, „zeptám se, co máme dělat.“

CABRILLO UKONČIL Flemingův hovor a ihned se spojil s Hanleym, aby ho informoval o tom, co se právě dozvěděl.

„Nechám Stonea, aby se na to okamžitě podíval,“ řekl Hanley.

„Třeba Hickman nechce ten meteorit vůbec zničit,“ navrhl Cabrillo, „a udělá s ním něco úplně jiného.“

V ten okamžik se ozval přes vysílačku Halpert. „Počkej!“ zabrzdil ho Hanley. „Propojím nás všechny tři do konference.“

Jakmile se tak stalo a oni se slyšeli navzájem, Halpert vylíčil, co se právě stalo.

„MÁME UŽ SIGNÁLY z lokátoru na nákladňácích?“ zeptal se Cabrillo Han-leyho.

270

Hartley se podíval na obrazovku, na kterou ukazoval Stone. Svítily na ní tři pohybující se body. „Máme je,“ sdělil. „Máme však další problém.“

„Jaký?“ zeptal se Cabrillo okamžitě.

„Ztratili jsme signál z meteoritu. Před chvilkou.“

„Ksakru,“ ulevil si Cabrillo nahlas.

Na lince zavládlo mlčení, když Cabrillo usilovně přemýšlel. „Uděláme to takto,“ rozhodl nakonec, „posílám Adamse s Truitem zpět na loď pro chemické kombinézy – Michaeli a vy ostatní,

počkáte, než se vrátíme.“

Jasně, šéfe,“ přidal se Halpert.

Jonesy tu zůstane v range rovem se mnou,“ pokračoval Cabrillo. „Jakmile bezpečně určíme směr jízdy nákladňáků, pokusíme se je zadržet. Máme už tým na Heathrow?“

„Právě se dali dohromady s Gundersonem a Pilstonovou z gulfstrea-mu. Před pár minutami,“ řekl Hanley.

„Výborně,“ odpověděl Cabrillo. „Hubeňour musí udržet letoun v provozní teplotě — třeba budou startovat docela ve spěchu.“

„Jasně,“ přitakal Hanley.

„Ať Nixon připraví kombinézy,“ pokračoval Cabrillo. „Vrtulník je tam za deset minut.“

„Zařídím to.“

„Nech linku spojenou a průběžně mě informuj, kam míří ty nákladňáky,“ požádal Cabrillo.

„Jistě,“ souhlasil Hanley.

Cabrillo sedící v range roveru přiložil ruku na sluchátko. „Dicku,“ řekl, „poletíš s Adamsem zpět na *Oregon 2*. přivezeš bednu s chemickými kombinézami. Jsme si jisti, že Hickman kontaminoval textilku nějakou chemikálií. Jakmile vyzvedneš kombinézy, odlet rovnou do Maidenhea-du – čeká tě tam Halpert a tři další.“

Truitt se neptal; prostě jen otevřel dveře range roveru a hnál se tmou rovnou k Adamsovi, jehož robinson spokojeně předl na plošině. Vlezl dovnitř a vysvětlil plán Adamsovi. Vrtulník se odlepil od země a zamířil k *Oregonu*.

„ZAHNULI NA DÁLNICI M4 vedoucí do Londýna,“ hlásil Hanley Cab-rillovi. „Pane Jonesi,“ řekl, „najdi nám nejrychlejší spojení na M4.“

271

„Všichni jsou na Nový rok v ulicích,“ namítl Jones. „Řekl bych, že se nám to pěkně natáhne.“

Zařadil rychlost, vycouval a pak s range roverem vyjel na ulici vedoucí ven z Battersea Parku. Chtěl přejet most Battersea a po Old Brompton Road a přes West Cromwell vjet na A4, která vedla přímo na M4. Navzdory pozdní hodině jim to bude trvat hezky dlouho.

HICKMAN SE SVÝM triem nákladňáků to měl jednodušší. Projeli Maidenhead přes Castle Hill Road, která také tvoří A4, pak zatočili

na A308 směrem na M4. Za čtrnáct minut po odjezdu z maidenheadské textilky se už octli na výjezdu 4 na letiště Heathrow.

V DOBĚ, KDY nákladáky zpomalovaly před výjezdem M4, aby opustily dálnici, Truitt s Adamsem právě dosedali s robinsonem na zadní palubu *Oregonu*.

Nixon už čekal s dřevěnou bednou a nacpal ji na zadní sedadla, zatímco Adams nechal motor běžet. Nixon zavřel zadní dveře, otevřel přední a podal Truittovi vytištěný list s pokyny, jak ověřit vzduchotěsnost kombinéz, pak dveře zajistil a odstoupil.

Dal Adamsovi znamení zdviženým palcem a robinson se znovu odlepil od plošiny.

Během pár minut už vrtulník znovu přelétal Londýn a mířil k Maidenhead. Cíl ležel čtyřicet kilometrů před nimi, potřebovali dvanáct minut letu.

OBA PILOTI SE STALE nacházeli v salonku Global Air Cargo i v okamžiku, kdy nákladáky zajížděly před hangár a prudce brzdily. 747 čekala venku s příďovým kuželem zvednutým pro nakládku a se spuštěnou zadní rampou umožňující lehčí přístup. Hickman došel k bočním dveřím a našel za nimi piloty sledující televizi.

„Jsem Hal Hickman,“ představil se. „Přivezli jsme vám náklad s nejvyšší prioritou.“

272

Hlavní pilot vstal a došel k Hickmanovi. Je mi ctí vás poznat, pane,“ řekl a natáhl k němu ruku. „Pracuji pro vás už celá léta – a teprve nyní vás poznávám.“

„Potěšen jsem já,“ řekl Hickman s úsměvem. „Jak jsem ale řekl, mám tu zboží zásadní důležitosti a je nutné ho převézt okamžitě. Jste připraveni?“

„Nemáme ale žádné dělníky,“ namítl. „Nebudou tady asi ještě hodinu, jsou svátky a všichni se na práci vykašlali.“

„To není problém,“ odvětil Hickman. „Moji muži a já převezeme kontejnery rovnou do prostoru a zajistíme je. Máte už povolení ke startu?“

„Zavolám a zařídím to během pár minut,“ odpověděl pilot.

„Udělejte to,“ přikázal Hickman. „My se postaráme o naložení zboží.“

Hickman prošel dveřmi a pilot se obrátil ke druhému pilotovi.

„Ověř předpověď a spoj se s operátorem pro vypsání letového kurzu. Z Londýna, přes Francii, do Středozeří a do Rijádu. Pokud počasí nebude proti nám, a kdyby snad ano, najdi jinou trasu.“

JAKMILE HICKMAN znovu vyšel z hangáru, popadl masku, kterou nechal na zemi, a nasadil šiji na ústa a nos. Řidiči věděli, jaký postup při nakládání bude zvolen. Hickman naznačil, že přeložení začíná, a první řidič navedl nákladák s kontejnerem k zadní rampě 747. Muž odpojil kabel přidržující kontejner v podlaze vozu, pak mírně naklonil dno, takže se kontejner začal sunout po kolejnicích zabudovaných v podlaze. Odjel od zádi 747, zatímco další řidič dojel ke sklopené přídi a umístil kontejner vedle prvního. Kontejner vyklouzl z vozu a řidič pak s nákladákem odjel. Třetí vůz už čekal. Najel a zastavil pod rampou.

Třetí vůz se začal vykládat. Hickman v té době vstoupil do 747 s řidičem. Přesně podle nácviku dva muži začali kontejnery zajišťovat dlouhými popruhy. První upevnil popruh do kladky usazené v kolejnicích v podlaze, pak přehodil popruh přes kontejner druhému muži, který jej uchytil do kolejnice a utáhl navijákem. Každý kontejner zajistili třemi popruhy.

Poslední řidič dokončil operaci a odjel od 747. Muži uvnitř došli ke kontejneru.

Jeden, dva, tři a byli hotovi.

Hickman vylezl z boeingu, mávl na řidiče a naznačil jim, aby zaparkovali dál od letadla, sám pak vyrazil zpět do hangáru.

273

„TADY JSOU DOKLADY,“ řekl a podal sepnutá celní prohlášení pilotovi. „Kontejnery j'sou zajištěny. Odlétáme.“

„Pane, jak moc rychle tam ten náklad musí být?“ zeptal se druhý pilot. „Nad Středozeřským mořem hrozí silná bouře. Bude mnohem bezpečnější, pokud odstartujeme až ráno.“

„Zboží tam mělo být už včera,“ sykl Hickman.

„Dobrá,“ ozval se druhý pilot. „Bude to ale hodně skákat.“

Druhý pilot sledoval, jak se Hickman otáčí a kráčí ke dveřím. Ten chlap působil nějak divně, nešlo o jeho bizarní zjev, který tomuto miliardáři přisuzovaly bulvární časopisy. Hickman vypadal prostě úplně normálně – až obyčejně. Dnes večer se ale Hickmanovi kolem úst začal rýsovat slabý červený trojúhelník s kulatými rohy.

Druhý pilot tuto představu zaplašil, měl spoustu práce a málo času. „VYVOLEJ PODROBNOU MAPU,“ přikázal Hanley Stoneovi.

Tečky zobrazující lokátory na kontejnerech se zastavily před pár minutami. Hanley potřeboval vědět kde. Stone zadával pokyny do počítače a čekal, až se mapy nahrají na obrazovku. Postupně zaměřoval oblast, ve které blikala světélka, až nakonec zobrazil mapu v menším měřítku.

„Nákladová část letiště Heathrow,“ řekl Stone nakonec.

Hanley se natáhl pro spis, který tu ponechal Halpert, a probíral se jednotlivými listy.

Připomněl si, že Hickman vlastní přepravní společnost. Tady to je. Global Air Cargo. Našel telefonní číslo hangáru na Heathrow a předal ho Stoneovi.

„Zavolej tam a zjisti, co se tam děje,“ řekl rychle. „Já se spojím s Cab-rillem.“

„A JE TO,“ řekl pilot. „Máme povolení ke startu.“

Druhý pilot převzal předpověď počasí a letový deník. Pak šel za pilotem ke dveřím. Otevřeli je zrovna v okamžiku, kdy se ozval telefon.

„Nech to zvonit,“ rozhodl pilot, když se chtěl druhý pilot vrátit. „Měl jsem zaplatit nájem.“

274

„U2 JSME SKORO TAM, ale jde to pomalu,“ sdělil Cabrillo.

„Neberou to,“ křikl Stone přes řídicí místnost *Oregonu*.

„Pokoušíme se s nimi spojit telefonem,“ vysvětloval Hanley Cabrillovi, „ale nikdo to tam nezvedá.“

„Upozorněte Gundersona s gulfstreamem, aby byl připraven k okamžitému startu,“ nařídil Cabrillo. „Pokusím se spojit s Flemingem.“

Cabrillo zmáčkl tlačítko předvolby právě v okamžiku, kdy pilot zvedl před 747 a nahodil motory. Fleming vzal hovor a Cabrillo se jal vysvětlovat.

„Vy si myslíte, že ten náklad je radioaktivní?“ opakoval Fleming, když Cabrillo skončil.

„Ne, jen nějak kontaminovaný,“ řekl Cabrillo. „Členové mého týmu byli svědky, jak lidé spojení s touto přepravou nosili plynové masky. Potřebujeme, abyste uzavřel Heathrow.“

Fleming se na okamžik odmlčel. „Myslím, že bude lepší, když kontejnery opustí Anglii,“ řekl.

ADAMS PŘISTÁL na parkovišti před maidenheadskou textilkou a vypnul motory robinsona. Jakmile se rotor dotočil a zapadla brzda, Adams vyskočil ven a obešel stroj, aby pomohl Truittovi vyložit bednu. Přišli k nim Halpert a ostatní. Odstranili víko pomocí šroubováku z vaku a pak Adams bednu položil na zem.

„Tak chlapi, tady máte skafandry,“ řekl s úsměvem. „Koukám, že Kevin zabalil čtyři.“

„Oblečme se,“ rozhodl Truitt. „Přelepte si zápěstí a kotníky.“

Adams přikývl.

„Barrette,“ ozval se Truitt znovu, „ty zůstaneš venku. Zbytek obléct.“

Za osm minut byli Truitt, Halpert, Hornsby a Reyes připraveni. Obešli budovu a dovnitř vstoupili zadními dveřmi. Truitt držel před sebou analyzátor v gumových rukavicích. Přístroj skoro okamžitě vydal první výsledky.

„Rozestup,“ nařídil Truitt. „Všechno prohledat.“

Hornsby se hnál k předním dveřím, odemkl závoru a vyšel ven.

275

DOPRAVNÍ ZACPA přece jen polevila a Cabrillo s Jonesem se konečně dostali ze středu Londýna. Když dojeli na M4, zrychlili skoro na sto čtyřicet kilometrů za hodinu. Cabrillo skončil hovor s Flemingem a hned zavolal *Oregon*.

„Fleming nechce Heathrow uzavřít,“ řekl Cabrillo do mikrofону Han-leymu. „Který exit je nejbližší hangáru Global Air Cargo?“

Stone přečetl číslo výjezdu a Cabrillo ho zopakoval Jonesovi.

„Už jsme skoro tam, šéfe,“ houkl Jones a začal zpomalovat. Pak vyjel z M4.

„Jeď podle šipek ke Global Air Cargo,“ řekl Cabrillo Jonesovi.

Jones přišlápl plyn k podlaze a hnál se vedlejší uličkou. Za pár vteřin už viděl velký hangár se jménem společnosti vyvedeným třímetrovým písmem. 747 právě rolovala od hangáru.

„Dostaň mne blíž!“ vykřikl Cabrillo.

Jones se rozhlížel, ale celou oblast obehnali silným drátěným plotem.

„Nejde to, šéfe,“ vrtěl hlavou. „Oblast je uzavřena.“

747 právě vjížděla na odletovou dráhu.

Jed' tamhle na ten bod mezi budovami,“ křikl Cabrillo.

Jones přidal plyn a pak prudce zastavil. Cabrillo vytáhl z boční kapsy dalekohled a hleděl na nákladní letoun. Pak přečetl registrační čísla ze směrovky Hanleymu, který si je okamžitě zapsal.

„Ať letí Gunderson za nimi v gulfstreamu,“ řekl Cabrillo. „Víc teď dělat nemůžeme.“

„Zařídím to,“ odsouhlasil Hanley.

Hornsby se právě ozval vysílačkou Stoneovi. Ten si zapsal vše, co mu Hornsby sdělil, že našli. Pak podal papír Hanleymu, který si ihned přečetl poznámky.

„Předsedo,“ řekl, „pošlu vám tam Challenger 604. Myslím, že budete chtít okamžitě odletět do Saudské Arábie.“

V OKAMŽIKU, kdy se letoun 747 společnosti Global Air Cargo zvedal z letové dráhy na Heathrow, nákladní vůz vezoucí Hickmana zastavil před další sekci letiště.

„Spojte se s ostatními, skryjte vozy a zmizte!“ nařizoval Hickman řidiči, který ho vysadil před terminálem pro soukromá letadla. „Až vás budu potřebovat, ozvu se.“

„Mnoho štěstí, pane,“ rozloučil se řidič, když Hickman vyskočil.

Hickman mu zamával, pak prošel předními dveřmi.

Řidič zajel na parkoviště a potom vytáhl vysílačku. „Šéf je odbaven,“ řekl. „Sejdeme se na určeném místě.“

Po dvanácti minutách se tři vozy sjely v opuštěné továrně na západní straně Londýna, kde muži skryli svá úniková vozidla. Vyskočili z vozů, otřeli všechny povrchy, kterých se mohli dotknout bez rukavic, a poté nastoupili do obyčejného britského sedanu.

Podle plánu měli projet městem směrem ke Kanálu, tam nechat pronajatý vůz a nastoupit na trajekt do Belgie. Nemělo by jim už nic stát v cestě.

277

„PŘIPRAVIT OREGON k odplutí,“ přikázal Cabrillo Hanleymu, když Jones předjel před vyhrazený terminál letiště Heathrow. „Kurz přes Středozemní moře do Suezského průplavu a do Rudého moře. Chci mít loď co nejbliže Saudské Arábii.“

Hanley okamžitě vyhlásil na celé lodi bojový poplach. Cabrillo vnímal houkání sirén přes telefon. „Gunderson s ostatními už odstartoval,“ řekl. „Nákladní letoun míří na Paříž.“

„Já s Jonesem startujeme s Challengerem 604 za pár minut,“ řekl Cabrillo rychle. „Vyzvedněte hydroplánem lidi v Maidenhead. Ať

Michael-sová odletí a setká se s *Oregonem* v Kanálu.“

„Co s tou textilkou?“

„Spojte se s Flemingem a řekněte mu, co jsme zjistili,“ rozhodl Cabrillo. „Nechtě to na něm.“

„Zdá se, že měníme hřiště,“ poznamenal Hanley.

„Ten zápas dohrajeme na jiném hřišti,“ dodal Cabrillo, „v Saudské Arábii.“

DRUHÝ PILOT Hickmanova Hawkeru 800XP čekal v terminálu.

„Pilot má natankováno, provedl kontrolu a dostal povolení ke startu,“ hlásil, když vedl Hickmana terminálem směrem k ranveji. „Můžeme okamžitě odletět.“

Dva muži zamířili ven k hawkeru a vstoupili na palubu. Už po třech minutách letoun roloval na severojižní rozjezdovou dráhu a za další tři minuty už byli ve vzduchu. Když se octli nad Kanálem, pilot otevřel dveře kabiny.

„Pane,“ řekl, „pokud poletíme rychlostí, kterou požadujete, spálíme tunu paliva.“

Hickman se usmíval. „Nešetřete motory,“ řekl, „čas je pro nás kritický.“

„Jak si přejete, pane,“ odpověděl pilot a zavřel za sebou dveře.

Hickman pocítil, jak se motory silněji rozeřvaly a letoun nabírá rychlost. Letový plán předpokládal přelet Francie podél hranic Belgie, přes švýcarský Curych, poté přes Alpy, východní pobřeží Itálie, přes Řecko a Krétu do Egypta.

Hawker přeletí Rudé moře a octnou se v Rijádu v Saudské Arábii zítra brzo ráno.

278

JAKMILE HANLEY ZAVOLAL, Truitt s ostatními se začali chystat k odjezdu. Ujistili se, že mají hotovou kompletní fotografickou dokumentaci, pak páskou zapečetili dveře i okna textilky a všude tam nechali rukou psaná varování, aby nikdo nepovolaný nevstupoval dovnitř.

Po dokončení práce si sedli do poničeného vozu a zamířili k řece, kde budou čekat na hydroplán.

ZPOZA STROMŮ opatrně vyklouzl malý rezavý lišák, který se předtím schovával v keřích. Natáhl vzduch do nozder a přeběhl nákladový prostor v zadní části textilky. Z otevřených vrat textilky

pronikal ven teplý vzduch. Lišák zvedl čenich a vnímal teplo. Udělal opatrně krok dopředu a zastavil se v otevřených středních dveřích.

Aniž by pocítil jakékoli nebezpečí, lišák vklouzl dovnitř.

Vyrostl v blízkosti lidí a tedy věděl, že jejich přítomnost vždycky znamená dostatek potravy.

Zachytil pach člověka a začal hledat zbytky potravin. Stoupl do podivné černé látky na podlaze, která pokryla jeho tlapy. Pak pokračoval po podlaze s černou vazkou látkou s virovými částicemi táhnoucími se za ním.

Cvakání ventilátorů nad hlavou ho dostatečně vystrašilo, a tak se hnál zpět k nákladovým dveřím. Když se nic nedělo, lehl si na zem a čekal. Začal si olizovat černou hmotu z packy, kterou si strčil do tlamy.

Za pár minut zachvátily jeho tělo křeče, oči se podlily krví a z nosu mu vytékal slizký hlen. Třásl se, jako by jím procházely elektrické šoky. Zvedl se a utíkal pryč, ale nohy ho neposlouchaly a z úst se mu valila bílá pěna.

Lišák se zhroutil a uhynul.

PODPALUBÍM *OREGONU* se nesl zvuk houkající sirény.

Členové posádky zaujíмали svá stanoviště, plavidlo bylo najednou plné různých činností. Jsme odvázáni, pane Hanley,“ hlásil Stone.

„Vypnout z doku,“ nařídil Hanley do interkomu z kormidelný.

Oregon začal opouštět dok a postupně nabíral rychlost.

„Už jsi zadal kurz?“ zeptal se Hanley.

„Právě to dokončuji,“ odvětil Stone a ukazoval na velký monitor na zdi.

279

Na velké mapě Evropy a Afriky se objevila silná čára značící cestu. Vedle naskakovaly časové intervaly pro jednotlivé úseky.

„Kdy se nejdříve dostaneme do Rudého moře?“ zeptal se Hanley.

„4. ledna v 11.00 ráno,“ odvětil Stone.

„Zkoordinovat s Michaelsovou v hydroplánu a dostaňte Adamse zpátky na palubu,“ rozhodl Hanley, „pak stanovte rozpis hlídek.“

„Jistě,“ přikývl Stone.

Hanley se natáhl pro telefon.

NALÉHAVÝ POŽADAVEK, aby v dokumentech stálo, že koberečky pocházejí z Francie, pomohl jednomu a ublížil druhému.

Letoun 747 společnosti Global Air Cargo dostal povolení přistát velmi snadno. Za necelou hodinu bylo zboží přeznačeno a letoun znovu ve vzduchu.

GUNDERSON S POSÁDKOU gulfstreamu neměl takové štěstí. Jakmile přistáli, na palubu se vrhli francouzští celníci. Hickman si vytáhl z lasve-gaského letiště McCarran seznam všech letadel stojících na letišti v době vloupání do jeho apartmá. Nedalo velkou práci dohledat letové plány a odhalit, který letoun se poté přesunul do Evropy.

Gulfstream byl jediný.

Hickman anonymně zavolal na Interpol a sdělil, že letoun pašuje drogy. Bude trvat celé dva dny a nesčetné Hanleyho telefonáty, než budou jeho lidé opět volní. S Francouzi je prostě těžké pořízení.

CABRILLO MĚL VETŠÍ ŠTĚSTÍ. Challenger 604 s ním a Jonesem na palubě opustil Heathrow jen třicet minut po Hickmanově odletu. Pilot okamžitě záměřil do Rijádu, hlavního města Saudské Arábie, rychlostí 880 km za hodinu v letové výšce 12 kilometrů.

Před půl hodinou a už nad Francií Hickmanův Hawker 800XP letěl maximální rychlostí 820 kilometrů za hodinu. Challenger s Cabrillem a Jonesem vyvinul vyšší rychlost, takže by v místě byl dřív, ale Hickman věděl od samého počátku, kam letí, zatímco Cabrillo to zjistil mnohem později.

Dostat v tomto období vízum k návštěvě Saudské Arábie je dost složité.

280

Proces je to velmi komplikovaný a byrokratický, turismus je v této zemi nejenom omezován, ale snad přímo postaven mimo zákon. Některé Hickmanovy společnosti obchodovaly s královstvím, a tak byl v Saudské Arábii známou osobností. Schválení jeho žádosti o návštěvu trvalo jen pár hodin. Cabrillo takové štěstí mít nebude.

BRZO ZRÁNA PRVNÍHO ledna probudilo Saúda aš-Šajcha cvrlikání počítače v jeho domácí kanceláři sdělující, že právě přišel e-mail. Anglická textilka sdělovala, že modlitební koberečky čekaly se všemi dokumenty na odbavení v Paříži a teď už jsou na cestě do Rijádu na palubě 747.

Jakmile se octnou v rijádkém terminálu, budou se muset přeložit a odvést nákladními vozidly přes Saudskou Arábii do Mekky. Tam

budou kontejnery otevřeny, koberečky postříkány pesticidy, pak ponechány v otevřených kontejnerech na čerstvém vzduchu, než budou po jednom či dvou dnech rozmístěny na stadionu.

Aš-Sajch pohlédl na psací destičku na stole. Když nevěděl, kdy mu ty koberečky doručí, převedl nákladáky na jinou práci. Nejdříve mohl převézt koberečky sedmého ledna. Zařídí, aby je dezinfikovali osmého, pak je nechají vyvětrat. Den před začátkem budou převezeny na místo ~ devátého ledna.

Pořád mu bude zbývat čtyřia dvacet hodin do oficiálního zahájení svaté pouti. Aš-Šajch věděl, že to bude jen o vlas, ale stejně jinou možnost neměl. V krátkém čase musí vyřešit milion drobností, a najednou mu to vše připadalo skoro nemožné.

Nakonec si vše stejně sedne, pomyslel si, než opustil kancelář a vlezl si zpět do postele – vždycky to nějak vyšlo. Vždyť je to boží vůle – *inšá alláh*. Lehl si a nechal ve své hlavě bublat tisíc a jeden detail. Rozhodl se, že další vývoj se stejně nedá odhadnout; znovu vstal, vešel do kuchyně a uvařil si konvici čaje.

CHALLENGER 604 letěl zrovna nad Středozemním mořem, když pilot otevřel dveře a křikl dozadu: „Pane předsedo, Saúdové nám nedovolí vstoupit, pokud nebudeme mít patřičné doklady. Musíme se rozhodnout, co uděláme.“

281

Cabrillo se na okamžik zamyslel. „Letíme do Kataru,“ rozhodl. „Zavolám zástupci emíra za pár minut. Nebojte se, bude pro něj potěšením nám vyhovět.“

„Takže do Kataru,“ broukl pilot a zavřel za sebou dveře.

HICKMANŮV HAWKER právě přelétal s východem slunce Rudé moře do Saudské Arábie a pak mířil přes poušť rovnou do Rijádu. Přistál hladce a roloval k terminálu, kde zpomalil, než zastavil úplně.

„Natankovat a připravit k případnému okamžitému odletu,“ nařídil Hickman.

Jakmile se otevřely dveře, Halifax sestoupil po schůdcích na saudskou půdu a nesl v rukou meteorit ve schránce.

„Tuhle zemi zničím,“ šeptal si pro sebe, když se rozhlížel po vyschlých pahorcích kolem letiště. „Tuhle zemi – srdce islámu.“

Plivl na zem a zlovorně se ušklíbl.

Pak došel k limuzíně, která na něj čekala, aby ho odvezla do

hotelu.

HICKMAN UŽ PROŠEL kontrolou a spal ve svém hotelu, zatímco challenger se hnal nad Indickým oceánem, přes Hormuzskou úžinu do Perského zálivu na kurzu do Kataru. Emír je přivítal se všemi poctami. Jeho zástupce vyřídil vstupní formality a pro Cabrillov tým i jeho samotného už byla připravena hotelová apartmá. Cabrillo měl domluvenou osobní schůzku s emírem na poledne. Nejdříve se ale pár hodin vyspí. Při schůzce emírovi vysvětlí celou složitou situaci osobně.

Pilot znovu otevřel dveře a křikl do kabiny. „Z věže máme povolení vstoupit, pane.“

Cabrillo hleděl ven z okna na azurovou hladinu zálivu. Zvláště tvarované arabské rybářské a nákladní plachetnice *dhou* se klidně kolébaly na hladině. V dálce na severu rozpoznával Cabrillo siluetu velkého tankeru plovoucího na jih. Brázda od velkých lodních šroubů se táhla na kilometry daleko.

Cabrillo si najednou podle rachotu motorů uvědomil, že challenger zpomaluje.

Začali sestupovat na přistání.

DVANÁCT INDŮ se tlačilo v levném bytě ve vysloužilé budově v centru Rijádu. Přijeli do Saudské Arábie týden před tím, než jim byla vydána pracovní víza jako dělníkům. Jakmile byly vyřízeny pasové formality, muži zmizeli a již nikdy se s personální agenturou, která zařídila jejich vstup, nesetkali.

Jeden po druhém se trousili do bytu, který Hickman přecpal jídlem, pitím a zásobami, aby tam mohli přežít pár týdnů. Nikdy nechodili ven, nikdy s nikým nemluvili. Jejich úkolem bylo jen lelkovat a čekat na spojku.

Hickman měl na svůj plán, který právě hodlal v Saudské Arábii spustit, už pouze těchto dvanáct mužů. I když Hickmanova operace navenek vypadala velmi jednoduše, ve skutečnosti šlo o docela komplexní akci. On se pokusí společně s dvanácti Indy dostat do Mekky. Jakmile tam budou, ukradnou nejcennější artefakt islámu – meteorit nacházející se ve svatyni KaT^a – kámen, který objevil Abrahám, a nahradí jej tím, který si přivezl z Grónska.

Pak Abrahámův kámen odveze a zničí ho.

Hickman byl připraven udeřit přímo v srdci islámu.

283

HICKMAN PRAVÉ PROČÍTAL své poznámky v hotelovém pokoji v Rijádu. Mekka je centrem islámu, místem, kde se narodil Mohamed a kde vzniklo toto náboženství. Mekka se nachází sedmdesát kilometrů od Rudého moře na prašné planině obklopené kopci a horami. Mekka byla kdysi oázou obchodních cest, které spojovaly země kolem Středozemního moře s Asií, Afrikou a Arábií. Podle legendy tam dva tisíce let před příchodem Krista Bůh přikázal Abrahámovi postavit svatyni. Běh času přinášel zničení a opětovné

přestavby svatého místa. V roce 630 prorok Mohamed převzal nad Mekkou kontrolu a zbavil zdejší chrámy falešných idolů. Nechal tam jediné svatyni Ka'ba a posvátný kámen uvnitř. Právě zde vznikl pupek islámského náboženství.

V následujících stoletích byla svatyně s posvátným kamenem obehnána vyššími zdmi a mnohem dokonalejšími stavbami. Poslední velkou přestavbu hradila královská rodina Saúdů. Vyrostla tam mešita al-Harám, největší mešita na světě.

Uvnitř se nachází svatyně Ka'ba zdobená černými hedvábnými závěsy se zlatými výšivkami úryvků z koránu. Hedvábné závěsy se každý rok vyměňují a jednou ročně dokonce sám král Saudské Arábie na výraz své pokory zametá podlahu.

Poutníci přicházejí políbit kámen do Ka'by a napít se z požehnaného pramene Zamzam, který vyvěrá nedaleko.

V průběhu necelého týdne projde kolem Ka'by více než milion lidí.

V této chvíli však byl celý prostor vzhledem k přípravám uzavřen. Hickman zapnul počítač ve svém hotelovém pokoji a připojil se do sítě

jedné ze svých leteckých přepravních společností v Brazílii. Ukládal tam nejdůležitější dokumenty. Stáhl si obrázky a soubory a začal jimi procházet.

Hleděl na letecký snímek mešity v Mekce.

Al-Harám známá jako Velká mešita je masivní vícepatrová stavba se silnými zdmi a klenbou. Za zdmi se k nebi tyčí sedm minaretů až do výšky třiceti metrů. Poutníci vstupují čtyřiašedesáti bránami; celý areál zaujímá přes 18 580 metrů čtverečních.

Mešita pak střeží svatyni Ka'ba, jež má pouhých osmnáct na osmnáct metrů.

To, co chtěl Hickman se svými lidmi udělat, bylo prosté: dostat se za závěs, odstranit posvátný kámen vsazený do stříbrného rámu v jihový-

284

chodním konci nádvoří asi metr nad zemí a nahradit ho grónským meteoritem. Pak se pokusí o únik.

Ať to vzal z kteréhokoli konce, najednou mu to celé připadalo neproveditelné.

TELEFON V KANCELÁŘI zazvonil. Recepční ho informoval, že

už přivezli jeho noční zásilku. Hickman požádal portýra, aby mu ji přinesl. Za pár minut už kluk klepal na dveře. Hickman mu otevřel, dal spopitné a převzal balíček.

OREGON ZPOMALIL za výsostnými vodami Francie.

„Mám ji na radaru,“ hlásil Stone Hanleymu.

Hanley přikývl a sledoval vnější kamery, když se hydroplán zjevil z mlžného oparu. Pomalu klesal, než dosedl na hladinu a dojel k lodi. Hanley kontroloval, jak pomocníci na palubě zajišťují letoun u boku a mechanici se spouští dolů k letounu. Pak si vzal mikrofon vysílačky.

„Slečno Michaelsová?“ zavolal na pilota.

„Ano, pane.“

„Lod' míří do Rudého moře. Kolik jste toho naspala?“

„Nic moc,“ přiznala Michaelsová.

„Přistaňte ve Španělsku a najděte si tam hotel,“ rozhodl Hanley.

„Až si odpočinete, vydejte se na jih. Zůstal bych někde v jižní Itálii — prostě budete po ruce, až vám zavoláme, že vás potřebujeme.“

Hydroplán byl velmi užitečným dopravním prostředkem, ale vytáhnout ho na palubu pro jeho velikost nepřicházelo v úvahu.

„Dobře, pane,“ odvětila Michaelsová.

Jeden z chlapů přinese dva balíčky stodolarovek,“ pokračoval Hanley, „dohromady deset tisíc. Poletíte sama nebo chcete někoho s sebou?“

„V pohodě, pane,“ odvětila Michaelsová, „zvládnu to.“

„Pokud byste potřebovala další peníze, stačí říct,“ dokončoval rozdělení úkolů Hanley. „Můžeme vám je poslat telegraficky kamkoli. Odpočinite si, ale ať je letoun připraven pro všechny případy.“

„Jistě, pane.“

285

JVlichealsová,“ ozval se Hanley ještě jednou, „odvedla jste skvělou práci. Víím, že to byla vaše první pilotní mise pro Společnost. Jsme rádi, že vás tady máme.“

„Maxi,“ ozval se Stone, „už je tady Adams s robinsonem.“

Michaelsová vystrčila hlavu z bočních dveří letounu a podívala se do místa, kde věděla, že je zavěšena dálkově řízená kamera. Hanleymu ukázala zvednutý palec, pak znovu vlezla dovnitř a

zajistila dveře. Došla do kokpitu, nahodila motory a vytukala kód pro mikrofon.

„Mám Adamse na rádiu,“ hlásila, „takže mu teď uhnu.“

Pomocníci vytáhli uvazovací lana a hydroplán se pomalu sunul od lodi. Na volném moři Michaelsová přidala plyn, hydroplán nabral rychlost a odlepil se od hladiny. Dokončil mírný oblouk doleva a pak zamířil v kurzu na Španělsko.

„Postarejte se o Adamse,“ přikazoval Hanley, „ať bezpečně přistane. Nabrat rychlost.“

Za dvě minuty už Adams přelétal zadní nástavbu a přistával na plošině. Jakmile byl vrtulník zajištěn, Hanley přikázal plnou parou vpřed.

CABRILLO SPAL jako dudek do jedenácti, kdy ho telefonem vzbudil recepční. Objednal snídani a pak zavolal do Jonesova pokoje.

„Už jsem vzhůru,“ ozval se Jones.

„Osprchuj se, obleč a přijď se do mého apartmá najíst,“ rozhodl Cabrillo.

„Za dvacet minut,“ souhlasil Jones.

Cabrillo již byl osprchovaný a zrovna se holil, když hotelová služba klepala na dveře. V županu otevřel dveře a ukázal číšníkovi, kam má postavit vozík. Došel ke komodě, na které ležela peněženka, vytáhl bankovku a podal ji muži.

„Ne, pane,“ omlouval se číšník, „emír již vše vyrovnal.“

Číšník zmizel ze dveří dříve, než Cabrillo mohl cokoli namítnout. Dokončil holení a oblékl si čistý oblek. Právě nastavoval hlasitost televizních zpráv, když na dveře zaklepal Jones. Pustil ho dovnitř a oba muži se pustili do snídane. Jones snědl půl omelety, než promluvil.

„Šéfe, já jsem ještě emíra nikdy neviděl,“ řekl, „jaký vlastně je?“

„Emírovi je přes padesát a má progresivní myšlení,“ prohlásil Cabrillo. „Dovolil Spojeným státům tady provozovat vojenskou základnu po celé roky a vlastně celá druhá válka v Zálivu se vedla ze zdejšího letiště.“

286

Jaké vztahy udržuje se Saudskou Arábií?“

„Většinou dobré,“ pokračoval Cabrillo, „mohou se ale změnit ze dne na den. Saúdové balancují na samé hraně prozápadní politiky,

což si koneckonců myslí většina arabského světa, ale emír poslední dobou čelí názorům velké skupiny fundamentalistů. Už nejednou přerušil pomyslnou rovnováhu.“

Cabrillo právě dojídal své brambory, když se ozval telefon.

„Limuzína čeká dole,“ řekl, když zavěsil. „Přijme nás, takže si budeš moci o něm udělat svůj vlastní názor.“

Jones vstal a vyšel za Cabrillem ze dveří.

LANGSTON OVERHOLT seděl ve své kanceláři v centru CIA v Langley, Virginie, a četl hlášení MI5 o zneškodnění nukleární bomby Společností.

Británie už nebyla v ohrožení, ale o poloze meteoritu neměli ani ponětí. Michelle Huntovou převezli do Anglie, ale Overholt si zrovna nebyl moc jistý, jak ji půjde využít.

Hanley se hlásil před hodinou a předal Overholtovi zprávy o vývoji situace, ale současné dohady americké vlády se Saúdy o podpoře Izraele přivedly celá jednání skoro do slepé uličky. Overholt zavolal svého kolegu ze saudské tajné policie a předal mu domněnky o kontaminovaných modlitebních koberečcích, ale zatím nedostal žádnou odpověď.

Začínal vážně zvažovat, že bude muset zavolat prezidenta, aby další jednání vedl on.

Overholta ale nejvíce mátklo zjištění, že Společnost sice prohledala textilku v Maidenheadu, ale nenašla ani stopy po meteoritu a ani žádná rezidua, která by potvrzovala původní teorii.

Vtom zazvonil telefon.

„Mám pro vás ta data, která jste chtěl ze satelitu, pane,“ ozval se důstojník z NSA. „Hned vám je pošlu.“

„Udělejte to,“ přikývl Overholt. Jen mi do telefonu řekněte, kam ten hawkers letěl.“

„Do Rijádu v Saudské Arábii,“ odpověděl muž. „Doletěl tam před ránem a zatím tam je. Máme snímek letounu na dráze a letový záznam. Právě to vám posílám.“

„Díky,“ rozloučil se Overholt a zavěsil.

287

Posadil se do křesla a ze zásuvky vytáhl tenisový míček. Začal s ním házet proti stěně. Po pár minutách jen krátce kývl hlavou.

Natáhl se k telefonu a vytočil číslo.

„Analýzy,“ ozval se hlas.

„Potřebuji krátký přehled o islámském náboženství a zvláště pak popis svatých míst v Mekce.“ Overholt si cosi pamatoval o meteoritu i islámu z vlastního studia historie před mnoha lety na univerzitě.

„Jak podrobný a do kdy?“ zeptal se hlas.

„Krátký a do hodiny,“ odpověděl Overholt. „Najděte mi v agentuře znalce islámu a pošlete mi ho do kanceláře.“

Jistě, pane.“

Zatímco Overholt čekal, znovu házel s míčkem do zdi. Pokoušel se přemýšlet jako rodič, který se nemůže zbavit myšlenek na svého zemřelého syna. Jak daleko by zašel, aby pomstil jeho smrt. Jak by zničil samotné srdce té bestie?

EMÍRÚV PALÁC usazený na kopci nad Perským zálivem vypadal velmi honosně. Pozemek s garážemi a velkými zatravněnými plochami a jezírky byl obehnan vysokou kamennou zdí, a přesto působil překvapivě přátelsky — ne jako jednotvárné a neutěšené bašty nacházející se všude po celé Británii a Evropě.

Když limuzína projela bránou a mířila ke kruhovému vjezdu před hlavním vchodem, všude kolem se rozbíhali pávi a plameňáci. Mechanik v khaki kombinéze opravoval sport'ak lamborghini a dva zahradníci sklízeli oříšky z pistácie.

Limuzína zastavila před dveřmi a ven vyšel muž v obleku podle západního střihu. „Pane Cabrillo,“ řekl. „Jsem Achmad al-Tání, zvláštní emírův tajemník. Mluvili jsme spolu po telefonu.“

„Pane al-Tání,“ odvětil Cabrillo, když sevřel nataženou emisarovu ruku, „rád vás poznávám. Toto je můj společník Pete Jones.“

Jones stiskl al-Tánímu ruku a usmál se.

„Buďte tak laskaví a následujte mě,“ vyzval je al-Tání a vyrazil ke dveřím. „Emír vás očekává v salonu.“

Cabrillo s Jonesem ho následovali.

Vešli do velké haly s mramorovou podlahou se dvěma oblouky schodiště po stranách vedoucími do horních pater. Kolem velkého leštěného mahagonového stolu ve středu byly umně rozmístěny mramorové sochy, na jeho desce se pak nacházela velká květinová výzdoba. Proběhlo kolem nich několik sluhů ve stejnokrojích. V jednom rohu právě komorník v černém smokingu ukazoval

dělníkovi, jak má nastavit bodové nasvícení obrazu velmi připomínajícího Renoira.

Al-Tání prošel halou do chodby vedoucí do velké místnosti s prosklenou stěnou s výhledem na moře. Místnost musela mít skoro 750 metrů čtverečních s mnoha možnostmi, kde spočinout v blízkosti rostlin usazených v květináčích. V místnosti se také nacházelo několik plazmových obrazovek a klavír.

Emír seděl za klavírem a přestal hrát v okamžiku, kdy muži vstoupili.

„Děkuji, že jste přišli,“ řekl a vstal.

Došel ke Cabrillovi a podával mu ruku. Juane,“ řekl, „vždy vás rád vidím.“

„Vaše Excellence,“ odpověděl Cabrillo s úsměvem a obrátil se k Jonesovi, „můj společník Pete Jones.“

Jones přijal emírovu napřaženou paži a pevně ji stiskl. Je mi potěšením,“ řekl emír a ukázal na nejbližší pohovku. „Posaďte se.“

Čtyř i muži zaujali místa a zčistajasna v ten okamžik se zjevil číšník.

„Caj a sladkosti,“ řekl emír.

Číšník zmizel stejně tak rychle, jako se objevil.

Jak to celé na Islandu skončilo?“ zeptal se emír.

Cabrillo mu popsal detaily. Emír jen přikyvoval.

„Kdybyste neprovedli tu výměnu,“ řekl velmi vážně, „kdo ví, kde bych touhle dobou byl.“

„Al-Chálifa je mrtev, Vaše Excellence,“ řekl Cabrillo, „o jednu starost méně.“

„Bez ohledu na to,“ pokračoval emír, „chci, aby se Společnost postarala o mou celkovou bezpečnost a vypořádala se i s hrozbami, které stojí před mou vládou.“

„Bude nám opravdovým potěšením,“ oznámil Cabrillo, „ale bohužel v tento okamžik musíme s vámi prodiskutovat mnohem vážnější situaci.“

Emír přikývl. „Prosím, ať je to cokoli.“

Cabrillo se pustil do vysvětlování.

TŘI PŘEPRAVNÍ KONTEJNERY s kontaminovanými modlitebními koberečky se právě nacházely u drátěného plotu nákladního terminálu rijád-ského letiště. Ten zabírá plochu několika fotbalových hřišť. Pokud by *hádždž* nebyl tak blízko, koberečky by už byly vyloženy a převezeny. Protože ale dorazily opravdu pozdě, byly přesunuty na nižší místo v žebříčku priorit. Pokud budou na svém místě den před začátkem *hádždže*, Aš-Šajch to bude považovat za velký úspěch.

Právě v tuto chvíli se organizátor zaměřoval na mnohem důležitější věci.

Nejen modlitební koberečky, ale také skoro milion láhví s vodou se muselo dostat na své místo, deset tisíc přenosných záchodů, aby doplnily ty, jež už jsou na svém místě, šest rozsáhlých nemocničních stanů, ve kterých se bude poskytovat první pomoc na celém území, a také deset tisíc přenosných popelnic.

Krabice s vytištěnými letáky a suvenýry, výtisky koránu zdarma a pohlednice, krabice s opalovacími krémy, to vše ještě čekalo na paletách. Potraviny pro poutníky, šest tisíc košťat pro uklízeče starající se o denní nepořádek, přenosné deštníky pro případ deště. Ve dvanácti velkých bednách čekaly ventilátory, které budou umístěny uvnitř masivní

290

stavby kolem Velké mešity pro zajištění chlazení. Aš-Šajch ale neměl co dělat s bezpečnostními opatřeními, ta celá ležela na tajné policii.

V uzavřené oblasti nákladního terminálu už nákladáky převážely kompletní komunikační systém s vysílačkami a sledovacími

kamerami; sto tisíc nábojů a slzný plyn pro případ nepokojů; tisíc přenosných plastových pout; čtyřicet vycvičených psů s psovody, potravou a náhradními vodítky, tucet obrněných vozidel, čtyři tanky a tisíce vojáků.

Každoroční pouť *hádždž* byla vždy obrovským podnikem, který platila královská rodina Saúdů.

Aš-Šajch se podíval na destičku a pak odškrtnul další nákladák odjíždějící z letiště.

EMÍR USRKÁVAL horký čaj a naslouchal Cabrillovu vyprávění už skoro dvacet minut, aniž by ho přerušil. Nakonec zavládlo hrobové ticho.

„Dovolte mi, abych vás v krátkosti seznámil s historií islámu.“

„Samozřejmě,“ odvětil Cabrillo.

„Islámské náboženství má tři nejdůležitější místa, dvě v Saudské Arábii a jedno v Izraeli. Nejdůležitější je mešita al-Harám v Mekce, kde se nachází Ka'ba; druhou je pak Masdžíd al-Nabavi, prorokova mešita v Medině, kde se nachází Mohamedova hrobka. Třetí je Masdžíd al-Aksá v Jeruzalémě, na Chrámové hoře, kterou Mohamed zdolal na hřbetu koně, aby mohl mluvit s Alláhem.“

Emír se odmlčel a usrkl čaje. Vzápětí pokračoval.

„Ka'ba má pro muslimy rozhodující význam; je to místo, ke kterému se pětkrát denně modlí. Svatyně je jakýmsi majákem jejich víry. Za závěsy v posvátném místě Ka'ba, uvnitř vlastního nádvoří se nachází kámen, který našel Abrahám a umístil tady před mnoha staletími.“

Cabrillo s Jonesem přikývl.

„Jak jste se zmínili, běžně je přijímána myšlenka, že ten kámen je meteoritem seslaným Alláhem pro své věřící,“ dodal emír.

„Můžete nám kámen popsat?“ zeptal se Jones.

Emír přikývl. „Sám jsem se ho dotknul už mnohokrát. Kámen je kulatý, má asi třicet centimetrů v průměru a je černý. Pokud bych měl hádat váhu, tak kolem padesáti kilogramů, plus minus.“

„To jsou ale podobné rozměry jako toho meteoritu vyzdviženého v Grónsku,“ připomněl Cabrillo.

291

Emírova tvář najednou vypadala poplašeně.

„Vaše Výsosti, zapomněl jsem se zmínit o jedné věci,“ řekl

Cabrillo. „Naši vědci jsou přesvědčeni, že uvnitř grónského meteoritu by mohl být virus, který by mohl být rozptýlen do okolí v případě jeho rozpadu.“

„O jaký typ viru jde?“ zeptal se emír.

„Viru, který silně pohlcuje kyslík,“ pokračoval Cabrillo, „vytváří vakuum, které do sebe vsává vše, co je v blízkosti.“

„Armageddon,“ hlesl emír.

„Musím se dostat do Saudské Arábie,“ vyhrkl Cabrillo, „a zastavit tu zkázu.“

„Příteli, ten úkol je mnohem těžší, než se zdá,“ začal emír. „Od války v Zálivu v roce 2003 mám s králem Abduláhem dost napjaté vztahy. Moje přímá a stálá podpora Spojených států a povolení zde vybudovat velkou leteckou základnu zvedly vlnu odporu – alespoň na veřejnosti. Aby uspokojil jestřáby ve své zemi a udržel se při moci, musel veřejně odsoudit mé akce.“

„Pokud mu ale vysvětlíte celkovou hrozbu, zcela jistě bude souhlasit,“ namítl Jones.

„Pokusím se,“ pokračoval emír, „v současné době ale spolu komunikujeme jen přes prostředníky. Jde to pomalu a těžkopádně.“

„Pokusíte se?“ otázal se Cabrillo.

„Samozřejmě. Ale i když bude souhlasit,“ namítl emír, „pořád máme obrovský problém. Jen těžko řešitelný.“

„Jaký?“ zeptal se Cabrillo.

„Do Mekky smí vstoupit jen muslimové.“

SCOTT THOMPSON se topil v ledovém potu.

Doktor Berg mu právě nasadil na hlavu přístroj připomínající přilbu pro videohry a utáhl popruh, aby co nejlépe seděla. Thompson se zatím docela držel. Píchli mu sérum pravdy, ale nijak nezabralo; vyslyšeli ho bez přestávky několik dní; dokonce ho vystavili i telefonátům členů rodiny, kteří mu podle příkazů vylíčili, co se jim stane, když nebude spolupracovat.

Nic ho ale nedonutilo mluvit.

Thompson byl vycvičen pro podobné případy a dosud mu nikdo nedokázal toto dogma vyplavit z hlavy.

Naučil se odolávat vlivům séra pravdy, vydržet nekonečné hodiny výslechu a počítat s myšlenkou, že ať mu říkají cokoli, Amerika by

nikdy neublížila nevinným lidem jen proto, aby on promluvil.

Nikdo se ho ale na jeho názory neptal.

Thompson cítil Bergův dech blízko svého ucha. „Scotte,“ řekl Berg, „během chvilky uvidíš barevné kruhy přímo před očima. Poté vyvolají křeče podobné epileptickým a poté šílené pálení, jako by ti někdo do mozku střílel hřeby. Pokud se ti bude chtít zvracet, a to bude, nebudeš moci pohnout hlavou, takže se snaž málo vdechovat, aby ses těmi zvratky neudusil. Mám tu sestřičku, která je pak odsaje. Chápeš to?“

Thompson jen lehce kývl hlavou.

Velitel Gant stál u jedné stěny nemocničního pokoje. Nedokázal sledovat události, jak přicházely, a naznačil pohyb, že odejde. Berg se s ním rozloučil mávnutím ruky. Pak došel k počítači a vytřel pokyny.

Thompson se roztřásl a pak se v popruzích prohnul do oblouku.

Začal se svíjet a mrskat jako ryba na suchu.

V KATARU BYLY dvě hodiny odpoledne, ve Washingtonu D.C. už devět ráno, když Overholt zvedl sluchátko. Cabrillo prostě neztrácel čas.

Jsem v Kataru,“ řekl. „Jsme přesvědčeni, že Hickman se pokusí zaútočit v jednom ze tří nejsvatějších míst islámu.“

„Ka'ba, Mohamedova hrobka či Skalní dóm čili Omarova mešita,“ řekl Overholt. „Trochu jsem studoval.“

Overholt strávil včera celou řadu hodin s expertem na islám a četl podrobně dokumenty, které mu připravilo oddělení analýz.

„Výborně,“ odvětil Cabrillo.

„Požádal jsem i Národní bezpečnostní agenturu, aby vysledovala veškerá Hickmanova spojení za posledních pár týdnů. NSA mi konečně poslala výsledky,“ vykládal Overholt. „Byl ve spojení s Pieterem Vander-waldem —jedna z krycích Vanderwaldových společností vlastně poslala Hickmanovi balíček rovnou do Saudské Arábie.“

„Petr Travič?“ zeptal se Cabrillo.

„Ano, to je on,“ přitakal Overholt.

„Někdo by se už o něj měl postarat,“ sykl Cabrillo.

„Už jsem vydal příkazy,“ odvětil Overholt. „Právě po něm pátrá

tým čističů.“

293

„Mluvil jsi teď s Hanleym?“ zeptal se Cabrillo.

„Ano,“ odvětil Overholt. „Popsal mi, co našli tvoji lidé v textilce v Maidenheadu. Jsme si jisti, že Vanderwald dodal nějaký toxin.“

„Nejspíš postříkali ty modlitební koberečky,“ dodal Cabrillo.

„Jsem si jist, že utěsnili kontejnery, jinak by onemocněli už piloti při transportu z Anglie a letoun by se zřítil.“

„Přesně tak,“ souhlasil Overholt. „Hickman je šílenec, ale není hloupý. Jakmile budou kontejnery otevřeny, nastane problém.“

„Což se může stát každou hodinou,“ sykl Cabrillo.

V ten okamžik začala z faxu vyjíždět zpráva v Overholtově kanceláři. Dojel k přístroji v křesle na kolečkách, zvedl papíry a odstrkal se zpátky ke stolu, kde si dokument přečetl.

„Myslím, že zaútočí na Chrámové hoře a obviní z útoku Izraelce,“ řekl Overholt.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Cabrillo.

Vzpomínáš si na tu jachtu, co vezla meteorit z Faerských ostrovů a kterou zadržela naše fregata s řízenými střelami?“

Jasně,“ přitakal Cabrillo.

„Poslal jsem na palubu našeho specialistu na výslechy,“ sděloval Overholt. „Nakonec se mu povedlo přesvědčit ptáčky, aby zazpívali.“

jL..r

Před pár týdny Hickman poslal pár lidí do Izraele, aby ve Skalním dómu položili nálože a rozmístili kamery. Pokud dokáže sebrat Abrahámův kámen, pak ho nejspíše odveze do Jeruzaléma a explozí zničí. Následně pak rozšíří po celém světě záznam té zkázy.“

„Co operace v Saudské Arábii?“ zeptal se Cabrillo. „Pustil něco v této souvislosti?“

„Nevěděl vůbec nic. Hickman rozdělil úkoly a na každou část operace použil jiné lidi.“

„Potřebuji, abys mi udělal laskavost,“ řekl Cabrillo.

Jistě.“

„Sežeň mi složky všech amerických vojáků v Kataru.“

„K čemu?“

„Potřebuji všechny muslimy, které tady máme,“ řekl Cabrillo.

„Kdo je do Mekky povede?“

„Neboj se,“ odpověděl Cabrillo. „Na to už mám toho správného člověka.“

294

OREGON PRAVÉ PROPLOUVAL Gibraltarskou úžinou, když se Hanley po telefonickém hovoru s Cabrillem natáhl ke knoflíku interkomu a stiskl jej.

„Kasim a Adams okamžitě do řídicí místnosti,“ řekl. „Opakuji, Kasim a Adams do řídicí místnosti!“

Když čekal na příchod agentů, obrátil se ke Stoneovi. „Změnit kurz na Izrael, co nejbližší Jeruzalému.“

Stone vyvolal mapu na monitor. Nejbližší ležel přístav Ašdod. Vložil příkazy do počítače a vzápětí resetoval navigační systém lodi. Adams právě vešel do řídicí místnosti.

„Jsem tu,“ řekl.

„Potřebuji mít připravený vrtulník, abys odvezl Kasima do marockého Tangem.“

„Kam mám pak letět?“ zeptal se Adams.

„Natankovat a zpět na *Oregon*.“

„Letíme hned,“ řekl Adams a vyšel ven.

Za okamžik se objevil uvnitř Kasim.

„Cítíš se převzít velení celé operace?“ zeptal se Hanley.

„Jistě, pane,“ řekl Kasim s úsměvem.

„Cabrillo má jako jediný přístup k osobním složkám,“ řekl Hanley, „ale mně řekl, že jsi muslim. Je to pravda?“

„Ano, je.“

„Dobrá,“ usmál se Hanley. „Challenger letí z Kataru do Maroka. Potřebujeme, abys velel výsadku v Mekce.“

„Kvůli čemu, pane?“ zeptal se Kasim.

„Abys zachránil nejposvátnější místa islámu,“ řekl pomalu Hanley.

„To bude pro mne opravdovou ctí, šéfe,“ odpověděl Kasim.

HICKMAN SÁM SI HLAVU s tím, že není muslim a je v Mekce, nedělal.

Nenáviděl islám ze srdce a na ničem jiném nezáleželo. Po schůzce s tuctem rodilých Indů v rijádkém domě ve čtyři hodiny odpoledne a po krátké instruktáži vyjeli na desetihodinovou cestu do Mekky a ke Ka'bě v ukradené uzavřené dodávce s arabským nápisem „Královské úklidové služby“ na boku. Měli na sobě dlouhé bílé splývavé hábity a s sebou si vezli košťata, kbelíky, sklenářské nože a smetáky.

Hickman zaplatil padělateli, aby napsal arabsky doporučení pro firmu, která odstraňuje žvýkačky ze všech předmětů na určeném pozemku. Uvnitř jasně žlutého údržbářského vozíku za bílým plátěným závěsem uložil Hickman meteorit a pár plechovek s aerosolem, které mu Van-derwald poslal v poslední dodávce. Každý z Indů měl u sebe kus plastické výbušniny C-6 s malou rozbuškou přilepený páskou ke kyčlím. Na lýtku pod hábitem měli skrytou pistoli, to pro všechny případy.

Dodávka zajela k bráně vedoucí k obrovské mešitě.

Hickman s ostatními vylezli ven, vytlačili vozík s košťaty a kbelíky a kráčeli rovnou ke strážnému. Hickman se opravdu snažil a nacvičoval tento okamžik nesčíslněkrát, učil se jak arabštinu, tak i číst řeč těla. Podal strážnému doporučení a promluvil.

„Ve jménu milostivého Alláha jsme přišli vyčistit toto svaté místo.“

296

Bylo pozdě, mešita zavřená a na strážného padla únava.

Neměl žádný důvod jim nevěřit, že jsou někým jiným, než prohlásili. Mávl rukou a pustil je dovnitř bez poznámek. Hickman s

vozíkem před sebou projel pod podloubím vedoucím do chodby dovnitř svatyně.

Jakmile se octl v chodbě, vytáhl malou masku s filtrem a nasadil si ji na nos a ústa, a pak si omotal pokrývkou hlavu, takže mu koukaly jen oči. Naznačil Indům, aby se rozešli a položili v perimetru stavby nálože, on sám rychle zamířil do svatyně Ka'ba.

Čtyři dlouhání v obřadních uniformách hlídali v rozích nádvoří. Každých pět minut se vynořili zpoza černého závěsu a obřadným krokem s vysoce zvedanýma nohama jako členové královské tělesné gardy v Buc-kinghamském paláci se přemístili do dalšího rohu ve směru hodinových ručiček, tam se zastavili a čekali. Právě změnili postavení, když k nim Hickman dotlačil vozík.

Sáhl do vozíku, vytáhl jednu plechovku s aerosolem a hodil ji na zem před strážného. Strážný se pár vteřin nemohl hýbat, potom se zhroutil na kolena, na hrud' a nakonec tváří k zemi na mramorovou podlahu. Hickman rychle vjel za závěs.

Pak doběhl k Abrahámově kameni a vydloubl jej ze stříbrného rámu krátkou ocelovou tyčí, kterou si schoval ve vozíku. Ihned kámen vyměnil za grónský meteorit. Abrahámov kámen umístil pod bílou plátěnou plachtu hozenou přes vozík. Pak rozmístil nálože podél svatyně a znovu vyklouzl na nádvoří před závěs.

Vanderwald mu vysvětlil, že omračující plyn účinkuje jen po dobu tří až čtyř minut. Pak se ten, kdo vdechl otravný plyn, začne znovu hýbat. Hickman už strkal vozík do chodby.

Indové pracovali rychle; šest, kteří měli úkoly v blízkosti průchodu, už čekalo, další dva se objevili za dvě minuty a poslední dva za další dvě.

Hickman počkal, až poslední dvojice přeběhla přes velké mramorové prostranství.

Hickman, následován Indy, tlačil vozík ke strážnému u vchodu.

„Co to děláte?“ zeptal se strážný.

„Tisíce omluv,“ odvětil Hickman arabsky a pořád strkal vozík k dodávce, „uvnitř nám řekli, že máme uklízet až zítra večer.“

297

HICKMAN SE S OSTATNÍMI nacpal do dodávky a odjížděl pryč, když se strážný vzbudil. Seděl na mramoru a rozhlížel se se zděšením v očích, zda ho někdo neviděl. Nejspíš opravdu ne. Strážný

v dalším rohu se díval jinam přesně podle protokolu výměny. Do změny místa zbývalo jen půl druhé minuty. Strážný se rozhodl skutečnost, že ztratil vědomí, zatajit. Věděl velmi dobře, že pokud by to prozradil, okamžitě by ho před poutí vyměnili.

Strážný přece snil celý svůj život, že se jednou stane ceremoniářem. Krátký úžeh či něco špatného, co snědl, přece nezhatí celý jeho život.

HICKMAN NASMĚROVAL řidiče na silnici vedoucí do města Rabigh u Rudého moře.

Jakmile se tam dostanou, Indové se skryjí ve dříve pronajatém domě. Zítřka v noci přejedou do Mediny. Hickman ale v Rabighu noc nestráví; v přístavu na něj čeká jachta. Při úsvitu bude na palubě a zamíří na sever.

OVERHOLT SE PRAVĚ nacházel v Oválné pracovně. Dokončil své hlášení a pohodlně se opřel v křesle.

„To je ale pořádný malér, Langstone,“ řekl prezident.

Overholt jen pomalu přikývl.

„Naše vztahy se Saudskou Arábií byly vždycky skoro na bodu mrazu,“ pokračoval prezident. „Od doby, co senátor Grant prosadil zákon odsuzující království za poskytnutí azylu únoscům z 11. září a Kongres uvalil na saudskou ropu zvláštní přírážku, naši diplomaté nejsou ani schopni dojednat schůzku. V posledních anketách veřejného mínění si dokonce většina amerických občanů myslí, že jsme měli zaútočit na Saudskou Arábii a ne na Irák. A teď jim budeme vykládat, že jakýsi bláznivý americký miliardář hodlá zaútočit na nejsvatější místa islámu.“

„Já vím, že sedíme na sudu s prachem, pane prezident.“

„Sudu s prachem!“ vybuchl prezident. „Je to mnohem horší. Pokud Hickman opravdu má kontaminované koberečky a vymění Abrahámův kámen, mohou se podle mého stát tři velké věci. První je jasná – Saúdo-vé uzavřou dodávky ropy do USA. Tento krok povede k další recesi a z té minulé jsme se ještě nevzpamatovali – bude to šok, ze kterého se naše ekonomika nevzpamatuje. Za druhé, skutečnost, že Hickman je Američan,

rozpálí doběla všechny teroristické buňky. Zaplaví USA a vyvolají zmatek. Řekněme si to rovnou, americko-kanadské hranice a

americko--mexické hranice jsou jako řeseto. Postavit zdi nejde, a prakticky tedy nemůžeme dělat nic proti nikomu, kdo chce vstoupit do naší země. Třetí důsledek je ale zdaleka nejhorší. Pokud dojde k rozdrčení grónského meteoritu a uvolní se virus podobný tomu z arizonského vzorku, pak vlastně k těm dvěma prvním ani nedojde. Z atmosféry bude odsán kyslík, zmizí stejně jako voda ve výlevce, my všichni pak budeme dýchat jen prach.“

Overholt tiše přikývl. „S prvními dvěma se lehce vypořádáme, pokud jsou informace, které doktor CIA dostal ze zadrženého, pravdivé. Hickman prý plánuje obvinít ze všeho Izraelce.“

„Bohužel, ať se snažím Izraelce odstavit od americké pomoci nebo ne, arabský svět je stejně přesvědčen, že USA a Izrael jsou úzce propojeni –a to vlastně jsme. Pokud vina padne na Izrael, převálcují je jednotky ze všech arabských zemí, které mají armádu. A my víme, co se stane pak.“

„Izrael použije atomovou zbraň,“ dodal Overholt.

„Co nám tedy zbývá?“ zeptal se prezident. „Navrhněte nějaké řešení.“

Jediné, co můžeme opravdu udělat, je eliminovat modlitební koberečky, zadržet Hickmana a nějak vyměnit meteority, pokud to už udělal, a pak prohledat svatá místa, zda tam nezanechal výbušniny.“

„A to vše, aniž by o tom saudská vláda věděla,“ dodal prezident. „Trochu oříšek, ne?“

„Pane prezidente,“ skončil Overholt, „máte snad nějaký lepší nápad?“

4. LEDNA 2006 v 5 hodin ráno katarského času se v Cabrillově hotelovém pokoji rozezvučel telefon. Vzbudil ho.

„To jsem já, Juane,“ ozval se Overholt. „Právě jsem skončil hovor s panem prezidentem a mám pro tebe rozkazy.“

Cabrillo se posadil na posteli. „Jaký je tedy verdikt?“

„Chce, abychom to celé provedli bez vědomí Saúdů,“ pokračoval Overholt. Je mi líto, ale podle nás je to jediná cesta, jak by to mohlo vyjít.“

Cabrillo vydechl a ten zvuk se nesl po telefonní lince. *JHádždž* vypukne za šest dní, v Mekce a Medině pak bude kolem dvou milionů poutníků a ty chceš, abych tam teď poslal své lidi?“

„Nejdřív najdi Hickmana,“ odvětil Overholt, „a zjisti, v jakém stavuje meteorit – pokud jej vyměníš za Abrahámov kámen, vyměň jej zpátky. Pak prohledej měšitu Al-Harám a Al-Nabavi a zajisti, aby ji nevyhodili v době pouti do povětří. Potom se svými lidmi vypaďte ze Saudské Arábie, než někdo zjistí, že jste tam byli.“

„Nesnáším, když se při práci pohybujeme v oblasti science fiction,“ sykl Cabrillo, „ale umíš si představit, co by podobná operace americké úřady stála?“

„Osmimístné číslo?“ nabídl Overholt.

„Třeba devítimístné,“ odvětil Cabrillo.

„Takže to můžeš udělat?“

„Možná, ale budu potřebovat zdroje ministerstva obrany a plnou zpravodajskou podporu na místě.“

„Zavoláš,“ odpověděl Overholt, „a máš. Zařídím, aby skákali, jak budeš pískat.“

Cabrillo zavěsil a hned vytočil další číslo.

O HODINU POZDĚJI se Cabrillo ve svém hotelovém pokoji právě sprchoval, když Kasim vyšel ven na ranvej před hangárem letecké základny USA v Kataru. Sedmatřicet mužů už na něj čekalo – muži muslimského vyznání sloužící v americké armádě od základny Diego Garcia v Indickém oceánu až po africké kontingenty. Byli včera převeleni a dopraveni na cílovou lokalitu v Kataru vojenskými letouny.

Nikdo jim ale neřekl, kde budou nasazeni.

„Pánové,“ ozval se Kasim, „vytvořte dvojřad!“

Muži se seřadili a čekali v pohovu. Kasim hleděl do seznamu.

Pak vzhlédl a muže oslovil. Jmenuji se Hali Kasim. Sedm let jsem sloužil v americkém námořnictvu jako praporčík v sekci W-4 pro podmořské demolice, než jsem přešel do soukromého sektoru. Nyní mne povolali zpět do aktivní služby přímým prezidentovým rozkazem a dostal jsem velitelskou hodnost fregatního kapitána speciálně pro tuto operaci. Podle mých složek druhou nejvyšší hodnost zde má kapitán William Skutter z amerického letectva. Můžete, prosím, vystoupit z řady, kapitáne Skuttere?“

Černý dlouhý a vyzábělý muž v modré uniformě vojenského letectva vystoupil z řady o dva kroky.

„Kapitán Skutter,“ pokračoval Kasim, „je mým zástupcem. Prosím, předstupte před své muže.“

Skutter udělal pár kroků, otočil se na patě a postavil se vedle Kasima.

„Kapitán Skutter vás během následujících hodin rozdělí do družstev podle služebních záznamů,“ vykládal Kasim. „Nyní se vám pokusím vysvětlit, proč jste byli vybráni do této operace. Předně nesmíte nikdy zapomenout, že sloužíte v armádě Spojených států amerických; a za druhé pro tuto misi je nesmírně důležité, že vy všichni jste podle záznamů věřící muslimové. Je mezi vámi někdo, kdo nevěří v korán? Pokud ano, prosím vystupte z řady.“

Nikdo to neudělal.

„Výborně, pánové,“ pokračoval Kasim. „Potřebujeme vás v této zvláštní operaci. Prosím, pojd'te za mnou do hangáru, vybudovali jsme uvnitř konferenční místnost. Jakmile se usadíte, vysvětlím vám, o co jde.“

Kasim v patách se Skutterem vešel do hangáru.

Muži se seřadili za ním. Kolem pódia rozmístili několik tabulí a dlouhé stoly, na kterých se vršily různé zbraně a přístroje, chlazená nádržka s vodou a několik řad plastových skládacích židlí.

Muži zaujali svá místa. Kasim se Skutterem se postavili před ně.

DOKONCE IV ZEMI, která tak silně lpí na tradicích, proniká moderní svět do minulosti. Prorokova mešita v Medině je toho dobrým příkladem. Velká rekonstrukce byla zahájena v roce 1985 a dokončena v roce 1992, kdy byl celý objekt rozšířen a doplněn moderními prvky. Celková plocha se zvětšila patnáctkrát a pokrývá dnes skoro 550 000 metrů čtverečných. V dalších prostorách se může shromáždit skoro tři čtvrtě milionu návštěvníků. Byly dostavěny tři nové budovy a obrovský mramorový dvůr s geometrickými vzory. K nebi se nyní otvírá sedmadvacet masivních vnitřních nádvoří s ohromujícími zatažitelnými kopulemi společně s dvěma velkými prostranstvími doplněnými šesti velkými mechanickými deštníky, které lze složit či rozložit podle počasí.

Šest minaretů tyčících se do výšky téměř 110 metrů se nachází po celém obvodu posvátného místa a na vrchu nese velké bronzové srpky měsíce, z nichž každý váží skoro pět tun. Ozdobné zlatené ornamenty zdobily různá zákoutí a reflektory osvětlovaly všemožné architektonické detaily.

Vnitřní utváření prostor bylo naprosto zmodernizováno. Do vrchních pater vozí poutníky výtahy a ventilaci zajišťuje nejmodernější klimatizace. Jeden z největších chladicích systémů, který kdy byl postaven, pumpuje 65 000 litrů ledové vody za minutu do potrubí v podzemí a pod prvním patrem.

302

Celý systém je průběžně monitorován z řídicího centra vzdáleného necelých šest kilometrů od mešity.

Přestavba Prorokovy mešity a svatyně KaT^a v Mekce stála podle odhadů saudskou vládu kolem 20 miliard dolarů. Hlavním

dodavatelem komplexní rekonstrukce Prorokovy mešity byla společnost patřící rodině Usámy bin Ládina.

VELITEL INDICKÝCH ŽOLDÁKŮ se ještě jednou podíval na schéma. Hickman mu ještě před nástupem na jachtu dal jasně najevo, že chce, aby hrobka proroka Mohameda byla úplně zničena. Skutečnost, že bin Ládin profitoval z tohoto místa, vedla k tomu, že Hickman si přál meši-tu vymazat z mapy světa.

Na Indy v případě úspěchu čekala odměna ve výši, o které jednali alespoň desetkrát.

Zatím dostali milion dolarů ve zlatě – nepředstavitelné peníze v jejich vlastní zemi. I když se rozdělí mezi dvanáct mužů v týmu rovným dílem, všichni si budou královsky žít po zbytek života. A když k tomu dostanou dalších deset milionů, které jim byly slíbeny, budou z nich opravdoví boháči.

Jediné, co měli udělat, bylo dostat se do Mediny a proniknout do podzemních tunelů, kterými vede chlazení pod mešitou, položit nálože podle schématu, a vrátit se zpět do Rabighu, kde jim Hickman nechal další loď, která je převezme přes Rudé moře do egyptského přístavu Súdán.

Tam na letišti už bude čekat letoun se strážnými a zlatem v kabině. Tři dny stráví v přístavu Súdán. Jakmile bude Prorokova mešita zničena v ranních hodinách desátého ledna, při zahájení *hádždže*, letoun je odveze zpět do Indie s jejich zlatou výslužkou. Zkušenost, že se platí až za odvedenou práci, nabyl Hickman před mnoha desetiletími.

POKUD K ÚSPĚCHU operace existuje jednoduchý návod, nikdy nemůže být postaven bez záložního řešení. Operace Poušť jedna v průběhu íránské krize s rukojmími v roce 1980 tuto poučku plně potvrdila. Prezident se rozhodl poslat jen minimum vrtulníků, a jakmile se první stroj zřítil, celá operace skončila fiaskem.

303

Pokud máte možnost si vybrat, zda zvolit jednu nebo tisíc různých zbraní, volte nejvyšší možný počet. Systémy se hrouť, bomby nevybuchnou a zbraně se zaseknou.

Kasim i Skutter si byli této okolnosti dobře vědomi.

„Pane, primární hrozbou jsou právě teď přepravní kontejnery v Rijádu,“ řekl Skutter. „Už jste ověřil, že byly skutečně doručeny.“

Jakmile je otevřou – což určitě chtějí udělat před počátkem pouti, protože od tohoto okamžiku se vše odvíjí –, celá tato operace pak bude zbytečná.“

„Objeví se první případ virové nákazy a Saudská Arábie všechno uzavře,“ souhlasil Kasim.

Dva muži stáli před mapou přišpendlenou k nástěnce v hangáru. Na stole vedle ležely katarské pasy i dokumenty poutníků pro Kasima a sedmatřicet mužů jeho týmu. Emírovi úředníci na nich pracovali celou noc. Protože šlo o originály, projdou jakoukoli inspekci saudských úřadů, a protože saudské vízum dostávali katarští občané naprosto bez problémů, muži najednou měli před sebou volný přístup do království.

„Pak pošleme dva výsadky po čtyřech mužích,“ pokračoval Kasim. „Do Mekky tedy vstoupí třicet mužů.“

Skutter ukazoval na letecké mapě, kterou Kasimovi odfaxovala NSA do Kataru. Fotografie zabírala uzavřenou nákladovou oblast letiště v Rijádu. „Podle čísla dodávky, které jsme získali z dokumentace při odbavení v Anglii, jsme objevili kontejnery právě tady.“

Skutter označil tři kontejnery značkovačem.

Ještě že tam ta čísla píšou, většinou na vrch kontejneru, aby je jeřábníci mohli najít. Jinak bychom ztratili spoustu času hledáním v té hoře dodávek,“ konstatoval Kasim.

Jakmile tam budeme mít dva týmy,“ pokračoval Skutter, „jak to chcete celé zvládnout?“

„Zajistit a odstranit,“ přikázal Kasim. Jakmile si ověříme, že jsou stále zapečetěné, naložíme je na nákladáky a odvezeme do pouště až do okamžiku, kdy budeme vědět, jak je dekontaminovat – buď je zničíme nebo odvezeme na bezpečné místo.“

„Četl jsem osobní složky,“ pokračoval Skutter. „Máme tady rotmistra Colgana. Pracoval ve zpravodajství a zajišťoval tajné operace.“

„Colgan?“ zamyslel se Kasim. „To zní jako Ir?“

„Přešel na islám na vysoké,“ řekl Skutter. „Podle spisu má za sebou skvělou službu, je metodický a přemýšlivý. Myslím, že tohle zvládne.“

Jděte a proberte to s ním,“ navrhl Kasim. „Dejte dohromady zbytek jeho týmu. Posad'te je do dalšího letounu z Kataru do Rijádu. Podle emírových lidí létá pendl v šest večer.“

„Výborně, pane,“ přitakal Skutter.

„Pak tu máme mešity v Medině a Mekce,“ pokračoval Kasim. „Já povedu tým do Mekky a vy se postaráte o Medinu. Oba máme k dispozici čtrnáct mužů. Naším primárním cílem je detekovat a zneškodnit veškerá nástražná zařízení a výbušniny, které tam, jak jsme přesvědčeni, Hickman rozmístil. Vejdeme tam, prohledáme cíle a odstraníme nebezpečí. Pak se vytratíme tak, aby nikdo nezjistil, že jsme tam byli.“

„Co když Hickman už ty meteority vyměnil?“

„Na tom už dělá zbytek mých lidí, řekl bych,“ odpověděl Kasim.

VELITEL INDICKÝCH ŽOLDÁKŮ hleděl z okna domu v Rijádu. Slunce se už sklánělo nad obzor a zanedlouho přijde noc. Z Rabighu do Mediny je to přesně 322 km, tedy asi čtyři hodiny jízdy. Budou navíc potřebovat pár hodin na obhlídku terénu, musí nalézt přístupovou šachtu do podzemního tunelu před mešitou, kterou jim Hickman do schématu zakreslil, a vstoupit do ní.

Položit nálože a opustit tunel by mělo trvat necelou hodinu.

Pak je čeká čtyřhodinová cesta zpět do Rabighu. Pokud budou chtít být na palubě lodi odplouvající do Egypta za úsvitu 6. ledna, budou sebou muset hodit.

Velitel znovu zkontroloval množství výbušnin a pak přikázal ostatním, aby je naložili do nákladáku. Za osm minut už mířili po silnici do Mediny.

HANLEY TENTOKRÁT musel připustit, že Overholt dodržel slovo stoprocentně. Dostával všechno, co chtěl. A velmi rychle.

Jsme připraveni na přenos,“ řekl Overholt Hanleyemu do telefonu. „Otevřte kanál a nastavte kvalitu rozlišení.“

Hanley kývl na Stonea, který okamžitě vyvolával obrázky na monitor. Kamery v obou ústích Suezského průplavu ukazovaly projíždějící lodi tak čistě, že našinec měl dojem, že stojí na břehu.

„Krása,“ řekl Hanley.

„Co ještě potřebujete?“ zeptal se Overholt.

305

„Má CIA muslimského agenta v Saudské Arábii?“

„Půl tuctu,“ připustil Overholt.

„Potřebujeme vědět, zda již byl meteorit vyměněn,“ vysvětlil Hanley.

„Dokonce ani naši lidé se nemohou dostat za tu plentu,“ namítl Overholt. „Jsou tam čtyři strážníci, kteří se po obvodu svatyně neustále střídají.“

„Mohou se dostat do mešity al-Harám,“ pokračoval Hanley. „Ať se dostanou co nejblíže závěsům s Geigerovým počítačem. Ať pokleknou a modlí se. Pokud je grónský meteorit uvnitř, čidlo by mělo zaznamenat zvýšenou radioaktivitu.“

„Výborně,“ pochválil ho Overholt. „Okamžitě to zařídím a zavolám zpátky, jakmile budu mít výsledky. Co dál?“

„Potřebujeme co nejpodrobnější satelitní snímky obou mešit, dále pak plány strojoven, půdorysy, rozmístění map, prostě všechno, co kde vyhrabete.“

„Zabalím to pro vás, hned jak to bude možné. Pošlu to přes satelit a následně pak kurýrní službou,“ slíbil Overholt.

„Výborně,“ řekl spokojeně Hanley. „Společnost se pokusí vžít do Hickmanova myšlení a postupovat přesně podle toho, jak by jednal nejspíše on. Jakmile budeme mít všechny dokumenty, dáme dohromady náš tým a analyzujeme způsob, jak by se pokusil mešity zničit. Bude to prostě naše mise.“

„Celou tu dobu budu v kanceláři,“ řekl Overholt. „Pokud se něco dozvíte – nebo budete něco potřebovat –, zavolejte kdykoli.“

„Děkuji vám, pane,“ rozloučil se Hanley. „Tuhle práci pro vás odvedeme.“

Po PŘISTÁNÍ v Tel Avivu se Cabrillo snažil dostat co nejblíže Omarově mešitě. Vešel branou blízko mešity al-Aksá, pak přešel nádvoří, v jehož středu stojí Skalní dóm. Celý komplex zabíral kolem čtrnácti hektarů se zahradami, fontánami a různými svatyněmi. Všude se tu tísnili turisté a učenci.

Cabrillo vešel do Dómu a hleděl na osvětlenou skálu.

Velmi snadno se dalo určit, kde kdysi ležel vrchol hory – pořád tu zůstalo hrubé seskupení balvanů, kolem něhož se nacházela vyhlídková terasa –, to ale byla dávná historie; neexistoval žádný důvod, aby se obyčejná skála stala tak posvátným místem. Ta skála

vypadala naprosto stejně jako tisíce dalších.

306

Cabrillo opustil Dóm a zamířil do podzemí mešity al-Marvání.

Mešita al-Marvání leží pod dlážděným dvorem v jihovýchodním rohu celého komplexu. Rozlehlá podzemní oblast je také známa jako Šalo-mounovy stáje, podzemní prostor rozdělený dlouhými zdmi se sloupy a oblouky a klenbou. Většinou je zde volný prostor, který slouží k pátečním modlitbám.

Právě tam v chladném podzemí Cabrillo vnímal, jak mu historie vstupuje do žil.

Miliony duší tudy prošly v běhu věků, hledající bližší kontakt se svým Bohem. Tichá oblast se zvukem kapající vody ze vzdáleného pramene tvořila kulisu v okamžiku, kdy si Cabrillo uvědomil obludnost Hickma-nových plánů. Právě teď byl někde muž stížený takovou nenávistí a touhou po pomstě za smrt svého syna, že chtěl vymazat ze světa tři taková místa. Cabrillo pocítil mrazení v zádech. Někde poblíž tu bojovaly a zemřely miliony mužů a jejich duše se tu kdesi pořád potulovaly, v tento okamžik je vnímal i Cabrillo.

Cabrillo se obrátil k odchodu.

Ať už měl Hickman jakýkoli plán, všechno začne tady – Společnost a Cabrillo ho tady musí zastavit. Vyšel po kamenných schodech a vrátil se na nádvoří. Kolem něj vanul suchý vítr. Zamířil k bráně.

NA LETIŠTI nedaleko egyptského Port Saidu Pieter Vanderwald roloval po přistávací dráze ve staříčkém letounu Douglas DC-3. Letoun měl za sebou dlouhý a užitečný život nákladního stroje na africkém kontinentu. Dvoumotorový DC-3 patřil k legendám; postavili jich tisíce za ta léta od roku 1935; stovky jich stále dobře sloužily. Vojenská modifikace letounu C-47 byla vysoce využívána během 2. světové války, v Koreji a dokonce ve Vietnamu, kde jej představili na bojový letoun. Letoun, známý jako Dakota, Nebeský vlak, Nebeský voják či Doug, však nejčastěji slyšel na jméno Černý albatros.

Vanderwaldův albatros byl už ale jedním křídlem v leteckém hrobě.

Letoun určený pro vrakoviště kdesi v Jižní Africe neměl ani technickou prohlídku a Vanderwald jej koupil za hubičku. Upřímně

řečeno ho překvapilo, že ten stroj vůbec na sever doletěl, ale zvládl to. Teď když už má před sebou jen jediný let, by se klidně mohl uložit k věčnému spánku.

307

DC-3 je tahoun, kokpit sedí vpředu vysoko nad nákladovým prostorem, který se táhne dozadu ke směrovkám a má délku přes dvacet metrů a rozpětí křídel pak 29 m.

S hvězdicovými motory o síle 1000 koní má dolet 2414 km a vyvine cestovní rychlost mezi 250 až 306 km za hodinu. S vysunutými klapkami se letoun dokáže před vlastním přistáním skoro plazit.

V době, kdy jsou letouny štíhlé a ostré jako nůž, DC – 3 působí jako kovadlina. Robustní, nevyhasínající, pořád připravená; ten letoun vyžaduje velmi málo a odvádí svou práci bez zbytečných fanfár. Dakota je vlastně dodávka na parkovišti plném sportáků.

Vanderwald vypnul motory a zasunul zpátky okénko kokpitu.

„Zajistit kola a natankovat,“ houkl na egyptského mechanika, který ho naváděl na stojánku. „Plnou nádrž! Někdo si tu dakotu brzo vyzvedne na další štaci.“

Pak se Vanderwald vydal dolů po zkoseném kokpitu, rozložil schůdky a sestoupil na přistávací dráhu. Za dvě hodiny už byl v Kahiře a čekal na odlet zpět do Johannesburgu. Jakmile se na jeho účtu objeví domluvená suma, tenhle úkol skončí.

CABRILLO PŘIJAL hovor zrovna v okamžiku, kdy přebíral pronajatý vůz.

„Hawker právě přeletěl Středozemní moře,“ sděloval Hanley. „Zdá se, že letí do Říma.“

„Zavolej Overholtovi, toho letounu se musíme zmocnit, jak přistane v Římě,“ nařizoval Cabrillo. „Třeba se Hickman rozhodl stáhnout.“

„O tom pochybuji,“ poznamenal Hanley.

„Já taky,“ připustil Cabrillo. „Vsadil bych se, že to není jeho gusto.“

„Tak jak se pak pokusí uniknout?“

Cabrillo se odmlčel. „Nemyslím, že o tom uvažuje – podle mého plánuje sebevražednou misi.“

Na lince zavládlo ticho. „S tím musíme počítat,“ řekl nakonec

Hanley.

„Musím se sejít s Mossadem,“ řekl Cabrillo. „Pak zavolám.“

SLUNCE SE CHÝLILO k západu, když stará loď lovící perly vplula do Suezského zálivu v severní části Rudého moře s Hickmanem na palubě. Plavba dlouhá skoro osm set kilometrů z Rabighu byla velmi pomalá, ale

308

klidná. Přesto loď vpluje do Suezu večer přesně podle plánu. Loď spíš připomínala vrak a Hickman dělil svůj čas mezi malou kormidelnu, odkud kormidelník řídil plavbu, a zád', kde pro změnu nebyl zakouřený vzduch z doutníků, které námořník bafal jeden za druhým.

Abrahámův kámen ležel zabalený v nepromokavé celtě vedle jediného Hickmanova zavazadla, kde měl šaty na převlečení, základní toaletní potřeby a složku v trojitě kroužkové vazbě, kterou si neustále listoval sem a tam po celou cestu.

„TADY JE TO, co jsem chtěla,“ řekla Huxleyová, když vešla do řídicí místnosti. „Vzala jsem fotografie z Maidenheadu, na kterých jsou Halpert a ostatní, vyretušovala jsem plynové masky, provedla biometrickou analýzu a vytvořila složený obraz.“

Hanley převzal disk a došel ke Stoneovi, který jej vložil do mechaniky hlavního počítače. Na obrazovce naskočil obrázek.

„Ksakru,“ ulevil si Hanley, „on nevypadá vůbec tak, jak se o něm říká.“

„Zvláštní,“ odsouhlasila Huxleyová, „ale dává to smysl. Kdybych byla samotářka jako Hickman, snažila bych se co nejvíc budít dojem normálního občana — pak bych mohla skrývat naprosto vše, co bych chtěla.“

„Řekl bych, že s Howardem Hughesem to bylo podobné,“ poznamenal Stone, „jen řeči.“

„Stoney, klikni na další,“ vybídla ho Huxleyová.

Stone vyřukal pokyn. Na obrazovce se objevila trojrozměrná simulace mužské postavy.

„Simulovali jsme zpětně jeho pohyby,“ vykládala Huxleyová. „Každý jedinec má unikátní způsob pohybu. Víte, jak ochranka v kasinech poznává podvodníky?“

„Jak?“ vyhrkl Stone.

„Podle chůze,“ vykládala Huxleyová. „Člověk se může maskovat, změnit zjev, dokonce některé osobní rysy – ale nikdo nedokáže změnit způsob chůze a držení těla.“

Stone si hrál s počítačem a obrázek chodil, otáčel se a hýbal rukama.

„Udělejme kopii a pošleme ji Overholtovi,“ rozhodl Hanley. „Předá ji izraelským úřadům.“

„Pustíme to se záběry z online kamer ze Suez,“ nabídl Stone.

„Udělej to.“

309

V TÉŽE DOBÉ, kdy Hanley hleděl na Hickmanovy obrázky na monitoru, osm mužů právě vystupovalo z běžného letu z Kataru do Rijádu. Prošli pasovou kontrolou bez nejmenších problémů. U dopravního pásu převzali postupně zavazadla, poté nastoupili do bílého Chevroletu Suburban, který si vypůjčilo ministerstvo zahraničí od úředníka ropné společnosti. Pak se přesunuli do určeného domu s krycí adresou, kde čekali na příchod noci.

„VEČER MŮŽEME UDĚLAT, co požadujete,“ řekl šéf Mossadu, izraelské výzvědné služby. „Psy ale použít nemůžeme, to v mešitách nepřichází v úvahu. Musíme to zvládnout s agenty vybavenými chemickými soupravami.“

„Mohou vzniknout nějaké třenice?“ zeptal se Cabrillo.

„Před pár lety, když izraelský premiér vstoupil do Skalního dómu, vyvolalo to po pár týdnů značné nepokoje,“ řekl. „Musíme to udělat rychle a tiše.“

„Mohou vaši lidé zcela pokrýt celou oblast?“

„Pane Cabrillo,“ řekl muž, „Izrael čelí bombovým útokům každý týden. Pokud jsou uvnitř Hárám aš-Šaríf nějaké výbušniny, budeme to za úsvitu vědět.“

„Dokážete všechny zneškodnit?“ zeptal se Cabrillo.

„Bud' zneškodnit nebo odvézt,“ ujistil ho muž, „co bude bezpečnější.“

„PANOVÉ, PROSÍM, posaďte se,“ řekl Kasim.

Osmadvacet zbývajících mužů zaujalo svá místa. Skutter se postavil vedle Kasima u tabule. „Kdo ještě nejezdil na motocyklu?“

Deset mužů zvedlo ruku.

„Pro vás to tedy bude dost obtížné,“ sděloval Kasim, „máme tu

několik instruktorů pro nácvik pádů. Až tady skončíme, půjdete ven a budete trénovat. Za pár hodin budete mít v malíku to nejzákladnější.“

Desítka mužů přikývla.

„Nacházíme se v následující situaci,“ pokračoval Kasim. „Nemůžeme do Saudské Arábie jen tak přiletět. Riziko našeho zadržení by bylo na palubě letounu velmi vysoké. Odtud z Kataru je to do Mekky skoro třináct set kilometrů a cesta je velmi špatná^ přes poušť bez možnosti tankovat;

310

proto jsme našli toto řešení. Emír najal pro nás obchodní letoun, který nás odveze do Hidžája v Jemenu, a odtamtud je to méně než osm set kilometrů do Džiddy v Saudské Arábii po kvalitní dlážděné silnici. Emír uplatil jemenské úřady a zajistil pro nás ve zdejším velkoobchodě motocykly pro naši cestu. Budou mít několik výhod — předně můžeme překročit hranice mimo přechod, aby o nás nevěděli. Půjde to přes pás pouště, pak se vrátíme zpět na saudskou silnici. Druhým důvodem je spotřeba paliva — podél cesty leží několik měst, kde se dá tankovat, jsou ale daleko od sebe — motocykly dojedou z města do města. Třetí je ale nejdůležitější. Na motocyklu budete sami — pokud úřady někoho zastaví, celá mise nebude ohrožena.“

Kasim upřeně hleděl na své muže.

„Necítí se snad někdo na tuto akci?“

Nikdo se neozval.

„Výborně,“ pokračoval Kasim, „pokud potřebujete výcvik, následujte kapitána Skuttera ven na přistávací plochu; jsou tam motorky i instruktoři. Zbytek si jde odpočinout, odjíždíme v deset večer.“

VANDERWALD SI NAKAPAL trochu kolínské pod nos. Měl před sebou první část zpátečního letu z Káhiry do keňského Nairobi v přečpaném letadle. Vnitřek letounu páchl zpocenými těly a jehněčím, které servírovali k večeři.

V OKAMŽIKU, kdy Vanderwald usínal, se k jeho domu na johannesbur-ském předměstí přiblížili dva muži. Pronikli dozadu a zručně odpojili pokročilý bezpečnostní systém, poté odemkli zadní dveře a vklouzli dovnitř.

Za dvě hodiny byli hotovi.

„Zavolám a napíchneme se na jeho linku,“ řekl jeden z nich, „ať mohou analyzovat všechny jeho hovory.“

Vytočil číslo v Langley, naťukal kód a čekal na pípnutí. Počítač CIA odečetl číslo a začal prohledávat jihoafrický počítač telefonního operátora a hledal všechny příchozí a odchozí hovory z tohoto čísla za poslední měsíc. Za pár hodin budou mít výsledky.

„Co teď?“ zeptal se druhý muž.

311

„Když se budeme střídat, můžeme si zdřímnout.“ „Jak dlouho tady budeme?“

„Než se vrátí,“ řekl první muž a otevřel ledničku. „Nebo než se o něj někdo postará před námi.“

INDIČTÍ ŽOLDACI DORAZILI k poklopu vedoucímu do kanálu k chodbám s chladicím zařízením pod Prorokovou mešitou v Medině. Nacházel se na volném prostranství před obytným blokem vedle velkého záložního parkoviště.

Parkoviště skoro zelo prázdnotou a vedle domů stálo jen pár vozů.

Velitel Indů prostě dojel s dodávkou na poklop, ustříhl zámek a sestoupil se svým týmem dolů do tunelu po žebříku. Jakmile byli uvnitř, řidič s dalším mužem, který zůstal na hlídce, přikryli poklop a čekali.

Betonový tunel měl skoro dva metry na šířku a vedla v něm celá řada potrubí s arabskými nápisy, které jim významně pomáhaly při jejich úkolu. Potrubí viselo na konzolách a podél něho se táhla úzká inspekční lávka. Uvnitř byla tma a chlad, páchl tu vlhký beton a plíseň. Velitel rozsvítil baterku a další muži ho do prostoru následovali.

Pak začali v řadě za sebou postupovat k mešitě.

Trvalo jim to skoro půldruhého kilometru, než došli k prvnímu větvení. Velitel zapnul ruční GPS. Díky betonovému ostění nešlo signál dostatečně zachytit, proto vytáhl mapu chodeb, kterou mu sehnal Hickman.

„Vás pět tímto směrem,“ řekl a tiše ukázal na muže. „Tunel se zatáčí a rozšiřuje do obdélníkové komory. Rozmístit nálože a roznětky načasovat podle předchozí domluvy, sejdeme se na druhé straně.“

313

Jedna skupina se odpojila do tunelu vpravo, velitel a zbytek výsadku vlevo.

Za pětáctyřicet minut se sešli na vzdálenějším konci chodby.

„Teď si vyměníme strany,“ rozhodl velitel. „Druhá skupina zkontroluje při přesunu naše nálože a obráceně.“

Muži se vydali v opačném směru. V temném tunelu se míhaly záblesky jejich baterek.

Na šesti místech v každém tunelu byly přilepeny kusy C-6 páskou k potrubí. Balíčky měly v průměru skoro třicet centimetrů. U každé nálože se nacházel digitální budík odpočítávající hodiny.

První časovač byl nastaven na 107 hodin 46 minut. Nálože budou odpáleny desátého ledna, kdy bude mešita naplněna skoro milionem poutníků. Množství výbušnin, které Indové rozmístili v chodbách, přemění mešitu v hromadu suti. Největší nálož se zdvojenou dávkou C-6 a dynamitem položili podle nákresu na místo ležící přímo pod Mohamedovou hrobkou.

Pokud nálože za necelých pět dní opravdu vybuchnou, staletí historie přestanou existovat.

VRACELI SE TUNELEM k výstupu s poklopem. Velitel vylezl pod nákladákem a oběhl postranici. Došel k řidičově okénku, poklepal na něj a řidič ho stáhl dolů.

„Popojed,“ nařídil mu.

Jakmile všichni nastoupili do vozu, velitel znovu vzal zámek a zajistil

JeJ-Po čtyřech minutách se vydali zpět do Rabighu. Na cestu jim svítíl

úzký srpek měsíce.

V 6 HODIN RÁNO stejného dne svolal Hanley agenty Společnosti do konferenční místnosti *Oregonu*. Loď se pohybovala v pomalých kruzích ve vodách v blízkosti Tel Avivu ve Středozemním moři.

Hanley hleděl na televizní obrazovku, kde se před přídí ukazoval robinson vracející se na loď.

„Letí sem předseda,“ řekl a ukázal. „Povede poradů. Než přistanou, projděte si, prosím, poznámky. Na stolku máte bagety a kávu. Pokud se

314

potřebujete najíst, tak teď. Jakmile Juan Cabrillo začne, nebude ho nikdo vyrušovat.“

Hanley vyšel ven a zamířil do řídicí místnosti pro nejnovější

zprávy. Získal je od Stonea, a právě když řídící místnost opouštěl, objevil se Cabrillo s Adamsem.

„Čekají na tebe v konferenčním sále,“ řekl a následoval dvojici.

Cabrillo otevřel dveře do místnosti a všichni tři vešli dovnitř. Adams v letecké kombinéze se posadil ke stolu. Hanley zaujal místo vedle Cab-rilla, který přešel na pódium.

„Rád vás zase všechny vidím,“ začal Juan, „zvláště Gundersona a jeho lidi. Je prima, že jsi tady,“ usmál se na Hubeňoura. „Potřebujeme nyní každou ruku vzhledem k běhu událostí, které přijdou. Právě jsem se vrátil z Tel Avivu a z jednání s Mossadem. Poslali do mešity u Skalního dómu velký tým, aby vyhledal všechny možné nálože. Nic ale nenašli. Žádné konvenční zbraně, nukleární či biologické. Našli jediné videokameru, co tam neměla co dělat. Byla skryta vedle budovy v koruně stromu.“

Nikdo nic neříkal.

„Bezdrátovým spojením byl obraz vysílán ven z mešity, pak konvenčním kabelem do blízké budovy. Mossad se zrovna chystal proniknout do budovy, když jsem odjížděl. Okamžitě mne budou informovat.“

Skupina přikývla.

„Zajímavé ale bylo, že kamera snímala oblohu nad Skalním dómem a v záběru se nacházela jen střecha dómu. Z toho se dá vyvodit, že Hickman po vyzvednutí Abraháмова kamene plánuje útok ze vzduchu, kterým zničí kámen a poškodí Skalní dóm. Chce nahrát katastrofu a záběry pak poslat do televizních kanálů po celém světě.“

Jen přikyvovali.

„Situace v Mekce a Medíně,“ pokračoval Cabrillo, „je následující. Kasim s důstojníkem amerického letectva vede několik týmů, složených jen z vojáků americké armády muslimského vyznání, aby našli bomby. V Kataru zůstal Pete Jones a koordinuje kroky s emírem, který nám poskytl všestrannou pomoc. Pan Hanley vám vysvětlí další postup.“

Cabrillo sešel z pódia a Hanley zaujal jeho místo. Cabrillo došel ke kávovaru, nalil si šálek a podal jej Adamsovi. Ten místo poděkování jen přikývl.

Jak všichni víte, Mekka a Medina jsou dvě nejsvatější místa islámu. Proto je nepřípustné, aby do nich vstoupil nevěřící. Kasim je jediný, kdo v našem týmu vyznává islám, proto vede náš výsadek. Emír zařídil nákladní letoun a pár víceúčelových motocyklů na silnici i do terénu, které přepravil společně s Kasimovou skupinou do Jemenu. Dorazili tam zrůna a hned překročili hranice do Saudské Arábie přes vádí. Podle posledního hlášení minuli saudské město Sabija a jedou na sever. K meškám dojedou veřejnou dopravou – autobusy. Jakmile se tam dostanou, rozdělí se a budou hledat výbušniny.“

„Co ty přepravní kontejnery?“ zeptal se Halpert.

Jak jistě také víte,“ pokračoval Hanley, „náš tým v Maidenheadu odhalil stopy toxinu, kterým, jak jsme přesvědčeni, byly kontaminovány modlitební koberečky uvnitř těch kontejnerů. Kasim poslal do Rijádu osm mužů běžným komerčním letem a teď už zaujali pozice před skladištěm, kde jsou kontejnery uloženy. Čekají na převoz do Mekky. My vlastně s nimi taky. Kdyby bývaly ty kontejnery dorazily včas, byly by již vyloženy a toxin by se uvolnil do vzduchu. Hickman se opozdil, a tak se stalo, že nákladřáky byly poslány jinam. Podle NSA, která pronikala do osobního elektronického záznamníku hlavního plánovače, je čas dodání stanoven na zítra, sedmého. Podle našeho plánu se výsadek vydá od skladiště za nimi a někde na silnici mezi Rijádem a Mekkou je zničíme nebo odvezeme ze země.“

Vtom v konferenční místnosti zabzučel telefon. Cabrillo k němu došel a vzal sluchátko. „Samozřejmě,“ řekl a znovu zavěsil. Hanley se na něj s očekáváním podíval.

„Overholt,“ řekl Cabrillo. Jeho agent zachytil stopy radiace za závěsem v Ka'bě. Hickmanovi se už nějak podařilo meteority vyměnit.“

MICHELLE HUNTOVA strávila v Londýně posledních pár dní v hotelovém pokoji, kde ji neustále vyslýchali agenti CIA. Byla unavená, ale stále spolupracovala. Upřímně řečeno i agenti CIA si začali uvědomovat, že Michelle jim vlastně nemůže pomoci. Hned na počátku zavrhlí myšlenku, aby Hickmanovi zatelefonovala. I kdyby měl u sebe mobil, kdyby zjistil při pohledu na displej, že Michelle

nevolá z obvyklého čísla, hned by věděl, že se něco děje.

316

Vybrali proto zpáteční let do Států. Odlet byl plánován za hodinu. Jediné, co jim Huntová poskytla, byly některé údaje z Hickmanova života.

Popsala jim všechno velmi podrobně. Ptali se jí opravdu i na detaily, a ona jim je řekla. Velící agent potřeboval ještě pár souvislostí a pak mohl s klidem zprávu odevzdat.

„Vraťme se na začátek,“ řekl agent. „Řekla jste, že jste se poprvé potkali při jeho letu do Los Angeles, kde chtěl zkontrolovat jakousi ropnou společnost, o jejíž koupi uvažoval.“

„Přesně tak,“ přitakala Michelle Huntová, „potkali jsme se na obědě u Casen's. Dostala jsem od své přítelkyně poukázku jako dárek k narozeninám. Nebyla jsem na tom tehdy tak, abych si mohla zajít na drahé jídlo – dokonce ani ne na lehčí oběd.“

„Co se stalo pak?“

„Došel k mému stolu, představil se a já mu dovolila, aby si přisedl,“ vykládala Huntová. „Zůstali jsme tam celé odpoledne. Musel znát majitele, protože když hosté po obědě odešli, nechali nás tam samotné. Připravili nám stůl na večeři, aniž by kdokoli cokoli řekl.“

„Povečeřeli jste tenkrát spolu?“

„Ne,“ odvětila Huntová. „Hal zařídil, že odletíme rovnou na ropné pole při západu slunce, aby si společnost prověřil. Řekla bych, že se mne snažil ohromit.“

„Takže jste letěli nad ropnými poli a vy jste se na ně dívala z okna?“

„Ne, letoun neměl okna,“ pokračovala Michelle. „Byl to dvojplášník. Seděla jsem vzadu.“

„Počkat?“ zarazil ji agent. „Byl to dvoumístný letoun?“

„Staříčkový steerman, pokud se dobře pamatuji,“ odvětila Huntová.

„Kdo pilotoval?“ zeptal se agent.

„Hal sám,“ řekla Huntová. „Kdo kčertu jiný?“

„Pan Hickman umí létat?“ podivil se agent.

„Tehdy moc neuměl,“ pokračovala Huntová, „když se ale naučil létat Howard Hughes, Hal to musel zkusit taky.“

Agent se okamžitě vrhl k telefonu.

„TIM PÁDEM MÁME před sebou další komplikaci,“ vykládal Hanley. „Nejenom že musíme Hickmanovi sebrat Abrahámův kámen, ale ještě ho vrátit zpátky, aniž by to někdo zaregistroval. Prezident požaduje,

317

abychom po celou dobu drželi saudské úřady v nevědomosti, pokud to jen trochu bude možné.“

V tento okamžik se rozsvítil jeden ze stopalcových monitorů v konferenční místnosti. Obrazovka byla rozdělena na dvě části svislicí a vlevo se zjevila Stoneova tvář. „Promiňte, pane, vím, že jste nechtěl být vyrušován,“ řekl Stone, „je to ale mimořádně důležité. Dívejte se na druhou polovinu obrazovky.“

V pravé polovině naskočil snímek.

Jsou to záběry z dvou kamer CIA sledujících plavební komory v Suez-ském průplavu. Snímek byl pořízen před patnácti minutami.“

Kamera se zaměřila na starou nákladní loď. U vazných lan pracovala skupinka námořníků, když loď projížděla zdymadlem. Na zádi stál osamělý muž a popíjel kávu. Kamera jej zabrala, zrovna když vzhlédl.

„Překryl jsem snímek trojrozměrným modelem, který vytvořila slečna Huxleyová,“ pokračoval Stone.

Všichni v místnosti hleděli na trojrozměrný obrázek překrývající muže. Linie perfektně zapadly. Když se muž pohnul, počítač obraz znovu vygeneroval v trojrozměrném prostoru.

„Pane,“ řekl Stone rychle, „je to Halifax Hickman.“

„Stoney, kde se ta loď nachází teď?“ zeptal se Cabrillo.

Stoneova tvář z řídicí místnosti naskočila vlevo. Díval se zrovna na další monitor. „Projela komorami a zpomaluje před Port Saidem v Egyptě.“

„Georgi –,“ vyhrkl Cabrillo.

„Už bychom měli mít natankováno. Jsme připraveni,“ přerušil ho Adams a vstal ze svého křesla.

Za čtyři minuty se už robinson odlepil od paluby. *Oregon* se nacházel asi 320 km od Port Saidu. Jenže robinson nikdy do Egypta nedoletěl.

318

VANDERWALDOV LETOUN chytil zadní vítr, a tak přistáli o půlhodiny dříve.

Rušno tam vůbec nebylo a bude trvat ještě hodinu, než lidé dojíždějící do práce zaplaví silnice. Vanderwald tedy dorazil ke svému domu za čtvrt hodiny poté, co vystoupil z letadla. Vybral poštu ze schránky na ulici, strčil si ji pod paži a s jedním zavazadlem kráčel k hlavnímu vchodu.

Když vešel, postavil zavazadlo na zem a poštu odložil na stolek.

Zrovna chtěl zavřít dveře, když k němu ze strany přiskočil muž a další kroky se ozvaly z chodby vedoucí do kuchyně.

„Brý ráno, šmejde,“ řekl první muž a přiložil k Vanderwaldově hlavě pistoli s tlumičem.

To byla jeho jediná slova. Jen sklonil zbraň a střelil Vanderwalda do obou kolen. Zraněný muž sklouzl na podlahu a začal bolestí vřesťet. Druhý muž se už octl v chodbě, sklonil se nad Vanderwaldem svíjejícím se po podlaze a položil mu otázku. „Chceš nám nějak vysvětlit tu fakturu, co jsme ti našli v počítači? Za tu DéCé Trojku!“

V dalších minutách a po dvou dobře umístěných výstřelech oba muži měli svou odpověď. V další minutě pak přišla coup de grace, rána z milosti.

319

Dvojice mužů opustila dům zadními dveřmi a kráčela stromořadím za domem do vedlejší ulice, kde nechali svůj vůz z půjčovny. Vklouzli dovnitř, spolujezdec si stáhl rukavice a vytáhl mobil.

„Cíl se vrátil poté, co dopravil DC-3 do egyptského Port Saidu. Nepředstavuje už žádný problém.“

„Rozumím,“ přikývl Overholt. „Můžete se vrátit.“

„POTŘEBUJI ZÁBĚRY z letiště v Port Saidu v reálném čase,“ řekl Overholt řediteli Národní bezpečnostní agentury NSA. „Hledáme letoun DC-3.“

První muž NSA vydal instrukce technikům ovládajícím satelit.

„Už ho přenastavujeme,“ odpověděl. „Okamžik.“

Zatímco Overholt čekal, vytáhl ze zásuvky svého stolu dřevěnou pátku s červeným gumovým míčkem na gumičce a začal jej odpalovat s velkou vehemencí sem a tam. Cekání trvalo pár minut, ale jako by se protáhlo na hodiny. Nakonec se šéf NSA znova ozval.

„Bud'te připraven, posíláme vám obraz online.“

Overholt sledoval monitor, na kterém naskočil obrázek letiště z velké výšky. Pak se postupně měnila a zmenšovala, až byla dakota dobře viditelná. Detaily se začaly zvětšovat. Přes přistávací dráhu kráčel muž, který nesl nějaký předmět zabalený v dece přitisknuté ke hrudi. Šel přímo k DC-3. Overholt sledoval dění – muž otevřel boční dvířka.

„Udržte ten záběr,“ přikázal Overholt. „Pokud odstartuje, sledujte trasu.“

„Budeme,“ přislíbil první muž NSA a odpojil se.

HANLEY SEDEL v řídicí místnosti se Stonem, když znova zazvonil telefon.

„Mám pro vás přehled situace,“ sděloval Overholt. „Paní Huntová právě řekla našemu agentovi, že Hickman je pilot. Dva mí muži se sešli s jihoafrickým překupníkem zbraní, který jim před pár minutami prozradil, že včera Hickmanovi doručil do Port Saidu DC-3. Mám tu na monitoru snímek naznačující, že se ke stroji přiblížil člověk přibližně Hickmanova vzrůstu a odpovídající trojrozměrnému profilu. Právě otevřel dveře letounu a nastoupil.“

„Pak je to on,“ přerušil Overholta Hanley. „Hodlá zaútočit na Skalní dóm.“

320

„Nemůžeme ho sestřelit, protože bychom přišli o Abrahámův kámen,“ sděloval Overholt. „Musíme ho nechat provést shoz.“ „Dobrá, pane,“ řekl Hanley. Jen upozorním Cabrilla.“

HANLEY ZAVĚSIL a rádiem se spojil s kabinou robinsona.

„Obrať to!“ přikázal Cabrillo Adamsovi okamžitě, když Hanley vysvětlil situaci.

Adams provedl široký obrat vlevo.

„Všichni mimo Murphyho a Lincolna budou na pozemcích Skalního dómu. Okamžitě se tam přesunout!“ nařizoval Cabrillo. „Ti dva připraví k palbě raketomety.“

„Provést okamžitě,“ potvrdil Hanley.

„Zavolej Overholta, ať uvědomí Izraelce. Musí být připraveni,“ řekl Cabrillo. „Nechci, aby tam poslali letadla, která by ho mohla varovat, že po něm jdeme.“

„Chápu.“

„Ať mi hned zavolá Kevin Nřxon. Chci si celou tu věc projít s ním ještě jednou.“

„KAM TO BUDE, ŠÉFE?“ zeptal se Adams. „Nad centrum Jeruzaléma,“ rozhodl Cabrillo. „Ke Skalnímu dómu.“ Adams natřkal údaje do palubního GPS a robinson znovu přeletěl pobřeží.

AGENTI NA *OREGONU* pobíhali sem a tam v přípravách i v okamžiku, když se Nixon vydal do řídicí místnosti. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Hanley řukl do spínače mikrofону a Cabrillo okamžitě zareagoval.

„Mám tu Nřxona,“ řekl Hanley a podal Kevinovi mikrofon.

„Kevine?“ ozval se Cabrillo.

„Jsem tady, šéfe.“

Jsi si jist, že tvůj vynález bude fungovat? Pokud máš pochybnosti, měl bych to vědět.“

„Spočítal jsem váhu a zdvojnásobil výšku a podle odhadů jsme pořád

321

ještě v bezpečnostním limitu,“ tvrdil Nixon. „Jistě víš, že nic není dokonalé, ale já bych řekl, že můj systém bude fungovat.“

Jak dlouho potrvá, než to naložíte?“

„Necelou minutku,“ opáčil Nixon.

„Máte dostatek materiálu?“

Jistě, šéfe,“ odvětil Nixon. „Vyrobil jsem toho víc, než budeme potřebovat.“

„Dobrá,“ rozhodl Cabrillo, „budeme se držet tvého nápadu. Protože ale není žádné záložní řešení, tohle musí vyjít.“

„Půjde to, šéfe,“ řekl Nixon, „přesto to ale má jeden háček.“

Jaký?“

„Pokud ten kámen dopadne na Dóm, můžeme o něj přijít.“

Cabrillo se na okamžik odmlčel. „O to se postarám,“ prohlásil rezolutně.

HICKMAN NEPILOTOVAL letoun už skoro dvě desetiletí, ale dovednost se mu vrátila, jako by za kniplem seděl včera. Když vklouzl do pilotova křesla, prošel předletovou kontrolou a pak nastartoval. Ze starých motorů vyletěl oblak kouře, ale za pár minut začaly spokojeně příst.

Podíval se na kontrolní panel, seznámil se s umístěním přístrojů a ujistil se, že autopilot funguje. Pak zatlačil páku dopředu a požádal kontrolní věž o povolení ke startu. Na letišti vládl klid, a tak mu ho dali skoro okamžitě.

Začal s DC-3 popojíždět a vyzkoušel brzdy. Prokluzovaly, ale fungovaly.

Hickman se pranic nestaral o málo funkční brzdy-použije je už jenom jednou. Naposledy! DC-3 se vydávala na svou závěrečnou cestu. Popojel dopředu a pomalu se otočil přídí k rozjezdové dráze připravený odstartovat.

Znovu přehlédl kontrolky a pak vjel s otevřenými klapkami na dráhu. DC-3 se odlepila od země a začala šplhat k obloze. Hickman vyvinul rychlost maximálně 320 kilometrů v hodině.

V plné rychlosti a se slabým větrem v zádech bude nad cílem za hodinu.

„NA VODĚ JSOU POBŘEŽNÍ ČLUNY,“ sděloval Stone, „zařídil jsem, že izraelský dopravní vrtulník přemístí naši desítku z Tel Avivu na pozici nedaleko

, 322

Skalniho dómu. Dopravní vrtulník je příliš těžký pro naši přistávací plošinu. Proto je to složitější.“

Stone ukazoval na monitor, kde se zobrazovaly záběry z předové kamery *Oregonu*. Velký vrtulník s dvěma rotory se právě posadil na břehu do písku.

Jdu do konferenční místnosti,“ sdělil Hanley.

Hnal se dolů halou, prudce otevřel dveře do konferenční místnosti a vletěl dovnitř. „Tak lidi,“ křikl, „čluny jsou připraveny a na pobřeží čeká vrtulník, který vás odveze zbytek cesty. Máte všichni poslední informace?

Desítku agentů přikývla.

„Operaci velí pan Seng,“ rozhodl Hanley. „Hodně štěstí.“

Výsadek se postupně vytratil z konferenční místnosti a každý si

nesl velkou kartónovou krabici. Hanley zastavil Nixona, když kolem něj procházel.

„Máš provazový žebřík?“ zeptal se.

„Je v krabici nahoře.“

„Prima,“ pochválil ho Hanley a následoval je chodbou na zadní palubu.

Hanley sledoval ze zádi, jak agenti nastupují do dvou člunů a vydávají se k pobřeží. Pak vešel dovnitř, aby zkontroloval Murphysho s Lincolnem.

„KDE TĚ MÁM vysadit?“ zeptal se Adams.

„Přímo u Skalního domu.“ řekl Cabrillo. „Tým z *Oregonu* by tam už měl být.“

„Co potom?“

„Vysvětlím ti to,“ pokračoval Cabrillo.

Uběhlo pár minut, než Cabrillo skončil, Adams si jen tiše hvízdal. „S těmi všemi technickými hračkami, co Společnost má ve svém arzenálu, jsme skončili u tohotohle.“

„Chodíme ale po visutém laně jako v cirkuse,“ podotkl Cabrillo.

VÝSADEK Z *OREGONU* vystoupil z vrtulníku v uzavřené ulici blízko Skalního domu. Izraelské tanky zablokovaly všechny boční uličky a vojenské jednotky prohledávaly prostor a bránily příchozím vstoupit do mešity.

323

Davy Palestinců, kteří ani neměli ponětí, jak je jejich svatyně ohrožena, začaly protestovat. Izraelci museli nasadit vodní děla.

Seng vedl tým rovnou ke vchodu do mešity. „Zaujmout pozice,“ oslovil svůj tým. „Kevine, ujisti se, zda je lano na místě.“

Jistě, šéfe,“ řekl Nixon. Vzápětí se výsadek rozběhl po nádvoří mešity.

„Potřebuji hadice připojené na požární hydranty na všech stranách a pak běžte dovnitř mešity,“ obrátil se Seng na izraelského důstojníka. „Potřebujeme hadice dostatečně dlouhé, abychom dosáhli dovnitř mešity. Postarejte se o to!“

HICKMAN PRAVĚ přelétal Středozemní moře. Byl pln pocitu, že život je u konce a že vlastně skončil fiaskem. Všechno jeho bohatství, sláva a úspěchy vůbec nic neznamenaly. Jedinou věc, kterou si tak zoufale přál udělat dobře, zničil. Nikdy nebyl svému

synovi tím správným otcem. Posledlý velikostí a pocitem vlastní důležitosti nikdy nikomu nedovolil, aby se k němu přiblížil, a nikdy nebyl schopen svému synovi projevit opravdovou lásku, kterou skrýval pod svou skořápkou.

Teprve smrtí Chrise Hunta skořápka praskla.

Hickmanův smutek se přeměnil v chladnokrevnou nenávist. Zášť proti náboženství, které prosazují fanatici zabíjející bez lítosti; zášť proti všem symbolům, které oni vyznávali.

Záhy přestanou tyto symboly existovat a on zemře šťasten v okamžiku, kdy uvidí první plody své práce. Bude zároveň umírat s přesvědčením, že vzápětí se zhroutí celý nenáviděný svět.

Nebude to dlouho trvat, pomyslel si, když zahlédl první obrysy pobřeží.

Zanedlouho se islám rozpoltí ve dvě.

NKON S GANNONEM vytáhli provazový žebřík z kartónové krabice

a rychle ho rozvinuli po nádvoří podél Skalního dómu. V žádném případě

nebyl dostatečně dlouhý. „Otevřu záložní,“ rozhodl Nixon. Prořízl nožem pásku na druhé krabici

a vytáhl ven druhý svinutý žebřík. „Umíš vázat uzly?“ „Mám plachetnici,“ poznamenal Gannon, „tak to snad zvládnou.“ Gannon rychle splétal dva konce žebříků dohromady. Z kartónových

324

krabic začali ostatní členové rozmístění kolem Skalního dómu vyndávat plastové krabice s bílým práškem.

Seng mezitím sledoval, jak Izraelci prostrkávají hadice otvory nedaleko od minaretu Silsila. „Nechtě je tam,“ přikázal Seng. „Mí lidé se postarají o zbytek.“

Seng obcházel všechny čtyři stěny masivní stavby a vydával stejné instrukce. Velmi záhy členové výsadku Společnosti tahali hadice dovnitř.

„Výborně,“ pochválil se Gannon po pár minutách, „drží to pohromadě.“

„Teď to potřebujeme na téhle straně opatrně svinout,“ připomněl Nixon.

Gannon natahoval žebřík, zatímco Nixon jej stácel do úhledné

hromady.

MURPHY HLEDĚL na trajektorie na počítačové obrazovce, pak se otočil a pro změnu zíral na Hanleyho. „Máme vůbec na tuhle akcičku nějaký rozpočet?“ zeptal se.

„Žádná omezení.“

„Výborně,“ odvětil Murphy, „protože tahle palba bude stát milion, pokud bych měl garantovat úspěch.“

„Nejsme přece žádní troškaři,“ odvětil Hanley.

Lincoln hleděl na letovou linii blížícího se DC-3. „Doufejme, že si zachová stejný kurz,“ řekl, „a také, že tvá dráha pádu se ukáže jako správná.“

„Z pohledu této kamery,“ pokračoval Hanley, „to vypadá, že před odhozem poletí nízko. Je to způsob, jak ukázat zničení Abrahámovy kamene všem. Pokud jej odhodí z velké výšky, bude muset mít kamery nastavené na širokoúhlý záběr, což mu nedá možnost, aby rozpad ukázal v detailech.“

„Z toho mám právě strach,“ namítl Lincoln. „Bojím se druhého přeletu.“

„Aby se ujistil, že DC-3 opravdu Dóm zničí,“ shrnoval Hanley, „musí vědět, že potřebuje vyšplhat hezkých pár stovek metrů a pak se vrhnout dolů střemhlav.“

„Vložili jsme do počítače rychlost stoupání DC-3,“ pokračoval Murphy, „a nastavili parametry sedm set metrů plus elevaci. Dostáváme se někam sem.“

Murphy ukazoval na monitor.

325

„Jste šikulové,“ poznamenal Hanley.

Murphy se usmál. „My si to s Lincolnem taky myslíme.“

HICKMAN SE NACHÁZEL stále asi devět minut od cíle, když Adams přeletěl přes nádvoří Skalního dómu a poté sestoupil v místě, kde na ně Nixon mával. Nixon vběhl pod točící se lopatky a otevřenými dveřmi podal Cabrillovi volný konec žebříku, pak odběhl zpátky.

„Pomalů a moc s tím strojem nekývej,“ přikázal Cabrillo přes sluchátka. • „To je snad má přirozenost,“ durdil se Adams se značnou sebedůvěrou.

Opatrně se vznesl a dál ovládal řízení s dovedností chirurga. Uvedl

robinsona do pomalého letu. Pak poletoval nad Dómem sem a tam, zatímco Cabrillo si hrál s lanem. Kolem Dómu se začala rozprostírat slabá pavučina. Když doletěl ke vzdálenější stěně, Adams kroužil jen pár metrů nad zemí. Cabrillo odhodil volný konec žebříku. Meadows s Ros-sovou jej okamžitě sebrali za konce a rozestoupili se, takže drželi žebřík napjatý. Po žebříku dolů sklouzla síť.

„Pokud mne teď vysadíš na střeše,“ usmíval se Cabrillo přes kokpit, „uděláš mi radost.“

Adams mírně nabral výšku a opatrně přiletěl blíž ke Skalnímu dómu. Cabrillo otevřel opatrně dveře a stoupl si na ližinu. Krátce Adamsovi zamával a poté udělal krok a chytil se provazu žebříku.

Adams se vzdálil a přistál v uličce opodál.

Cabrillo se nacházel na střeše Dómu. Podíval se nahoru a sledoval v dálce blížící se stříbrný letoun. Natáhl síť, jak to jen nejvíc šlo.

„HONEM, HONEM, HONEM!“ křičel Seng na svých sedm mužů ve výsadku.

Začali velmi rychle rozhazovat prášek po nádvoří jako rolníci osívající políčko. Jakmile skončili, doběhli k požárním hadicím a čekali na rozkaz, kdy je mají spustit.

Nixon s Gannonem stáli u jedné z nich. Nixon držel ústí, Gannon přidržoval hadici vzadu. „Kámo, fakt si myslíš, že to půjde?“ zeptal se Gannon.

„Půjde,“ řekl Nixon, „horší bude, kdo to pak uklidí.“

326

HICKMAN SI ANI neuvědomil, že mu v přeletu nebrání žádné izraelské stíhačky. Pomyslel si, že letí tak nízko, že jejich radary nezaznamenali DC-3. Nastavil autopilota, vešel do nákladového prostoru a otevřel dveře.

Hickman odstranil celtu, ve které byl Abrahámův kámen stále zabalen, a na chvilku jej sevřel v dlani.

„A máte to za sebou,“ řekl tiše. „Když v to věříte, tak vám to patří.“

Postranním okénkem Hickman sledoval blížící se komplex mešity. Vypočítal si, že v letové rychlosti DC-3 bude muset vyhodit meteorit v okamžiku, kdy se nos přiblíží ke kraji první stěny.

Hickman už ale nikdy neuvidí dopad kamene na Dóm, ačkoli proto si tam dal umístit kameru.

„TEĎ, TEĎ, TEĎ,“ křikl Seng, když zaslechl rachot motorů blížící se DC-3. Muži u hadic otevřeli trysky a začali kropit prášek na zemi. Voda působila jako katalyzátor. Jakmile dopadla na prášek, malá zrnka začala růst a změnila se v hustou pěnu. Pěnová stěna najednou vyrostla skoro do šedesáti centimetrů. Gannon pocítil, jak ho pěna zvedá ze země, v okamžiku, kdy voda zasáhla prášek u jeho nohou. Váha jeho těla zanechala otisk v pěnové hmotě.

HICKMAN HLEDĚL ven z postranního okénka a odpočítával odhoz. Jakmile spatřil první vnější zeď mešity, odhodil Abrahámův kámen. Pak rychle běžel do kokpitu a začal nabírat výšku ke střemhlavému sebevražednému pádu. Těžký kámen zatím padal vzduchem ke Skalnímu dómu...

KDYBY ŠLO O FILM, Cabrillo by žebříkem, který svíral v ruce, odpálil kámen stranou od Dómu a zachránil situaci. Nebo by Abrahámův kámen dopadl do sítě a byl v bezpečí. Pokud by tomu tak bylo, Cabril-lova přítomnost na střeše by byla zbytečná.

Leč Hickmanův hod byl příliš krátký.

Kdyby nádvoří nepokrývala pěna, kámen by se roztříštil o mramorové dláždění. Teď ale dopadl a zabořil se do pěny dobré tři metry od paty

327

Dómu. Probořil se do pěnové hmoty do hloubky skoro třiceti centimetrů a teď spočíval v bezpečí jako cizelovaná pistole ve vykládaném pouzdře. Seng se hnál k místu dopadu a civěl na kámen. „Nikdo se toho nedotkne,“ křikl. „Máme tady muslimského agenta CIA. Ten se o vše postará.“

SENG VZAL VYSÍLAČKU a zavolal Hanleymu na *Oregon*.

„Vysvětlím později, ale kámen je bezpečně zajištěn,“ řekl Seng. „Můžeš říct Adamsovi, aby šéfa vyzvedl na střeše?“

Hanley se otočil na Stonea: „Zavolej mu, prosím.“

Zatímco Stone vysílal, Hanley došel k Murphymu a Lincolnovi na palebné stanoviště. Na záďové palubě *Oregonu* už baterie s raketami ovládaná počítačem sledovala kurz DC-3.

Letoun se pohyboval rychlostí zhruba 5 km za minutu. V okamžiku, kdy se Hickman vrátil do kokpitu a znovu vklouzl do křesla pro svůj sebevražedný pád, byl 16 kilometrů od Jeruzaléma a zhruba ve stejné vzdálenosti od Mrtvého moře.

Zatáhl za páku a začal stoupat ještě výš.

„Třicet vteřin a trosky už nedopadnou na žádnou z palestinských osad,“ sděloval Lincoln.

Hickman rozhodně nebyl nevinátko, ale ve Společnosti také nejsou vrahové. Kdyby Hickman pokračoval do Jordánska, pokusili by se ho na zemi zadržet. Pokud se obrátí, nebudou mít žádnou volbu. Jediným důvodem, proč by se Hickman vracel nad Jeruzalém, by byl sebevražedný útok.

DC-3 se už nacházelo nad Mrtvým mořem.

„Pane,“ ozval se Murphy, „počítač detekoval obrat letounu.“

„Pak víte, jaká je cena,“ řekl Hanley tiše.

„Odpočítávám,“ řekl Lincoln a četl vteřiny.

„Rakety odpáleny,“ oznámil o setinu vteřiny později Murphy.

„Rakety navedeny na cíl,“ sdělil Lincoln.

DVE RAKETY OPUSTILY odpalovací rampu, dvě dávky po čtyřech z každé strany malé prosklené kupole, kde se nacházelo naváděcí zařízení. Časový interval mezi nimi byl jen pár milisekund a teď se nesly z lodi jako šípy vystřelené z válečnickova luku přes Izrael přímo k cíli, k DC-3.

328

Adams zrovna vyzvedával Cabrilla na Dómu, když se jim rakety mihly nad hlavou. Rychle odstranil lano a hodil jej těm dole, pak zatlačil páku dopředu a nabral výšku v dopředném letu.

V okamžiku, kdy na vteřinu Hickman spatřil dvě svítící špendlíkové hlavičky blížící se z dálky, byl vyveden z míry. Dřív než si mohl uvědomit, co představují, rakety zasáhly trup DC-3.

Smrt přišla okamžitě a trosky zničeného letounu dopadly do Mrtvého moře.

PROSKLENÁ PŘÍŘ robinsona mířila k DC-3, když v dálce rakety našly svůj cíl.

„Zajistěte kámen,“ řekl Cabrillo přes vysílačku Hanleymu na Oregonu. „Letíme zkontrolovat místo sestřelu.“

„JE TO VLASTNĚ rýžový škrob s přídavkem přírodního katalyzátoru podporujícího bobtnání,“ vysvětloval Nixon.

Seng hleděl na nádvoří Skalního domu. Agent CIA muslimského vyznání, kterého přidělili do Izraele, vyjímal s velkou opatrností meteorit z ochranné krusty. Těžký předmět se sice propadl o třicet centimetrů, ale pořád spočíval na dostatečně vysokém bílém polštáři.

Jak dostaneme ten svinčík z nádvoří?“ zeptal se Seng.

„Tím jsem neměl čas se zabývat,“ namítl Nixon, „ale ocet to nejspíš zvládne docela snadno.“

Seng přikývl, pak si sáhl k opasku a vzal si zavírací nůž. Sklonil se a do bílého polštáře vyřezal čtverec. Nožem ho vydloubl a držel v ruce.

„Připomíná mi to rýžový nákyp,“ řekl a hodil nadýchanou krychličku do vzduchu, aby ji znovu chytil.

„Kdyby někdo sehnal lopaty,“ řekl Nixon, „odstranili bychom největší kusy, pak polijeme nádvoří octem a vymeteme košťaty. Myslím, že pak bude stačit ten dvůr prostě spláchnout.“

330

ZVUK ROTORU ROBINSONA nabíral na síle. Vrtulník přeletěl nad mešitou a přistál v nedaleké uličce. Seng dával Izraelcům instrukce, jak nepořádek uklidit, zatímco Cabrillo procházel klenutou bránou na nádvoří.

„Trosky DC-3 dopadly do Mrtvého moře,“ řekl Cabrillo Sengovi. „Největší z nich, která zůstala na hladině, není větší než bochník chleba.“

„A pan Hickman?“ zeptal se Seng.

„Ať už z něj zůstalo cokoli,“ řekl Cabrillo, „odpočívá v pokoji

spolu s rybami.“

Seng přikývl a muži jen tiše stáli.

„Šéfe,“ ozval se Seng o chvílku později, „meteorit jsme vyzvedli a úklid mešity právě začal. Týmy jsou připraveny k vyzvednutí.“

Cabrillo přikývl. „Povoleno,“ řekl a otočil se k agentovi CIA. „Vezměte ten kámen a pojďte se mnou.“

Uložili pečlivě zabalený meteorit do trakaře, který používali zahradníci běžně kolem mešity. Agent CIA se chytil držadla a následoval Cabrilla k bráně.

V TÉŽE DOBĚ, kdy Cabrillo šel k robinsonu, Hanley právě diskutoval s Overholtem přes telefon.

„Zajistili jsme kámen a odvážíme ho z Izraele,“ řekl Hanley. „Co naše kontakty v Egyptě?“

„Fungují,“ odpověděl Overholt.

„A co v Súdánu?“ pokračoval Hanley.

Jeden prvotřídní.“

„Potřebujeme následující,“ začal Hanley.

Overholt si psal poznámky, když mu Hanley vše vysvětloval. „Dobrá,“ řekl, když skončil. „AI Ghardaqa, Asuán a Ras Abu Šagara v Súdánu. Zajistím propustky a stooktanový benzin na obou místech.“

HANLEY SE ZROVNA odpojil, když do místnosti vešel Halpert a nesl

složku nacpanou papíry. „Myslím, že mám řešení pro Medinu,“ řekl.

„Vzal jsem si plány z databáze dodavatele a přes hodinu je už studuji.“ „Plány?“ podivil se Hanley. „Vždyť byla postavena před mnoha stoletími.“ „Ale přestavěna a modernizována v letech 1985 až 1992,“ vysvětloval

Halpert. „V tomto období postavili chodby pro chladicí klimatizační

331

systém. Řekl jsi, abych přemýšlel jako Hickman – co bych udělal, kdybych byl na jeho místě.“

Hanley se na okamžik zahleděl na schéma. „Michaeli,“ řekl o chvílku později, „mám dojem, že jsi na to opravdu kápl.“

„Tak si na to vzpomeň,“ neopomněl poznamenat Halpert, „až

budeš psát prémie.“

Halpert vyšel ven z řídicí místnosti a Hanley se už zase natáhl po telefonu. Zatímco telefon vyzváněl, otočil se k Stoneovi. „Vyvolej satelitní záběry Mediny.“

Stone vložil pokyny do počítače v okamžiku, kdy byl hovor spojen.

„ANO, ŠÉFE,“ ozval se Kasim.

„Jak si stojíte?“

Kasim právě stál stranou davu cestujících na autobusovém terminálu v Džiddě.

„Oba týmy jsou bezpečně na místě,“ vykládal Kasim. „Odstavili jsme motocykly ve vyschlé nádrži nedaleko Džiddy a vstoupili do města. Skutter je už se svými lidmi v autobuse. Provede operaci v Medině. My čekáme na další přípoj.“

„Má s sebou Skutter satelitní telefon?“

Jistě.“

„Kdy je plánován příjezd autobusu?“ zeptal se Hanley.

„Za čtyři, pět hodin,“ řekl Kasim.

„Počkám, až tam dojedou, a zavolám mu, ale myslím, že už víme, kam byly uloženy nálože v Prorokově mešitě.“

Autobus právě přijížděl k nástupišti.

„Už je tu naše linka,“ oznámil Kasim. „Co máme udělat?“

„V Mekce na vás bude čekat spojka CIA a doprovodí vás na krycí adresu,“ řekl Hanley. „Pak zavolám.“

„Dobře.“

PETE JONES se podíval na katarského emíra. „Vaše Excellence,“ řekl, „jaké jsou vaše vztahy s Bahrajnci.“ „Výborné,“ odvětil emír, „jsou to mí nejlepší přátelé.“

332

„Můžete zařídit, aby nákladák projel přes celnici bez nejmenších problémů?“ Vyptával se dál Jones.

Jistě.“

„Máte volnou nákladní loď, která je může přijmout v bahrajnském přístavu?“

Emír se podíval na svého pobočníka al-Táního.

„Seženu ji tady nebo v Bahrajnu,“ řekl al-Tání.

„Máme šest hodin, než musí být všechno na svém místě,“ řekl

Jones.

„Pane Jonesi,“ řekl emír. „Necht' je tomu tak.“

UVNITŘ OPLOCENÉHO nákladového prostoru rijádského letiště rotmistr americké armády Patrick Colgan a jeho tým zoufale čekali na instrukce. Strávili tři noci pod kontejnery, živi byli ze svých zásob, pili vodu z láhví. Zásoby teď začaly docházet a kontejnery, které je původně kryly, postupně mizely. Něco se muselo stát – a hodně rychle.

JONES STUDOVAL dokumenty stažené z aš-Šajchova elektronického záznamníku PDA, pak se natáhl k telefonu.

„Šéfe,“ řekl do telefonu hned po spojení, „máme potvrzené nějaké změny v čase dodání kontejnerů?“

„Žádné,“ řekl Hanley.

„Dobrá,“ řekl Jones. „Uděláme to takhle.“

Hanley naslouchal Jonesovu výkladu.

„To se mi líbí,“ řekl Hanley, „jednoduché a přímočaré.“

„Mám tedy povolení?“

„Udělej to,“ rozhodl Hanley.

OBLAST KOLEM tří přepravních kontejnerů, kde se muži skrývali, se postupně vyprazdňovala. Vlevo jich ještě pár zůstalo, zato vpravo zbyl jen volný prostor, šterk a písek.

Colganův telefon tiše zvonil. Zmáčkl tlačítko a přijal hovor. „Colgan,“ řekl.

Jones z Kataru.“

333

„Pane Jonesi, co mohu pro vás udělat? Jsme už skoro na volném prostranství. Musíme jednat velmi rychle.“

„Během deseti minut si tam mají přijet tři nákladáky pro kontejnery,“ hlásil Jones. „Všechny mají GPS navigaci připojenou vzadu v kabině. Lokátory nejsou větší než krabičky cigaret a jsou zajištěny magnetem. Tři vaši muži pomohou jako dělníci při nakládání. Pak musí odstranit lokátory, protože jinak by vás našli.“

„Jasně,“ přitakal Colgan.

„Ti tři muži připojí lokátory na nekontaminovaný kontejner, který naložíte do dalšího vozu, a projedete se do Mekky. Lidé sledující dodávku si budou myslet, že vozy jedou těsně za sebou.“

„Co mají mí lidé udělat, až se octnou v Mekce?“

„Vyskáčou z vozu před vykládkou a vyhodí lokátory do nejbližší popelnice. Pak nastoupí do prvního autobusu do Džiddy a dostanou se do přístavu. Jakmile se tam objeví, najdou pobřežní člun s nápisem *Akbar II*. Až budou na palubě, odvezeme je na volné moře.“

„Akbar II,“ opakoval Colgan.

„Zbývající pětice musí přemoci řidiče a převzít řízení. Svažte je a dejte jim roubík. Uložte je na podlahu pod místo spolujezdce. Pak prostě projedete bránou, a až budete na hlavní silnici, zamíříte na západ. Vaše cílová destinace je Bahrajn.“

„Dobře,“ odsouhlasil Colgan.

„Takže,“ pokračoval Jones, „až ti tři odjedou do Mekky, máte pořád pětici mužů, budete nacpaní ve dvou vozech – řidič, spolujezdec a ti svázaní s roubíkem. Přikryjte je a vašeho muže navíc nějakou dekou! Nikdo je při průjezdu branou nesmí vidět.“

„Nemohou nás zastavit a prohlížet?“ zeptal se Colgan.

„Dnes jsme nechali bránu sledovat,“ vysvětloval Jones. „Kontrolují nákladáky při příjezdu a pak jen číslo kontejneru a správné naložení při průjezdu branou.“

„Co když zjistí, že tam ten náklad není, a najdou lokátory?“ zeptal se Colgan. „Nezačnou nás hledat?“

„Cesta z Rijádu do Mekky trvá šest hodin,“ vysvětloval Jones. „Do Bahrajnu čtyři. Až zjistí, že kontejnery chybí, bude náklad na lodi plovoucí do Kataru.“

„Jste si jistý, že projedeme bahrajnské hranice bez problémů?“

„O vše je postaráno.“

334

Jednoduchá záležitost,“ odvětil Colgan. „Hodně štěstí.“

O ČTVRT HODINY později se Colgan a čtyři muži určení pro Bahrajn dostali ven a vydali se po silnici. Za dalších sedm minut staršina pobřežní hlídky Perkins společně s dvěma dalšími připevnil lokátory do tří nákladáků v konvoji šesti vozidel, pak si sami vlezli do posledního z nich.

V nákladáku převáželi balíky láhví s vodou; alespoň neumřou při šes-tihodinové jízdě do Mekky žízní. Kdyby tak ještě na palubě měli náklad lentilek M&M, panečku, to by byl výlet.

BYLA SKORO PŮLNOC, kdy Adams, Cabrillo a agent CIA opatřující Abrahámův kámen přistáli na první egyptské tankovací

stanici v AI Ghardaqah v ústí Suezského zálivu.

Overholt zajistil nejenom benzin, ale také potraviny, vodu, kávu a mechanika americké armády, aby zkontroloval R-44. Mechanik nalil půl plechovky oleje do válců motoru a provedl krátkou obhlídku stroje, pak prohlásil, že robinson je pořád ve vynikajícím stavu. Tři muži se rychle osprchovali a opět vznesli do vzduchu.

Další část letu, dlouhou 320 kilometrů, do Asuánu zvládli za necelé dvě hodiny při rychlosti kolem 200 km v hodině. Vrtulník znovu natankovali, znovu provedli kontrolu a trio se odlepilo na další cestu.

Z Asuánu do Ras Abu Sagara, poloostrova vystupujícího do Rudého moře naproti Džiddě v Saudské Arábii, to bylo nejdál. Něco kolem 560 kilometrů uletí vrtulník za tři hodiny.

Robinson už letěl asi třicet minut za Asuánem přímo nad pouští, když si Adams vzal slovo. „Pánové,“ řekl, „do další zastávky je to pár hodin. Pokud si chcete zdřímnout, se mnou si nedělejte problémy.“

Agent CIA na zadním sedadle přikývl, schoulil se a přitáhl si klobouk do čela.

„Georgi, nejsi unavený?“ zeptal se Cabrillo. „Už jsi toho nalétal moc – zvládneš to?“

335

„Makám od deseti do deseti, šéfe,“ řekl Adams s úsměvem. „Odvezu nás do Súdánu, pak přeletím Rudé moře a tam vás vyhodím – vrátím se do Súdánu a konečně si trochu zdřímnu.“

Cabrillo přikývl. Vrtulník směřoval k jihu a on se pomalu propadal do spánku.

PO ČTVRTÉ odpoledne zavolal Hanley z Oregonu přes satelit Skuttera. Bez jasného cíle a stanoveného postupu Skutter se svými lidmi jen tak bloumal kolem autobusového nádraží a čekal na kontakt.

„Jmenuji si Max Hanley, jsem nadřízený pana Kasima.“

„Co pro vás můžeme udělat?“ řekl Skutter okamžitě.

Už se s nimi snažilo sblížit několik osob a jen jeden z nich alespoň trochu lámal arabštinu. Pokud tady zůstanou déle, mohou je odhalit.

„Vlevo,“ vysvětloval Hanley, „vidíte žebráka se starým činěným

talířem. Vypadá, jako když spí, vidíte?“

„Ano,“ přitakal Skutter.

Mezi mžouráním, které vypadalo jako podřimování, žebrák zíral na jeho lidi už dobrých dvacet minut.

Jděte k němu a položte minci na talíř,“ řekl Hanley.

„Žádné mince nemáme,“ podotkl Skutter. „Jen papírové bankovky.“

„Pak použijte nejmenší bankovku, co máte,“ navrhl Hanley. „Dá vám něco, co vypadá jako náboženský pamflet. Odejděte do bezpečné vzdálenosti od nádraží do vedlejší uličky a přečtěte si text, aniž by vás při tom někdo viděl.“

„Co dál?“

„Instrukce jsou v dokumentu.“

„Vše?“ zeptal se Skutter.

„Prozatím,“ rozloučil se Hanley, „hodně štěstí.“

SKUTTER SE ODPOJIL a něco šeptal jednomu ze svých mužů. Došel k žebrákovi, pak vytáhl z balíčku bankovek v kapse jednu, sklonil se a položil ji na talíř.

„Alláh vás odmění,“ řekl žebrák arabsky a podal mu lejstro.

Skutter se zrovna narovnával, když v žebrákově levém oku zachytil zcela jasné mrknutí. Náhle pocítil novou naději. Opustil nádraží násle-

336

dován svými lidmi. Nakonec našel opuštěné místo a přečetl si pokyny. Jejich krycí adresa se nacházela jen pár bloků odsud a tak Skutter, než tam došli, stačil sníst celý dokument.

„NECHOĎTE VEN,“ doporučil kontakt CIA Kasimovi a jeho lidem na krycí adrese v Mekce. „Nedělejte nic, čím byste mohli k sobě přitahovat pozornost. V kuchyni jsou potraviny, voda a nealkoholické nápoje.“

Jak se s vámi spojíme, když vás budeme potřebovat?“ zeptal se Kasim.

„Nijak,“ řekl kontakt. „Počkáte na rozkazy od svých lidí. Bylo mi řečeno, že mám zajistit místo, vybavit ho, vyzvednout vás na nádraží a odvést sem. Tady mé úkoly končí. Přeji vám hodně štěstí a šťastnou cestu.“

Muž CIA zamířil ke dveřím, za kterými po chvilce zmizel.

„ZVLÁŠTNÍ,“ PODIVIL SE vojín z Kasimova týmu.

„Všechno je pečlivě členěno do samostatných částí,“ vysvětloval Kasim. „Jednotlivé kroky zůstanou nezávislé na sobě až do okamžiku, kdy splynou v jeden celek. Teď si musíme odpočinout a nabrat trochu sil. Dobře se najezte a snažte se usnout. Brzy vás zavolám, a až k tomu dojde, jdeme hned do akce.“

Muži jen kývli.

SLUNCE ZROVNA ZAPADALO, když se Adams blížil k *Akbaru* z Rudého moře. Přeletěl nad jachtou, aby uvědomil posádku, srovnal se nad zádí a pomalu klesal dolů. Al-Chálifův vrtulník značky Kawasaki stál pořád na plošině, takže zůstal viset ve vzduchu nad volným místem na zádi jachty. Agent CIA spustil Abrahámův kámen ve vystlané krabici a pak sám vyskočil.

„Overholtovi lidé na tebe čekají v Ras Abu Šagaru,“ řekl Cabrillo. „Zvládneš to?“

Jistě, šéfe,“ odvětil Adams.

Agent CIA nesl schránku k zadním dveřím *Akbaru*. Cabrillo vystoupil a snažil se dostat z dosahu lopatek Adams znovu odstartoval.

337

V TEMŽE OKAMŽIKU ZAZVONIL Cabrillův telefon.

„Hrozba jedna eliminována,“ hlásil Hanley. „Kontejnery jsou naloženy a míří z Bahrajnu do Kataru.“

„Žádné problémy?“

„Vše podle plánu,“ řekl Hanley. „Tři muži čekají na pobřežní člun *Akbar* v Džiddě. Budete je muset odvézt k jachtě. Jejich úkol skončil.“

Kent Joseph, člen floridské skupiny, byl najat, aby jachtě velel ve službách Společnosti. Právě vykoukl ze dveří. Cabrillo se na něj usmál a zvednutým palcem mu ukázal, aby chvilku počkal.

„Co Skutter?“

„Má ty plány. Posíláme ho s jeho lidmi do akce dnes večer,“ vysvětloval Hanley. „Pokud bude úspěšný, bude zažehnána hrozba číslo dvě a zbude tam poslední.“

Jak pokračují přípravy?“ zeptal se Cabrillo.

„Brzo se ozvu.“

Telefon oněměl a Cabrillo jej zastrčil do kapsy. Usmál se a s nataženou rukou došel k Josephovi.

Juan Cabrillo,“ řekl, když si stiskli ruku. Jsem ze Společnosti.“

„Něco jako *Agentura*}“ zeptal se Joseph.

„To rozhodně ne,“ durdil se Cabrillo s úsměvem. „Nejsem žádný špion.“

Joseph přikývl a ukázal na dveře.

„Ale tenhle je,“ dodal Cabrillo a mávl na agenta CIA.

BYLA UŽ TMA, když důstojník Pobřežní hlídky Perkins a další dva muži uvnitř posledního nákladáku konvoje pocítili, že vůz zpomaluje. Perkins vykroukl ven šterbinou mezi nákladovými dveřmi. Cestu lemovaly domy a míhaly se kužele světla z reflektorů vozu jedoucího za nimi. Počkal pět minut, než auto našlo vhodné místo k předjíždění, přidalo rychlost a zmizelo.

„Dobrý, kluci,“ řekl Perkins, „skáčeme.“

Když lezl dovnitř, upravil dveře tak, aby se daly snadno otevřít, takže opustit vůz by neměl být problém. Rychlost však malér představovala – jeli určitě přes padesát kilometrů za hodinu. Sledoval krajnici silnice zezadu.

„Chlapi,“ řekl po chvilce, „nebude to rozhodně jednoduché. Nejlepší bude počkat, až uvidíme vlevo písek, pak popadněte dveře nahoře a já je prudce otevřu. Prudkým pohybem se dostanete nad krajnici – pak už seskočte.“

„Nevšimne si toho řidič?“ zeptal se jeden z mužů.

„Když se bude dívat v ten správný okamžik do zpětného zrcátka, pak ano,“ připustil Perkins, „ale ty dveře by se měly zase zavřít, takže jestli si toho nevšimne hned, bude o velký kus dál, než si uvědomí, že jsou dveře otevřené.“

339

„Co vy?“ zeptal se třetí muž.

Jediné, co mi zbývá,“ řekl Perkins, „je rozběhnout se a skočit, jak to jen půjde.“

Budovy nahradila méně obydlená oblast jen kousek před Mekkou. Perkins hleděl do šera „Nevím, kluci,“ řekl o chvíli později, „ale lepší místo už asi nenajdeme.“

Perkins je vybídl, aby se chytli horního okraje rámu dveří. O vteřinu později je prudce otevřel. Dveře se rozletěly dokořán a dva muži dopadli na zem, kde se odkouleli stranou do písku. Perkins se stáhl co nejdál mezi nacpané kontejnery a rozběhl se podél pravé stěny jednoho z nich, proběhl vedle levého a pak vyskočil do vzduchu. Mrskal nohama, když letěl dopředu.

Nákladník s poletujícími dveřmi se zmenšoval v dálce. Byli sami, jen světla Mekky vzdálená pár kilometrů před nimi osvětlovala poušť.

Perkins si strhl odchlíplou kůži z kolena a zároveň si uvědomil, že si ho po dopadu pohmoždil. Ležel hned vedle silnice. Další dva muži, jeden krvácející z odřeniny na lokti, druhý s červenou skvrnou na tváři, jak se odřel o písek, se mu pokoušeli pomoci, aby vstal.

Perkinsovo koleno to nezvládlo a on se zhroutil k zemi.

„Vemte si můj telefon,“ řekl a z kapsy vytáhl satelitní přístroj a podal ho prvnímu z mužů, „a zmáčkněte jedničku. Ať už to vezme kdokoli, vysvětlíte mu situaci.“

HANLEY NA OREGONU se natáhl po zvonícím telefonu.

„Dobrá, počkejte okamžik,“ odpověděl, když muž domluvil.

„Zaměřit souřadnice signálu přes GPS,“ křikl na Stonea, který okamžitě předal pokyny do počítače.

„Mám je,“ řekl Stone za necelou minutu.

„Dá se někde v okolí silnice schovat?“ zeptal se Hanley muže.

Jsme vedle nějakého nánosu,“ odpověděl muž. „Nad námi je velká duna.“

„Vylezte nahoru a skryjte se,“ rozhodl Hanley. „Nezavěšujte – hned se vrátím.“

Natáhl se pro další telefon a vytočil číslo rezidenta CIA v Saudské Arábii, které mu dal Overholt. „Tady je kontrahent,“ řekl, když se ten muž ozval. „Máte v Mekce nějaké agenty?“

340

„Jistě,“ řekl rezident. „Nedaleko se právě nachází rodilý Saúd.“

„Má vůz?“

„Rozváží zboží pro firmu Pepsi.“

„Potřebujeme, aby dojel na tyto koordináty GPS,“ vysvětlil Hanley, „a vyzvedl tam tři muže. Můžete to zařídit?“

„Počkat,“ řekl rezident a vytočil Saúdovo mobilní číslo.

Hanley slyšel, jak v pozadí vysvětluje celou situaci.

„Ať zatroubí, až se dostane do oblasti,“ řekl Hanley. „Naši muži se objeví ze skrytu.“

„Kam je má odvézt?“ zeptal se rezident.

„Do Džiddy.“

„Zavolám, pokud by se vyskytl nějaký problém.“

„Žádné problémy nebudou,“ řekl Hanley. „Nemáme je totiž rádi.“

Hanley zavěsil a opět vzal sluchátko druhého přístroje. Vysvětlil, jaký bude jejich další postup.

HANLEY SICE PROBLÉMY nesnášel, přesto ale právě jednomu z nich musel teď čelit.

V konferenční místnosti se sešli Seng, Rossová, Reyes, Murphy, Lincoln, Meadows, Crabtreeová, Gannon, Hornsby a Halpert. Jeden mluvil přes druhého a to jich tu bylo deset.

„Ze vzduchu tam nic nezmůžeme,“ řekl Lincoln, „uvidí nás se přibližovat.“

„Na tunel není čas,“ vrtěla hlavou Rossová.

„Klíčem ke všemu je,“ odvětil Halpert Crabtreeové, „jak se tam předtím dostal Hickman.“

„Mohu se postarat o pyrotechnickou estrádu, abych odvedl pozornost,“ řekl Murphy a usmíval se na Hornsbyho. Jenže jsme na *Oregonu* ve Středomoří a oni jsou až v Saudské Arábii.“

„Slzný plyn?“ nabídl Reyes všem.

„Přeříznout elektriku?“ dodal tázavě Meadows.

Seng vstal. „Dobrá, lidi,“ řekl, „udělejme si v tom pořádek.“

Jako muž s nejvyšší hodnotí vedl tenhle brainstorming.

Seng došel ke kávovaru pro další hrneček. Celou tu dobu mluvil a mluvil. „Nemáme ani hodinu na to, abychom našli smysluplný plán, který

341

dokáže výsadek na místě provést, pokud chceme celou věc udělat dnes večer, což chceme.“

Nalil si kávu a vrátil se zpět ke stolu. Jak řekl Halpert – jak se Hickmanovi podařilo vyměnit ten meteorit poprvé?“

„Musel nějak vyřadit stráž,“ řekl Meadows. „Neexistuje jiný způsob, jak by se tam dostal.“

„Proč ale neobjevili krádež dříve?“ zeptal se Seng. „Proč ji

nenahlásili?“

„Musel mít vevnitř svého člověka,“ připomněl Murphy. Jediná možnost.“

„Prověřili jsme si strážné,“ řekl Seng. „Kdyby mezi nimi byl někdo, kdo o tom věděl, dnes by už v Mekce nebyl. Všichni ale slouží dál.“

Konferenční místnost ztichla a celý tým promýšlel různé možnosti.

„Říkáš, že jsi zkontroloval strážné,“ opakovala Rossová, „pak tedy máš rozpis jejich služeb a podobně?“

Jasně,“ přisvědčil Seng.

„Potom ovšem existuje podle mého jediná možnost – vyměnit všechny čtyři,“ navrhla Rossová.

„To je dobré,“ poznamenal Halpert, „zaútočit, když se budou střídat –a nahradit nastupující strážné našimi lidmi.“

„Co pak?“ zeptal se Seng.

„Vypnout v celé Mekce proud,“ řekl Reyes, „a nechat je provést výměnu.“

„Pak ovšem najdou čtyři strážné při další výměně,“ namítl Seng.

„Šéfe,“ ozval se Gannon, „to už budou naše týmy z Kataru pryč v bezpečí a Saúdové si mohou dělat, co budou chtít.“

Místnost ztichla, Seng se zamyslel.

„Hračka to nebude,“ řekl nakonec, „ale rozlousknout se to dá.“

„Občas se musí na kokosový ořech vzít kus kamene, aby ses mohl napít mléka,“ poznamenal Gannon.

Jdu s tím za Hanleyem,“ řekl Seng a vstal.

KDYŽ NA OREGONU končilo plánování, Skutter se svými lidmi našel jeden z poklopů tunelů vedoucích pod Prorokovu mešitu. Vklouzli dovnitř. Už po pěti minutách pobytu v podzemí objevili první nálož.

„Rozejděte se v celém tunelu,“ nařídil Skutter ostatním, „a zjistěte, kolik těch náloží tady je.“

Pak se obrátil na jediného svého muže, který měl výcvik v demoličních oddílech. „Co si o tom myslíte?“

Muž se usmál a vylovil z kapsy štípačky. Sklonil se, vytáhl drát a přestípl ho. Našel další, i ty přestříhl, a pak začal odmotávat pásku od potrubí.

„Poněkud primitivní, byť zatraceně účinné, řekl bych,“ konstatoval pyrotechnik, když položil C-6 a dynamit odděleně na zem tunelu.

„Už je to?“ vyhrkl Skutter podrážděně.

„To sice ano,“ odvětil pyrotechnik, „jenže to by tu musela být jen jedna.“

„Cože?“

„Bud'me opatrní a nekopněme do dynamitu nebo něčeho podobného,“ varoval muž. „Vzhledem ke stáří by mohly být trhaviny nestabilní.“

„Nebojte se,“ řekl Skutter, „vypadneme odtud.“

Po dvou hodinách byly všechny nálože zneškodněny a tunel bude prohledán dvěma nezávislými týmy po sobě. Skutter si bude moci zavolat a předat hlášení.

ZATÍMCO PYROTECHNIK přestříhával dráty první nálože, Hanley telefonoval s Cabrilem na *Ahbaru*.

„Taková je situace, šéfe,“ řekl, když Cabrillovi vylíčil, s jakým plánem počítají. Je to poněkud nedokonalé, to připouštím.“

„Už jsi mluvil s Kasimem?“ zeptal se Cabrillo.

„Chtěl jsem, abys to posvětil jako první.“

„Beru to,“ odvětil Cabrillo. „Co kdybys mi to všechno faxnul, abych to probral s tím chlápkiem ze CIA. Mezitím zavolám Kasimovi a řeknu mu, co pro něj máme.“

„Hned to posílám.“

„BUDETE MUSET jednat rychle,“ vysvětloval Cabrillo Kasimovi. „Výměna stráží je ve dvě ráno.“

„Co výbušniny?“ zeptal se Kasim.

„Agent CIA, který má u sebe Abrahámov kámen, přinese i chemické soupravy. Ať se zbytek mužů rozptýlí, zatímco vy provedete tu výměnu.“

Jasně,“ odvětil Kasim.

343

„Máte hodinu a čtyřicet minut na cestu do Velké mešity, pozorujte stráž, abyste znali protokol co nejpodrobněji, pak najdete nastupující stráž, zneškodníte ji a zaujmete jejich místa. Zvládnete to?“

„Nemáme moc na výběr, že?“

„Hali, vše závisí jen na tobě,“ odvětil Cabrillo.

„Nenechám přece své náboženství zničit,“ odvětil Kasim.

„Dokončím poradou s agentem CIA a okamžitě ti ho tam pošlu,“ řekl Cabrillo. „Ceká tu řidič s vozem, který ho odveze do Mekky. Vstoupí do Velké mešity deset minut po druhé, pokud neuslyší střelbu.“

„Budeme tam,“ odvětil Kasim.

Telefon oněměl a Kasim už hovořil ke svým lidem. „Poslouchejte dobře,“ vykládal, „rozkazy jsou následující.“

CABRILLO VYBRAL papíry z faxu a rychle je probral s agentem CIA. Když skončili, společně nastoupili na pobřežní člun, který je převezl do přístavu Džidda. Byla příjemná noc, dvacet stupňů bez vánku. Měsíc ubýval a bledá záře se snášela nad klidnou hladinu, po níž se hnál přístavní člun. Světla *Akbaru* pohasla, zato světla města Džiddy se zvětšovala.

JAKMILE DODÁVKA firmy Pepsi dojela k duně a řidič zatroubil, Perkins se svými dvěma muži vykroukli zpoza hromady písku a čekali, dokud zcela neutichl provoz na silnici. Pak sešli dolů. Perkinsovi oteklo koleno a dokázal jít jen s oporou jednoho muže.

Jste tu pro nás?“ zeptal se muž řidiče.

„Rychle dovnitř,“ odvětil šofér, zatímco se natahoval dozadu a otvíral dvířka.

Jakmile se tři muži usadili vzadu, řidič šlápl na plyn, udělal obrat a hnál se ke světlům Mekky. Jízdou po okruhu vynechal centrum města. Teprve po třech kilometrech na dálnici směrem na Džiddu promluvil.

„Chlapi, máte rádi Eagles?“ zeptal se, když vkládal CD do přehrávače.

Jejich noční vyjížděku doprovázela skladba *Hotel California*.

344

JAKMILE POBŘEŽNÍ člun dosáhl pobřeží, agent CIA seskočil na břeh a hnál se k čekajícímu chevroletu. Vůz se okamžitě rozjel v oblaku štěrků odlétávajícího od zadních pneumatik.

„Co dál, panstvo,“ zeptal se jeden z floridských mechaniků, který řídil pobřežní člun.

„Stahujeme se a čekáme na příjezd nákladáku Pepsi,“ odvětil Cabrillo.

Mechanik zařadil zpátečku a začal couvat. „Takže vy pašujete

pepsi, jo?“ poznamenal.

„Máme na palubě vysílačku?“ zeptal se Cabrillo.

Mechanik začal otáčet ladicím knoflíkem. „Co to bude?“

„Zkuste najít zprávy.“

Cabrillo s mechanikem seděli ve světle měsíce a pozorovali hrátky vln na hladině zálivu.

CHEVROLET PROLETĚL kolem nákladáku Pepsi v protisměru ve chvíli, kdy řidič vyjížděl z hlavní silnice na cestu do přístavu Džidda. Řidič zajel na místo, které mu řekli, a zastavil tak, aby příď nákladáku ukazovala na moře. Pak třikrát zablikal světlý a čekal.

VZÁPĚTÍ PŘIŠLA odpověď v podobě blikajících malých červených světel z jachty kotvící nedaleko.

„Dobrá, chlapi,“ řekl řidič. „Já svou práci udělal. Přijela si pro vás loď.“

Z vozu vyskočil první muž a pomohl vylézt Perkinsovi. Jakmile oba popošli od vozu, vylezl ven i třetí agent.

„Dík za svezení,“ řekl a zavřel dveře.

„Pošlu vám účet,“ křikl řidič otevřeným okénkem, když znovu nastartoval a odjel.

Tři muži došli na okraj moře přesně v okamžiku, kdy se objevil člun z *Akbaru*. Cabrillo vyskočil ven a pomohl trojici na palubu, pak vklouzl zpět na své místo.

„Jamesi, domů,“ křikl na mechanika.

Jak víte, že jsem James?“ zeptal se mechanik a odrazil od břehu.

Jakmile se Perkins se svými usadil ve člunu, Cabrillo nařídil Josephovi, aby to vzal na sever podél pobřeží. Plnou rychlostí.

345

HANLEY NA OREGONU monitoroval různé operace. Bylo teprve po jedné v noci, když dostal zprávu z nákladáku, který měl vyzvednout Skuttera a jeho lidi, že opustili Medinu a ženou se do Džiddy.

Měli před sebou necelých sto padesát kilometrů.

Za předpokladu, že nedojde k nějakému překvapení, část dvě byla skoro u konce.

Hanley vzal telefon a zavolal Cabrilla.

Jones se již setkal se skupinou s modlitebními koberečky. Všechno jde dobře,“ hlásil. „Byli dekontaminováni protivirovým roztokem,

dostali čisté oblečení a teď spí. Tým dvě dokončil v Medině úkol a teď jsou na cestě k tobě. Měli by tam být za pár hodin.“

„Našli výbušniny?“ zeptal se Cabrillo.

„Dost na to, aby srovnaly Prorokovu mešitu se zemí,“ ujistil ho Hanley. „Zneškodnili nálože, ale nechali je v tunelu. CIA nebo někdo další se

o ně postará úplně.

„Takže teď už je všechno jen na Kasimovi,“ poznamenal Cabrillo.

„Zdá se.“

V TÉŽE CHVILI se Kasim a jeho tým přibližoval k mešitě se svatyní Kalia.

1 když byli občany USA, nebylo jim to tady pranic platné. Nacházeli se v cizí zemi, kde nejvyšším trestem je stětí. Navíc vstupovali do nejsvatějšího místa a jejich akce mohla být velmi snadno považována za teroristický útok. Čtrnáct agentů pod Kasimovým vedením si toho bylo dobře vědomo.

Jedna chyba, jediný špatný krok a celá operace se mohla zhroutit jako domeček z karet.

V TÉŽE DOBĚ, kdy Kasim procházel jednou bránou vedoucí na nádvoří, kde je posvátný kámen uložen za závěsem, vojenský letoun C-17A s vojáky na palubě roloval na rozjezdové dráze v Kataru. Letoun společnosti Boeing nahradil úctyhodný vrtulový Lockheed Martin C-130 a dokázal přepravit 102 vojáky či 77 000 kg nákladu.

Tříčlenná posádka mohla s tímto strojem přistát i na krátkých a šterkových dráhách. C-17A má dolet 4800 kilometrů a dnes v noci jej plně využije.

346

Po startu z Kataru v Perském zálivu měl stroj letět přes Ománský záliv k Indickému oceánu. Pak letoun zatočí, přeletí Arabské moře a Adenský záliv, pak proletí prostorem mezi Jemenem a Džibuti do oblasti Rudého moře. Tam zůstane až do okamžiku, dokud ho nepošlou do akce nebo neodvolají.

C-17A představovalo eso v rukávu, které ale nikdo nechtěl z něho vytáhnout.

KASIM PROŠEL hlouběji do mešity a pak se společně se čtyřmi dalšími skryl u zdi a pozoroval zpovzdáli výměnu stráží. Zdálo se mu

to velmi jednoduché. Každých pět minut přejde stráž z jednoho rohu nádvoří do druhého ve směru hodinových ručiček. Přehnaně zvedané nohy se daly docela snadno napodobit.

Kasim si procházel plány a hledal malou kamennou budovu uvnitř mešity, kde se strážní převlékali z běžného oblečení do uniformy. Když ji našel na ručně kresleném plánu, naznačil svým mužům, aby zůstali na místě a vrátil se k místu, kde se skrýval zbytek.

„Vy dávejte pozor,“ řekl jednomu z mužů. „Hvízdněte, až budete potřebovat upoutat naši pozornost.“

„Na co mám dávat pozor?“ zeptal se.

„Na vše, co se vám nebude zdát.“

Muž přikývl.

„Zbytek mě bude následovat. Budeme se držet u této zdi,“ řekl tiše. „Počkáme, až se objeví první strážný. Postarám se o něj, jakmile odemkne dveře budovy.“

Muži kývli na souhlas.

Pak se rozešli po mešitě a pomalu se ploužili k malé kamenné budově. Za pár minut již byli všichni na svém místě.

ABDUL RALMAJN toho měl dost. Jeho rozpis služeb se měnil každý měsíc. Čtyřhodinová směna se měnila, někdy sloužil v žáru dne, jindy za úsvitu, tuto dobu měl nejraději, a někdy od dvou v noci. Nikdy si těm nočním směnám nepřivykl – biologické hodiny nešly přestavět, a když musel do práce v noci, dalo mu to spoustu přemáhání, aby neusnul.

347

Dopil kávu s kardamomovými semínky, naskočil na kolo a vydal se uličkou k Velké mešitě. Tam kolo zamkl na visací zámek a řetízek.

Pak zamířil ke vchodu a prošel bránou.

Byl zrovna v polovině nádvoří, když se ozvalo hvízdnutí podobné ptačímu.

Protíral si ospalky z očí, vytáhl klíč z kapsy a dál se blížil k budově. Popadl zámek a strčil do něj klíč. Zrovna jím otáčel, když mu jakási ruka přikryla ústa a něco ho lehce bodlo do paže.

Raljman byl najednou ještě víc ospalý.

KASIM OTEVŘEL DVEŘE do místnosti a vtáhl Raljmana dovnitř. Otočil vypínačem na stěně a rozsvítil jedinou žárovku, která

osvítla stísněný prostor. Vnitřek místnosti nebyl nic moc – police u zdi s uniformami v igelitových pytlích, aby se nezašpinily, velký dřez a za závěsem toaleta. Na zdi na korkové nástěnce byl přišpendlen rozvrh služeb na příští týden, zarámovaná fotografie krále Abduláha a letecký snímek Velké mešity během *hádždže* ukazující davy lidí. Na kulatých hodinách v černém rámu naskočil čas 1.51.

KASEM ZASLECHL ZVUK, který připomínal houkání sýčka. Zhasl světla a čekal.

Druhý strážný prošel otevřenými dveřmi a natáhl se k vypínači. Otočil jím a na kratičký okamžik spatřil stojícího Kasima. To, co uviděl, ho šokovalo, že ten obraz dobrou vteřinu neuměl vůbec zařadit. V okamžiku, kdy už to dokázal, Kasim ho již držel rukou kolem krku a bodl mu jehlu s uspávacím prostředkem.

Uložil ho vedle Ralmajna.

Právě v této chvílce Kasim zachytil hlasy dvou blížících se mužů. Neměl čas zhasnout a ani se nikde skrýt. Dvojice vešla dovnitř otevřenými dveřmi a zírala na něj.

„Co...,“ stihl jeden z nich vykotkat, než jim dva z Kasimových lidí zabránili uniknout.

Boj skončil dřív, než začal.

„Vy,“ řekl Kasim jednomu z nich, „vraťte se k bráně a přiveďte ostatní.“

Muž odběhl.

348

„Vás šest bude hledat bomby,“ rozhodl Kasim. „Až přivezou analyzátoři, projdeme to po vás ještě jednou. Zatím se jen dívejte. Pokud něco najdete, nechtě to zatím být.“

Šest mužů zmizelo do noci.

„Zbytek zůstane se mnou. Až se falešní strážní převléknou, zaujmou pozice! My se musíme postarat o ty, kterým skončila služba.“

Po třech minutách byli muži oblečeni.

„Takže jste viděli, jak to dělají,“ řekl Kasim.

Muži souhlasně přikýkli.

„Udělejte totéž.“

„Vyrazíme společně?“ zeptal se jeden z nich.

„Ne,“ rozhodl Kasim, „podle protokolu se střídají po jednom. Začíná se proti směru hodinových ručiček v severovýchodním konci.“

Na hodinách naskočilo 1.57.

„Vy jdete první,“ kývl Kasim na jednoho muže. „Všichni vás budou zpovzdáli sledovat.“

První falešná stráž vyšla na nádvoří. Kasim se svými lidmi se skryl za rohem domku nejbližší svatyni Kalia a pozoroval, co se děje. Přibližoval se k severovýchodnímu rohu.

OBCAS SE STÁVÁ, že i nejlépe vymyšlené plány zůstanou jen plány na papíře. Jejich plán, sestavený na koleně a ve spěchu, postrádal typické finesy Společnosti a připomínal béčkový film. Strážný, kterého měl Ral-majn vystřídat, byl jeho nejlepším přítelem. Když se objevil někdo jiný, nebylo divu, že to vzbudilo jeho podezření. Skutečný strážný ihned pochopil, že se něco děje.

„Kdo jste?“ zeptal se nahlas arabsky.

Kasim zaslechl ta slova a věděl, že mají před sebou problém. Strážný se chystal písknout na píšťalku, kterou měl na řetězu kolem krku. Dříve než to udělal, falešný strážný ho srazil k zemi.

„Každý se zařídte po svém,“ křikl Kasim na své muže. „Nikdo se nesmí dostat ven.“

349

KAŠÍM A ZBÝVAJÍCÍ tři pseudostrážní se čtyřmi dalšími agenty vyběhli ze svého skrytu a hnali se ke svatyni Ka'ba. Rychle přemohli dva skutečné strážné, ale jednomu se povedlo vysmeknout a hnal se k hlavní bráně.

Kasim se za ním rozběhl, ale unikající muž byl dostatečně rychlý. Přeběhl nádvoří a už byl skoro pod obloukem vedoucím ven, když ze stínu vystoupil jeden z agentů hledajících výbušniny a rukou mu přehradil cestu.

Strážný dopadl na kamennou podlahu a omdlel. Z týla mu vytékala malá stružka krve.

„Odtáhněte ho do strážního domku,“ řekl Kasim, když k nim doběhl, „a ovažte mu něčím hlavu.“

Muži popadli zraněného pod pažemi a táhli ho pryč.

KASIM SE HNAL zpět ke svatyni, ujistil se, že falešní strážní zaujali svá místa, a pak začal pomáhat odstranit ty právě do strážního

domku. Když skončili, Kasim se podíval na hodinky. 2.08 ráno. Kasim se znovu hnál k bráně, aby se setkal s agentem CIA; ten vzápětí předejel se svým subur-banem. Vylezl ven s bednou s analyzátory a nastavil je, pak vytáhl Abrahámův kámen – stále ve schránce – ze zadního sedadla.

„Jsem Kasim, dejte mi ten kámen.“

Agent váhal., Já jsem muslim,“ odpověděl Kasim rychle. „Dejte mi ten kámen.“

Agent podal Kasimovi schránku.

„Vemte ty analyzátory první a dejte je prvnímu, koho uvidíte,“ řekl Kasim. „Pak odtamtud rychle vypadněte. Rozhodně to nejde tak lehce, jak jsme čekali.“

„Dobrá,“ přitakal agent.

Kasim si přitiskl schránku k pasu a rozběhl se rovnou ke vchodu, agent ihned za ním. Když proběhli branou, agent podal krabici s analyzátory prvnímu muži, který k nim příklusal. Zůstal pak stát a sledoval Kasima, jak běží přes nádvoří k závěsu na vstupu do svatyně Ka'ba. Kasim zrovna vklouzl za závěs, když se agent otočil a běžel zpátky ke svému suburbanu.

JAKMILE KASIM vstoupil za závěs, zaplavil ho pocit klidu, pokoje a historie. Na zlomek vteřiny pocítil naději. Jediný paprsek světla směřoval ke stříbrnému rámečku, na němž byl teď vystaven grónský meteorit.

350

Kasim přistoupil blíž, položil schránku na zem a přeřízl pečetící pásku nožem. Natáhl se dopředu ke grónskému meteoritu, vyndal jej z rámu a položil na zem. Pak opatrně zvedl Abrahámův kámen ze schránky.

Pomalů a oddaně jej opět uložil na správné místo.

Pak couvl, rychle se pomodlil, sebral grónský meteorit a přemístil jej do schránky. Vyklouzl zpoza závěsu a schránku nesl k strážnímu domku. Zbytek mužů prohledával mešitu s analyzátory. Kasim si potřeboval zavolat.

SKUTTER SEDEL NA MÍSTĚ spolujezdce v kabině nákladáku, zbytek týmu vzadu. Vtom zazvonil telefon.

„Vidíme vás seshora,“ sděloval Hanley. „Došlo k malé změně plánu –do Džiddy už nejedete. Vyzvedneme si vás dřív.“

„Kam máme jet?“ zeptal se Skutter.

Hanley z *Oregonu* sledoval na infračerveném monitoru nákladňák jedoucí kjihu. „Přesuňte se o deset kilometrů jižně, zajed'te ke krajnici. Bude tam na vás čekat loď. Posílají pobřežní člun, aby vás ze zátoky vyzvedli. Kapitáne Skuttere, prostě tam odvezte své lidi a my si vás tam přebereme.“

„KOLIK NALOŽÍ NAŠLI Kasimovi lidi?“ zeptal se Stone.

„Pět,“ odpověděl Hanley.

„Zbytek bych nechal na Saúdech. Právě jsem zachytil hovor manželky jednoho strážného. Volala na policii, aby ověřili, proč se její manžel ještě nevrátil domů.“

„Vždyť není ani půl třetí,“ hromoval Hanley. „Dvě dvacet jedna!“

„S ženskými,“ poznamenal Stone, „se občas nedá žít.“

Hanley popadl telefon.

Kasim byl zrovna zkroucený, protože odstraňoval balíček C-6, ale hovor přijal.

„Vypadněte odtamtud!“ nařídil Hanley.

„My jsme ještě ne...“ začal Kasim.

„Nařizuji okamžitou evakuaci,“ řekl Hanley. „Jsme prozrazeni. Ceká na vás nákladňák u druhého únikového východu. Jasně?“

Jasně, šéfe.“

Jděte!“

351

V OKAMŽIKU, kdy Kasim zastrčil telefon zpět do kapsy, agent CIA najížděl před bránu Velké mešity s dodávkou Ford s prodlouženou nástavbou a pohonem na všechna čtyři kola. Jak běžely vteřiny, nervózně svíral volant.

„A je to,“ křikl Kasim přes nádvoří, „všichni ven!“

Čtyři falešní strážní se hnali přes nádvoří, zatímco pátrači se začali postupně zjevovat mezi sloupy a budovami. Kasim vyběhl branou rovnou k blížícímu se vozu.

„Hned odjíždíme,“ řekl řidiči.

„Všichni dozadu,“ přikázal šofér, „a zatáhněte nad nimi celtu.“

Kasim spustil zadní rampu a muži začali nastupovat. Jednoho po druhém je odpočítal – deset, jedenáct, dvanáct, třináct. S ním jich bylo čtrnáct, jeden muž zůstával stále v mešitě. Rozběhl se proto znovu k bráně a hleděl přes nádvoří. Běžící postava se blížila k

bráně.

„Omlouvám se,“ řekl muž, když se dostal ke Kasimovi. „Zrovna jsem likvidoval nálož, když jste křikl.“

Kasim ho chytil za paži a popostrčil vpřed. „Dozadu!“ houkl na něj, když se octli vedle dodávky.

Kasim natáhl přes své lidi celtu a sám vlezl na místo vedle řidiče.

„Víte, kam jedeme?“ zeptal se, když řidič zařadil rychlost a sešlápl plyn.

„Jo,“ přitakal řidič.

MAJOR AMERICKÉHO letectva Hamilton Reeves věděl, co je dekorum, stejně tak jako uvolněné jednání se svými muži. Zavěsil mikrofon do držáku a obrátil se ke svému druhému pilotovi a palubnímu inženýrovi.

„Kluci, víte to, že pronikáme do vzdušného prostoru suverénního státu?“

„S tím nemám nic společného,“ odvětil druhý pilot.

„Vyjde to nastejno,“ zabručel inženýr.

„Dobrá,“ řekl Reeves, „pojďme navštívit Saudskou Arábii.“

SKUTTER SE SVÝMI lidmi vylézali z nákladáku, zatímco Cabrillo se jim hnal v ústrety po pláži.

„Nechtě tam ten vůz a pojd'te za námi,“ křikl na řidiče. „I kdyby krytí nebylo prozrazeno, dlouho to trvat nebude.“

Řidič vypnul motor a vylezl ven.

352

Šestnáct mužů s Cabrillem v čele se přesunovalo k člunu. James na ně čekal a pomáhal jim na palubu. Jakmile se tam všichni nacpali s Cabrillem jako posledním, James si vlezl za řízení.

„Pane Cabrillo,“ řekl, „poněkud nebezpečné – nemám pro tolik lidiček vesty.“

„Přebírám zodpovědnost,“ ujistil ho Cabrillo.

James nahodil motor a odcouval od pobřeží. „No tak, kam to bude?“ houkl na Cabrilla.

„Domů, Jamesi, domů,“ křikl Cabrillo nahlas.

„MUSELI JSME POUŽÍT letectvo,“ sděloval Hanley. „Ve svatyni KaTaa poněkud přituhlo.“

Je Abrahámův kámen na svém místě?“ zeptal se Overholt.

„Hotovo,“ přitakal Hanley. „Nestačili jsme odstranit všechny

trhaviny.“

„Zavolám prezidentovi,“ rozhodl Overholt, „má sice v sedm večeri na zamini, ale snad ho chytím.“

„Pokud by zavolal saudského krále a zabránil střelbě na C-17,“ vysvětloval Hanley, „jsme z toho venku.“

DVA VOZY saudské policie s puštěnými majáky a houkajícími sirénami projely vedle fordu v protisměru. Byli asi tři kilometry od mešity, ale Kasim i řidič věděli, kam ti poldové jedou.

Řidič dodávky se hnál stotřicítkou a stále hleděl na satelitní navigační systém zabudovaný v palubní desce. „Prý už necelý kilometr a půl,“ řekl řidič. „Hledáme prašnou cestu vedoucí na sever.“

Kasim hleděl do šera před sebou. Když řidič zpomalil, na okamžik zachytil hledanou cestu. „Tady,“ řekl řidič.

Zabrzdl a ford sklouzl po písku na dláždění. V poslední chvíli řidič strhl volant a vůz s sebou smýkl. Pak šofér znovu sešlápl plyn a hnál se po písčné cestě vpřed. Sklonil se nad palubní desku, zmáčkl knoflík a přepnul na pohon všech čtyř kol. Podél jedoucího vozu vlevo i vpravo začaly růst nějaké kopce. Řidič stále zíral na GPS, když se hnali v nánosech písku.

Za pár minut vůz zastavil. Řidič sáhl do přihrádky mezi sedadly, vytáhl svítilnu a zapojil ji do zdířky.

Pak začal kuželem světla pátrat na terénu za kopcem.

353

Nacházelo se zde velké prostranství pokryté pískem, dlouhé asi dva kilometry a široké kolem jednoho.

„Pojeďu tudy,“ řekl a zacouval. Pak otáčel volantem, až se pronajatá dodávka nasměrovala na západ.

„Máme vystoupit?“ zeptal se Kasim.

„Ne,“ zavrtěl řidič hlavou. Jedu tamhle dozadu.“

REEVES A JEHO POSÁDKA letěli s C-17A v bezpečné výšce nízko nad terénem. Letoun byl přesto zachycen pokročilým saudským radarovým systémem, který koupili v USA. Poté co vstoupili do výsostného vzdušného prostoru Saudské Arábie a těsně před přistáním, odstartovaly dvě stíhačky Saudského královského letectva ze své základny v Dharámu. Letěly rychlostí jednoho machu

přes širokou poušť.

Řidič uslyšel blížící se C-17A a začal blikat světly. Reeves spatřil reflektory, přeletěl jim nad hlavami a pak dokončil obrat. Začal se rovnat na přistání.

JE PŮLNOC,“ ZLOBIL SE pobočník krále Abduláha.

„Poslouchejte,“ řekl prezident. „Posílám vám ministra zahraničních věcí – bude tam dnes před polednem, aby všechno vysvětlil. Právě teď mám uprostřed vašeho vzdušného prostoru naše letadlo. Pokud na něj budete pálit, nebudeme mít jinou možnost než palbu opětovat.“

Já jen nevím...”

„Probuďte Jeho Výsost,“ řekl prezident, „jinak by to mohlo mít opravdu nedozírné následky.“

Za pár minut se na lince ozval ospalý hlas krále Abduláha. Jakmile mu prezident vysvětlil situaci, okamžitě se natáhl k dalšímu telefonu a zavolal velitele letectva.

„Doprovodte je ven ze země, ale vyhněte se nepřátelským akcím,“ rozhodl král arabsky.

Vrátil se k hovoru s prezidentem. „Pane prezidente, pokud váš ministr zahraničí nedokáže události úplně vysvětlit, vaši občané budou mít pěkně chladnou zimu.“

Jakmile se dozvíte, co se stalo, nepochybně pochopíte naše kroky.“

„Těším se na setkání,“ řekl král Abduláh a zavěsil.

3 54

REEVES PŘISTÁL S C-17A, pak letoun otočil do protisměru.

„Otevřít dveře,“ přikázal palubnímu inženýrovi.

Ford se už hnal pískem k místu, kde se zvolna spouštěly dveře. V okamžiku, kdy zastavil, rampa už byla spuštěná. Řidič vedl vůz tak, aby zastavil přímo u paty rampy. Pak přidal plyn a vjel po rampě rovnou do nákladového prostoru.

Otevřel dveře a běžel do kokpitu. „Jsme tady, pane,“ řekl.

„Zavřít dveře,“ rozhodl Reeves.

Když se rampa začala zvedat, Reeves prováděl předstartovní kontrolu. Vše dopadlo na jedničku, takže jakmile se na palubní desce rozsvítila zelená kontrolka indikující, že jsou dveře zajištěny, zatlačil za páku a navedl letoun do rozjezdové rychlosti.

Za dvě minuty už byli zase ve vzduchu.

„K Rudému moři je to sto padesát kilometrů,“ křikl dozadu, „pět minut.“

„Máme tu dvě stíhačky,“ hlásil druhý pilot.

„Připravit protiopatření,“ odvětil Reeves.

Stíhačky ale nikdy nenažhavily své palebné počítače. Zůstaly jen v dohledu až do okamžiku, kdy C-17A přeletělo nad vodu. Pak se otočily a vracely na svou základnu.

JSME VENKU ZE SAUDSKÉHO prostoru,“ hlásil Reeves dozadu. „Dvě hodiny do Kataru.“

Kasim obešel dodávku a stáhl celtu. „Prima, chlapi,“ řekl, „dokázali jsme to a vracíme se do Kataru.“

Nákladový prostor letounu zaplnily nadšené ovace.

„Převezměte řízení,“ řekl Reeves druhému pilotovi.

Pak vešel do nákladového prostoru. „Přivezl bych vám basu chlazeného piva, ale vím, že vaši muži nepijí. Tak tu aspoň mám pořádnou nabídku chlazené sodovky a něco k zakousnutí pro všechny případy. Jsou tam hamburgery, hot dogy, bramborový salát a další. Balili je do termotašek před pár hodinami, tak budou ještě teplé. Dobrou chuť.“

Reeves se vrátil zpět do kokpitu.

„Prima, chlapi,“ řekl Kasim a roztrhl zip na tašce vyložené stříbrnou fólií. „Dejte si do nosu.“

EPILOG

TŘI HODINY před východem slunce 10. ledna američtí vojáci společně se saudskými kolegy a zpravodajskými důstojníky dokončili prohlídky všech tří mešit. Výbušniny byly odstraněny a zničeny. *Hádždž* mohl bezpečně začít.

Saúd aš-Šajch hleděl na nádvoří, kde byly rozmístěny loňské modlitební koberečky. Chtěl sice použít ty nové, ale ty se vytratily neznámo kam – musel ty staré najít ve skladech a znovu je použít.

Abrahámův kámen ve svatyni Ka'ba čekal za závěsem na věřící.

Za úsvitu se tu na posvátných místech rozlije moře poutníků oděných v bílých hábitech.

Hádždž proběhne bez problémů.

Úsvit 10. ledna 2006 přinesl jasno s lehkým vánkem z východu a teplotou kolem 20 stupňů. Skoro milion poutníků zaplaví Medinu, kde navštíví Mohamedovu hrobku, a poté nastoupí do velkých otevřených vagónů na železnici Hádžáz vedoucí 450 km do Mekky.

Když se bude vlak blížit k posvátnému městu, kde se nachází Ka'ba, poutníci se převléknou do nesešitého hávu složeného ze dvou kusů látky, který se nosí přes levé rameno. Jakmile vlak zastaví, první skupina vystoupí a zamíří k mešitě. Když vejdou dovnitř, začnou *tawáf*, chození dokola. Poutníci obejdou svatyni Ka'bu sedmkrát proti směru hodino-

356

vých ručiček, a když skončí, vstoupí dovnitř, aby políbili Abrahámův kámen.

Když projde první skupina, před mešitou se už budou mačkat další.

Během několika následujících dní poutníci budou pít z

požehnaného pramene Zamzam, budou rituálně kamenovat Satana a procházet se po svatých místech v okolí. Státisíce se vydají na cestu od svatyně Kalia do údolí Mina, k hoře milosrdenství, k hoře Namira, Muzdalifa a na Arafat.

Kolem Mekky a Mediny se objeví záplava poutníků v bílých hábitech sestávajících ze dvou nesešitých rouch.

Dny přinesou modlitby a meditace, rozjímání a korán. V *hádždži* každý nachází smysl. Všichni si budou pouť pamatovat po celý zbytek života.

Dnešní den byl prostě jedním z mnoha poutníků, takových, jakých ještě přijdou tisíce.

POSTSKRIPTUM

NAKONEC VŠECHNO VYŠLO. Kontaminované modlitební koberečky byly shozeny do Indického oceánu a kontejnery do hluboké jámy a pod zemí odpáleny.

Cabrillo společně se Skutterovým a Colganovým týmem pokračovali na *Akbaru* do Kataru, kde je na základně přivítali s velkou slávou. Všech osmatřicet mužů bylo povýšeno a dostalo zvláštní odměnu, Skutter s Colganem poskočili o dvě hodnosti. Skutter se stal podplukovníkem, ale Colgan vojenskou hodnost odmítl. Stačila mu ta současná hodnost, takže mu alespoň připočítali dva roky činné služby.

Druhého dne pak Kasim, Cabrillo a Jones odletěli jedním z letadel Společnosti do Barcelony, kde už na ně čekal *Oregon*.

Posádka najatá na Floridě odvezla *Akbar* do doků ve Středozezemním moři, kde dostala dvojitou mzdu. Její členové se vrátili domů o dva týdny později, než plánovali, zato s plnými kapsami hotovosti.

Zraněn byl jediný Saúd – strážný, co se praštil do hlavy, když se pokoušel uniknout. Trpěl několik měsíců rozmazaným viděním, ale nakonec se úplně uzdravil. Král Abduláh mu za jeho odvahu nabídl plnou penzi.

Michelle Huntová se vrátila do Kalifornie. Omluvili se jí, ale přesto dostala příkazy, že o událostech nesmí mluvit. Jako jediná želela ztráty Halifaxe Hickmana.

Grónský meteorit byl odvezen do laboratoře ve Fort Detricku, kde prochází podrobným testováním. Woody Campbell prošel odvykací léčbou a už zase pije. Elton John vykládá svým přátelům o koncertu o silvestrovské noci, ale nikdo mu stejně moc nevěří. Lababiti byl v

utajeném procesu odsouzen k doživotními žaláři.

Pár týdnů po svém návratu z Anglie dostal majitel MG TC Billy Joe Shea největší objednávku na vrtné soupravy. Objednávka přišla od společnosti provádějící vrty v Tibetu.

V přeplněném obchůdku v Anglii jeden muž pomalu dokončoval přestavbu motocyklu Vincent Black Shadow.

A kdesi daleko v Atlantickém oceánu *Oregon* mířil plnou parou do Jižní Ameriky.